

CARTEA DE RESURSE
PENTRU ANUL
2025

Slujirea Familiei
Adventiste®

VOI MERGE CU FAMILIA MEA:

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

Adventist®
Family Ministries

VOI MERGE CU FAMILIA MEA:

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA:

CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL
WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

ALINA BALTAZAR, HEATHER BEESON, BRYAN CAFFERKY, KATELYN CAMPBELL WEAKLEY,
CAROLANN DE LEÓN, CÉSAR DE LEÓN, NOEMI DURÁN ROYO, FRANK M. HASEL,
DAWN JACOBSON-VENN, ELIZABETH JAMES, JOSEPH KIDDER, GABOR MIHALEC,
WINFRIDA ANETH MITEKARO, EKKEHARDT MUELLER, WILLIE AND ELAINE OLIVER,
VEN ÖSTRING, JONGIMPI PAPU, BOUBAKAR SANOU, GALINA STELE, GINA WAHLEN,
MILDRED WEISS, TELMA WITZIG

REVIEW AND HERALD® PUBLISHING ASSOCIATION
Since 1861 | www.reviewandherald.com

Copyright 2024© de către Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea®

Publicată de Editura Review and Herald® Tipărit în Statele
Unite ale Americii
Toate drepturile rezervate

Redactori: Willie și Elaine Oliver

Editor: Dawn Jacobson-Venn Design și

formatare: Daniel Taipe

Resurse pentru designul copertei: leonid_tit via GettyImages

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru acuratețea tuturor faptelor și citatelor citate în această carte.

Contributors:

Alina Baltazar, Heather Beeson, Bryan Cafferky, Katelyn Campbell Weakley, Carolann De León, César De León, Noemi Durán Royo, Frank M. Hasel, Dawn Jacobson-Venn, Elizabeth James, Joseph Kidder, Gabor Mihalec, Winfrida Aneth Mitekaro, Ekkehardt Mueller, Elaine Oliver, Willie Oliver, Sven Östring, Jongimpi Papu, Boubakar Sanou, Galina Stele, Gina Wahlen, Mildred Weiss, Telma Witzig.

Alte cărți de resurse ale Departamentului Slujirea Familiei din această serie:

Voi merge cu familia mea: Înțelegerea familiilor diverse
Voi merge cu familia mea: Familia și sănătatea mintală
Voi merge cu familia mea: Reziliența familiei
Voi merge cu familia mea: Unitate în comunitate
Familii pentru Isus: Facerea de ucenici
Familii pentru Isus: Ucenicie și slujire
Familii pentru Isus: Creșteți ucenici
Descoperirea lumii: Familii sănătoase pentru veșnicie
Renaștere și reformă: Creați amintiri de familie
Renaștere și reformă în familie

Disponibil la:
family.adventist.org/resources/resource-book/

Dacă nu se specifică altfel, Scriptura este preluată din versiunea Dumitru Cornilescu, 1924, ediția revizuită în 2016. Folosită cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

Departamentul Slujirea Familiei Conferința
Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea
12501 Old Columbia Pike
Silver Spring, MD 20904, SUA
family@gc.adventist.org
family.adventist.org

Toate drepturile rezervate. Documentele din această carte pot fi utilizate și reproduse în materialele tipărite ale bisericii locale fără permisiunea editorului. Cu toate acestea, nu pot fi utilizate sau reproduse în alte cărți sau publicații fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor. Este interzisă în mod expres retipărirea conținutului în întregime sau pentru a fi dăruit sau revândut.

ISBN # 978-0-8127-0574-4

OCTOMBRIE 2024

CUPRINS

Prefață.....	VI
Utilizarea cărții	VIII

PREDICI

• Sabatul este pentru binecuvântare Willie și Elaine Oliver	11
• Căsătoria creștină trebuie să-L reprezinte pe Hristos Ekkehardt Mueller	19
• Purtători ai chipului Său César & Carolann De León.....	27
• Suferința Anei Jongimpi Papu	36

POVESTIRI PENTRU COPII

• Nuntă în grădină Elaine Oliver	45
• Apa vie Noemi Duran.....	47
• Adu-ți aminte de Sabat Dawn Jacobson-Venn.....	49
• Puternic ca un zid de cărămidă Mildred Weiss	51

SEMINARE

• Planul minunat al lui Dumnezeu pentru relații Willie and Elaine Oliver	54
• O perspectivă creștină pentru sprijinul și recuperarea bărbaților, victime ale abuzului sexual Alina Baltazar	60
• Relaxarea: 70 de moduri pentru a ajuta un copil să-și calmeze sistemul nervos autonom Bryan Cafferky, Heather Beeson & Elizabeth James	68
• Anexă tehnici senzoriale.....	80
• Explorarea Creației și a Sexualității umane Creation	98
• Creșterea băieților Winfrida Mitekaro.....	105

CUPRINS

RESURSE PENTRU LIDERI

- Motivul pentru care căsătoria creștină este foarte bună
Willie and Elaine Oliver 114
- Copii cu părinți divorțați
Telma Witzig, Willie Oliver, and Elaine Oliver 124
- Confruntarea cu pierderea unei persoane dragi: cum să suferi atunci când moartea unei persoane îți afectează viața
Frank M. Hasel 144
- Povestea Creației pentru copiii noștri
Joe Kidder and Katelyn Weakley 149
- Cele 7 secrete ale familiei rezistente în momente de criză
Gabor Mihalec 156
- Sexualitatea umană, căsătoria și divorțul
Ekkehardt Mueller 163
- Explorarea creativității lui Isus
Sven Östring 175
- Integrarea inițiativelor *Înapoi la altar cu Trăiește prin Isus*
Sven Östring 180
- Căsătoria și familia: Perspective Biblice Socioculturale
Boubakar Sanou 191
- Casă, dulce casă: Care este cea mai importantă responsabilitate?
Galina Stele 199
- Iată, au fost foarte bune
Gina Wahlen 205

ARTICOLE PUBLICATE

- Atracția de același sex
Willie și Elaine Oliver 210
- Avem adolescenți, vă rugăm să ne ajutați! Sfaturi oferite dintr-o perspectivă biblică
Willie și Elaine Oliver 212
- Idei pentru o aniversare memorabilă
Willie și Elaine Oliver 214
- Consolidarea relației: Este consilierea de folos pentru tinerii recent căsătoriți?
Willie și Elaine Oliver 216

RESURSE

- Cultivarea unor inimi primitoare: înțelegerea diferitelor familii 219
- Cheia minților sănătoase: Îmbunătățirea relațiilor de familie 220
- Restabilirea altarului de familie 221
- Rodul iubirii creștine 222
- Conectați: Devotional pentru o relație apropiată în căsnicie 223
- Biblia cuplului 224
- Certificare în programul de Leadership 2.0 225
- Discuție deschisă în familie, cu Willie și Elaine Oliver 226
- Discuție deschisă în familie: Răspunsuri la întrebări despre dragoste, căsătorie și sex 227

CUPRINS

• Speranță pentru familia de astăzi	228
• Căsătoria: Aspecte biblice și teologice, Vol. 1	229
• Sexualitatea: Probleme contemporană dintr-o perspectivă creștină, Vol. 2.....	230
• Familia: , Vol. 3 Probleme contemporane în căsnicie și creșterea copiilor	231
• Armura lui Dumnezeu	232
Humansexuality.org	233

ANEXA A – IMPLEMENTAREA SLUJIRII FAMILIEI

• Politica și misiunea departamentului Slujirea familiei	235
• Conducerea departamentului Slujirea familiei	237
• Ce reprezintă familia?.....	239
• Orientarea și planificarea comitetului	241
• O prezentare bună va face 4 lucruri	243
• Cele 10 legi ale prezentării	244
• Chestionar despre viața de familie	245
• Profilul vieții de familie	247
• Chestionar de interes pentru slujirea familiei.....	248
• Chestionar pentru educație în familie și în comunitate	249
• Model de evaluare	250

Anexa B – DECLARAȚII VOTATE

• Declarație despre căsătorie.....	252
• Declarație despre sexualitate, ca dar al lui Dumnezeu	254
• Declarație privind căsătoria și familia	256
• Sfaturi pentru Biserica Adventistă de ziua a Șaptea cu privire la schimbarea atitudinilor culturale cu privire la homosexualitate și alte practici alternative	257
• Declarație privind abuzul sexual asupra copilului	264
• Declarație privind violența în familie	266
• Declarația cu privire la Homosexualitate	269
• Declarația cu privire la Relațiile inter-umane	270
• Declarația cu privire la Rasism	271
• Declarația cu privire la comportamentul sexual	273
• Declarația cu privire la făt și implicațiile avortului din perspectivă creștină	275
• Declarația cu privire la îngrijirea și protecția copilului	279
• Declarație privind căminul și familia	281
• Declarația cu privire la Transgenderism	282

PREFAȚĂ

Capitolele 1 și 2 din cartea Geneza ne amintesc de frumusețea și semnificația profundă a creației lui Dumnezeu. La început, Dumnezeu a stabilit trei instituții fundamentale care continuă să ne modeleze viața și credința astăzi: căsătoria, familia și Sabatul. Aceste daruri divine, înrădăcinate în povestea Creației, ne oferă un cadru pentru înțelegerea scopului nostru, pentru încurajarea relațiilor și pentru formarea legăturii cu Creatorul nostru.

Căsătoria - uniunea dintre bărbat și femeie - reflectă chipul lui Dumnezeu și dragostea Sa pentru umanitate. Geneza 2:24 spune: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.”

Această legătură sacră servește drept temelie pentru viața de familie, simbolizând relația lui Hristos cu biserica Sa. În calitate de Adventiști de Ziua a Șaptea, afirmăm caracterul sacru al căsătoriei și rolul său în cultivarea iubirii, tovarășiei și creșterii spirituale.

Unitatea familială - rezultată din legământul căsătoriei - este motorul ales de Dumnezeu pentru cultivarea credinței, a valorilor și a caracterului. În cadrul familiei experimentăm pentru prima dată dragostea, învățăm despre Dumnezeu și dezvoltăm înțelegerea lumii. Versetele din Deuteronomul 6:6-7 ne îndrumă: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești* în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” Familia este o mărturie vie a iubirii lui Dumnezeu și un teren de antrenament pentru ucenicie.

Sabatul - actul culminant al Creației - ne reamintește săptămânal de Creatorul nostru și de locul nostru în marele Său proiect. Geneza 2:3 spune: „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.”

Prețuim acest timp sacru pentru a ne odihni de munca din timpul săptămânii, pentru a ne închina împreună și pentru a întări legăturile familiale. Sabatul oferă un răgaz de la rutina vieții de zi cu zi, permițându-ne să ne concentrăm asupra relațiilor noastre cu Dumnezeu și unii cu ceilalți.

VOI MERGE CU FAMILIA MEA | SĂRBĂTORIREA CREAȚIEI, FAMILIEI ȘI SABATULUI

Acești trei piloni ai creației sunt strâns legați între ei. O căsnicie puternică oferă fundația pentru un mediu familial sănătos. O familie sănătoasă creează un spațiu în care binecuvântările Sabatului pot fi pe deplin experimentate și apreciate. Iar Sabatul oferă timp prețios cuplurilor și familiilor pentru a se reconecta, a se închina și a crește împreună în credință.

Ca lideri în slujire, suntem chemați să susținem și să celebrăm aceste instituții divine în comunitățile noastre. Această carte de resurse este concepută pentru a vă dota cu instrumente, perspective și inspirație pentru a sluji în mod eficient familiilor, a întări căsniciile și a îmbrățișa binecuvântările Sabatului. Procedând astfel, onorăm planul original al lui Dumnezeu și oferim o mărturie puternică unei lumi care are nevoie de dragostea și adevărul Său.

Sperăm că volumul de resurse pentru anul 2025 al Departamentului Slujirea Familiei - *Celebrarea creației: Căsătoria, familia și Sabatul* - ne va oferi un nou sentiment de apreciere pentru înțelepciunea lui Dumnezeu în creație, compasiune pentru provocările cu care se confruntă familiile din zilele noastre și speranță în puterea transformatoare a Evangheliei, fiind capabili să spunem hotărât: *Voi merge cu familia mea*.

Maranatha!

Willie și Elaine Oliver, directori ai Departamentului Slujirea Familiei

Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Silver Spring, Maryland
family.adventist.org

UTILIZAREA CĂRȚII

Cartea aceasta reprezintă un material de studiu pus la dispoziție de către Departamentul Slujirea Familiei al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pentru a le asigura liderilor de la Divizii, Uniuni, Conferințe și bisericilor locale din toate lumea, resurse pentru Săptămâna de consacrare a familiei, cât și pentru predicile pentru serviciile divine din cadrul Sabatelor.

În această carte veți putea găsi idei de predici, seminare, povestiri pentru copii, precum și resurse pentru lideri, articole retipărite și recenzii de carte pentru facilitarea programelor speciale și a altor programe în care le-ați putea implementa de-a lungul anului. În Anexa A veți regăsi informații utile care vă vor ajuta la implementarea slujirii familiei în comunitatea locală.

De asemenea, aceasta cuprinde și prezentări în format Microsoft PowerPoint® a seminarelor și notițelor. Cei care vor prezenta seminarele sunt încurajați să-și personalizeze prezentările PowerPoint cu experiențele lor personale și imagini care vor reflecta diversitatea comunităților lor variate. Pentru a descărca prezentarea, vă rugăm să accesați linkul: family.adventist.org/2025RB

Pentru mai multe subiecte cu privire la problemele vieții de familie, puteți descărca materialele anterioare, din anii trecuți, la adresa family.adventist.org/resource-book

SĂPTĂMÂNA CĂMINULUI ȘI A CĂSĂTORIEI CREȘTINE: 8-15 FEBRUARIE

Săptămâna căminului și a căsătoriei creștine va avea loc în februarie, împărțită în două Sabate: Ziua căsătoriei creștine, care pune accentul pe căsătoria creștină, și Ziua căminului creștin, care pune accentul pe creșterea copiilor. Săptămâna căminului și a căsătoriei creștine începe în al doilea Sabat și se încheie în al treilea Sabat din februarie.

ZIUA CĂSĂTORIEI CREȘTINE (SE REZUMĂ LA CĂSNICIE: SABATUL DIN 8 FEBRUARIE)

Folosiți această idee de predică pentru căsătorie la serviciul divin de închinare și seminarul despre căsătorie în orice alt moment din cadrul acestui program special.

ZIUA CĂMINULUI CREȘTIN SE REZUMĂ LA EDUCAȚIA COPIILOR: SABATUL DIN 15 FEBRUARIE

Folosiți această idee de predică la serviciul divin din cadrul Sabatului și la seminarul de educare a copiilor, în orice alt moment din cadrul acestui program special.

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE A FAMILIEI: 7-13 SEPTEMBRIE

Săptămâna de Rugăciune a Familiei este programată în a doua săptămână a lunii septembrie, începând de duminică și terminându-se în ziua de Sabat cu Ziua de consacrare a familiei. Săptămâna de Rugăciune a Familiei și Ziua de consacrare a familiei pun accentul pe sărbătoarea familiilor și a bisericii ca o familie. Câteva materiale suplimentare, pe zile și activități de familie, vor fi asigurate pentru evenimentul Săptămânii de Rugăciune a Familiei. Pentru a descărca aceste materiale, vă rugăm să accesați adresa: family.adventist.org/familyworship

ZIUA DE CONSACRARE A FAMILIEI: (PENTRU CĂSNICII, FAMILII ȘI RELAȚII DE CURTENIE), SABATUL DIN 13 SEPTEMBRIE

Folosiți ideea de predică ce se regăsește în această carte pentru serviciul divin.

ZIUA CĂSĂTORIEI CREȘTINE (SE REZUMĂ LA CĂSNICIE: SABATUL DIN 8 FEBRUARIE)

Folosiți această idee de predică pentru căsătorie la serviciul divin de închinare și seminarul despre căsătorie în orice alt moment din cadrul acestui program special.

ZIUA CĂMINULUI CREȘTIN SE REZUMĂ LA EDUCAȚIA COPIILOR: SABATUL DIN 15 FEBRUARIE

Folosiți această idee de predică la serviciul divin din cadrul Sabatului și la seminarul de educare a copiilor, în orice alt moment din cadrul acestui program special.

IDEI DE PREDICI

— Ideile de predici sunt menite să fie o inspirație și un punct de pornire pentru propria predică. Rugați-vă ca să fiți inspirați de Duhul Sfânt, astfel încât gândurile și cuvintele voastre să fie o reflexie a iubirii lui Dumnezeu pentru fiecare inimă și pentru fiecare familie în parte.

SABATUL ESTE PENTRU BINECUVÂNTARE

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

REFERINȚA BIBLICĂ

Luca 6:1-11

1. INTRODUCERE

Astăzi, ne adunăm pentru a explora un adevăr profund și filosofic care se află în centrul credinței și practicii noastre în calitate de creștini Adventiști de Ziua a Șaptea. Ne concentrăm asupra versetelor din Luca 6:1-11, un pasaj care dezvăluie și deslușește învățăturile lui Iisus despre Sabat și ne provoacă să apreciem, să recunoaștem și să înțelegem adevăratul Său scop în viața noastră de zi cu zi.

Imaginați-vă o zi concepută de Însuși Dumnezeu - o zi de odihnă, revitalizare și binecuvântare. O zi separată de tumultul și agitația vieților noastre aglomerate, un timp pentru a ne reconecta cu Creatorul nostru și cu cei dragi. Această zi - frați și surori - este Sabatul, un dar de la Dumnezeu pentru umanitate. Totuși, de-a lungul istoriei, acest dar divin a fost adesea înțeles greșit, folosit greșit, auzit greșit și chiar respins.

Pasajul din Luca 6:1-11, îl ilustrează pe Iisus confruntându-i pe liderii religioși ai timpului Său cu privire la concepțiile și interpretările lor greșite referitoare la Sabat. Prin cuvintele și acțiunile Sale, Hristos expune, dezvăluie și scoate la iveală adevăratul scop al acestei zile sfinte ca fiind un timp pentru binecuvântare, și nu pentru purtarea poverilor.

Willie Oliver, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhDc, licențiați în consiliere profesională clinică, CFLE sunt directori ai Departamentului de Familie la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Sediul Central din Silver Spring, Maryland, SUA.

SABATUL ESTE PENTRU BINECUVÂNTARE

Astăzi, vom studia acest pasaj și vom determina și descoperi cum putem experimenta plenitudinea binecuvântării Sabatului lui Dumnezeu în viețile noastre și ale familiilor noastre. Pe măsură ce analizăm în profunzime acest text, vom vedea cum Isus - ca Domn al Sabatului - ne învață să acordăm prioritate compasiunii, vindecării și facerii de bine în această zi sfântă. De asemenea, vom examina opiniile lui Ellen White cu privire la Sabat și vom analiza modul în care putem aplica sfaturile sale relevante în contextul nostru contemporan.

Predica noastră de astăzi se intitulează *Sabatul este pentru binecuvântare*; să ne rugăm: „Doamne, în timp ce studiem astăzi Cuvântul Tău, deschide-ne inimile și mințile pentru a înțelege scopul Tău pentru Sabat. Ajută-ne să vedem această zi prin ochii Tăi și să experimentăm binecuvântările pe care Tu le intenționezi pentru noi și pentru familiile noastre astăzi. În numele lui Isus Te-am rugat, Amin.”

II. PRIVIREA DE ANSAMBLU ȘI CONTEXTUL PASAJULUI DIN LUCA 6:1-11

Pentru a înțelege și aprecia pe deplin semnificația acestui pasaj, trebuie să înțelegem contextul său istoric și cultural. Evenimentele descrise în Luca 6:1-11 au loc în timpul lucrării lui Isus în Galileea, probabil în al doilea an al activității Sale. Sabatul era o instituție centrală în viața evreiască, înrădăcinată în relatarea Creației (Geneza 2:2-3) și codificată în cele Zece Porunci (Exodul 20:8-11). Cu toate acestea, pe vremea lui Isus, scopul inițial al Sabatului fusese ascuns, deghizat și întunecat de un sistem complex de reguli și reglementări elaborate de liderii religioși din acea vreme.

În zelul lor de a proteja sfințenia Sabatului, fariseii au creat 39 de categorii de muncă interzise, inclusiv activități precum seceratul, treieratul și vindecarea. Aceste restricții create de om puneau adesea poveri grele asupra oamenilor, transformând Sabatul dintr-o zi de desfătare, într-o zi de respectare legalistă. În acest context, Isus contestă înțelegerea predominantă a Sabatului. Acțiunile și învățăturile Sale, cu siguranță, servesc la reinstaurarea, restaurarea și restabilirea adevăratului sens și scop al acestei zile sfinte.

III. INTERPRETAREA PASAJULUI

Hai-deți să analizăm textul în detaliu.

A. UCENICII CULEGÂND GRÂU (LUCA 6:1-5)

„Într-o zi de Sabat, s-a întâmplat că Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui smulgeau spice de grâu, le frecau cu mâinile și le mâncau. Unii dintre farisei le-au zis: „Pentru ce faceți ce nu este îngăduit să faceți în ziua Sabatului?” Isus le-a răspuns: „Oare n-ați citit ce a făcut David când a flămânzit, el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a luat pâinile pentru punerea înaintea Domnului,

SABATUL ESTE PENTRU BINECUVÂNTARE

a mâncat din ele și a dat și celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoții?” Și le zicea: „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” (Luca 6:1-5).

În acest pasaj, Isus și ucenicii Săi treceau prin lanurile de grâu în Sabat. Ucenicii - fiind înfometati - încep să culeagă boabe de grâu, să le frece în mâini pentru a îndepărta pleava și să mănânce boabele. Această acțiune - deși aparent nevinovată - atrage atenția și critica fariseilor.

Din perspectiva fariseilor, ucenicii încălcau legile Sabatului prin implicarea în activități care puteau fi clasificate drept seceriș și treierat. Cu toate acestea, Isus își apără ucenicii făcând referire la un precedent istoric - acțiunile lui David și ale tovarășilor săi atunci când au flămânzit (1 Samuel 21:1-6).

Răspunsul lui Isus evidențiază câteva puncte importante:

1. Nevoile umane au prioritate față de interpretările rigide ale legii.
2. Spiritul legii este mai important decât litera ei.
3. Ca „Fiu al Omului”, Isus își revendică autoritatea asupra Sabatului însuși.

B. VINDECAREA ÎN SABAT (LUCA 6:6-11)

„În altă zi de Sabat, s-a întâmplat că Isus a intrat în sinagogă și învăța pe norod. Acolo era un om care avea mâna dreaptă uscată. Cărturarii și fariseii pândeau pe Isus, să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Dar El le știa gândurile și a zis omului care avea mâna uscată: „Scoală-te și stai în mijloc.” El s-a sculat și a stat în picioare. Și Isus le-a zis: „Vă întreb: Este îngăduit în ziua Sabatului a face bine ori a face rău? A scăpa o viață sau a o pierde?” Atunci, și-a rotit privirile peste toți și a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Ei turbau de mânie și s-au sfătuit ce ar putea să facă lui Isus. (Luca 6:6-11, ESV).

În acest al doilea incident din Sabat, Isus învăța pe norod în sinagogă când întâlnește un om cu o mână uscată. Fariseii și cărturarii îl urmăresc îndeaproape pe Isus, în speranța că îl vor prinde încălcând legile lor cu privire la Sabat. Isus, conștient fiind de gândurile lor, îl aduce pe om în centru și îi pune o întrebare crucială: „Este îngăduit în ziua Sabatului a face bine ori a face rău? A scăpa o viață sau a o pierde?” Această întrebare punctează miezul problemei, provocând înțelegerea liderilor religioși cu privire la scopul Sabatului.

Prin vindecarea omului cu mâna uscată, Isus demonstrează că a face bine și a arăta compasiune nu numai că este permis în Sabat, dar este, de fapt, esențial pentru respectarea lui. Această acțiune subliniază și mai mult autoritatea lui Isus ca Domn al Sabatului și misiunea Sa de a restabili planul inițial al lui Dumnezeu pentru această zi sfântă.

IV. TEME-CHEIE ȘI ÎNVĂȚĂTURI

Ca urmare a interpretării pasajului din cartea Luca 6:1-11, putem identifica câteva teme și învățături cheie:

A. SCOPUL SABATULUI

Acțiunile și cuvintele lui Isus arată că Sabatul a fost conceput pentru beneficiul oamenilor, nu ca o povară. Este o zi pentru restaurare, atât fizică, cât și spirituală. După cum afirmă El în Marcu 2:27, „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”. Sabatul este darul lui Dumnezeu pentru umanitate, oferind un timp de odihnă și închinare în viața noastră.

B. ISUS CA DOMN AL SABATULUI

Declarându-se „Domn al Sabatului”, Isus își afirmă autoritatea divină. În calitate de Creator al Sabatului, El are dreptul de a interpreta adevăratul sens și scop al acestuia. Această afirmație este în concordanță cu declarația lui Ioan conform căreia „Toate lucrurile au fost făcute prin El” (Ioan 1:3).

C. FACEREA DE BINE ÎN SABAT

Isus subliniază faptul că Sabatul este o zi în care se face bine și se arată compasiune celorlalți. Vindecarea omului cu mâna uscată demonstrează că actele de milostenie și bunătate nu sunt doar permise, ci și încurajate în această zi sfântă. Această învățatură se aliniază viziunii profetului Isaia despre adevărata păzire a Sabatului: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov”, căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58:13-14).

V. PERSPECTIVA LUI ELLEN WHITE PRIVIND SABATUL

Ellen G. White oferă perspective valoroase cu privire la Sabat, care sunt în concordanță cu învățăturile lui Isus din Luca 6:1-11. Să analizăm câteva dintre sfaturile ei:

A. SABATUL CA O COMEMORARE A CREAȚIEI

Ellen White subliniază faptul că Sabatul servește ca o comemorare constantă a puterii creatoare a lui Dumnezeu. În *Patriarhi și profeți*, p.48, ea scrie:

„Sabatul a fost dat lui Adam, părintele și reprezentantul întregii familii omenești. Respectarea lui trebuia să fie un act de recunoaștere plină de mulțumire din partea tuturor celor ce aveau să locuiască pe suprafața pământului, că Dumnezeu a fost Creatorul lor și El este suveranul lor legitim, că ei erau lucrarea mâinilor Lui și

SABATUL ESTE PENTRU BINECUVÂNTARE

supuși ai autorității Sale” (White, 1958, p. 48).

B.SABATUL CA ZI DE BINECUVÂNTARE

E. White devine ecoul învățaturii lui Isus care susține că Sabatul a fost creat în beneficiul oamenilor. În *Hristos Lumina Lumii*, p. 207, ea afirmă:

„Sabatul nu are ca scop să fie un timp de inactivitate. Legea oprește lucrările pământești în ziua Domnului; munca pentru câștigarea hranei trebuie să înceteze; nici o osteneală pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduită în această zi; ci, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creațiunii, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, tot așa și omul trebuie să părăsească ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte.” (White, 1940, p. 48).

C.FACEREA DE BINE ÎN SABAT

Ellen White susține exemplul lui Isus de a face bine în Sabat. În *Sfaturi pentru Biserică*, p. 267, ea scrie:

„Îndurarea divină ne îndrumă să-i îngrijim pe cei bolnavi și suferinzi; lucrul care se cere pentru a-i face să se simtă bine este o necesitate, nu o călcare a Sabatului. Însă orice lucrare nenecesară trebuie evitată. Mulți care sunt nepăsători lasă până la începerea Sabatului lucrurile mici, care puteau fi făcute în ziua de pregătire. Nu trebuie să se întâmple așa ceva. Orice lucru care a rămas nefăcut până la începerea timpului sfânt trebuie să rămână nefăcut până după trecerea Sabatului” (White, 1957, p. 267).

D.PERICOLUL LEGALISMULUI

Ellen White avertizează împotriva păstrarea legalistă a Sabatului cu care s-a confruntat Isus. În cartea *Hristos Lumina Lumii*, p. 204, ea avertizează:

„Iudeii denaturaseră legea atât de mult, încât făcuseră din ea un jug de robie. Pretențiile lor fără sens deveniseră proverbiale printre celelalte neamuri. Îndeosebi Sabatul era îngrădit cu tot soiul de restricții fără rost. El nu era pentru ei o plăcere, sfânt pentru Domnul și onorat. Cărturarii și fariseii făcuseră din ținerea legii o povară greu de suportat.” (White, 1940, p. 204).

Aceste idei ale lui Ellen White întăresc învățătura biblică conform căreia Sabatul este o zi pentru binecuvântare, odihnă, închinare și pentru a face bine. Ele ne provoacă să abordăm păstrarea Sabatului nu ca pe o obligație legalistă, ci ca pe un răspuns plin de bucurie la dragostea și grija lui Dumnezeu pentru noi și pentru creația Sa. Păstrăm Sabatul petrecând mai mult timp dedicat în mod special lui Dumnezeu prin închinare și părtășie cu alții care se angajează în aceeași activitate ca și noi.

VI. APLICAȚIE CONTEMPORANĂ

Acum că am explorat textul biblic și ideile lui Ellen White, să ne gândim cum putem aplica aceste învățături în contextul nostru contemporan.

A.APLICAȚIE ÎN VIAȚA PERSONALĂ

1.Reformularea înțelegerii noastre: La fel ca liderii religioși din vremea lui Isus, este posibil să avem nevoie să ne reexaminăm înțelegerea Sabatului. Mai degrabă decât să-l vedem ca pe o listă de lucruri de făcut și de rezolvat, ar trebui să-l privim ca pe un dar de la Dumnezeu - un timp de odihnă, de reînnoire și de aprofundare a relației noastre cu El și cu ceilalți.

2. Prioritizarea odihnei: Odihna adevărată poate fi o provocare în lumea noastră agitată, mereu conectată. Sabatul ne invită să ne deconectăm de la rutina noastră zilnică și să ne reconectăm cu Creatorul nostru. Acest lucru ar putea implica închiderea dispozitivelor digitale, petrecerea timpului în închinare, în natură, meditănd și rugându-ne în liniște.

3. Închinarea și comunitatea: Sabatul ne oferă ocazia de a ne aduna cu alți frați de credință pentru închinare și părtășie. Într-o societate tot mai individualistă, acest aspect comunitar al păstrării Sabatului este mai important ca niciodată. Este un moment de bucurie și de recunoștință adus lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările și grija Sa față de noi pe parcursul săptămânii.

4. Făcând bine: Urmând exemplul lui Isus, ar trebui să căutăm oportunități de a face bine în Sabat. Aceasta ar putea implica vizitarea bolnavilor, ajutorarea unui vecin aflat în nevoie sau împărtășirea veștilor bune cu rudele și prietenii.

5. Sănătatea fizică și mentală: Odihna regulată în Sabat poate avea beneficii semnificative pentru sănătatea noastră fizică și mentală. Ea oferă o protecție împotriva epuizării și a stresului, ceea ce oferă o bunăstare generală.

B.APLICAȚIE ÎN VIAȚA DE FAMILIE

Sabatul oferă familiilor oportunități unice de a se apropia unii de alții și de Dumnezeu. Iată câteva modalități practice de a face din Sabat o binecuvântare pentru familia dumneavoastră:

1. Pregătire: Implicați întreaga familie în pregătirea pentru Sabat. Aceasta ar putea include curățenia în casă, pregătirea felurilor de mâncare speciale sau punerea deoparte a sarcinilor de la serviciu și de la școală. Această pregătire ajută la crearea contextului de închinare pentru Sabat.

2. Închinarea în familie: Alocați timp pentru închinarea în familie pentru a începe Sabatul și pentru a încheia Sabatul. Aceasta poate include citirea de povestiri biblice, cântarea de imnuri sau studierea lecțiunii săptămânale a Școlii de Sabat.

3. Închinarea în comunitate: Dezvoltă obiceiul de a merge săptămânal la

SABATUL ESTE PENTRU BINECUVÂNTARE

biserică împreună cu familia ta pentru a te închina lui Dumnezeu alături de alți credincioși care s-au adunat să intoneze cântece de mulțumire, să studieze Biblia, să se încurajeze unii pe alții și să asculte lecții din Cuvântul lui Dumnezeu despre bunătatea Sa, sacrificiul de pe cruce și dorința Sa de a ne salva. Pavel ne reamintește: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:25).

4. Activități în natură: Petreceți timp în natură cu familia. Poate fi vorba despre o plimbare într-un parc, o plimbare în pădure sau pur și simplu observarea creației lui Dumnezeu în curtea din spate, dacă aveți una.

5. Proiecte de misiune: Implicați-vă familia în proiecte de misiune în Sabat. Acest lucru ar putea implica vizitarea unui azil de bătrâni sau pregătirea de mese pentru o familie nevoiașă.

6. Timp în familie: Folosiți Sabatul pentru a petrece timp de calitate în familie. Jucați împreună jocuri biblice, serviți masa fără distrageri sau purtați conversații semnificative.

7. Momente de învățare: Folosiți activitățile de Sabat ca oportunități de a vă învăța copiii despre dragostea și caracterul lui Dumnezeu. Ajutați-i să vadă Sabatul ca pe un moment special cu Dumnezeu și cu familia, nu ca pe o listă de restricții.

ILUSTRATIE

Familia Johnson a decis să facă sărbătoarea Sabatului mai semnificativă. Astfel, au început prin a-și implica copiii în pregătirea Sabatului în după-amiezile de vineri. Făceau curățenie în casă împreună, pregăteau o masă specială de Sabat și așezau masa cu cele mai bune bucate ale lor. La apusul soarelui, se adunau pentru a se închina în familie, cântând imnurile lor preferate și împărtășind pentru ce erau recunoscători în acea săptămână. În diminețile de Sabat, mergeau regulat la Școala de Sabat și la serviciile divine de închinare. În după-amiezele de Sabat, mergeau adesea la plimbări în natură, folosind aceste momente pentru a vorbi despre creația lui Dumnezeu și despre dragostea Lui pentru ei. De asemenea, au început o tradiție de a participa cu familia într-un proiect misionar o dată pe lună în după-amiezele de Sabat și participau la întâlnirea tinerilor de la biserică atunci când aceasta avea loc. Cu timpul, copiii au început să aștepte cu nerăbdare Sabatul ca pe cea mai bună zi a săptămânii - o zi de bucurie, odihnă, veselie și conectare cu Dumnezeu și cu familia.

Experiența soților Johnson ne reamintește că respectarea Sabatului nu înseamnă respectarea unui set de reguli, ci crearea unui spațiu pentru o legătură semnificativă cu Dumnezeu și cu familia. Este vorba despre găsirea unor modalități de a face ca această zi să fie specială și separată de restul săptămânii.

SABATUL ESTE PENTRU BINECUVÂNTARE

Pe măsură ce ne gândim la aplicarea acestor principii în viața noastră, este important să ne amintim că ținerea Sabatului trebuie să îl aibă pe Dumnezeu în centrul a tot ceea ce facem. Este o zi în care să petrecem mai mult timp concentrat, fără grabă, cu Dumnezeu. Cheia este să ne concentrăm pe principiile de bază ale odihnei, închinării și facerii de bine. Pentru unii, odihna de Sabat ar putea însemna să petreacă mai mult timp în închinare și studiu biblic. Pentru alții, ar putea însemna să se implice în slujirea activă a altora și să-i conducă pe oameni la Isus. Important este să folosim acest timp pentru a ne îndepărta de rutina noastră obișnuită și pentru a ne concentra asupra relației noastre cu Dumnezeu și cu ceilalți. În lumea noastră modernă, respectarea Sabatului poate fi o provocare. Suntem adesea trași în multe direcții în interes de muncă - chiar și în activitatea de slujire - de obligațiile sociale și de folosirea constantă a dispozitivelor noastre digitale. Dar, amintindu-ne în mod intenționat că este un timp sfânt pus deoparte de Dumnezeu pentru a ne odihni de preocupările noastre zilnice, creăm un spațiu pentru ca Dumnezeu să lucreze în viețile noastre, să ne îmbunătățească starea și să ne ofere ocazia de a fi o binecuvântare pentru alții. Pe măsură ce încercăm să aplicăm aceste principii ale Sabatului în viața noastră, ne putem confrunta cu provocări sau întrebări. Cum echilibrăm odihna cu dorința de a-i sluji pe alții? Cum gestionăm munca - în special în activitatea de slujire - sau obligațiile familiale care par să intervină în timpul Sabatului? Acestea sunt întrebări cu care trebuie să ne luptăm în rugăciune, căutând călăuzirea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu pentru a trăi așa cum a trăit El. Nu uitați, exemplul lui Isus ne arată că Sabatul înseamnă mai mult decât respectarea regulilor - înseamnă întruchiparea iubirii și a compasiunii lui Dumnezeu. Atunci când abordăm Sabatul cu această mentalitate, ne deschidem pentru a experimenta binecuvântarea sa deplină în viețile noastre și pentru a ne oferi șansa de a fi o binecuvântare pentru alții.

I. CONCLUZII

În încheierea studiului nostru din Luca 6:1-11, ne reamintim că Sabatul este într-adevăr pentru binecuvântare. Isus, ca Domn al Sabatului, ne invită să experimentăm întreaga bogăție a acestui dar divin. Este o zi pentru odihnă, închinare, fapte bune și consolidarea relațiilor noastre cu Dumnezeu și cu ceilalți. Ellen White ne reamintește: „Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzând pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El.” (White, Sfaturi pentru Biserică, 1940, p. 289). Sperăm că aceasta să devină experiența dumneavoastră personală pe măsură ce meditați asupra semnificației Sabatului ca zi de părtășie, de relații îmbunătățite în familie și cu alții și de timp petrecut pentru a vă apropia de Dumnezeu. Este o zi pentru a fi binecuvântați și pentru a-i binecuvânta pe alții, exact așa cum a făcut Isus când a fost pe pământ.

Dumnezeu să ne binecuvânteze în acest scop, aceasta este rugăciunea noastră.

CĂSĂTORIA CREȘTINĂ TREBUIE SĂ ÎL REPREZINTE PE HRISTOS

MATERIAL REALIZAT DE EKKEHARDT MUELLER

REFERINȚA BIBLICĂ

Efeseni 5:22-33

INTRODUCERE

Cu ceva timp în urmă, secțiunea sportivă a unui ziar relatează despre Emil și Dana Zatopek. S-au născut în aceeași zi, pe 19 septembrie 1922. Ambii au fost atleți de excepție, ea aruncătoare de suliță, el alergător pe distanțe lungi. Au fost primul cuplu căsătorit care a devenit campion olimpic la Jocurile Olimpice de vară de la Helsinki, în aceeași zi - 24 iulie 1952. Au sărbătorit împreună 75 de ani. Dana era cea mai tânără dintre cei doi. Mamele lor au clarificat acest lucru în ziua nunții lor, în 1948. „Eu m-am născut puțin după miezul nopții”, a spus Emil, „Dana s-a născut abia la șapte dimineața”. Și atunci, adaugă Dana, concepția părinților e respectată, „pentru că soțul trebuie să fie mai în vârstă decât soția.”¹ Acest cuplu avea multe în comun, iar fotografia tipărită în ziar ilustra un cuplu în vârstă care arăta armonios. Căsătoria este un dar divin și ar trebui să fie o comemorare a Paradisului.

Ekkehardt Mueller, ThD, DMin, este director pensionar al Institutului de Cercetare Biblică al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ține prelegeri la nivel internațional.

REFERINȚA BIBLICĂ: EFESENI 5:22-33

Să ne uităm la ce are de spus Pavel despre căsătorie în Efeseni 5:22-33. Acesta este un pasaj din Scriptură care pare să fie oarecum nepopular în aceste zile:

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului, căci bărbatul* este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și, după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în* toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup.” Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică). Încolo, fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.”

Acest pasaj sună ofensator pentru mulți oameni. Până în ziua de azi, multe femei îl resping, iar mulți bărbați abuzează de acest pasaj pentru că pun accentul pe doilea verset și își văd soțiile ca pe niște subalterne, în timp ce ei doresc să conducă relația fără reținere, indiferent de consecințe.

I. OBSERVAȚII PRIVIND CONTEXTUL

1. BISERICA

Efeseni 5:22-33 are două dimensiuni diferite. Pe de o parte, pasajul vorbește despre soț și soție și, pe de altă parte, despre Hristos și biserică. Tema bisericii traversează întreaga scrisoare către creștinii din Efes. Nu este de mirare că Pavel revine la subiectul bisericii la sfârșit. El îi cheamă pe membrii bisericii să fie „copii preaiubiți” și să „trăiască în dragoste”, așa cum a făcut Isus (Ef 5:1-2), explicând ce înseamnă acest lucru în situații concrete (Ef 5:3-15). El îi cheamă să „umble ca niște copii ai luminii” și „să se supună unii altora în frica lui Hristos” (Ef 5:15-21).

2. CERCUL FAMILIEI CREȘTINE

În plus, Pavel este preocupat și de familie într-un sens mai larg. De aceea, el nu vorbește doar despre soți și soții, ci și despre părinți și copii și despre robi și stăpânii lor (Ef 6:1-9). El are ceva să le spună tuturor în numele lui Dumnezeu.

Armonia ar trebui să domnească la toate nivelurile de relaționare. De aceea se adresează tuturor. Atunci când Pavel se adresează femeilor, el îi temperează și pe bărbați. Atunci când cere ascultare din partea copiilor, îi avertizează și pe tați să nu depășească limitele.

II. OBSERVAȚII PRIVIND REFERINȚA BIBLICĂ ȘI APLICAȚIILE

1. HRISTOS ȘI BISERICA

Pavel compară relația dintre soț și soție cu relația dintre Isus și biserică. Acest lucru ilustrează valoarea ridicată acordată căsătoriei în Scriptură. Unii au respins căsătoria ca o a doua opțiune și s-au pronunțat în favoarea celibatului ca cel mai bun mod de viață. Alții consideră mariajul a fi o pierdere de timp. Ei preferă o așa - numită libertate care permite a avea mai mulți parteneri în același timp sau un partener de viață pentru o perioadă limitată de timp - fără angajament și răspundere. Scriptura nu este de acord cu acest mod de gândire! Relația dintre un soț și o soție - un bărbat și o femeie - corespunde relației dintre Hristos și biserică. Ce ne spune pasajul despre Isus și biserică Sa?

1. Hristos este capul Bisericii (Ef. 5:23). Biserica, la rândul ei, este supusă lui Hristos (Ef. 5:24).
2. Versetul cu privire la a deveni un singur trup - din povestirea creației - se aplică nu numai căsătoriei, ci și relației dintre Isus și biserică (Ef 5:31-32). Isus caută și are cea mai strânsă legătură cu urmașii și copiii Săi.
3. Isus S-a dat pe Sine pentru biserică, murind pe cruce pentru ea (Ef. 5:25).² I-a salvat pe urmașii Săi (Ef. 5:23) și i-a curățit (Ef. 5:26-27).
4. Isus hrănește Biserica și are grijă de ea (Ef. 5:29). În acest fel, Pavel trasează o linie de la creație la răscumpărare și la finalizare. Isus a creat biserică și a chemat-o la existență. I-a răscumpărat pe urmașii Săi prin moartea Sa pe cruce. El le poartă de grijă și îi aduce acasă pentru a fi cu El pentru totdeauna. Acest lucru este valabil și pentru fiecare dintre noi. Isus ne-a chemat la existență. El ne-a călăuzit și ne-a păstrat. Există multe lucruri pozitive în viețile noastre. Dar viețile noastre sunt, de asemenea, marcate de vinovăție și eșec, frică și durere, greutate și poveri. Isus vrea să ne ofere iertare, pace, mântuire și viață veșnică. El are grijă de noi în fiecare zi. El ne dă sens și scop în viață. El păstrează vie speranța dincolo de mormânt. El dorește să aibă cea mai strânsă părtășie cu tine și cu mine.

2. CUPLUL CĂSĂTORIT

Comparând relația dintre Isus și urmașii Săi cu o căsătorie între doi oameni, prețuirea Scripturii pentru căsătorie devine foarte clară. Cu adevărat, căsătoria este un

dar din paradis, deoarece Dumnezeu a intenționat ca relația de căsătorie să fie eternă. Căsătoria a fost instituită de Dumnezeu și nu este o invenție umană. Se așteaptă ca o astfel de căsătorie să ofere creștere, să fie un paradis de pace, liniște și iertare atunci când greșim unul împotriva celuilalt. Căsătoria ar trebui să fie o pregustare a viitoarei împărății a lui Dumnezeu. Căsătoria nu poate fi înlocuită de nicio altă formă de viață. Căsătoria nu este învechită, ci încă foarte relevantă. Căsătoria nu este o simplă necesitate biologică; este unul dintre cele mai bune daruri ale lui Dumnezeu pentru omenire. Acesta este modul în care ar trebui înțeleasă și folosită căsătoria - ca dar al lui Dumnezeu pentru noi.

a. Soțiile

„Martin Walser scrie în poemul său „Room battle” despre căsătorie: „Căsătoria se aseamănă cu doi chirurghi care se operează constant unul pe celălalt în locurile unde doare cel mai tare.”³ Desigur, căsătoria poate arăta astfel. Dar asta ar fi extrem de tragic și complet contrar intenției lui Dumnezeu. Pentru a ne împiedica să ne facem viața grea unul celuilalt în căsnicie, Pavel ne dă sfaturi care, dacă sunt urmate, ar trebui să asigure armonia și fericirea. Mai întâi este rândul soției. „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului, căci bărbatul este capul nevestei”. (Ef. 5:22). Iată că găsim scris ceea ce nu vrem să auzim: Subordonare. În epoca emancipării, sună destul de îngrozitor. Automat, credem că versetul înseamnă că soția nu are nimic de spus, este inferioară soțului, renunță la identitatea ei și spune da și amin tuturor dorințelor și ideilor soțului ei. În mod repetat, acest verset a fost înțeles greșit în această direcție. Versetul a fost exploatat de bărbați pentru a-și ține soțiile inferioare lor, ceea ce ar trebui să fie blamat. Oricine urmărește în mod conștient poveștile de viață ale cuplurilor căsătorite din Vechiul Testament - și acest lucru este valabil cu atât mai mult pentru Noul Testament - cu greu va găsi sprijin pentru un astfel de concept. La momentul creației, femeia a fost deja plasată alături de bărbat. Și în multe povestiri de după cădere, soțiile au un rol semnificativ în căsătorie, familie și societate.⁴ Cum poate exista o uniune armonioasă și intimă între doi oameni dacă se accentuează în mod constant o relație de sus în jos, soția este marginalizată, iar bărbații insistă asupra presupuselor lor drepturi? În mod interesant, observăm că în textul nostru se spune relativ puțin despre soții. Ele trebuie să se supună soților lor ca Domnului (versetul 22). Sunt oferite motive. Apoi ideea este repetată din nou.

b. Soții

Cu toate acestea, începând cu versetul 25, este rândul soțului. Și, spre deosebire de soții, cărora le sunt dedicate trei versete, soții primesc aproape opt versete de mustrare. Ce se așteaptă de la ei?

1. *Iubiți așa cum a iubit Isus* (Efeseni 5:25-27): „Băraților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.” Isus este un model pentru atât bărbat, cât și pentru femeie.

Ca Domn al universului, Isus a devenit om și s-a subordonat părinților Săi, semenilor Săi și autorităților de pe acest pământ. Isus nu a insistat asupra drepturilor sale. „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:6-8). Adevărata măreție nu se arată făcând pe șeful, ci prin umilință. Acest lucru se așteaptă de la soți și de la soții.

Pavel, cu toată autoritatea sa apostolică, se considera un slujitor al bisericii de dragul lui Isus (2 Corinteni 4:5). Dar există mult mai mult. Soții și soțiile sunt chemați să iubească, iar soților li se spune să iubească așa cum a iubit Isus. Iubirea lui Isus a fost de neegalat, ajungând până la sacrificiul de sine de pe cruce.

Conform acestui concept biblic, dragostea unui soț pentru soția sa ar trebui să meargă atât de departe încât ar trebui să fie pregătit să-și sacrifice viața pentru soția sa, dacă este necesar. Nu se vorbește despre dominație nelimitată, despre a face pe „pașa” (o persoană de rang înalt) sau despre a considera soția o sclavă. Să iubești așa cum a iubit Isus, a cărui iubire pentru noi L-a condus pe cruce? Aceasta este provocarea. Despre asta este vorba. Atunci căsătoria poate fi o relație fericită și binecuvântată. Soția își respectă soțul. Soțul își iubește soția și îi este devotat întru totul. Cu toate acestea, el nu o idolatrizează, pentru că doar Domnul este Dumnezeu. El nu devine nici un subaltern care „dansează” doar pe melodiile soției sale și pe care, prin urmare, soția nu-l mai poate respecta. Dragostea autentică are și o coloană vertebrală.

Să iubim așa cum a iubit Isus! Acest lucru ne sensibilizează cu privire la limitele noastre. Care dintre soți nu a fost lipsit de iubire? Câți au adoptat o poziție „legală” și au încercat să își apere propriile opinii în detrimentul soțului? Dacă vrem să iubim în căsnicie așa cum a iubit Isus, trebuie să îl aducem pe acest Isus în viața noastră personală și în căsnicie și să trăim cu El în mod constant. Atunci vom primi puterea de a iubi dezinteresat. Ce se așteaptă de la soți, ne întrebăm din nou?

2. *Soții trebuie să-și iubească soțiile ca pe ei înșiși* (Ef. 5:28-33): „Tot așa trebuie să-și iubească și bărații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag... Încolo, fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine.” Pavel leagă porunca „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” de căsătorie. Soțul ar trebui să își iubească soția la fel de altruist cum o iubește Isus. Așa cum un bărbat se iubește pe sine, așa ar trebui să-și iubească și soția.

Pavel ne amintește de creație și de planul lui Dumnezeu pentru bărbat și femeie - soț și soție - un bărbat își părăsește părinții și trăiește cu soția sa. Cei doi devin un singur trup. Și el argumentează: În mod normal, nu-ți urăști propriul trup. Îl iubești. Îl îmbraci, îl hrănești, ai grijă de el. Îi dai tot ce este mai bun. Dar dacă un soț și soția sa devin un singur trup, atunci este normal ca soțul să-și iubească soția. Iubindu-și soția, un bărbat se iubește în cele din urmă pe sine. Același lucru este valabil și în sens invers, desigur. Dacă un bărbat își iubește soția așa cum este descris aici, atunci el îi poartă de grijă în toate felurile posibile.

El îi asigură traiul și nu stă pur și simplu deoparte, fără să ridice un deget și așteptând să fie servit. El își tratează bine soția. Îi face viața luminoasă și fericită cu daruri mici și nu chiar atât de mici. El se asigură că bucuria este în casa lui și că râsetele împreună nu se termină. El urmează exemplul Domnului Isus, care întotdeauna are în vedere interesele noastre cele mai bune.

„Pastorul Modersohn a împărțit căsniciile în patru clase: În prima clasă, soții trăiesc unul împotriva celuilalt... Există lupte constante. Dragostea a devenit rece, fericirea este spulberată. În a doua clasă, soții trăiesc unul lângă celălalt. Acestea sunt căsniciile reci, înghețate. Niciunul nu știe ce gândește celălalt, ce îi mișcă launtric, ce le face plăcere. Aici ești singur în ciuda căsniciei. A treia clasă pare să fie aproape ideală. Acolo locuiți împreună. Lucrați împreună, câștigați bani împreună, aveți copii împreună... Și totuși, aceasta nu este căsătoria ideală. Din a patra clasă fac parte toate căsătoriile în care soții trăiesc unul pentru celălalt din punctul de vedere: nu eu, ci tu! Asta înseamnă: Te iubesc, te ajut, te fac fericit, mă supun, voi renunța, voi ierta și voi uita”.⁵

3. De trei ori iubire altruistă (Ef. 5:25,28,33). Oricât de importantă ar fi sexualitatea sănătoasă în căsnicie - și pasajul nostru nu neagă acest lucru - este natural, bun și necesar ca soțul și soția să devină una⁶ - este semnificativ faptul că tripla chemare la iubire care este adresată soților aici nu conține conotații sexuale directe. Dumnezeu a iubit lumea cu dragostea Sa și L-a dat pe Fiul Său pentru mântuirea ei. Pavel spune despre această iubire că este răbdătoare și blândă, că nu este geloasă, că nu-și caută propriul interes, că nu se mânie și că nu se bucură de nedreptate. Această iubire suportă totul, crede totul, speră totul și îndură totul. Această iubire nu va pieri niciodată (1 Corinteni 13:4-8).

În Efeseni capitolul 5 bărbații sunt chemați la această dragoste de trei ori: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele” (versetul 25), „În același fel, bărbații să își iubească nevestele” (versetul 28), „Fiecare să își iubească nevasta” (versetul 33). În unele căsnicii, soții se comportă precum căpușa de pe câine. David Seamands scrie:

„Căpușa nu este deloc interesată ca acel câine pe care se așează să se simtă bine, ci doar îi sugă sângele. Tragedia în unele căsnicii este că ambii parteneri doar iau fără să

ofere ceva în schimb.. O astfel de căsnicie este ca două căpușe și niciun câine. Doi colecționari și nimic de colecționat! Un cuplu m-a vizitat cu ani în urmă. Erau căsătoriți de 15 ani. Au fost 15 ani de ping-pong conjugal. Când el devenea agresiv sau furios, ea răspundea la fel și viceversa... Amândoi sufereau de răni emoționale și de o adevărată amărăciune... Ea se căsătorise cu el pentru că părea să fie un lider spiritual, studios, hotărât și ambițios. Ne putem imagina groaza ei când s-a dovedit că el era indecis și lipsit de disciplină, leneș și neglijent. În furia ei, ea l-a sufocat ca pe servitorul din parabolă și i-a spus: „M-ai trădat. Îmi datorezi tot ceea ce am așteptat de la tine când m-am căsătorit cu tine.” ... Timp de cincisprezece ani, ea l-a bătut la cap: „Plătește-mi ceea ce-mi datorezi”. În schimb, el se căsătorise cu ea pentru că arata bine, era frumoasă și îngrijită. Vă puteți imagina dezamăgirea lui teribilă când a descoperit că ea își făcea treburile casnice neglijent, că își neglija părul, hainele și aspectul fizic. El a crezut că ea l-a păcălit. „Îmi datorezi acele lucruri care te-au făcut să ieși în evidență atunci când te-am curtat. Așa că a sufocat-o, spunându-i cu batjocură și remarci răutăcioase: „Plătește-mi ceea ce îmi datorezi...” Amândoi așteptau de 15 ani ca celălalt să se schimbe.”⁷

Avem nevoie cu disperare de iubirea divină care oferă în loc să ceară, care oferă potențial de creștere în loc să îl copleșească pe celălalt cu așteptări, care îl acceptă fără să fie nevoită să îl schimbe pe celălalt.

c. Rezumat

În capitolul 5 din Efeseni , soția este îndemnată să se supună soțului ei în versetul 22. Din nou, să se supună soțului ei în versetul 24. Să își cinstească soțul în versetul 33. Ca și în cazul soțiilor, există trei imperative pentru soți: soțul trebuie să își iubească soția.

Atunci când pasajul vorbește despre subordonarea soțiilor, aceasta nu înseamnă că ele sunt inferioare. Versetul implică faptul că o soție este liberă să accepte egalitatea cu soțul ei în căsătorie și familie și - metaforic vorbind - să-l lase pe acesta să „prezideze comitetul, în timp ce amândoi au aceleași drepturi de vot”. Versetul nu spune niciodată: „Bărbatul să își umilească soția”. Se pare că versetul 33 definește ce înseamnă supunerea, și anume respect și onoare. Cu cât soțul își iubește soția mai mult așa cum Hristos a iubit Biserica, cu atât mai ușor îi va fi soției să îl respecte.

CONCLUZII

Dumnezeu dorește ca relațiile noastre în căsnicie să fie armonioase și fericite. Acesta este punctul de vedere din Efeseni 5. Dumnezeu nu vrea să pună un jug greu pe niciunul dintre noi și să ne facă viața amară. Dumnezeu ne vrea binele. Ne dăm seama că tendința noastră naturală este să luăm mai degrabă decât să oferim, să dominăm mai

degrabă decât să dăm înapoi, să fim iubiți mai degrabă decât să iubim. Și totuși, știm că nu vom ajunge nicăieri cu o astfel de atitudine.

Fie ca Tatăl nostru ceresc să ne dăruiască iubire altruistă pe care noi nu suntem capabili să o producem. Fie ca El să ne dea capacitatea de a umbla în umilință și putere interioară. Fie ca El să ne acorde prezența Sa în fiecare zi, astfel încât florile din pajiștile fiecărei căsnicii să înflorească neîncetat pentru gloria Sa.

NOTE

¹ Ludwigsburger Zeitung, 19.9.97 (tradus din germană).

² În timp ce Isus a murit pentru a salva întreaga omenire, aici accentul este pus pe biserică.

³ În Heinz Schäfer, *Mach ein Fenster dran! Beispiele für die Wahrheiten der Bibel* (Stuttgart: Christliches Verlagshaus, 1982), 270 (tradus din germană).

⁴ A se vedea, de exemplu, soțiile patriarhilor, Abigail, profetesele din VT și femeia demnă de laudă din Proverbe 31.

⁵ În Heinz Schäfer (ed.). *Hört ein Gleichnis* (Stuttgart: Christliches Verlagshaus, 1982), 292-293 (Traducere din germană).

⁶ Cf., de exemplu, 1Cor 7:2-5.

⁷ În Heinz Schäfer, *In Bildern reden; Beispiele für die Wahrheiten der Bibel* (Stuttgart: Christliches Verlagshaus, 1987), 179-180 (Traducere din germană).

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Schäfer H. (1982). *Mach ein Fenster dran! Beispiele für die Wahrheiten der Bibel*. Christliches Verlagshaus.
Schäfer H. (1982). *Hört ein Gleichnis*. Christliches Verlagshaus.
Schäfer H. (1987). *În Bildern reden: Beispiele für die Wahrheiten der Bibel*. Christliches Verlagshaus.
Seamands, D. (1991). *Vindecarea emoțiilor negative*. Victor Books.

PURTĂTORI AI CHIPULUI SĂU

MATERIAL REALIZAT DE CÉSAR ȘI CAROLANN DE LEÓN

REFERINȚA BIBLICĂ

Geneza 1:26-27

INTRODUCERE

Noi suntem coroana, gloria creației și uimirea pe care David nu și-a putut-o ascunde față de puterea creatoare a lui Dumnezeu atunci când a scris despre admirația și prețuirea sa nemărginită față de creația lui Dumnezeu: „Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor. Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” (Ps. 8:3-9).

Povestea creației începe cu o mișcare lentă, în care întunericul fără formă și gol al lumii ocupă locul central. Este aproape ca și cum, de la începutul existenței noastre, Dumnezeu dorește să transmită un mesaj despre ceea ce se întâmplă atunci când prezența lui Dumnezeu lipsește, iar manifestările Sale puternice nu au fost încă experimentate: *lipsa formei, vidul și întunericul*. De fiecare dată când Dumnezeu este lăsat în afara experienței noastre umane, de fiecare dată când ne aventurăm să existăm fără prezența relațională divină a lui Dumnezeu, vom sfârși fără formă, nedefiniți, goi și în întuneric.

César De León, PhD, terapeut licențiat în relații de căsătorie și familie și **Carolann De León** RN, MS în terapie în cadrul relațiilor de căsătorie și familie, MAPM, sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei din cadrul Diviziei Nord-Americane a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Columbia, Maryland, SUA.

PURTĂTORI AI CHIPULUI SĂU

Unii se referă la această stare ca *la haos*, alții experimentează lipsa de sens, iar unii descriu „un sentiment de întuneric” în viața lor. Apoi, în mijlocul golului întunecat și fără formă, Dumnezeu s-a manifestat prin elementul *lumină*, atât de fundamental pentru susținerea naturii și a umanității. Ce ar fi planeta noastră fără lumină? Ce s-ar întâmpla cu plantele, animalele, insectele, oceanele și tot ceea ce locuiește în ele fără soare? Viața de pe această planetă ar dispărea complet. Nu ar exista oameni care să reflecte gloria și onoarea lui Dumnezeu.

Nu ar exista nimic peste care să domnească, nici turme și cirezi, nici animale sălbatice, nici păsări pe cer, nici pești care să înoate în adâncurile mărilor. Nu am ști cât de măreț este numele Domnului pe tot pământul! La fel cum depindem de soare pentru toate procesele biologice, fiziologice, de fotosinteză și metamorfoză care au loc sub soare, sufletul uman are nevoie de prezența „Luminii lumii” pentru o creștere și maturizare optimă, holistică, purtătoare de chipul Lui. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” (Ioan 1:3-5).

ILUSTRĂȚIE

Sandra era o tânără creștină adventistă de ziua a șaptea care crescuse în America de Sud. Încă din copilărie, visa să lucreze la Hollywood, să facă filme și să devină bogată și faimoasă. Dumnezeu a înzestrat-o cu o frumusețe naturală uimitoare. La vârsta de 20 de ani, după ce a muncit din greu mulți ani în țara sa, a găsit o modalitate de a se muta în Los Angeles (SUA), în speranța de a-și îndeplini visul profund îndrăgit. După luni de zile în care nu a reușit să obțină un rol într-un film și a primit zeci de refuzuri din partea diverselor agenții de film, a început să lucreze într-un bar pentru a-și plăti facturile și pentru a se întreține în orașul său cu costuri ridicate.

Cu speranțe tot mai mici și vise care se stingeau, viața Sandrei a devenit lipsită de sens. Întunericul s-a infiltrat încet în sufletul ei tot mai descurajat. Se simțea ciudat de deconectată de Dumnezeu, de biserica ei și de ea însăși. Un lucru a dus la altul, până când, într-o zi, Sandra a întâlnit o vrăjitoare de rang înalt care i-a spus că „a fost aleasă” să devină prințesă bogată și faimoasă în lumea întunericului. Sandra a participat la mai multe întâlniri oculte cu această femeie. Întunericul absolut cuprinsese viața Sandrei.

Dar Domnul Își iubește copiii și a promis că nu ne va abandona sau părăsi (Evrei 13:5). Cu o noapte înainte de a se dedica oficial acestui nou stil de viață demonic, Dumnezeu i-a dat Sandrei un vis și i-a spus: „leși din acest oraș. leși din această țară și întoarce-te în țara ta; altfel, îți vei pierde sufletul și vei muri”. Visul a fost atât de captivant încât a lăsat-o pe Sandra zguduită. A doua zi, în loc să participe la inaugurarea sa ca „regină vrăjitoare”, ea s-a întors în țara sa și a căutat cu disperare ajutor spiritual. Sandra și-a rededat din nou viața Domnului, s-a întors la familia bisericii sale și a început să ducă lupte intense cu dușmanul însuși.

Demonii apăreau noaptea, iar când încerca să le reziste, încercau să o asfixieze. Sandra a persistat în rugăciune constantă și a căutat ajutorul bătrânilor bisericii, care s-au rugat și au postit pentru ea până în ziua în care a fost eliberată în întregime de orice stăpânire satanică. „Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” (Ioan 1:5, NIV). Lucrea Satanei este să ia fiecare „dar bun” pe care l-am primit de la Tatăl Luminii și să îl transforme în distrugerea noastră, în special prin sexualitate.

CREAT DUPĂ PROPRIUL SĂU CHIP

Povestea creației noastre progresa cu versetele triumfătoare din cartea Geneza. 1:26-27: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

Există mai multe aspecte ale umanității noastre care stau drept mărturie în faptul că am fost creați după chipul lui Dumnezeu.

CARACTERISTICILE LUI DUMNEZEU

1. Atunci când Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu, Dumnezeu a trecut pe dinaintea lui. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exodul 34:6-7).
2. Ca purtători ai chipului Dumnezeului nostru Creator, am fost creați să fim milostivi, umili, înceteți la mânie și să abundăm în dragoste și credincioșie. Dumnezeu se bazează pe aceste abilități de purtători ai chipului Său pentru a-și rechema copiii într-o relație apropiată cu El. Atunci când l-a chemat pe Petru să vină după El, Isus l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?” (Ioan 21:15-17). L-a întrebat de trei ori, în speranța că Petru va înțelege profunzimea chemării pe care Isus o făcea pentru viața lui. Cu iubire și răbdare, Domnul a așteptat ca Petru să ajungă la o înțelegere mai deplină a ceea ce ar însemna să se implice cu adevărat să îi hrănească/să-i slujească pe cei obidiți care îi iubea atât de mult.
3. Ca și Creatorul nostru, și noi avem liberul arbitru. În Isaia, Dumnezeu ne invită: „Veniți totuși să ne judecăm” (Isaia 1:18), deoarece ne-a creat cu capacitatea cognitivă de a judeca și de a procesa. Ne bucurăm de capacitatea de a avea liber alege dacă vom face bine sau rău. Deoarece Dumnezeu este bun și iubitor, El dorește să se bucure de o relație cu copiii Săi de după căderea în păcat care să fie lipsită de constrângere sau intimidare.
4. Spre deosebire de regnul animal, noi avem capacitatea de a crede cu o credință vie obiectivă. Dumnezeu a crezut că poate crea o lume locuită de ființe umane care să îi rămână credincioase și să facă alegerea corectă între bine și rău. Ca parte a Planului de mântuire, El a crezut că sămânța lui Avraam poate duce mai departe cunoașterea caracterului Său din generație în generație și extins de grupul lor etnic și, astfel, să devină o binecuvântare pentru milioanele de oameni care vor fi numiți „copiii lui Avraam prin credința lor în Isus”. Pavel explică: „Înțelegeți și voi dar că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.” (Galateni 3:7).
5. Atunci când alegem să credem, suntem adoptați în familia lui Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Ioan confirmă acest lucru în Evanghelia sa. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16 NIV). Apostolul Pavel reafirmă în Epistola sa către Romani nevoia de a crede: „Dacă mărturisești deci

Purtători ai Chipului Său

cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine.” În adevăr, nu este nicio deosebire între iudeu și grec, căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”(Romani 10:9-13).

6. Atunci când acceptăm noua noastră identitate de purtători ai chipului Creatorului nostru, Duhul Său ne împuternicește să arătăm compasiunea, bunătatea, dragostea și credincioșia, toleranța în locul mâniei, inima iertătoare, grija și bunătatea Sa. Prin credința în puterea Sa iubitoare, ne putem exercita capacitatea noastră de purtători ai chipului Său de a judeca corect și de a practica o credință vie în El.

ASPECTUL RELAȚIONAL AL LUI DUMNEZEU

1. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al relațiilor. Revelația Sa către rasa umană este cel mai bine descrisă de o divinitate manifestată prin trei persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Aceste trei ființe sunt unite, distincte, independente în personalitatea lor și în coexistență perfectă. Ele sunt legate prin iubire veșnică, har și unitate, așa cum este descris de Cuvântul lui Dumnezeu: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin.” (2 Corinteni 13:14, NIV). Ioan ne spune că aceste trei persoane au fost într-o „relație” încă de la început. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, Cuvântul era Dumnezeu El era la început cu Dumnezeu. (Ioan 1:1-2 NIV).
2. Experiența Trinității este ca o eternă comuniune sfântă a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt care împărtășesc dragoste reciprocă, cinste, fericire, bucurie și respect. Ei se bucură să trăiască într-o relație eternă de dăruire.
3. Aceasta este exact experiența pe care Isus a dorit-o și a cerut Tatălui Său să o acorde ucenicilor Săi. „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu , Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:21-23).
4. Relația este instrumentul prin care oamenii pot prezenta cel mai bine caracterul lui Dumnezeu în lume. Nu există o modalitate mai bună de a arăta relația noastră cu Tatăl decât prin modul în care ne raportăm unii la alții. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13:34-35 NIV). Nu este de mirare că Ioan, ucenicul care s-a conectat cel mai bine cu iubirea lui Hristos, a scris: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.”(1 Ioan 3:14 NIV).
5. Dumnezeu este un Dumnezeu al relațiilor; astfel, suntem chemați să prezentăm experiența Trinității. Este nevoie de trei persoane pentru a dezvolta o adevărată relație sănătoasă. Acest lucru nu se poate întâmpla decât dacă există trei persoane care conlucrează împreună. De aceea, o căsnicie sănătoasă și iubitoare are nevoie de *prezența vitală a lui Dumnezeu* pentru ca așa ceva să fie experimentat și care să se vadă ca o lumină în această lume.
6. Purtarea chipului Său trebuie să devină mai mult decât un simplu concept ontologic. Am fost creați pentru a face din afișarea chipului Său *vocația* noastră. Ceea ce face

PURTĂTORI AI CHIPULUI SĂU

Dumnezeu, facem și noi. El iubește, noi iubim. El arată compasiune, noi arătăm compasiune. El iartă, noi iertăm. El vindecă, noi devenim agenți ai vindecării Sale. Imago Dei (chipul lui Dumnezeu) devine chemarea noastră principală, scopul și misiunea vieții noastre, *vocația* noastră. Putem fi profesori, dentiști, asistente medicale, brutari, bancheri etc., dar, în calitate de purtători ai chipului lui Dumnezeu, prima și cea mai importantă chemare a noastră este să arătăm caracterul iubitor al lui Dumnezeu în relațiile noastre.

ATRIBUIREA SEXULUI DE CĂTRE DUMNEZEU

1. Povestea creației a intrat într-un ritm diferit când a venit momentul să-i creeze pe Adam și Eva. Creatorul iubitor, răbdător și bun era pregătit să își lărgască cercul de relații.

Din veșnicie în veșnicie, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au făcut comuniune între ei, iar acum era momentul să creeze oamenii, făcuți „puțin mai prejos decât îngerii” (Ps. 8:5). Aceste noi creaturi urmau să aibă imaginea caracterului lui Dumnezeu. Ele urmau să fie conectate cu abilitatea de a reflecta aspectul relațional și funcțiile emoționale, psihologice și spirituale ale Creatorului lor. Pentru a reflecta cel mai bine imaginea triumfătoare și deplină a lui Dumnezeu, Adam și Eva au fost concepuți cu genuri diferite, pentru a experimenta și celebra cel mai bine *perichoresis*. Atunci Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. (Geneza 1:26-27)

2. Crearea unui bărbat și a unei femei a fost intenționată. Dumnezeu a dorit să creeze două ființe care să fie egale ca valoare, dar totuși distincte.

Ei, ca purtători ai chipului lui Dumnezeu, au fost concepuți să funcționeze în armonie, precum trinitatea. Dumnezeu i-a conceput cu o sexualitate unică și funcțională. El l-a creat pe Adam din țărână, ca bărbat, iar din coasta lui Adam, a creat-o pe Eva. Ambele trupuri s-ar bucura de fericirea unei relații armonioase, diferite, dar egale, care ar fi unite în *unicitate holistică* ca ființe sexuale - bucurându-se în același timp de puterea creatoare care le este acordată de a concepe și naște copii - după asemănarea lor - prin uniunea lor sexuală. Sexualitatea noastră este un lucru bun în ochii lui Dumnezeu. Sexualitatea umană este un dar bun merit să ne atragă către un nivel mai profund de cunoaștere (Dumnezeu, celălalt, noi înșine). Dumnezeu acordă o mare valoare relației sexuale dintre soț și soție. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.” (Evrei 13:4). Singura activitate sexuală recunoscută în Biblie ca fiind „pură, onorabilă și nepângărită” este activitatea sexuală care are loc în cadrul relației maritale.

3. Din păcate, relatarea biblică nu se încheie cu cea de-a șaptea zi a poveștii creației; ea este urmată de o declin grav - Căderea în păcat - care a schimbat, afectat și distorsionat *totul* despre orice lucru.

În timp ce sexualitatea noastră este un produs al designului măreț al lui Dumnezeu, după căderea noastră în păcat, ea poartă întreaga gamă de consecințe distrugătoare de asemănarea cu Creatorul. Suntem cu toții produsul marcajelor epigenetice moștenite de generațiile de consecințe de după căderea în păcat. „Părinții lasă boli ca moștenire copiilor lor. De regulă, orice om care nu este echilibrat și care crește copii transmite predispozițiile și tendințele sale nepotrivite urmașilor săi; el le

PURTĂTORI AI CHIPULUI SĂU

transmite bolile prin propriul său sânge inflammat și alterat. Imoralitatea, boala și imbecilitatea sunt transmise ca o moștenire a nelegiurii din tată în fiu și din generație în generație, iar acest lucru aduce angoasă și suferință în lume și este nu mai puțin decât o repetare a căderii în păcat a omului..." Cu toții - într-o măsură sau alta - am experimentat ramificațiile consecințelor de după căderea în păcat, care ne-au modificat perspectivele de dinainte de cădere, biologia, genul, epigenetica, experiențele din cercul familial, modelele de gândire, mecanismul de răspuns emoțional, atitudinile, valorile, comportamentele și modelele de relaționare - în special capacitatea noastră de a oferi și de a primi iubire.

4. „Interacțiunea dintre atitudinile și credințele societății, structurile culturale și factorii biologici modelează sexualitatea neautentică inerentă condiției noastre umane decăzute” (Balswick, 2021, p.217).

După cădere, fiecare aspect al umanității noastre - inclusiv sexualitatea noastră - a fost distorsionată față de planul original al lui Dumnezeu. Căderea a afectat radical planul original al creației lui Dumnezeu. Adam și Eva au experimentat o ruptură în modul în care vedeau, percepeau și procesau totul, inclusiv pe Dumnezeu, pe ei înșiși și pe ceilalți. Capacitățile lor mentale, emoționale, fizice și relaționale au fost transformate pentru totdeauna de păcat. De-a lungul istoriei, dușmanul s-a folosit de tot ce a putut - inclusiv de sexualitatea noastră - pentru a ne distruge. Împărăția sa imorală este hotărâtă să provoace inegalități de putere, conflicte de gen, lupte relaționale și durere insuportabilă. Prăbușirea noastră de după cădere este evidentă în căsniciile noastre, în familiile noastre și în bisericile noastre, prin actele reprobabile prea frecvente de abuz sexual, fizic și emoțional și de neglijare pe care le experimentează prea mulți dintre noi.

5. A devenit dificil, în cel mai bun caz, să obții o sexualitate autentică în mijlocul acestor influențe care distorsionează sufletul.

Masculinitatea toxică a afectat scopul inițial al lui Dumnezeu ca bărbații să prezinte Caracterul lui Dumnezeu care respectă legământul, care este iubitor, milostiv, iertător, care poartă de grijă și care caută o intimitate autentică. Răspunsul influenței occidentale cu privire la opresiunea feminină sistemică de după cădere a fost, în esența sa, un strigăt pentru drepturile și libertățile sociale, economice și politice refuzate în funcție de sex. „Lumea noastră a devenit un loc imperfect, iar noi am devenit imperfecti în sexualitatea noastră.

6. Unii oameni suferă de deficiențe în pachetul genetic pe care l-au moștenit; unora le lipsește plenitudinea sexuală din cauza unei comunicări inadecvate în casă și în comunitate; unii sunt victime ale unor fapte sociale negative precum violul, pornografia, cruzimea, privațiunile și deconectările emoționale” (Balswick, 2021, p.224). Cât de profund zdrobită trebuie să fie inima Tatălui, a Fiului și a Spiritului prin nenumărate generații de distrugere și devastare fără sens.

7. Alterările sexualității noastre au luat o varietate de forme ca urmare a unor realități epigenetice, socioculturale, biologice și post-traumatice complexe și interconectate.

Prea mulți oameni au trăit experiențe sfâșietoare care au avut ca rezultat tulburări sexuale devastatoare. Acest lucru este valabil mai ales atunci când aceste experiențe traumatice au avut loc în primii ani de dezvoltare și au rezultat în urma unor întâlniri sexuale fără consimțământ care au fost profund dăunătoare, creând cicatrici care fac din călătoria lor de vindecare un proces pe termen lung.

CONCLUZII

1. Atunci când încercăm să înțelegem sexualitatea după cădere, trebuie să luăm în considerare nenumăratele moduri în care dezvoltarea sexuală a fost influențată de-a lungul secolelor de epigenetică, biologie și factori socio-religioși-culturali.

Sexualitatea noastră umană după cădere este, de asemenea, un produs al unui proces de dezvoltare complicat și defectuos care are loc în familiile noastre mai puțin perfecte. Adevărul este că toate familiile de după cădere - de la cele sănătoase și funcționale la cele toxice și disfuncționale - sunt influențate și de factori fiziologici, psihologici, sociali și culturali de după cădere. „Trebuie să fim conștienți de faptul că „autenticitatea sexuală” este „realizabilă” pentru cei care se nasc cu o constituție genetică și fiziologică normală, care cresc într-un cămin în care părinții manifestă atitudini sănătoase cu privire la sexualitate și care trăiesc într-o comunitate în care valorile societății sunt în concordanță cu învățăturile biblice” (Balswick, 2021, p.223).

2. Isaia ne oferă o imagine exactă a realității de după cădere: „Tot capul este bolnav și inima suferă de moarte” (Balswick, 2021, p.223).

Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn” (Isa.1:5-6). Pentru purtătorii chipului lui Dumnezeu păcătoși ca și mine, această descriere este ușor de negat. „Nu suntem atât de distruși”, am putea concluziona. Este dificil, dacă nu chiar dureros, să acceptăm că semănăm mai puțin cu Creatorul nostru decât ne-ar plăcea să credem. A ne accepta propriile eșecuri și a recunoaște cât de departe de El suntem cu adevărat necesită zilnic o umilință sfântă. Numai atunci când ne putem vedea pe noi înșine ca fiind distruși de păcat, copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu, așa cum sunt descriși în viziunea neschimbată, dar precisă, a lui Ieremia, ne vom ruga cu seriozitate pentru mila și compasiunea lui Dumnezeu, rezistând impulsului de a-i judeca și condamna pe frații și surorile noastre afectați de păcat.

Plini de umilința glorioasă a lui Hristos - Răscumpărătorul nostru fără de păcat - vom fi dornici să ne rugăm ca Ieremia: „Vindecă-mă Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu și voi fi mântuit, căci Tu ești slava mea!” (Ier.17:14).

3. „Înțelegerea planului lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană devine din ce în ce mai importantă pentru ca individul să construiască o sexualitate cu adevărat semnificativă și autentică. Deoarece sensul sexualității este învățat într-un context social, este imperativ ca familia și comunitatea să trăiască și să comunice cu putere planul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană” (Balswick, 2021, p.223).

Copiii și nepoții noștri urmăresc modul în care trăim și interacționăm unii cu alții, iar modul în care iubim și ne raportăm la Dumnezeu, la ceilalți și la noi înșine este cea mai transformatoare predică pe care mulți o vor experimenta. Ei vor înțelege, trăind alături de noi, de ce Isus a rezumat toată Legea și profeții în „marea poruncă a Legii: „Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.’ Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Mat. 22:37-40).

4. Călătoria către autenticitatea sexuală într-o lume distrusă este complexă. Cu toții, într-o măsură sau alta, purtăm răni epigenetice complexe care trebuie să fie recunoscute, care ne-au produs suferință și apoi predate vindecătorului nostru suprem, în timp ce tânjim să ne exprimăm în mod autentic intimitatea în relații care arată imaginea glorioasă a lui Dumnezeu.

PUȚĂTORI AI CHIPULUI SĂU

Indiferent unde ne situăm în spectrul sexualității sănătoase vs. nesănătoase, suntem cu toții păcătoși care avem nevoie disperată de o restaurare continuă a minții, inimii și sufletului. Numai prin intervențiile vindecătoare pline de compasiune ale lui Dumnezeu putem experimenta speranța și un viitor luminos.

5. Căsătoriile, familiile și comunitățile din cadrul Bisericii au privilegiul de a arăta idealul lui Dumnezeu pentru iubirea și sexualitatea umană, exemplificând în același timp compasiunea și iubirea autentică a lui Hristos pentru cei care se luptă cu suferința de ordin sexual.

Prin relațiile noastre putem modela atitudinea lui Isus față de oamenii suferinzi. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea. . .” (Ioan 3:16). Suntem trimiși în calitate de ucenici ai lui Hristos - purtători ai chipului lui Dumnezeu - în timp ce purtăm de grijă și iubim până la sacrificiu oamenii păcătoși ca și noi. Nu suntem trimiși să judecăm viețile oamenilor. Judecătorul și avocatul nostru atotștiutor se ocupă de asta.

Suntem trimiși să iubim oile păcătoase ale lui Hristos chiar acolo unde se află și, prin compasiunea, iubirea și mila noastră, purtătoare a chipului lui Dumnezeu, să le conducem la o relație vie cu Răscumpărătorul nostru, care va pregăti o călătorie de vindecare diferită de orice am putea gândi noi, din cauza înțelegerii noastre limitate.

6. Ca purtători ai chipului Său, să nu încetăm să ne rugăm ca Dumnezeu să continue să ne vindece, să ne schimbe și să ne răscumpere, astfel încât să putem aduce onoare și glorie supremă numelui Său, nu doar prin intimitatea noastră, ci prin *fiecare* aspect al vieții noastre, astfel încât alții să-L poată experimenta pe Isus. Amin.

REFERINȚE

Balswick, J. O., Balswick, J. K., & Frederick, T. (2021). *Familia: O perspectivă creștină asupra căminului contemporan* (5th ed.). Baker Academic.

Balswick, J. O., Balswick, J. K., & Frederick, T. (2021). *Familia: O perspectivă creștină asupra căminului contemporan* (ed. a 5-a, p. 224). Baker Academic.

Balswick, J. O., Balswick, J. K., & Frederick, T. (2021). *Familia: O perspectivă creștină asupra căminului contemporan* (ed. a 5-a, p. 223). Baker Academic.

White, E. G. (1952). *Căminul adventist*. Pacific Press Publishing Association. (Lucrare originală publicată în 1952).

NOTĂ DIN PARTEA AUTORILOR

În timpul stadiului prepubescent, băieții învață un *cod al băieților* care îi învață să fie puternici, competitivi și agresivi din punct de vedere sexual. În schimb, fetele învață un *cod al fetelor* care le învață să fie drăguțe, cooperative și umile din punct de vedere sexual. Există, de asemenea, diferențe semnificative în ceea ce privește nivelurile și tipurile de hormoni la băieți și fete.

Nivelul de testosteron la băieți și nivelul ridicat de estrogen la fete, acești hormoni pregătesc terenul pentru caracteristicile sexuale secundare, cum ar fi părul pubian, dezvoltarea sânilor și șoldurilor, mușchii etc. Majoritatea băieților își găsesc identitatea masculină în comportamentul tipic masculin, iar fetele în comportamentul tipic feminin. Aceste comportamente tind să fie influențate de valorile parentale și de învățăturile spirituale.

SUFERINȚA ANEI

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE JONGIMPI PAPU

REFERINȚA BIBLICĂ

I Samuel 1:1-20

INTRODUCERE

Rugăciunea Anei pentru un copil de parte bărbătească, împreună cu dorința ei extraordinară de a dedica acest dar Dătătorului de viață, reprezintă una dintre cele mai de neegalat rugăciuni din întreaga Biblie. În afară de rugăciunile lui Isus, rugăciunea Anei este una dintre cele mai captivante. În timp ce Sara, Rebeca, Rahela și alte câteva femei din Biblie s-au confruntat cu situații similare și poate că s-au rugat pentru un fiu care să atenueze lipsa și golul din familiile lor, niciuna dintre ele nu s-a gândit să înapoieze copilul lui Dumnezeu pentru a-l sluji toată viața. Cu toate acestea, exact aceasta citim în povestea Anei. Acest lucru ne aduce la o întrebare profundă, una care oferă o perspectivă asupra peisajului spiritual al Anei: Care a fost problema Anei și pentru ce s-a rugat ea? Ce îi împovăra inima? A tânjit după un copil pentru a pune capăt suferinței sale și hărțuirii din partea rivalei sale, Penina? Sau a fost condusă de o

Jongimpi Papu, PhD, DMin, este vicepreședinte și director al Departamentului Slujirea Familiei al Diviziei Africa de Sud-Oceanul Indian al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Pretoria, Africa de Sud.

dorință sfântă de a aduce transformarea necesară în Casa Domnului, care se afla sub îngrijirea unui preot în vârstă și era condusă de fiii săi îndărătnici? Răspunsul la această întrebare ne va provoca, fără îndoială, să ne analizăm în profunzime rugăciunile. Ce stă la baza rugăciunilor pe care le înălțăm către Dumnezeu? Deși cu toții căutăm binecuvântări, care este adevăratul lor scop în viața noastră? Pe măsură ce explorăm problema Anei, trebuie să ne punem următoarele întrebări profunde: Care este problema mea? Ce îmi împovărează inima? Care este singurul lucru pe care mi-aș dori să-l facă Dumnezeu pentru căsnicia și familia mea care ar aduce cea mai mare împlinire în viața mea? Cu aceste întrebări în minte, să ne cufundăm în povestea inspirată divin a Anei, care se găsește în 1 Samuel 1:1-20.

„Era un om din Ramataim-Țofim, din muntele lui Efraim, numit Elcana, fiul lui Ieroham, fiul lui Elihu, fiul lui Tohu, fiul lui Țuf, efratit. El avea două neveste: una se numea Ana, iar cealaltă, Penina. Penina avea copii, dar Ana n-avea. Omul acesta se suia în fiecare an din cetatea sa la Silo, ca să se închine înaintea Domnului oștirilor și să-l aducă jertfe. Acolo se aflau cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, preoți ai Domnului. În ziua când își aducea Elcana jertfa, dădea părți nevestei sale Penina, tuturor fiilor și tuturor fiicelor pe care le avea de la ea. Dar Anei îi dădea o parte îndoită, căci iubea pe Ana. Dar Domnul o făcuse stearpă. Potrivnică ei o înțepa deseori, ca s-o facă să se mânie, pentru că Domnul o făcuse stearpă. Și în toți anii era așa. Ori de câte ori se suia Ana la Casa Domnului, Penina o înțepa la fel. Atunci, ea plângea și nu mânca. Elcana, bărbatul ei, îi zicea: „Ana, pentru ce plângi și nu mănânci? Pentru ce ți-este întristată inima? Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?” Ana s-a sculat, după ce au mâncat și au băut ei la Silo. Preotul Eli ședea pe un scaun, lângă unul din ușorii Templului Domnului. Și Ana se ruga Domnului cu sufletul amărât și plângea. Ea a făcut o juruință și a zis: „Doamne, Dumnezeul oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale, dacă-ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieții lui și brici nu va trece peste capul lui.” Fiindcă ea stătea multă vreme în rugăciune înaintea Domnului, Eli se uita cu băgare de seamă la gura ei. Ana vorbea în inima ei și numai buzele și le mișca, dar nu i se auzea glasul. Eli credea că este beată și i-a zis: „Până când vei fi beată? Du-te de te trezește.” Ana a răspuns: „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere și supărarea m-au făcut să vorbesc până acum.” Eli a luat din nou cuvântul și a zis: „Du-te în pace, și Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care l-ai făcut-o!” Ea a zis: „Să capete roaba ta trecere înaintea ta!” Și femeia a plecat. A mâncat și fața ei n-a mai fost aceeași. S-au sculat dis-de-diminează și, după ce s-au închinat până la pământ înaintea Domnului, s-au întors și au venit acasă, la Rama. Elcana

s-a culcat cu nevastă-sa Ana, și Domnul Și-a adus aminte de ea. Când i s-au împlinit zilele, Ana a rămas însărcinată și a născut un fiu, căruia i-a pus numele Samuel (Dumnezeu a ascultat), „căci”, a zis ea, „de la Domnul l-am cerut (1 Samuel 1:1-20).

POVESTIREA ȘI APLICAȚIA EI

Aceasta nu este o relatare despre Elcana, chiar dacă el este prezentat inițial. În schimb, este o poveste despre o femeie pe nume Ana. Elcana, un levit așa cum este detaliat în genealogia găsită în I Cronici 6:22-23, era un om devotat care, din motive care nu sunt menționate, trebuia să slujească la templul din Silo. Elcana a avut două soții, pe Ana ca primă soție și pe Penina ca a doua. Dorința lui Elcana de a-și continua neamul l-a determinat să încheie o a doua căsătorie. Totuși, această decizie, înrădăcinată într-o lipsă de credință în Dumnezeu, nu i-a adus fericirea (Patriarhi și profeți, p. 569). Această poveste, care începe cumva cu neajunsul lui Elcana, este folosită de Dumnezeu pentru a-și îndeplini scopul. Sunt prezentate consecințele cumplite ale neascultării lui Dumnezeu, dar Dumnezeu poate transforma orice situație și o poate folosi pentru gloria Sa atunci când ne plecăm înaintea Lui în rugăciune și pocăință.

RUGĂCIUNEA ANEI

Decizia regretabilă a lui Elcana este cea care o introduce pe Ana în povestire. Rugăciunea ei, consemnată în versetele nouă și zece, a schimbat traiectoria firească a povestirii și a consacrat-o ca personaj principal. Rugăciunea Anei nu numai că i-a schimbat viața, dar a schimbat și declinul cultului din Templu prin nașterea miraculoasă a lui Samuel. Se poate spune cu certitudine că binecuvântarea ei a adus reforma necesară templului și rânduielilor sale.

Situația din familia ei a provocat durere, suferință și mâhnire în inima Anei. Ea plângea adesea din cauza stresului și disconfortului de a împărți soțul cu rivala ei. În ciuda acestui fapt, ea nu s-a plâns niciodată și singurul moment în care a vorbit, a fost în rugăciune prin revărsarea ei de laude către Dumnezeu, consemnată în capitolul doi. Ca răspuns la întrebarea lui Eli cu o acuzație că ar fi beată, Ana a răspuns: „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului.” (1 Sam. 1: 15). Cuvântul ebraic pentru vărsare (shaphak) este, în mod interesant, adesea folosit în contextul sacrificiului, referindu-se la vărsarea și turnarea sângelui. Acest termen pare să fie potrivit în contextul sacrificiului oferit de Ana. Ea s-a lepădat de sine și și-a vărsat sufletul înaintea Domnului, așa cum preotul vărsa sângele trupului neînsuflețit în locul desemnat din templu. Biblia îi încurajează pe credincioși, „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:7). Acest lucru poartă aceeași

conotație a „vărsării”.

Uneori, singurul și cel mai bun lucru de făcut este să-ți „verși” sufletul înaintea lui Dumnezeu. Ana nu și-a revărsat sufletul către Eli, ci mai întâi către Dumnezeu, Creatorul ei, Cel despre care se spune în povestire că ar fi făcut-o stearpă. Aceasta este o lecție pentru noi toți. Dumnezeu este adesea ultimul care aude despre provocările noastre, după ce toți ceilalți au încercat și au eșuat. Se spune că atunci când rugăciunile urcă, binecuvântările coboară. Acest lucru a fost adevărat pentru Ana. Rugăciunea ei a fost urmată de o revărsare de laude, așa cum este consemnat în capitolul doi. Examinând îndeaproape conținutul acestei rugăciuni, putem obține o înțelegere cuprinzătoare a ceea ce trăia această femeie.

ELCANA, POLIGAMUL ȘI SOȚUL IUBITOR

Este ușor și de înțeles să dăm vina pentru durerea Anei pe Elcana și lipsa lui de credință în căsătoria cu Penina. Acțiunea lui Elcana a reflectat-o pe cea a lui Avraam, care s-a căsătorit cu Agar pentru a grăbi promisiunea lui Dumnezeu de a avea un moștenitor. Este demn de remarcat faptul că această practică a dus la nenumărate suferințe și a introdus un spirit de nemulțumire în familia lui Elcana. Același lucru poate fi văzut și în cazul lui Avraam, care a cedat sugestiei Sarei, căsătorindu-se cu Agar. El nu a prevăzut mizeria și durerea pe care acest lucru le va introduce în familia sa. La scurt timp după această decizie, citim următoarele în Geneza 16:3-5): După ce Avram a trăit zece ani în țara Canaanului, Sarai, soția lui Avram, a luat pe Agar egipteanca, roaba ei, și a dat-o de soție soțului său Avram. Iar el a intrat la Agar și ea a rămas însărcinată. Și când a văzut ea că a rămas însărcinată, s-a uitat cu dispreț la stăpâna ei. Iar Sarai a zis lui Avram: „Fie ca răul ce mi s-a făcut să cadă asupra ta! Am dat-o pe roaba mea în brațele tale și, când a văzut că a rămas însărcinată, s-a uitat la mine cu dispreț. Domnul să judece între mine și tine!” (Geneza 16:3-5). Decizia lui Avraam în calitate de cap al familiei a distrus fericirea din casa sa. Ellen White afirmă: „Urmarea căsătoriei lui Avraam cu Agar a fost nefericită atât pentru propria sa familie, cât și pentru generațiile următoare” (Patriarhi și profeți, 145). Acesta a fost cu siguranță cazul familiei lui Elcana. Ana, care era iubită de Elcana, a suferit cel mai mult din cauza acestui aranjament, iar fericirea întregii familii a fost distrusă.

În rugăciunea Anei, nu s-a făcut nicio referire la Elcana și nici la relația poligamă care i-a cauzat suferința. Elcana era o problemă, dar nu era problema Anei. În supărarea Sarei față de decizia lui Avraam, ea a apelat la Dumnezeu pentru a judeca între ea și Avraam, prezentându-l pe acesta ca fiind cauza durerii și frustrării ei. Acesta nu a fost cazul Anei. Acest lucru ne aduce din nou la întrebarea principală: Care era problema Anei dacă nu era soțul ei?

PENINA ȘI ANA

Se pune întrebarea: a fost Penina motivul rugăciunii Anei? Este demn de remarcat faptul că Ana nu o menționează pe Penina în rugăciunea sa. Deși se poate argumenta în mod convingător că Penina a fost un punct dureros în viața Anei, ar fi incorect să dăm vina pe ea pentru suferința Anei. Cea mai mare durere a Anei era simțită atunci când întreaga familie mergea înaintea Domnului pentru a se închina. Cu această ocazie, ea primea o porție dublă pentru că Elcana o iubea. Cu toate acestea, Penina îi reamintea, de asemenea, că Dumnezeu o făcuse stearpă și că ea, Penina, era preferata lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmpla în fiecare an. Elcana o trata pe Ana ca și cum ar fi avut copii, în timp ce Penina îi amintea de imposibilitatea ei de a avea copii. Astfel, citim: „Potrivnică ei o înțepa deseori, ca s-o facă să se mânie, pentru că Domnul o făcuse stearpă”.

Este ușor să dăm vina pe Penina pentru suferința Anei. Cu toate acestea, Ana nu o menționează pe Penina în rugăciunea ei. De fapt, ea nici măcar nu s-a plâns lui Elcana de comportamentul Peninei. Elcana a încercat să o consoleze amintindu-i că el este mai mult pentru ea decât zece fii. În cazul Sarei, Agar a fost maltrată până când a decis să părăsească gospodăria lui Avraam. Acesta ar fi putut fi cu ușurință cazul Anei, dar ea nu a protestat niciodată împotriva provocărilor Peninei. Pe de altă parte, trebuie remarcat și faptul că Penina a avut propria ei durere. Ea a fost rănită de indicația clară că Elcana nu o iubea, realizând că rolul ei era doar să producă copii. Oamenii răniți rănesc oamenii. Faptul că Ana nu avea copii a fost o sursă de confort pentru Penina, care probabil își dorea ca statutul ei să rămână neschimbat.

Nu luptăm împotriva dușmanilor vizibili pentru ochiul uman. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tineretului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6:12). Uneori, le dăm putere adversarilor noștri făcându-i temelia nefericirii noastre și, implicit, centrul bucuriei noastre. Atunci când vedem prezența lor ca pe o amenințare la adresa bucuriei noastre, prezența lui Dumnezeu în viața noastră devine neputincioasă și lipsită de sens. Ne putem ruga pentru dușmanii noștri doar atunci când ne dăm seama că prezența lor nu este ultimul cuvânt. Atunci când Dumnezeu are un plan pentru viețile noastre, nimeni nu îl poate zădărnici. Nu trebuie să întreținem gânduri profane de a ne dori moartea dușmanilor noștri pentru a merge mai departe cu viețile noastre. Atunci când Ana a refuzat să considere carnea ca fiind problema ei, ea a deschis ușa către o realizare mai deplină a importanței lui Dumnezeu în viața ei.

IMPOSIBILITATEA ANEI DE A AVEA COPII

Durerea Anei se datora în primul rând faptului că nu avea copii? Este tentant să concluzionăm acest lucru, având în vedere că narațiunea se învâрте în jurul acestui punct. Rugăciunea ei menționează în mod specific dorința ei de a avea un copil de parte bărbătească. Cu toate acestea, ar fi o denaturare grosolană să sugerăm că fericirea Anei se baza exclusiv pe faptul că avea un copil. Introducerea unui copil într-un mediu familial toxic, deja tensionat de rivalitate, ar exacerba probabil problemele în loc să le rezolve.

Considerarea copiilor ca singura sursă de fericire este înșelătoare. Penina, care avea copii, tot nu era împlinită și o chinuia pe Ana din cauza suferinței ei care nu părea să aibă rezolvare. Bucuria anticipată a lui Elcana de a avea copii cu Penina a fost evazivă, iar copiii lui Eli i-au provocat durere din cauza comportamentului lor păcătos. Aducerea pe lume a lui Samuel a fost cea care i-a adus lui Eli ușurare. Dar darurile pe care le cerem de la Dumnezeu nu pot înlocui niciodată prezența lui Dumnezeu în viața noastră. Ana s-a rugat pentru un copil de parte bărbătească, dar de ce l-ar fi dedicat înapoi lui Dumnezeu? Acest gest nu a fost impus de Dumnezeu. Copilul, un bebeluș vesel, a fost adus la templu, nu reținut ani de zile până când își putea asuma îndatoririle levitice. Specificitatea cu care Ana se ruga pentru un copil de parte bărbătească arată că dorința ei nu era egoistă. Ea căuta un copil care să Îl slujească pe Dumnezeu ca nazarit, un rol pe care numai un copil de sex masculin îl putea îndeplini. Rugăciunea ei a avut ca scop atenuarea sterilității sale prin dedicarea copilului ei slujirii lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNEA ANEI PENTRU A FI AMINTITĂ DE DUMNEZEU

Empatia noastră pentru lupta Anei cu imposibilitatea ei de a avea copii ne-ar putea face să trecem cu vederea aspectul principal al rugăciunii ei. În ciuda implicării lui, ea nu s-a rugat pentru soțul ei și nu l-a învinovățit pentru situația ei. Nici nu s-a plâns de provocările Peninei sau nu a luat măsuri pentru a o îndepărta. Rugăciunea ei este consemnată după cum urmează: „Doamne, Dumnezeul oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale, dacă-Ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieții lui și brici nu va trece peste capul lui.” (1 Samuel 1:11). Nucleul rugăciunii a fost rugăminta Anei de a fi amintită și de a nu fi uitată. „Elcana s-a culcat cu nevastă-sa Ana, și Domnul și-a adus aminte de ea” (1:19). Rolul jucat de Elcana în conceperea lui Samuel a fost necesar, dar nu suficient. Pentru că Dumnezeu și-a adus aminte de ea, acesta a fost punctul de cotitură în această anecdotă prelungită. Cuvântul *zakar* în acest context implică faptul că Dumnezeu a luat aminte la situația Anei și a acționat. Amintirea divină duce adesea la intervenția lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciuni sau promisiuni ale legământului.

Dumnezeu și-a amintit de Ana nu doar de dragul ei, ci și pentru scopurile Sale, înlesnind reformele necesare de închinare și renașterea în Israel. Amintindu-și de Ana, Dumnezeu a intrat într-o relație specială cu ea pentru a-și îndeplini misiunea. Acest lucru este evident atunci când citim: „Când a cercetat Domnul pe Ana, ea a rămas însărcinată și a născut trei fii și două fiice. Și tânărul Samuel creștea înaintea Domnului” (2:21). Amintirea a precedat „cercetat”. Este ca și cum Dumnezeu îi vizitează pe cei de care și-a amintit. Rugăciunea Anei a fost ca Dumnezeu să își amintească de ea, dar se pare că această amintire poate că a deschis calea pentru vizitarea lui Dumnezeu. Cei cinci copii pe care i-a născut au fost rezultatul acestei vizite divine. Povara restabilirii relației noastre cu Dumnezeu este sursa tuturor binecuvântărilor divine. Dumnezeu nu va refuza nimic care să aducă onoare și glorie numelui Său. Atunci când cererile noastre se aliniază cu scopul lui Dumnezeu, El va deschide calea în mod miraculos, binecuvântându-ne individual și acordându-ne privilegiul de a contribui la misiunea Sa de a salva lumea. „Scopul pe care-l are în vedere Dumnezeu pentru copiii care cresc lângă focul nostru din cămin este mai larg, mai adânc și mai înalt decât a perceput vederea noastră limitată.” (Educație, 262) Fie ca problemele noastre personale să includă scopul lui Dumnezeu, iar rugăciunile noastre să se concentreze asupra îndeplinirii misiunii lui Dumnezeu. Adesea, rugăciunile noastre sunt prea limitate la ceea ce putem vedea și la ceea ce ne-ar satisface. Rugăciunea Anei a mers dincolo de nevoile ei și s-a intersectat cu scopul lui Dumnezeu. Samuel avea să devină unul dintre cei mai mari judecători din Israel, nu doar copilul Anei.

SURSA BUCURIEI ANEI

Bucuria Anei nu depindea doar de faptul că avea un copil. Ușurarea și fericirea ei proveneau din asigurarea că Dumnezeu îi ascultase rugăciunile. După interacțiunea cu Eli, ea și-a găsit liniștea, iar tristețea i-a dispărut, chiar înainte de nașterea copilului ei. Bucuria ei provenea din credința și încrederea în Dumnezeu, care trecea dincolo de circumstanțele ei. În I Samuel 2:1-2, Biblia spune: „Ana s-a rugat și a zis: „Mi se bucură inima în Domnul, Puterea mea a fost înălțată de Domnul; Mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei, Căci mă bucur de ajutorul Tău.

Nimeni nu este sfânt ca Domnul; Nu este alt Dumnezeu decât Tine; Nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru.” Bucuria pe care a avut-o înainte de copil va rămâne și după ce va lăsa copilul cu Eli. Comentând Matei 11:28-30, Ellen White spune: „Aceia care Îl cred pe Hristos pe cuvânt și predau ființa lor purtării Sale de grijă și viața lor ca El să o conducă vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze când Isus îi înveselește cu prezența Sa. În supunere desăvârșită, este odihnă desăvârșită. Domnul zice: “Celui cu inima tare Tu-i cheazășuiești pacea, căci se încrede în Tine.” (Isaia 26, 3.)” (Isaia 26:3) (White, 1940, p. 331).

Pacea pe care a experimentat-o Ana, așa cum este descrisă în Filipeni 4:7, precede împlinirea rugăciunilor specifice și rămâne indiferent de rezultate. Această pace divină, care nu se găsește în căsătorie sau în nașterea unui copil, este ceea ce a susținut-o în cele din urmă. De asemenea, se poate adăuga că bucuria ei a fost să își vadă copilul avansând în lucrarea lui Dumnezeu cu demnitate. Acesta era același loc în care era batjocorită în fiecare an, dar acum va avea privilegiul de a-și vedea propriul fiu slujind în templu. Samuel făcea slujba înaintea Domnului și copilul acesta era îmbrăcat cu un efod de in. Mama sa îi făcea pe fiecare an o mantie mică și i-o aducea când se suia cu bărbatul ei ca să aducă jertfa din fiecare an.”(I Samuel 2:18,19).

Nimic nu putea aduce mai multă bucurie în inima Anei. Sacrificiul a meritat, aducându-i pace și bucurie de nedescris. Aceasta este dorința pe care o împărtășim cu toții, o dorință pe care banii nu o pot cumpăra și pe care nici căsătoria, nici copiii nu o pot îndeplini. Ea vine de la Dumnezeu, Stânca noastră. Ceea ce căutăm cu adevărat este o odihnă netulburată pe care doar Hristos ne-o poate oferi. Această pace nu vine odată cu darurile lui Dumnezeu: căsătoria, familia și binecuvântările materiale; ea le precede. Ea ne permite să folosim ceea ce am primit pentru gloria lui Dumnezeu și avansarea lucrării Sale. Biblia prezintă această bucurie ca fiind disponibilă pentru noi astăzi, nu doar ca o speranță viitoare.

CONCLUZII

Suferința Anei s-a dovedit a fi în concordanță cu scopul lui Dumnezeu. Ea dorea să fie amintită, iar Dumnezeu căuta un bărbat care să aducă schimbarea în templu și în națiunea Israel. Dumnezeu s-a folosit de sterilitatea ei pentru a-i atrage atenția asupra planului Său. Deși în cele din urmă a mai avut cinci copii, rolul ei principal a fost să îl prezinte pe Samuel Israelului și lumii. Durerea și suferința ei au condus-o mai aproape de Dumnezeu. Adevărata provocare nu este să obținem ceea ce ne dorim, ci să folosim ceea ce primim pentru a-L sluji pe Dumnezeu și poporul Său. Trebuie să ne întrebăm: Care este singurul lucru care ar face o diferență în căsnicia și familia noastră? Conectează-ți rugăciunile cu misiunea și scopul lui Dumnezeu. Se spune adesea că, atunci când noi prioritizăm lucrarea lui Dumnezeu, El o prioritizează pe a noastră. Cu Isus în familie, putem înfrunta orice furtună cu un zâmbet. Fie ca aceasta să fie experiența noastră. Amin!

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

White, E. G. (1898). *Hristos Lumina Lumii*. Pacific Press Publishing Association. White, E. G. (1903). *Educație*. Pacific Press Publishing Association.

White, E. G. (1890). *Patriarhi și profeți*. Review and Herald Publishing Association.

POVESTIRI PENTRU COPII

— Folosiți povestirile pentru copii pentru Sabatele dedicate copiilor. Simțiți-vă liberi să folosiți recuzita și materialele pe care le aveți la îndemână. Obiectivul acestora este ca copiii să fie cât mai atrași de familia reunită a comunității locale.

NUNTĂ ÎN GRĂDINĂ

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE ELAINE OLIVER

REFERINȚA BIBLICĂ

Geneza 2:18-25

MATERIALE

Biblie, flori, imaginea unei mirese și a unui mire

CEL CARE VA ȚINE PREZENTAREA ÎNTREABĂ:

Vă amintiți povestea lui Adam și a Evei în Grădina Edenului? (*Răspundeți pozitiv la răspunsurile copiilor, având grijă să nu vă opriți pentru a lua răspunsuri specifice*).

În frumoasa grădină a Edenului, Adam și Eva au trăit fericiți **împreună** (**Notă: vă rugăm să spuneți „fericiți până la adânci bătrâneți”**). Aveau grijă unul de celălalt, își împărțeau zilele explorând minunile din jurul lor și vorbău cu Dumnezeu în fiecare zi. Dumnezeu le-a binecuvântat căsnicia, făcând-o prima dintre multele căsnicii iubitoare din lumea noastră. Mulți, mulți ani mai târziu, într-un oraș aglomerat, cu clădiri înalte și străzi aglomerate [adaptați la propria comunitate] trăia un cuplu tânăr pe nume Charlotte și Mateo. Auziseră povestea lui Adam și a Evei la școala de Sabat și se întrebau adesea ce înseamnă aceasta pentru viața lor și pentru noua lor căsnicie.

CEL CARE VA ȚINE PREZENTAREA ÎNTREABĂ:

Câți dintre voi credeți că v-ar plăcea să vă căsătoriți într-o zi, la fel ca Adam și Eva și Charlotte și Mateo? *Răspundeți și dumneavoastră la răspunsurile copiilor, dar nu vă opriți la un singur răspuns*. Într-o dimineață însoțită de duminică, Charlotte și Mateo au vizitat grădinile comunității locale. Când au trecut de un gard, Mateo a zâmbit și a spus: „Știi, Charlotte, grădina aceasta îmi amintește puțin de Grădina Edenului. Nu este la fel

Elaine Oliver, PhDc, consilier profesional clinic licențiat, CFLE este director asociat al Departamentului Slujirea Familiei, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA

de mare, dar este încă plină de viață și frumusețe." Charlotte a dat din cap, uitându-se la florile colorate și la legumele proaspete care creșteau în jurul lor. „Ai dreptate! Și la fel ca Adam și Eva, suntem aici împreună, bucurându-ne de creația lui Dumnezeu.” În timp ce se plimbau prin grădină, Charlotte și Mateo au observat un cuplu în vârstă care îngrijea un rând de roșii. Bătrânul lega cu grijă plantele de stâlpi, în timp ce soția lui uda ușor pământul. „Bună ziua!”, a spus bătrâna cu un zâmbet cald. „Eu sunt Rose, iar aceasta este soțul meu, George. Suntem căsătoriți de 50 de ani”. Charlotte și Mateo s-au prezentat și au menționat că sunt proaspăt căsătoriți, de curând. Ochii lui Rose au strălucit când a spus: „Oh, ce minunat! Știi, căsnicia seamănă mult cu această grădină. Are nevoie de îngrijire constantă, răbdare și dragoste pentru a crește puternică și frumoasă.”

George a dat din cap în semn de aprobare. „Așa este. Așa cum Adam și Eva au lucrat împreună în Grădina Edenului, Rose și cu mine am lucrat cot la cot în toți acești ani. Uneori a fost o muncă grea, dar întotdeauna a meritat.” „Vezi tu,” a explicat Rose, „Dumnezeu i-a dat pe Adam și Eva unul altuia ca ajutoare și parteneri. Asta am fost eu și George unul pentru celălalt în toți acești ani. Și cu ajutorul lui Dumnezeu, asta puteți fi și voi unul pentru celălalt.” Charlotte și Mateo au mulțumit cuplului mai în vârstă pentru înțelepciunea lor și și-au continuat plimbarea prin frumoasa grădină. S-au oprit să admire un trandafir frumos, cu flori vibrante și parfumate. „Știi, Mateo”, a spus Charlotte gânditoare, „cred că înțeleg povestea lui Adam și a Evei un pic mai bine acum. Nu este vorba doar despre primii doi oameni creați de Dumnezeu. Este vorba despre cum a conceput El căsnicia - un parteneriat plin de iubire, sprijin și un scop comun atât timp cât trăim.” Mateo a strâns mâna lui Charlotte și a răspuns: „Ai dreptate. Și la fel ca Rose și George, putem alege să ne îngrijim relația în căsnicie în fiecare zi. Putem să fim acolo unul pentru celălalt, să lucrăm împreună și să creștem în dragoste - exact așa cum a vrut Dumnezeu încă de la început.”

Când au părăsit grădina în acea zi, Charlotte și Mateo și-au dat seama că mariajul este un dar prețios de la Dumnezeu în fiecare zi, pentru a reflecta imaginea lui Dumnezeu unul față de celălalt prin bunătate, grijă, susținere, iubire și iertare. Așadar, chiar dacă nu sunteți încă căsătoriți și nu veți fi pentru mult timp, puteți reflecta imaginea lui Dumnezeu în modul în care vă tratați reciproc, spunând cuvinte frumoase, făcând fapte bune și iertându-i pe ceilalți atunci când nu vă tratează frumos. ***[Dacă timpul vă permite, îi puteți întreba pe copiii despre alte moduri în care îi pot urma exemplul lui Dumnezeu sau Isus]***

Să ne rugăm: Tatăl nostru Cerească, îți mulțumim pentru că ne-ai creat pentru a avea relații bune și sănătoase. Îți mulțumim pentru darul căsătoriei, care ne ajută să semănăm mai mult cu Tine. Te rugăm să ne ajuți să fim iubitori, buni și iertători cu ceilalți în fiecare zi, la fel ca Tine. În numele lui Isus Te-am rugat. Amin

APA VIE

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE NOEMI DURÁN ROYO

REFERINȚE BIBLICE:

Geneza 1:2, Ioan 4:14

RECUZITĂ

Plantă mică într-un ghiveci, stropitoare, pahar cu apă, balon umplut cu aer, balon pe jumătate umplut cu apă și pe jumătate umplut cu aer, brichetă/chibrit.

Știți care sunt primele cuvinte din Biblie? (*Lăsați copiii să răspundă*) Exact! În Geneza 1:1, citim că „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Apoi, în versetul 2, citim: „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de APE (*Subliniați*) era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.

Se pare că apa a fost unul dintre primele lucruri pe care Dumnezeu le-a creat. De ce a procedat el așa? Pentru că Dumnezeu este super inteligent. El a avut un plan de a crea o planetă superbă și de a face să trăiască în ea tot felul de creaturi: plante și copaci, animale de multe mărimi, forme și culori, și oameni. Și Dumnezeu știa că toate ființele vii, plantele, animalele și oamenii au nevoie de apă! (*Țineți planta într-o mână și vasul de udat în cealaltă și arătați-le copiilor*) Aveți acasă plante în ghiveci? Dacă da, veți ști că trebuie udate regulat (*udați puțin planta*). Ridicați mâna dacă aveți un animal de companie (*așteptați ca copiii să ridice mâna și, dacă este suficient timp, întrebați-i pe unii dintre ei ce fel de animal de companie au*): un câine, o pisică, o pasăre... Toate animaluțele voastre trebuie să bea apă de mai multe ori pe zi, așa că trebuie să vă asigurați că aveți disponibilă pentru ele întotdeauna apă curată. Acum, în afară de plante și animale, cine mai are nevoie de apă? Noi avem nevoie! Atât pe interior cât și pe exterior. Pentru a rămâne sănătoși, trebuie să bem apă (*beți o înghițitură de apă din pahar*) și, de asemenea, avem nevoie de apă pentru a ne spăla pe mâini, pe dinți și pentru a face duș. Din Biblie, știm că și Isus a avut nevoie să bea apă. Putem citi despre asta în Ioan capitolul 4. Isus călătorea și era obosit, așa că a stat lângă o fântână. Atunci, a venit o femeie samariteancă, iar Isus i-a cerut niște apă. Femeia a fost surprinsă pentru

că, la acea vreme, bărbații evrei nu vorbeau cu femeile pe stradă și cu atât mai puțin cu femeile străine. Dar Isus nu era un evreu obișnuit. El știa că această femeie suferă și a vrut să o ajute.

Femeia era tristă și se simțea foarte singură. Nu avea prieteni și avea probleme familiale de mult timp. V-ați simțit vreodată trist sau singur? De obicei, ne simțim așa atunci când ni se întâmplă lucruri rele nouă sau familiei noastre. Poate că cineva din familie este bolnav, mama sau tata și-au pierdut locul de muncă sau notele la școală nu sunt atât de mari pe cât ar trebui să fie. Uneori, suferim din cauza unui lucru pe care l-am făcut greșit, cum ar fi să nu învățăm suficient, și ne simțim vinovați, dar de multe alte ori, lucrurile rele care ne afectează familia nu sunt vina nimănui. Femeia de la fântână a simțit un amestec de tristețe, singurătate și vinovăție. Să ne-o imaginăm pe ea ca acest balon (*țineți balonul plin cu aer în mână*) și flacăra acestei brichete (*țineți bricheta cu cealaltă mână și aprindeți-o*) ca toate lucrurile rele care se întâmplă în viața ei.

Înainte de a-l întâlni pe Isus, femeia simțea că nu mai poate rezista mult, că dacă i se vor întâmpla în continuare lucruri rele, se va sparge (*Apropiați flacăra brichetei de balon și faceți-l să se spargă. Faceți o pauză și așteptați câteva secunde pentru ca copiii să se calmeze*). Dar acest lucru nu s-a întâmplat pentru că ea l-a întâlnit pe Isus, iar Isus a avut o soluție pentru ea. În Ioan, capitolul 4, versetul 14, citim că Isus i-a oferit acestei femei un tip special de apă care îi va transforma viața tristă și singuratică într-o viață minunată, veșnică. Isus nu vorbea despre apă magică. Nici măcar nu se referea la o apă reală ca aceasta (*arată spre pahar*). Ceea ce a vrut Isus să spună este că, așa cum trebuie să bem apă de mai multe ori în fiecare zi pentru a rămâne sănătoși, trebuie, de asemenea, să ne conectăm cu El în fiecare zi, rugându-ne și citind Biblia. Dacă facem asta, vom fi ca acest balon (*arată balonul umplut pe jumătate cu apă*), care are înăuntru apa specială a lui Isus. Apoi, când ni se întâmplă lucruri rele (*aprindeți bricheta și țineți-o sub balon, unde este apa, atingând balonul cu flacăra timp de 1 sau 2 secunde. Acesta nu se va sparge.*), nu vom fi afectați pentru că Isus ne va ajuta să facem față. Știți de ce focul nu poate sparge acest balon? Când Dumnezeu a creat apa, a făcut-o într-un mod extraordinar, cu capacitatea de a absorbi cantități uriașe de căldură (*aprindeți din nou bricheta și apropiați flacăra de fundul balonului*). Apa din balon absoarbe cea mai mare parte din căldura focului și protejează cauciucul balonului de ardere și spargere. Isus face același lucru, protejându-ne prin faptul că ia asupra Sa lucrurile rele. Dacă suntem prieteni cu Isus și îl avem pe El în viața noastră, El ne va ajuta în orice situație dificilă. A făcut-o pentru femeia de la fântână și o va face pentru tine și familia ta. Să ne rugăm.

Doamne, îți mulțumim foarte mult pentru apa pe care ai creat-o pentru a ne menține sănătoși și curați. De asemenea, îți mulțumim că ne-ai oferit apa Ta specială care ne protejează și ne ajută în situații dificile. Ajută-ne să ne conectăm cu Tine în fiecare zi. În numele lui Isus, amin.

ADU-ȚI AMINTE DE ZIUA SABATULUI

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE DAWN JACOBSON-VENN
REFERINȚE BIBLICE

Geneza 1:1-10, Exodul 20:8

RECUZITĂ

Imagini colorate, captivante, care descriu fiecare zi a creației. Un telefon mobil.

NOTĂ

Îi puteți implica pe copii punându-i să țină în mână imagini care descriu fiecare zi a creației. Pentru a economisi timp, alegeți din timp șapte persoane care să vă ajute să țineți imaginile în timp ce spuneți povestea.

Biblia ne spune în Geneza 1 că, la început, „Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Nu este uimitor? Avem un DUMNEZEU Creator atât de IMPRESIONANT! Astăzi, să mergem într- o aventură pentru a ne aminti ce a creat El!

În prima zi a Creației (*vezi imaginea*), Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” Și ghiciți ce? Lumina a apărut exact așa! Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Acum, era lumină în timpul zilei și întuneric noaptea, astfel încât să ne putem odihni. Nu este Dumnezeu inteligent?

În a doua zi a Creației: (*arată imaginea*) Dumnezeu a creat cerul! El a pus un cer mare și albastru deasupra noastră și a păstrat apa jos. Îți poți imagina cerul fără nori și soare? Ori de câte ori te uiți la cer, amintește-ți că Dumnezeu l-a făcut doar pentru noi!

În a treia zi a Creației: (*arată imaginea*) Dumnezeu a făcut pământul și mările. A creat munți înalți, dealuri ondulate și oceane strălucitoare. Dar Dumnezeu nu s-a oprit aici. A umplut pământul cu tot felul de plante, flori și copaci. Îți poți imagina o lume fără copaci pe care să te cațeri sau flori pe care să le miroși?

În a patra zi a Creației: (*arată imaginea*) Dumnezeu a făcut soarele, luna și stelele! El a pus soarele pe cer pentru a ne încălzi în timpul zilei și a făcut luna și stelele pentru a străluci noaptea. Ați văzut stelele sclipind pe cerul nopții? Dumnezeu le-a făcut pe fiecare!

Dawn Jacobson-Venn, MA, este asistent editorial principal al Departamentului Slujirea Familiei din cadrul Sediului mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

În a cincea zi a Creației: *(arată imaginea)* Dumnezeu a umplut oceanele cu pești, delfini și balene! Apoi a creat păsări de toate culorile și mărimile pentru a zbura pe cer. Pun pariu că aveți o pasăre sau vreun animal preferat din ocean *(dacă timpul vă permite, îi puteți lăsa pe copii să împărtășească animalul lor preferat de pe cer sau din ocean)*. Nu este uimitor cât de multe animale diferite a creat Dumnezeu?

În a șasea zi a Creației: *(arată imaginea)* Dumnezeu a făcut toate animalele - lei, elefanți, câini, pisici și chiar și furnicile minuscule! Dar cea mai bună creație a Sa dintre toate ai fost **TU!** Dumnezeu a făcut oamenii după chipul Său, începând cu Adam și Eva. Nu este minunat să știi că ești una dintre creațiile preferate ale lui Dumnezeu? După ce a lucrat din greu timp de șase zile, Dumnezeu a terminat.

În cea de-a șaptea zi a săptămânii Creației *(a se vedea imaginea)*, El a privit la tot ceea ce făcuse și a spus: **„toate sunt foarte bune!”** Ce credeți că a făcut Dumnezeu în continuare? *(Faceți o scurtă pauză pentru a primi răspunsuri din partea copiilor)*. S-a odihnit de munca Sa după creație. A binecuvântat ziua a șaptea, pe care a numit-o Sabat, și a sfințit-o. **Dumnezeu a creat Sabatul pentru că știa că avem nevoie de el!**

S-ar putea să te simți plin de energie, de parcă te-ai putea juca toată ziua! Dar chiar și tu ai nevoie de puțină odihnă, la fel și părinții tăi! De fapt, cred că uneori se întrebă dacă bateriile voastre se vor termina vreodată! Dar gândiți-vă la un telefon mobil *(ridicați unul)* - ce se întâmplă dacă nu îl încărcați? *(Lăsați copiii să răspundă)*. Așa este, bateria moare, iar telefonul nu mai funcționează. Așa suntem și noi! Dumnezeu știa că avem nevoie să ne „reîncărcăm” după o săptămână ocupată, așa că ne-a oferit Sabatul. Dumnezeu ne iubește atât de mult încât a creat ziua de Sabat. De asemenea, El știa că am putea uita de ea. De aceea, El a scris porunca a IV-a : „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”. Fiecare Sabat este o întâlnire cu Dumnezeu - o zi specială pe care să o petrecem cu El, cu familia noastră, cu familia bisericii noastre, să râdem cu prietenii, să ne bucurăm de tot ceea ce Dumnezeu a creat, să ne odihnim și să ne reîncărcăm pentru săptămâna care urmează. Sabatul este atât de important pentru Dumnezeu încât ne-a găsit un loc în calendarul Său, în programul Său, în fiecare Sabat de când a creat lumea! Iată cât de important este Sabatul! Și atât de importanți suntem noi pentru Dumnezeu! Dumnezeu vrea ca și noi să fim la fel de importanți pentru El. „Îi păstrezi și tu un loc lui Dumnezeu în calendarul tău, săptămânal?”

Să ne rugăm împreună: Tată ceresc, îți mulțumim că ai creat o lume atât de frumoasă în care să trăim. Îți mulțumim că ne-ai dat Sabatul, o zi în care să ne odihnim, să ne închinăm Ție și să ne bucurăm de timpul petrecut cu familia și prietenii noștri. Ajută-ne să ne amintim de această zi specială în fiecare săptămână și să o păstrăm sfântă, așa cum ne-ai învățat Tu. În numele lui Isus. Amin.

PUTERNIC CA UN ZID DE CĂRĂMIDĂ

MATERIAL REALIZAT DE MILDRED WEISS

REFERINȚA BIBLICĂ

Matei 19:26

RECUZITĂ

(Imagini cu animale sau o varietate de animăluțe de pluș sau de jucărie care par cât mai reale.)

Știu că mulți dintre voi aveți animale preferate. Dacă vă întreb pe fiecare, sunt sigur că vom avea multe răspunsuri. *(Dacă aveți timp, întrebați-i despre animalele lor preferate în timp ce le arătați câteva poze cu ele).* Și eu am un animal preferat, ei bine, de fapt, am două animale preferate. Creația lui Dumnezeu este unică! Animalele mele preferate sunt girafa și pinguinul! *(le puteți arăta poze și le puteți spune motivul pentru care este animalul vostru preferat)* Cred că Dumnezeu s-a distrat mult creând toate animalele diferite! Acum, am o întrebare pentru voi. Știți ce sunt **artropodele**? (Așteptați răspunsurile) Am învățat că **artropodele** sunt o familie mare de creaturi, inclusiv insecte, nevertebrate și arahnide. *(Arătați câteva imagini)* Unele dintre ele sunt foarte importante, cum ar fi albinele, râmele și fluturii! Unele dintre ele sunt frumoase și utile. Unele sunt doar utile, iar altele valoroase și înfricoșătoare, precum albinele și viespile *(Vorbiți despre rolul esențial pe care îl au polenizatorii, despre frumusețea fluturilor și despre rolul crucial al viermilor din sol).* Nu m-am gândit niciodată că o insectă sau un păianjen ar fi creatura mea preferată. Cu toate acestea, sunt sigur că omul din povestea de astăzi și-a schimbat părerea despre insecte!

Mildred Weiss, PGDipEd, B.S. în Nutriție, este un manager de proiect din Lacombe, Alberta, Canada.

În timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, un pușcaș marin american a fost separat de unitatea sa pe terenul periculos din Okinawa, Japonia. Luptele au fost intense, iar în fum și în focurile încrucișate, a pierdut legătura cu camarazii săi, rămânând singur pe teritoriul inamic. Singur pe dealuri, putea auzi soldații inamici apropiindu-se de el. Încercând să se adăpostească, a reușit să urce pe o creastă înaltă până la câteva peșteri mici în stâncă. Repede, s-a târât în interiorul uneia dintre peșteri. Deși era în siguranță pentru moment, și-a dat seama că, odată ce soldații inamici care îl căutau vor urca pe creastă, vor căuta rapid în toate peșterile, iar el va fi ucis. În timp ce aștepta, s-a rugat: „Doamne, dacă este voia Ta, te rog protejează-mă. Oricare ar fi voia Ta, te iubesc și am încredere în Tine. Amin.”

După ce s-a rugat, a rămas întins în liniște, ascultând cum inamicul începe să se apropie. S-a gândit: „Ei bine, cred că Domnul nu mă va ajuta să ies din asta...” Apoi a văzut un păianjen care începea să își construiască o pânză peste intrarea peșterii sale. În timp ce privea, ascultând cum dușmanul îl căuta, păianjenul a așezat fir după fir de pânză peste deschiderea peșterii. „Doamne”, s-a rugat din nou. „Am nevoie de un zid de cărămidă și nu de o pânză de păianjen, ceva care să mă protejeze.” Dar Dumnezeu are simțul umorului. Pe măsură ce inamicul se apropia, el privea din întunericul ascunzătorii sale și îi putea vedea cercetând peșteră după peșteră. Se pregătea să facă ultima încercare când s-au apropiat de ascunzătoarea sa. Spre uimirea sa, însă, după ce au aruncat o privire în direcția peșterii sale, soldații japonezi au plecat mai departe. Dintr-o dată, și-a dat seama că, având pânza de păianjen deasupra intrării, în peștera lui părea că nu mai intrase nimeni de mult timp. „Doamne, iartă-mă”, s-a rugat tânărul pușcaș marin. „Uitasem că dacă mă încred în Tine, o pânză de păianjen este la fel de puternică ca un zid de cărămidă!” Soldatul a fost cruțat și a trăit îndeajuns să povestească și altora experiența sa, și sunt sigur că a iubit păianjenii și pânzele de păianjen din acel moment. Atunci când ne confruntăm cu mari crize în viața noastră, este atât de ușor să ne pierdem speranța în ceea ce Dumnezeu poate face în viața noastră, uneori în cele mai surprinzătoare moduri. Puneți-vă întotdeauna speranța în Dumnezeu, pentru că, cu El, o simplă pânză de păianjen poate fi un zid puternic de cărămidă (Grigonis, 2019). Cu Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile. Să ne deschidem Bibliile la cartea Matei, capitoul 19:26. **Citiți:** „Iisus S-a uitat la ei și le-a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință”” (Matei 19:26).

Rugăciune: Tatăl nostru din ceruri, îți mulțumim pentru creaturile minunate pe care le-ai creat. Ajută-ne să fim ca ele, dispuși să ascultăm de vocea Ta și să ne încredem în Tine. Tot ceea ce ai creat a fost pentru ca noi să ne bucurăm, să experimentăm și să vedem cât de mult ne iubești și îți pasă de noi. Știm că în mâinile Tale, o pânză de păianjen este la fel de puternică ca un zid de cărămidă. Te iubim și îți mulțumim. În numele lui Iisus Te-am rugat. Amin.”

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Grigonis, R. (2019, 20 august). Mic miracol: Cum a folosit Dumnezeu un păianjen pentru a salva viața unui pușcaș marin. *Blogul părintelui Hugh Duffy*.

<https://www.fatherduffy.com/god-and-the-spider/>

SEMINARE

— Seminarele sunt concepute pentru a fi utilizate

în timpul Săptămânii căminului și a căsătoriei creștine.

Vă rugăm să citiți cu atenție seminarele pentru a vă

familiariza cu conținutul și termenii tehnici. Pentru a descărca

un fișier de prezentare PowerPoint®, accesați adresa: **family.adventist.org/2025RB**

PLANUL MINUNAT AL LUI DUMNEZEU PENTRU RELAȚII

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

REFERINȚE BIBLICE

Geneza 1 și 2

SCOPUL SEMINARULUI

Acest seminar se dorește a fi un studiu biblic care să ajute participanții să dobândească o perspectivă biblică asupra intenției lui Dumnezeu cu privire la relațiile umane. Deși face unele referiri la știința contemporană a relațiilor, scopul său principal este de a analiza ce spune Biblia despre relații și modul prin care creștinii de astăzi pot găsi relevanța principiilor biblice prezentate pentru a-și îndruma relațiile în vremurile noastre.

Creația lui Dumnezeu a fost o capodoperă uluitoare! Fiecare alegere făcută de Dumnezeu a fost fără cusur, căile și gândurile Sale depășind înțelegerea noastră (Isa. 55:9). Lumina, bolta cerească, pământul, mările, iarba, vegetația, semințele, florile, copacii, fructele, soarele, luna, stelele, păsările, peștii, animalele, reptilele și oamenii - Adam și Eva - „făcuți după chipul lui Dumnezeu... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Gen. 1:27). În acest proces, Dumnezeu a încorporat în omeni o dorință profundă de intimitate - emoțională, mentală, fizică și spirituală. Oamenii de pretutindeni își doresc foarte mult să fie iubiți, acceptați și apreciați. Aceasta este o parte din planul profund al lui Dumnezeu.

În secolul al XIX-lea, majoritatea copiilor din orfelinate sufereau de o afecțiune cunoscută sub numele de marasm (stare de slăbire extremă a organismului) în primul an de viață. În ciuda mediului potrivit, plăcut, starea de sănătate a bebelușilor sănătatea lor a scăzut, ducând la slăbirea sistemului imunitar și, în cele din urmă, la deces.

După o observație atentă, medicii de la Organizația Națiunilor Unite au prescris o soluție simplă, dar eficientă. Ei au recomandat ca asistentele medicale să ridice bebelușii, să-i îmbrățișeze, să se joace cu ei și să le vorbească timp de zece minute la fiecare oră. Această abordare aparent neștiințifică, recunoscută acum ca o teorie a atașamentului sau a medicinei bazată pe dovezi, s-a dovedit a avea un succes remarcabil în vindecarea bebelușilor (Bick & Nelson, 2016, pp. 177-196). În toți oamenii, Dumnezeu a încorporat în mod divin nevoia de a iubi și de a fi iubit, de a fi în relații sănătoase și fericite.

Willie Oliver, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhDc, consilier profesional clinic licențiat, CFLE sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei la sediul mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

Am fost creați pentru a ne conecta cu ceilalți; cu alte cuvinte, relațiile semnificative sunt esențiale pentru bunăstarea noastră (Cozolino, 2014).

BĂRBAT ȘI FEMEIE DUPĂ CHIPUL LUI DUMNEZEU

Atunci când se naște un copil, primul lucru pe care îl exclamă părinții și alte rude din jurul său este: „Arată exact ca...” De cele mai multe ori, oamenii vor să facă legătura între imaginea copilului și ei înșiși. Geneza 1 și 2 arată clar că ființele umane sunt create după chipul lui Dumnezeu. Adam și Eva au fost creați diferit de celelalte ființe chemate la existență (Gen. 1:24,25). Ei au primit abilități sociale unice, care sunt diferite de orice altceva din creația lui Dumnezeu. Oamenii arată la fel ca Creatorul nostru; suntem creați după chipul Său.

În calitate de ființe sociale cu particularitatea lor de gen ca bărbat și femeie, ființele umane sunt exclusive în ceea ce privește caracterul și distincția parteneriatului lor intim între ele și cu Dumnezeu. Caracteristica semnificativă a oamenilor - bărbat și femeie - exemplifică *imaginea lui Dumnezeu (imago Dei)* în oameni (Gen. 1:26, 27; 5:1, 2). Scriptura dezvăluie un Dumnezeu care nu este singur (Gen. 1:26, 27; 3:22; 11:7; Isaia 6:8, cf. Ioan 10:30), stabilind o justificare convingătoare pentru crearea oamenilor - bărbat și femeie - după chipul Său, pentru a avea comuniune cu El și pentru ca aceștia să aibă relații între ei. Astfel, Dumnezeu a creat-o pe Eva în contextul singurătății: „Nu este bine ca omul să fie singur” (Gen. 2:18), a spus El. Acest lucru nu înseamnă că o persoană singură nu poate reprezenta chipul lui Dumnezeu, deoarece toate ființele umane sunt create după chipul Său (Gen. 1:27; Ps. 139:14). Cu toate acestea, povestea creației stabilește căsătoria (Gen. 2:20-24) și familia (Ps. 68:6) ca răspuns principal al lui Dumnezeu la sentimentul de singurătate al omenirii. Ființele umane, ca ființe sociale, au o legătură unică și specială unele cu altele și cu Dumnezeu, atât ca bărbați, cât și ca femei. Caracteristicile bărbaților și ale femeilor reflectă chipul lui Dumnezeu în oameni. Scriptura arată că Dumnezeu nu este singur, motiv pentru care i-a creat pe oameni după chipul Său pentru a avea o relație cu El și între ei. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a creat-o pe Eva pentru a aborda problema singurătății. Deși toți oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu, povestea creației evidențiază căsătoria și familia ca fiind soluția principală a lui Dumnezeu pentru sentimentul de singurătate al oamenilor.

Creați după chipul lui Dumnezeu, Adam și Eva au fost destinați unui scop dincolo de ei înșiși, o relație cu Divinitatea - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - care a fost intenția lui Dumnezeu pentru familia umană în viitor (Ier. 1:4-5; Ef. 2:10; Rom. 8:28; Fil. 2:13). Narațiunea creației face referire la omenire ca fiind punctul culminant al creației: „...Să facem om după chipul nostru...și să stăpânească peste...” (Gen. 1:26). „El a fost așezat, ca reprezentant al lui Dumnezeu, mai presus de ființele inferioare” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 45. Aceasta a fost confirmarea faptului că ființele umane au fost create în mod unic și binecuvântate de Dumnezeu. Ele au fost făcute după chipul Său și menite să fie numite copiii lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1).

Deși populația de adulți singuri a crescut vertiginos în ultimele trei decenii - în special în societățile industrializate - nu există nicio îndoială că Dumnezeu a creat ființele umane pentru a fi în relații (Prov. 3:3, 4). Planul original al lui Dumnezeu a plasat ființele umane în contextul căsătoriei și al relațiilor de familie pentru a ajuta omenirea să aibă un model de lucru pentru toate relațiile viitoare, intime sau platonice (Col. 3:12-14). Așadar, indiferent dacă sunt căsătoriți sau singuri, oamenii au fost creați pentru a fi în relații care Îl onorează pe Dumnezeu (Gal. 5:16). Acesta este motivul pentru care Pavel încurajează: „Dimpotrivă,

fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efes. 4:32).

DISCUȚII INDIVIDUALE / DE GRUP

Ce credeți că a dorit să ne comunice Dumnezeu despre dragostea și prețuirea Sa pentru omenire prin creație?

LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU CU OAMENII

Încă de la prima menționare a creării ființelor umane, Biblia stabilește dorința lui Dumnezeu de a fi în strânsă relație și comuniune cu noi. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” (Gen. 1:26).

În ciuda neascultării primului bărbat și a primei femei, care a dus la alungarea lor din Grădina Edenului (Gen. 3:1-24), Dumnezeu a pus în aplicare un plan de salvare a omenirii de consecințele neascultării lor. Acest lucru era crucial pentru viitorul omenirii și pentru menținerea unei relații cu Dumnezeu.

Astfel, Dumnezeu a făcut prima promisiune de răscumpărare din Biblie: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15). „Sămânța” femeii, referindu-se la Isus Hristos, îl va învinge în cele din urmă pe șarpe (Satana) și va restabili relația dintre Dumnezeu și oameni, aducând pacea. Această prevedere, realizată prin sacrificiul lui Isus pe cruce, le-ar permite oamenilor să aibă o relație cu Dumnezeu și le-ar acorda viața veșnică. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6:23).

În ciuda încercării lui Dumnezeu de a restabili relația cu omenirea, oamenii au păcătuit în mod persistent, ceea ce l-a determinat pe Dumnezeu să ia în considerare ștergerea lor de pe fața acestui pământ (Geneza 6:5-7). Cu toate acestea, Dumnezeu l-a găsit pe Noe, un om credincios și statornic, și a făcut un legământ cu el - primul legământ menționat în Biblie (Geneza 6:8, 13-22). Ulterior, Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam (Geneza 17:1-13). În ciuda păcatelor săvârșite de oameni de-a lungul timpului, Dumnezeu continuă să urmărească să aibă o relație cu noi (Romani 5:8-17).

DISCUȚII INDIVIDUALE / DE GRUP:

Ce puteți face în fiecare zi pentru a vă îmbunătăți relațiile, urmând exemplul lui Dumnezeu de a vă iubi?

NEVOIA DE RELAȚIONARE ESTE ÎNRĂDĂCINATĂ ÎN UMANITATE

Înainte de crearea Evei, Adam nu a avut pe nimeni de felul său cu care să relaționeze. Adam nu putea să relaționeze doar cu sine însuși sau să procreeze de unul singur. Acest lucru însemna că, dacă planul lui Dumnezeu pentru crearea lumii nu prevedea ceva mai mult, specia umană nu ar fi supraviețuit. Așadar, în acest moment al creației lui Dumnezeu - crearea omului - El a spus că nu era bine (Gen. 2:18). Pentru a fi siguri, planul lui Dumnezeu pentru rasa umană nu ar funcționa decât dacă acel plan ar fi dus la bun sfârșit.

Dumnezeu a înrădăcinat sentimentul de nevoie de relații în ADN-ul omenirii luând o coastă de la Adam pentru a o crea pe Eva (Gen. 2: 21, 22). O realitate inevitabilă a poveștii creației este că oamenii sunt doi în unul - bărbat și femeie (Gen. 1:27; Mat. 19:4) - creați pentru a fi într-o relație. Acest lucru înseamnă că bărbatul și femeia împreună reflectă în mod unic imaginea lui Dumnezeu, o parte din proiectul lui Dumnezeu pentru relațiile umane.

În timp ce căsătoria este prezentată în Scriptură ca fiind contextul ideal pentru ca ființele umane să experimenteze apropierea supremă în relațiile umane (Gen. 2:18, 24, 25), aceasta nu este singurul context în care ființele umane experimentează relații semnificative și apropiere. La urma urmei, Isus nu a fost niciodată căsătorit. David și Ionatan au avut o relație excelentă, apropiată și de susținere, așa cum este descris în Biblie: „David sfârșise de vorbit cu Saul. Și, de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui.”(1 Samuel 18:1, 3). O altă istorie biblică care atrage atenția asupra unei relații apropiate și de susținere între două ființe umane în afara contextului căsătoriei este cea dintre Naomi și Rut - nora ei - după moartea soțului ei lui Rut: „Rut a răspuns: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu;” (Rut 1:16).

Ioan - ucenicul lui Isus - care a scris această epistolă, se prezintă la începutul scrisorii ca un martor ocular al vieții, morții și învierii lui Isus Hristos. Conform propriei sale mărturii, ceea ce împărtășește aici se bazează pe ceea ce a văzut, a auzit și a atins. Pentru că a experimentat modul în care Isus a iubit și a înțeles scopul vieții și al slujirii Lui, Ioan a împărtășit: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Ioan a fost atât de mișcat de iubirea arătată de Dumnezeu încât i-a îndemnat pe ascultători să se iubească unii pe alții, ca semn că au acceptat iubirea lui Dumnezeu prin persoana lui Isus Hristos.

Ioan spune clar că persoana care nu iubește nu îl cunoaște pe Dumnezeu, „pentru că Dumnezeu este dragoste”. În esență, cineva nu poate pretinde că este credincios dacă nu iubește ca Dumnezeu. Isus însuși le repetă ucenicilor Săi că planul lui Dumnezeu încă de la început a fost ca ei să-L iubească pe El și să se iubească unii pe alții: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:34, 35).

Pentru a se asigura că există o înțelegere clară a modului în care ar trebui să fie acest tip de iubire, apostolul Pavel împărtășește: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.” (1 Corinteni 13:4-8).

Pavel împărtășește în continuare: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.” (Coloseni 3:12-14).

REFLECȚIE PERSONALĂ

Ce vei face în fiecare zi pentru a comunica tuturor celor din cercul de persoane apropiate sau extinse că ești un ucenic al lui Isus Hristos?

CONCLUZII

Când ne gândim la planul minunat al lui Dumnezeu pentru relații, tindem să ne gândim la căsătorie și familie. Și, deși căsătoria și familia făceau parte din idealul lui Dumnezeu pentru relații încă de la creație - fapt demonstrat prin unirea lui Adam și a Evei în Grădina Edenului - intenția lui Dumnezeu pentru relații depășește granițele căminului pentru a include fiecare ființă umană creată după chipul Său, cu care ar trebui să ne raportăm cu dragoste și compasiune ca reprezentanți ai lui Isus Hristos. Petru - unul dintre ucenicii lui Isus - ne îndeamnă: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire” (1 Petru 4:8, 9).

Dumnezeu a pus în omenire o dorință profundă de intimitate - emoțională, mentală, fizică și spirituală. Această concepție este evidentă în nevoia noastră universală de conectare, un concept puternic susținut de teoria contemporană a relațiilor. Ideea lui Stephen Covey de „cont bancar emoțional” în relații face legătura cu natura legământului lui Dumnezeu cu oamenii de a oferi și a primi. (Covey, 1989). La fel cum Dumnezeu rămâne credincios în ciuda păcatelor noastre (2 Timotei 2:13), Covey sugerează că „rezervele” consistente de bunătate și respect pot susține o relație în momente dificile.

Ellen G. White surprinde succint esența scopului lui Dumnezeu pentru relațiile umane:

„Hristos nu a acceptat nici o delimitare de ordin național, de rang sau credință. Cărturarii și fariseii doreau să tragă foloase pe plan local și național de pe urma darurilor cerului și să-i excludă pe ceilalți membri ai familiei lui Dumnezeu, aflați în lume. Însă Hristos a venit ca să surpe orice zid despărțitor. A venit să arate că darul îndurării și iubirii Sale este la fel de neîngrădit ca aerul, ca lumina sau ca ploile care reînviează pământul. El nu a trecut pe lângă nici o ființă umană, considerând-o lipsită de orice valoare, ci a căutat să aplice remediul vindecător în cazul fiecărui suflet. În orice anturaj S-ar fi aflat, El prezenta o lecție potrivită timpului și circumstanțelor respective. Fiecare neglijare sau insultare a oamenilor față de semenii lor nu reușea decât să-L facă și mai conștient de nevoia pe care o aveau de înțelegerea Sa divino-umană. El căuta să-i inspire cu speranță chiar și pe cei mai grosolani și mai nepromițători, punând înaintea lor asigurarea că ei pot deveni fără vină și inofensivi, dobândind un asemenea caracter, încât să poată fi în stare să se manifeste ca niște copii ai lui Dumnezeu.” (White, p. 25)

DISCUȚII SUPLIMENTARE:

1. După chipul cui ați fost creați și cu ce scop?
2. În ce fel diferă definiția biblică a iubirii de cea a culturii în care trăim?
3. Cât de sănătoase sunt relațiile tale - în special cele din cercul tău de persoane apropiate - și ce vei face pentru a-L reprezenta mai bine pe Isus în fiecare zi?

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Bick, J., & Nelson, C. A. (2016). Experiențele adverse timpurii și creierul în curs de dezvoltare.

Neuropsychopharmacology, 41(1), 177-196. <https://doi.org/10.1038/npp.2015.252>

Cozolino, L. (2014). *Neuroștiința relațiilor umane: Atașamentul și dezvoltarea creierului social* (ed. a 2-a). W.

W. Norton & Company.

Covey, S. R. (1989). *Cele 7 obiceiuri ale oamenilor foarte eficienți: Lecții puternice în schimbarea personală*. Simon & Schuster. White, E. G. (1905). *Divina vindecare*. Pacific Press Publishing Association.

O PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ PENTRU SPRIJINUL ȘI RECUPERAREA BĂRBAȚILOR, VICTIME ALE ABUZULUI SEXUAL

MATERIAL REALIZAT DE ALINA BALTAZAR

REFERINȚE BIBLICE

Luca 17:2, Luca 18:16

Acest seminar va dura aproximativ 60 de minute. Publicul așteptat este format din pastori, victime ale abuzurilor sexuale din copilărie, părinți și persoane de specialitate din domeniul sănătății mintale.

INTRODUCERE

În cultura greco-romană în care s-a născut Isus, copiii erau priviți ca o proprietate de care părinții puteau dispune după propriul plac. În schimb, Biblia prezenta copiii ca pe un dar prețios din partea lui Dumnezeu (Ps. 127:3). Dar în vremea lui Isus, copiii erau adesea trecuți în plan secund în cultura evreiască.

Isus a schimbat radical modul în care privim copiii. El a arătat că copiii au o mare valoare și pot avea o înțelegere spirituală care le lipsește adulților. Cel mai important, Isus a arătat foarte clar că copiii nu sunt o proprietate, ci că au o mare valoare și că nu ar trebui niciodată să fie răniți sau exploatați! În Luca 17:2, Isus a menționat că o pedeapsă severă îi așteaptă pe cei care le fac rău sau exploatează copiii. Nu numai că se poate întâmpla în cadrul căminului creștin, dar abuzul sexual asupra copiilor a avut loc în școlile creștine, în bisericile de tineret/grupurile de activități și chiar în biserică.

Alina Baltazar, PhD, MSW, LMSW, CFLE, CCTP-I, CCTP-F este directorul programului MSW și profesor la Școala de Asistență Socială și co-director al Institutului pentru Prevenirea Adicțiilor de la Universitatea Andrews, precum și psihoterapeut de specialitate pentru bolile mintale pentru copii/adolescenți și familii în Berrien Springs, MI, SUA.

Astfel, mulți din biserica creștină au impresia că aceste tipuri de acte odioase nu se întâmplă membrilor bisericilor noastre. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și multe alte biserici creștine au adoptat o poziție fermă împotriva abuzului sexual asupra copiilor și a oricărui tip de abuz fizic, violență domestică sau abuz sexual.

Abuzul sexual asupra copiilor implică orice tip de activitate sexuală cu un minor de către o persoană aflată într-o poziție de control sau autoritate (Gagnier & Collin-Vezina, 2016). A fi abuzat sexual în copilărie de către o persoană de încredere, în special de către un părinte, este dăunător în multe feluri. Copiii sunt vulnerabili și complet dependenți de adulți pentru a avea grijă de ei. Atunci când văd că adulții de încredere le pot face rău, lumea nu mai este un loc sigur. Cercetările au constatat rate mai ridicate de depresie, consum de substanțe, gânduri suicidare, o probabilitate mai mare de a abuza ei înșiși copiii (deși majoritatea nu o fac) și probleme maritale în rândul celor care au fost abuzați.

Există și consecințe spirituale. Într-un cămin creștin, un copil se poate simți vinovat pentru că a făcut sex în afara căsătoriei, crezând chiar că este vina lui. Dacă abuzul este comis de un părinte, acesta poate distorsiona viziunea copilului asupra unui Tată ceresc iubitor. Isus știa că rănirea unui copil poate avea efecte devastatoare atunci când a spus: „Ar fi mai de folos pentru el să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în mare, decât să facă pe unul din acești micuți să păcătuiască.” (Luca 17:2).

Abuzul sexual asupra fetelor este cunoscut și discutat frecvent în societate. Biserica Adventistă are o campanie **enditnow**® pentru a aborda abuzul sexual împreună cu alte forme de abuz, dar este creat în mod special pentru femei. Deși un procent mai mare de fete/femei au suferit abuzuri sexuale, studiile naționale din SUA au constatat că aproximativ 1 din 4 femei și 1 din 10 bărbați au suferit abuzuri sexuale în copilărie înainte de vârsta de 18 ani (Gagnier & Collin-Vezina, 2016). Această rată ridicată în rândul bărbaților reprezintă încă o problemă de sănătate la nivel de societate (Deblinger & Heflin, 1996). Și lucrul acesta nu i-a ocolit pe tinerii adventiști de ziua a șaptea. Conform unui sondaj recent, în rândul unei populații de tineri adulți adventiști de ziua a șaptea, 8% dintre bărbați (1 din 13) și 26% dintre femei au raportat că au experimentat un contact sexual nedorit înainte de vârsta de 18 ani. Ratele reale ale abuzurilor sexuale pot fi mai mari din cauza faptului că nu se știe că au avut loc abuzuri sexuale atunci când sunt foarte tineri și din cauza fricii de a dezvălui cuiva abuzul.

SCOPUL

Se presupune adesea că bărbații nu sunt afectați negativ de abuzul sexual (Elkins, Crawford, Briggs, 2027). Bărbații se confruntă cu prejudicii similare cu cele ale femeilor care sunt abuzate sexual; prin urmare, este important să fim conștienți de consecințele cu care se pot confrunța, dar și de provocările lor unice datorate sexului lor. Nu numai că comunitatea trebuie informată cu privire la prejudiciu, dar trebuie, de asemenea, educată cu privire la modalitățile de a le sprijini și de a le ajuta să se vindece.

PROVOCĂRI UNICE ALE BĂRBAȚILOR CARE AU FOST ABUZAȚI SEXUAL

Bărbații întâmpină provocări unice în a vorbi despre aceste experiențe dăunătoare din cauza așteptărilor culturale sexuale ale bărbaților (Alaggia, 2010). Ca și femeile, bărbații se pot teme că nu vor fi crezuți (Rapsey, Campbell, Clearwater și Patterson, 2020). Cei care au fost abuzați pe când erau adolescenți de către alți bărbați, pot fi îngrijorați de ceea ce ar putea

crede alții despre sexualitatea lor. Ei înșiși se pot întreba despre sexualitatea lor. Acest lucru este deosebit de dificil în contextul bisericii creștine conservatoare, unde se așteaptă ca legământul sacru al căsătoriei să fie între un bărbat și o femeie. Atunci când minorii de sex masculin se confruntă cu activități sexuale nedorite din partea unor femei mai în vârstă, aceștia pot ezita să ceară ajutor, deoarece cultura pare să sprijine femeile agresive sexual cu bărbații mai tineri. Ca urmare, vârsta adultă este momentul în care bărbații sunt mai predispuși să își dezvăluie abuzurile din trecut (Gagnier et al., 2016). Bărbații căsătoriți care se simt presați de soțiile lor să întreprindă activități sexuale nedorite sau dăunătoare experimentează, de asemenea, o anumită suferință. Bărbații se pot simți rușinați să refuze orice act sexual, chiar dacă acesta nu este potrivit.

În SUA și în alte culturi patriarhale, se așteaptă ca bărbații să asigure nevoile familiei și să fie puternici din punct de vedere fizic. Acest lucru este considerat a fi deosebit de important în culturile în care resursele sunt limitate. Deseori, bărbații nu vor să recunoască faptul că femeile au profitat de ei din punct de vedere sexual, deoarece sunt percepuți ca fiind slabi. Dacă persoanele care au suferit abuzuri sexuale nu solicită ajutor, ele riscă să fie din nou victime, ceea ce le poate înrăutăți situația și capacitatea de recuperare.

IMPACTUL ASUPRA FAMILIEI

Aceste experiențe de viață negative pot continua în relația de cuplu și de căsătorie. Conform cercetărilor, bărbații care au fost abuzați sexual sunt mai susceptibili de a fi singuri, de a avea mai puțină empatie față de partenerii lor, de a avea relații mai puțin stabile și satisfăcătoare și mai puțin susceptibili de a avea o relație serioasă și sănătoasă (Larson, Newell, Holman, & Feinauer, 2007). Se poate deduce din unele lucrări de cercetare că bărbații abuzați, în comparație cu bărbații care nu sunt abuzați, sunt mai susceptibili de a nu se simți pregătiți pentru rolul de soț din cauza unei stime de sine mai scăzute și pot avea dificultăți în a învăța să aibă încredere în partenerul lor. Acest lucru se poate datora unei trădări inițiale a încrederii care are loc cu agresorul sexual (probabil un membru al familiei sau o persoană apropiată familiei) (Crowder, 1995). De asemenea, aceștia se pot confrunta cu probleme legate de capacitatea de a se simți în siguranță într-o relație, pot simți o nevoie puternică de atenție și afecțiune sau îi pot manipula pe alții pentru a-și satisface nevoile (Olson, 1990). Aceste comportamente apar în mod natural din cauza acestui tip de abuz.

Aceste probleme ar putea îngreuna procesul prin care un bărbat să dezvolte o intimitate profundă cu o femeie, care este necesară în căsătoriile sănătoase (Larson et al. 2007). Din cauza propriei lor anxietăți și depresii, poate fi o provocare pentru ei ca să fie empatici față de ceilalți, mai ales dacă empatia nu le - a fost arătată atunci când erau mici.

Părinții pot fi, de asemenea, afectați în mod negativ. Bărbații care au suferit abuzuri în trecut, mai ales dacă acestea au fost săvârșite de un părinte, își pot pune la îndoială capacitatea de a fi la rândul lor părinți. Partenerul lor se poate îndoii, de asemenea, de abilitățile lor. Este posibil ca bărbații care au traume ca urmare a unui abuz sexual să nu fie conștienți de comportamentul lor parental de altfel problematic din cauza faptului că nu au avut modele de părinți sănătoși. (Wark & Vis, 2018). Abuzul poate, de asemenea, motiva un bărbat să fie foarte diferit de părinții săi abuzivi/neglijenți și să își protejeze proprii copii de un rău similar. Dacă un bărbat este capabil să fie un părinte bun, studiile au constatat că acesta poate fi un factor crucial în vindecarea după un abuz sexual (Wark & Vis, 2018). Persoanele de sex masculin care au fost victime ale unui abuz sexual spun că găsirea unui nou mod de a se vedea pe sine este esențială pentru recuperarea lor. (Easton, Coohy, Rhodes, & Moorthy, 2013).

REZILIENȚĂ

Deși experiența abuzului sexual în copilărie este foarte dăunătoare, studiile au indicat, de asemenea, reziliență în rândul persoanelor de sex masculin care au fost abuzate sexual (Crete & Singh, 2015). Ca urmare a experienței negative pe care au experimentat-o în viața lor, aceștia pot dezvolta mai multă empatie reciprocă, mai multă încredere în persoanele care le inspiră siguranță și conexiuni mai profunde cu ceilalți. Cei care au fost identificați ca fiind rezilienți au fost capabili să își reproceseze identitatea masculină pentru a depăși vina de sine și așteptările problematice ale societății cu care s-ar putea să se fi confruntat atunci când erau mai tineri. Studiile au indicat faptul că persoanele care au suferit abuzuri în trecut și sunt capabile să dea un sens acelor experiențe anterioare demonstrează o mai mare reziliență prin faptul că sunt de ajutor celorlalți și sunt intenționate să promoveze relații sănătoase (Kia-Keating, 2009).

Unul dintre punctele forte ale creștinismului este acela de a oferi sprijin persoanelor care au fost abuzate în trecut, însă credința poate fi, de asemenea, o provocare pentru unii care au experimentat aceste situații nefavorabile. Mulți se pot întreba: „Cum ar putea un Dumnezeu iubitor să permită ca copiii Lui să fie abuzate?” Pentru a răspunde la această întrebare, unii pot spune: „Răul pe care l-ai experimentat în trecut îți va permite să fii o binecuvântare pentru alții”. Acest lucru poate fi adevărat. Cei care suferit ca victime ale abuzului sexual pot înțelege durerea altcuiva care a trecut prin aceeași experiență traumatizantă, pe care ceilalți care nu au experimentat așa ceva, nu vor înțelege niciodată, dar aceasta nu răspunde la întrebarea de ce acea persoană a suferit, iar cealaltă nu. Multe dintre victime pot crede că este ceva în neregulă cu ei pentru ca Dumnezeu a îngăduit să i se întâmple un act atât de atroce. Ca o modalitate de a face față situației, o victimă poate recurge la comportamente nepotrivite, cum ar fi consumul de alcool, droguri sau întreținerea de acte sexuale, ceea ce provoacă și mai multă vinovăție și rușine.

Pentru ca adevărata vindecare spirituală să aibă loc, victima trebuie să ajungă să-L cunoască pe Isus și să afle cine este El cu adevărat (Dykas, 2020). Acest lucru poate fi dificil pentru cei care au fost abuzate de propriul părinte sau într-un context religios. Este bine să ne amintim că Isus a suferit ca și noi în moduri similare atunci când a fost pe pământ. El ne înțelege durerile și suferințele. El dorește să ne ia acea durere de la noi; durerea noastră poate deveni a Lui dacă îi permitem, dar rezistența, credința și iubirea Lui devin și ale noastre. Acest proces de schimb promovează integritatea și vindecarea. Ne distruge suferința resimțită față de trecut și ne schimbă dorințele nepotrivite pentru confortul nostru emoțional. Acest lucru ne permite să eliberăm durerea emoțională pe care am păstrat-o pentru El pentru că nu am crezut în trecut, sau chiar la momentul acesta că a existat și există Cineva căruia ne putem destăinui. Păstrarea durerii emoționale din trecut ne dăunează emoțional și fizic. Atunci când ajungem să-L cunoaștem pe Hristos și iubirea Sa, suntem mai capabili să facem acest lucru. Acest lucru ne poate ajuta să dăm un sens abuzurilor din trecut, ceea ce ajută la vindecare. În cazul unora, poate exista și o creștere post-traumatică după abuz. Creșterea post-traumatică este definită ca o "schimbare psihologică pozitivă experimentată de cineva ca urmare a confruntării cu o traumă sau a unei crize majore în viață" (Tedeschi, Shakespeare-Finch, Taku și Calhoun, 2018). Atunci când o persoană trece printr-o perioadă dificilă din viața sa, aceasta poate avea o mai mare conștientizare de sine, o mai mare apreciere a vieții și o deschidere spre descoperirea de noi posibilități (Tedeschi & Calhoun, 1996). O relație mai strânsă și o mai mare dependență de Dumnezeu pot face parte din acest proces.

VINDECARE

Persoanele de specialitate care tratează bărbați care au fost abuzați sexual sunt capabili să îi ajute să abordeze problemele legate de relații.

- Competența socială
- Stima de sine
- Competențe de comunicare
- Educarea partenerului pentru a îmbunătăți înțelegerea provocărilor și a modului în care poate ajuta la depășirea problemelor sexuale și de încredere.
- Desfășurarea pregătirii premaritale

Cel mai bun mod de a depăși experiențele negative din trecut este de a dezvolta o relație sănătoasă și de încredere cu cineva. Uneori, cuplurile au nevoie de ajutor pentru a ajunge la acel punct.

Studiile au identificat modalități prin care bărbații beneficiază de tratament terapeutic (Rapsey, Campbell, Clearwater și Patterson, 2020). În primul rând, bărbații trebuie să fie motivați să se angajeze în tratament. Poate fi dificil pentru un bărbat să admită că nu își poate rezolva singur problemele și că are nevoie de asistență pentru a face acest lucru. Victimele au raportat că terapia îi ajută să perceapă diferit experiența abuzului lor. Terapia îi ajută să realizeze că abuzul a avut loc cu adevărat, dar nu a fost vina lor. Dezvoltarea unei legături cu „furnizorul” lor de tratament ajută la această vindecare. Creștinii pot simți că este ceva în neregulă cu spiritualitatea lor, iar alți creștini pot spune același lucru dacă nu sunt capabili să se vindece doar prin relația lor cu Dumnezeu. Este important să ne amintim că Dumnezeu trimite persoanele potrivite în viețile noastre prin care Duhul Sfânt poate lucra. La fel cum Dumnezeu folosește medici pentru a vindeca rănilor fizice, Dumnezeu folosește terapeuți pentru a vindeca rănilor emoționale. Mulți psihoterapeuți creștini vor include spiritualitatea ca parte a procesului de recuperare, la cererea victimei. Din păcate, terapia poate fi costisitoare și poate dura ani de zile din cauza gravității abuzurilor experimentate în trecut. Există și alte modalități de a obține sprijin pentru victime.

SPRIJINUL BISERICII/COMUNITĂȚII LOCALE

Pastorul joacă un rol important în cadrul bisericii. În cazul în care un pastor trebuie să păstorească mai multe biserici, un prezbiter are mai mult un rol de conducere în multe biserici mici. Atunci când un membru se luptă cu probleme emoționale sau maritale, creștinii apelează adesea la ajutorul pastorilor lor. Din cauza așteptărilor de gen ale culturii în general, bărbații pot ezita să se confeseze, în special în ceea ce privește abuzul sexual. Bărbații sunt mai predispuși să se adreseze pastorului sau a unui frate mai în vârstă din biserică dacă cred că vor fi crezuți și că îngrijorările lor vor fi luate în serios. Este esențial ca pastorul/bătrânul să fie sensibil la provocările cu care se confruntă bărbații în acest tip de situație. În plus, aceste dezvăluiri ar trebui să rămână confidențiale, cu excepția cazului în care există un raport de neglijare sau abuz asupra unui copil sau adult vulnerabil; acestea ar trebui raportate autorităților. Programul „Enditnow” are o conferință anuală pe diverse teme de abuz care este disponibilă live sau online pentru a pregăti mai bine pastorii și laicii să știe

cum să răspundă în mod adecvat și să sprijine victimele. Accesați site-ul Enditnow pentru a afla când va avea loc următoarea întâlnire. În plus, Adventist Learning Communities oferă un program de pregătire gratuită pe această temă. Consultați referințele pentru mai multe informații.

Unele comunități locale creștine pot ezita să raporteze autorităților de specialitate din cauza îngrijorării cu privire la răul pe care o acuzație falsă îl poate avea asupra celui acuzat. Abuzul sexual asupra copiilor contravine valorilor noastre, astfel încât se presupune adesea că persoanele care fac acest lucru ar trebui să arate și să acționeze rău într-un mod evident. Cei care comit această infracțiune pot arăta ca oricine altcineva. Ei pot fi chiar membri valoroși ai comunității. Toate acestea pot face parte dintr-un act menit să atragă copiii și părinții acestora să aibă încredere în ei, astfel încât să poată avea acces ușor la victima lor. Deși pot exista acuzații false, acestea sunt puține și rare. Cel abuzat suferă mult mai mult dacă, în schimb, este crezut făptașul. Prin urmare, orice persoană care raportează un abuz sexual ar trebui să fie crezută până la proba contrarie.

Chiar dacă autoritățile se implică, pentru bărbați va fi jenant să dea detalii despre abuzurile sexuale unui ofițer de poliție. Ofițerul de poliție poate fi insensibil la experiențele lor. În plus, poate fi dificil să se dovedească abuzul sexual dacă nu există dovezi. Cazurile juridice pentru victimele abuzurilor pot fi foarte stresante. Aceste preocupări nu ar trebui să împiedice o persoană abuzată să își raporteze abuzul; este foarte important să țineți cont de posibilele provocări care pot apărea și să le oferiți sprijinul adecvat.

Unele comunități au centre de apărare a drepturilor copilului care au personal instruit să investigheze acuzațiile de abuz sexual atunci când există dovezi fizice limitate. Acestea sunt adesea gratuite pentru persoanele abuzate și colaborează îndeaproape cu autoritățile pentru a ajuta în orice caz juridic. Este posibil să existe chiar și consiliere gratuită pentru a aborda abuzurile recente sau din trecut.

CONCLUZII

Deși ratele sunt mai scăzute decât în cazul femeilor, există încă milioane de bărbați care au suferit abuzuri sexuale la un moment dat în viața lor. Aceștia suferă consecințe similare cu cele ale femeilor, dar au unele experiențe unice legate de așteptările culturale ale bărbaților. Rolul masculin de soț și de tată poate fi o provocare pentru cei care au supraviețuit abuzului sexual, dar aceste relații pot, de asemenea, ajuta la vindecare. Terapia este benefică în multe feluri pentru a ajuta la îmbunătățirea simptomelor de sănătate mintală și la diminuarea conflictelor în cuplu.

Comunitățile creștine nu sunt foarte pregătite, dar este, de asemenea, util să abordeze problema abuzurilor sexuale. Pastorii și laicii trebuie să fie educați cu privire la experiențele victimelor abuzurilor sexuale de sex masculin și să știe cum să sprijine cel mai bine bărbații în recuperarea lor. Credința în rapoartele de abuz sexual este esențială pentru abordarea autorităților pentru tratarea victimelor abuzului sexual. Comunitățile creștine trebuie să fie dispuse să implice autoritățile dacă a fost comisă o infracțiune, realizând că agresorii sexuali pot părea „normali” și chiar pot fi lideri ai comunității locale. Implicarea autorităților poate fi o provocare pentru victimă și făptaș, dar acestea sunt cea mai bună resursă pe care o avem pe acest pământ păcătos pentru a opri continuarea abuzurilor. Trebuie să ne amintim cât de prețioși sunt copiii pentru Domnul și cum Isus dorește ca noi să privim copiii ca pe un dar prețios primit de Sus.

ÎNTREBĂRI DE DISCUȚIE

Cum credeți că așteptările culturii noastre față de bărbați îi împiedică pe aceștia să se confeseze că au fost victime ale abuz sexual? Ce puteți face pentru a încerca să rezolvați aceste probleme?

Considerați că abuzul sexual și apelarea la o persoană de specialitate, un subiect tabu în lumea creștină, ar putea să îngreuneze procesul prin care victima să obțină ajutor profesional? Care sunt modalitățile prin care ați văzut oameni care s-au vindecat de traume din trecut?

REFERINȚE

Comunități adventiste de învățare. (2019). *Abuzul sexual - Recuperarea speranței*. <https://www.adventistlearningcommunity.com/?keyword=sexual%20abuse>

Alaggia, R. (2010). O analiză ecologică a dezvăluirii abuzurilor sexuale asupra copiilor: Considerații pentru sănătatea mintală a copiilor și adolescenților. *Journal of the Canadian Academy of Child and Adolescent Psychiatry*, 19(1), 32-39.

Creta, G. K., & Singh, A. A. (2015). Strategiile de reziliență ale supraviețuitorilor de sex masculin ai abuzului sexual în copilărie și ale partenerilor lor de sex feminin: O anchetă fenomenologică. *Journal of Mental Health Counseling*, 37(4), 341-354. <https://doi.org/10.17744/mehc.37.4.04>

Crowder, A. (1995). *Deschiderea ușii: Un model de tratament pentru terapia cu supraviețuitori de sex masculin ai abuzului sexual*. Brunner/ Mazel Publishers.

Deblinger, E., & Heflin, A. H. (1996). *Tratarea copiilor abuzați sexual și a părinților lor neofensivi: O abordare cognitiv-comportamentală*. Publicații Sage.

Dykas, E. M. (2020). *Creșterea posttraumatică și Evanghelia*. <https://harvestusa.org/post-traumatic-growth-and-the-Evanghelia>

Easton, S. D., Coohy, C., Rhodes, A. M., & Moorthy, M. V. (2013). Creșterea posttraumatică în rândul bărbaților cu antecedente de abuz sexual asupra copiilor. *Child Maltreatment*, 18(3), 211-220. <https://doi.org/10.1177/1077559513503037>

Elkins, J., Crawford, K., & Briggs, H. E. (2017). Supraviețuitorii de sex masculin ai abuzului sexual: Devenirea sensibilă la gen și informată cu privire la traumă. *Advances in Social Work*, 18(1), 116-130. <https://doi.org/10.18060/21272>

Gagnier, C., & Collin-Vézina, D. (2016). Experiențele de dezvăluire ale supraviețuitorilor de sex masculin ai abuzului sexual asupra copiilor. *Journal of Child Sexual Abuse*, 25(2), 221-241. <https://doi.org/10.1080/10538712.2016.1124308>

Larson, J. H., Newell, K. E., Holman, T. B., & Feinauer, I. D. (2007). Rolul mediului familial în relațiile de întâlnire și pregătirea pentru căsătorie a tinerilor adulți de sex masculin

supraviețuitori ai abuzului sexual non-familial din copilărie. *The American Journal of Family Therapy*, 35(3), 173-187. <https://doi.org/10.1080/01926180600814676>

Olson, P. E. (1990). Abuzul sexual al băieților: Un studiu al efectelor psihologice pe termen lung. În M. Hunter (Ed.), *Bărbatul abuzat sexual: Vol. 1. Prevalență, impact și tratament* (Cap. 6). Lexington Books.

Rapsey, C., Campbell, A., Clearwater, K., & Patterson, T. (2020). Ascultarea nevoilor terapeutice ale supraviețuitorilor de sex masculin ai abuzului sexual în copilărie. *Journal of Interpersonal Violence*, 35(9-10), 2033-2054. <https://doi.org/10.1177/0886260517714437>

Tedeschi, R. G., & Calhoun, L. G. (1996). Inventarul de creștere posttraumatică: Măsurarea moștenirii pozitive a traumei. *Journal of Traumatic Stress*, 9(3), 455-471. <https://doi.org/10.1002/jts.2490090305>

Tedeschi, R. G., Shakespeare-Finch, J., Taku, K. și Calhoun, L. G. (2018). *Creșterea posttraumatică: Teorie, cercetare*

și aplicații. Routledge.

Wark, J., & Viz, J. (2018). Efectele abuzului asupra copilului asupra parentingului supraviețuitorilor de sex masculin. *Trauma, violența și abuzul*, 19(5), 499-511. <https://doi.org/10.1177/1524838016673600>

RELAXAREA: 70 DE MODURI PENTRU A AJUTA UN COPIL SĂ-ȘI CALMEZE SISTEMUL NERVOS AUTONOM

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE BRYAN CAFFERKY, HEATHER BEESON & ELIZABETH JAMES

REFERINȚE BIBLICE

Psalmi 23:1-3, Efeseni 4:2-3, 2 Timotei 1:7, 2 Tesaloniceni 3:16, Psalmi 4:8

OBIECTIVUL SEMINARULUI

Acest atelier îi va învăța pe părinți 70 de activități senzoriale diferite pentru a-și ajuta copilul să se calmeze în momentele de stres. Părinții vor învăța despre sistemul nervos autonom (SNA) al copilului lor, cum se manifestă anxietatea nervoasă la copii și cum să o gestioneze prin diverse tehnici senzoriale. Prin prezentări și activități interactive, părinții vor obține informații valoroase și strategii practice pentru a le oferi copiilor lor calm în perioadele de stres. La finalizarea acestui atelier, participanții vor:

- Înțelege faptul că anxietatea nervoasă a copiilor este un fenomen normal, natural și biologic și că părinții îi pot ajuta pe copii să apeleze la sistemele lor senzoriale date de Dumnezeu pentru a-și regla sistemul nervos autonom (SNA) în momentele de stres.

Bryan Cafferky, PhD, MDiv, LMFT, CFLE este profesor asociat în cadrul Școlii de sănătate comportamentală de la Universitatea Loma Linda, Loma Linda, California, SUA.

Heather Beeson, DMFT, MA, LMFT, este profesor asistent la Departamentul pentru Terapie Familială și director al programului de doctorat în terapie maritală și familială pentru Școala de Sănătate Comportamentală a Universității Loma Linda, Loma Linda, California, SUA.

Elizabeth James, DMFT, MA, LMFT, LPCC este profesor asistent pentru Terapie familială și coordonator al programului online MS de terapie maritală și familială pentru Școala de sănătate comportamentală a Universității Loma Linda, Loma Linda, California, SUA.

- Înțelege faptul că copiii care se manifestă diferit nu sunt copii răi; mai degrabă, sunt copii buni care trec prin momente dificile.
- Experimenta 70 de activități diferite de reglare senzorială, care îi pot ajuta pe copii să se calmeze în momentele de neliniște.
- Exersa activitățile de reglare senzorială atunci când copilul nu dă vreun semn de dezechilibru emoțional, astfel încât să poată pune în aplicare cu succes aceste strategii în momentele de dezechilibru emoțional.
- Întocmi un plan pentru a crea împreună cu copilul lor un kit de calmare.

Notă: Recomandăm ca moderatorul să aibă o anumită experiență în creșterea copilului și/sau educație parentală, însoțit de alte persoane tot cu experiență pentru diferitele activități (dacă este posibil, 10-12 părinți per grup). Durata atelierului și activitățile specifice pot fi adaptate în funcție de timpul disponibil și de nevoile părinților. Este important să se creeze un mediu sigur și lipsit de prejudecăți pentru discuții și experiențe deschise.

Resurse necesare:

- Un moderator pentru fiecare grup de discuții (10-12 părinți în fiecare grup)
- Elementele necesare pentru a experimenta 2-4 tehnici senzoriale diferite din fiecare dintre cele șapte sisteme senzoriale, a se vedea anexa de la sfârșitul acestui seminar.

PROGRAMUL ATELIERULUI (~3 ORE)

1. Introducere (10 minute)

- Cuvânt de bun venit, rugăciune și introducere în atelierul cu titlul „Relaxarea: 70 de moduri pentru a ajuta un copil să-și calmeze sistemul nervos autonom (ANS)”
- Scurtă activitate de cunoaștere - rugați părinții să împărtășească un lucru pe care speră să îl învețe în timpul atelierului.
- Repartizarea pe grupe (~12 părinți pe grup) în vederea pregătirii pentru activități.

2. Înțelegerea manifestării nervoase a copilului (10 minute)

- **Definiție și prezentare generală:**
 - Cum se manifestă anxietatea nervoasă?
 - Părinții își împărtășesc experiențele și observațiile cu privire la momentele în care copiii devin agitați.
 - Părinții împărtășesc experiențe personale și observații ale unor exemple de ceea ce se întâmplă în interiorul lor (al părinților) atunci când copiii devin agitați.
- Afirmati părinților că această nervozitate este un proces biologic normal și natural pentru copii (și adulți). De obicei, acești copii nu sunt copii răi; ei sunt copii buni care trec prin momente dificile.
- Alte semne frecvente de anxietate nervoasă la copii.
- **Cauze și factori declanșatori:**
 - Factorii emoționali, de mediu și fiziologici contribuie la anxietatea nervoasă.

- O acumulare de suferințe, nu neapărat ca urmare a celui mai recent incident.

3. Sistemul nervos autonom (15 minute)

- **Principiile de bază ale sistemului nostru nervos autonom (SNA):**
 - Dumnezeu ne-a creat sistemele simpatic și parasimpatic pentru a ne menține în siguranță. Activarea simpatică: Percepția unei amenințări (inclusiv a nevoilor nesatisfăcute) îi induc în mod natural pe copii în reacțiile Fight, Flight (luptă sau fugă), Freeze sau Fawn (blocare sau ligușire, servilism).
 - Activarea parasimpatică: Percepția de siguranță (inclusiv nevoile satisfăcute) îi induc în mod natural pe copii la „odihnă și digestie”.
- **Impactul asupra comportamentului și emoțiilor copiilor:**
 - Activarea simpatică și parasimpatică are efecte puternice asupra fiziologiei lor pentru a le pregăti emoțiile pentru „supraviețuire” sau relaxare.
 - Un sistem nervos autonom activat duce în mod natural la comportamente nepotrivite.
 - Cu alte cuvinte, exemplele noastre anterioare de izbucniri emoționale sunt extensii naturale ale activării sistemul simpatic la copii.
- **Impactul asupra reacției adulților la copiii cu dezechilibru emoțional:**
 - De ce sunt copiii cu anxietate nervoasă atât de frustranți pentru părinți?
 - Proces paralel: Percepția amenințării de către un părinte (comportamentele nepotrivite ale unui copil) poate duce la propria noastră activare simpatică (Fight/Flight/ Freeze/Fawn).
 - Putem acționa într-o stare de iritabilitate atunci când încercăm să ne ocupăm de copiii care trec și ei printr-o stare de iritabilitate - ceea ce ne afectează capacitatea de a gândi, de a procesa și de a lua decizii bune pentru copiii noștri.

4. Nevoile de procesare senzorială (10 minute)

- **Introducere în procesarea senzorială:**
 - Fiecare copil are preferințele sale unice de procesare senzorială, care sunt direct legate de sistemul nervos autonom.
 - Care sunt cele șapte sisteme senzoriale?
 - Vizual
 - Auditiv
 - Tactil
 - Gustativ
 - Olfactiv
 - Proprioceptiv
 - Vestibular
- Preferințe și diferențe comune de procesare senzorială (de exemplu, hipersensibilitate, hiposensibilitate).

- **Nevoile de procesare senzorială și comportamentele rezultate:**
 - Problemele de procesare senzorială pot afecta comportamentul și funcționarea zilnică.
- **Activitățile legate de senzori oferă calmare copiilor (și adulților) cu dezechilibru emoțional**
 - Satisfacerea nevoilor senzoriale ale unui copil poate ajuta la calmarea sistemului nervos parasimpatic (pentru a-l pregăti pentru odihnă și digestie).
 - Părinții care se alătură cu calm copiilor în activități senzoriale duc, de asemenea, la co-reglare, ceea ce facilitează și mai mult calmul și siguranța copilului.

{DUPĂ ACEST INTERVAL SE RECOMANDĂ O PAUZĂ}

5. Grupele de lucru (120 de minute)

- Moderatorii ajută grupele de lucru să experimenteze 2-4 activități senzoriale din fiecare dintre cele șapte sisteme senzoriale. În acest fel, părinții pot experimenta un eșantion din aceste intervenții, care îi pot ajuta pe copiii în dificultate să își regleze sistemul nervos autonom.
- Sugestie: Fiecare moderator își dezvoltă expertiza pentru câteva activități legate de senzori din unul dintre sistemele senzoriale. Apoi, moderatorii se rotesc pentru a ajunge pe la fiecare grupă de lucru.

6. Încheiere (10 minute)

- **Feedback:**
 - Participanții împărtășesc ce li s-a părut cel mai util la acest atelier.
 - Părinții trebuie să creeze un kit de calmare, care să includă într-un singur loc câteva dintre experiențele senzoriale preferate ale copilului.
- **Concluzii:**
 - Testați și exersați aceste activități senzoriale cu copilul dumneavoastră atunci când acesta nu este stresat, astfel încât să le puteți utiliza atunci când copilul devine agitat.
 - Încurajați colaborarea cu un copil pentru a crea un kit de calmare.
 - Fiți deschis la alte întrebări, comentarii sau preocupări.

PUNCTUL PRINCIPAL

Părinții pot folosi activități senzoriale pentru a-i ajuta pe copiii aflați în dificultate să-și regleze sistemul nervos autonom (SNA).

TULBURAREA SISTEMULUI NERVOS AUTONOM AL COPILULUI

Tulburarea sistemului nervos autonom copiilor este un fenomen normal, biologic și așteptat. Aceasta se referă la dificultatea de a ne gestiona emoțiile și comportamentele - de obicei legată de schimbări fiziologice puternice. Copiii ne arată că se simt tulburați în diferite moduri. Unii copii prezintă comportamente externe, cum ar fi izbucniri puternice sau comportamente agresive (chiar distructive), dificultăți în timpul creșterii sau comportamente impulsive (Beauchaine, 2012; Ersan, 2020; Liu, 2004; Zeman et al., 2002).

Alți copii își pot dezvoltă tulburarea prin simptome, cum ar fi durerile de stomac sau de cap, izolare, tristețea sau anxietatea intense sau lipsa de concentrare (Bowie, 2010; Liu et al., 2011; Rapport et al., 2001; Rothenberg et al., 2020). Obiectivul nostru pe termen lung, în calitate de părinți, este (a) să înțelegem mai bine modul în care copiii noștri experimentează această problemă și (b) să ne ajutăm copiii să exerseze în mod repetat abilitățile de reglare emoțională, astfel încât să devină din ce în ce mai eficienți în gestionarea stresului.

ACUMULAREA DE STRES

Fiecare factor de stres, oricât de mic ar fi, poate contribui la sentimentul copiilor de copleșire. Chiar dacă unii oameni pot da vina pe ultima picătură de apă pentru că a făcut ca paharul să dea pe din afară, tulburarea este de fapt rezultatul unei acumulări de factori de stres care au umplut deja paharul până la refuz (Cole et al., 1994; Epel et al., 2018; Lampert et al., 2016). Exemple de factori de stres cumulativi ar putea fi tensiunea de acasă sau frustrările de la școală, sentimentul de izolare sau neînțelegere, senzația de prea multă căldură, mâncărime, boală sau durere, somn perturbat, lipsa de hidratare, deficiențe nutriționale, schimbări în rutina lor zilnică, deficiențe cognitive, diferențe neurobiologice sau predispoziții genetice (de exemplu, Brobeck et al., 2007; Cummings, 1994; Evans & Kim, 2007; Hatherly et al., 2023; Keluskar et al., 2021).

Este posibil ca părinții să trebuiască să privească dincolo de cel mai recent incident declanșator și, în schimb, să devină curioși cu privire la ceea ce s-ar putea afla sub suprafața a ceea ce contribuie la tulburarea copilului (de exemplu, Gleit et al., 2007). Aceștia nu sunt copii răi care vă dau bătăi de cap; mai degrabă, sunt copii buni care trec printr-o perioadă dificilă. Iar motivul de bază pentru care adulții se supără pe copiii cu anxietate nervoasă este acela că noi înșine avem uneori dificultăți de reglare! (Carrère & Bowie, 2012; Zimmer-Gembeck et al., 2022).

SISTEMUL NERVOS AUTONOM (ACTIVAREA SIMPATICĂ ȘI PARASIMPATICĂ)

Tulburarea sistemului nervos al copiilor este direct legată de mecanismele lor de supraviețuire de luptă, fugă, blocare sau evitare. În planul uimitor al lui Dumnezeu, El a creat oamenii cu un sistem nervos autonom (SNA) cu răspunsuri integrate de supraviețuire pentru a ne ajuta să ne menținem în siguranță (Elbers et al., 2018; McCorry, 2007; Musser et al., 2011). Există două laturi ale acestui ANS: sistemul nervos simpatic, care ne pregătește pentru acțiuni de supraviețuire, și sistemul nervos parasimpatic, care ne ajută să ne „odihnim și să digerăm”. Percepția unei amenințări (inclusiv percepția unor nevoi nesatisfăcute) are ca rezultat activarea simpatică, care sporește considerabil capacitatea organismului nostru de a reacționa rapid și eficient la aceste amenințări percepute (Low, 1993; McCorry, 2007).

Corpul nostru se pregătește fie să înfrunte amenințarea (luptă), fie să scape de ea (fugă), fie să devină imobil și să nu reacționeze (îngheț), fie să se împrietenească cu amenințarea potențială (lingușire, servilism) (Freeman & Chapleau, 2013; Porges, 2009; Taylor, 2006). Această activare automată a sistemului simpatic duce la modificări fiziologice substanțiale, cum ar fi creșterea hormonilor de stres (de exemplu, adrenalina și cortizolul), dilatarea pupilelor, creșterea ritmului cardiac, scăderea producției de salivă și redirecționarea mai multor cantități de sânge dinspre sistemul digestiv către grupele musculare majore (de exemplu, Low, 2011). Prin urmare, atunci când un copil percepe că există o amenințare, corpul său se reorientează automat într-o stare de supraviețuire - exact așa cum a fost conceput de Dumnezeu.

În schimb, o percepție a siguranței (inclusiv percepția nevoilor satisfăcute) duce la activarea parasimpatică, care este însoțită de o multitudine de modificări fiziologice diferite care favorizează relaxarea, digestia și recuperarea (de exemplu, Low, 2011; McCorry, 2007). Această activare parasimpatică are ca rezultat, de asemenea, mai puțini hormoni de stres, micșorarea pupilelor, ritm cardiac mai lent și tensiune arterială mai scăzută, saliva crescută și activarea tractului digestiv (de exemplu, Low, 2011; McCorry, 2007). Prin urmare, atunci când un copil percepe siguranța, corpul său se reorientează automat într-o stare de odihnă - exact așa cum a intenționat Dumnezeu.

Ghiciți ce? Adulții au și ei un sistem nervos autonom! Majoritatea adulților au, de asemenea, o dorință de a experimenta calmul, dar poate fi incredibil de dificil să rămâi calm atunci când cineva din apropiere nu este calm. Astfel, atunci când părinții percep că copilul lor este prea zgomotos, prea agitat sau prea distructiv (sau orice alte emoții sau comportamente nedorite legate de dezechilibru emoțional), am putea percepe tulburarea aceluia copil ca o „amenințare” la adresa liniștii noastre, a confortului nostru, a planurilor noastre pentru acea zi, a modului în care ceilalți oameni ne vor percepe ca părinți sau a modului în care se așteaptă ca copiii să se comporte în familia noastră (de exemplu, Joosen et al., 2013; McLaughlin et al., 2014; Rutherford et al., 2015). Acest proces paralel între copii și părinți are sens din punct de vedere biologic: mai întâi, copiii devin dezechilibrați din cauza mediului lor, iar apoi această suferință este transmisă către părinți, care devin, de asemenea, dezechilibrați - inclusiv schimbările fiziologice instantanee legate de propriile noastre reacții de supraviețuire (Rutherford et al., 2015)! Așadar, cum ne putem ajuta copiii (și pe noi înșine) atunci când sunt și suntem tulburați emoțional?

ȘAPTE SISTEME SENZORIALE

Copiii percep și interacționează cu lumea lor prin intermediul a șapte sisteme senzoriale primare (Smith, 2008): vizual, auditiv, tactil, gustativ, olfactiv, proprioceptiv și vestibular.

- **Sistemul vizual:** informații vizuale furnizate de ochi, inclusiv forme, culori, mișcare și distanță.
- **Sistemul auditiv:** stimuli acustici privind volumul, înălțimea și localizarea sunetelor.
- **Sistemul tactil:** senzațiile tactile ale pielii, care furnizează informații despre textură, temperatură, presiune și durere.
- **Sistemul gustativ:** distingerea între diferite arome, cum ar fi dulce, sărat, acru, amar și umami (combinația dintre cele 4).
- **Sistemul olfactiv:** detectarea mirosurilor și a mirosurilor, cum ar fi fructele parfumate sau compușii chimici agresivi.
- **Sistemul proprioceptiv:** colectarea de informații de la mușchi, articulații și ligamente cu privire la poziția, mișcarea și echilibrul corpului lor.
- **Sistemul vestibular:** colectează informații de la urechea internă, contribuind la echilibrul general, orientarea spațială, gravitația și simțul mișcării.

Prin intermediul acestor șapte sisteme senzoriale primare, copiii vor percepe pericolul sau siguranța, ceea ce va duce la activarea simpatică sau parasimpatică a SNA (de exemplu, Malik- Hasbrook, 2023). Anumite intrări senzoriale, cum ar fi stimularea tactilă (jocul cu materiale cu texturi interesante sau presiunea profundă exercitată prin strângere sau îmbrățișare), stimulări proprioceptive (din activități precum legănatul sau rostogolirea) sau stimulări olfactive (mirosul diferențelor dintre lemn, piatră, flori etc.) pot avea un efect calmant asupra copiilor (sau dimpotrivă!). Prin înțelegerea acestor șapte sisteme senzoriale,

părinții pot oferi în mod intenționat activități senzoriale plăcute pentru a promova o experiență de securitate și confort, care îi ajută pe copii să își regleze sistemul nervos autonom (Lynch & Simpson, 2004; Mouton- Odum & Golomb, 2021).

COPIII AU PREFERINȚE SENZORIALE DIFERITE

Fiecare copil are preferințe, nevoi și procesări senzoriale distincte, ceea ce înseamnă că doi copii pot răspunde diferit la aceiași stimuli senzoriali, deoarece fiecare copil beneficiază de dieta sa senzorială unică (Camarata et al., 2020; Thompson & Raisor, 2013). De exemplu, unii copii se pot confrunta cu hiposensibilitate (cunoscută și ca deficitul de atenție), care este o sensibilitate sau o receptivitate redusă la anumiți stimuli senzoriali în comparație cu copiii obișnuiți (de exemplu, Watling et al., 2001). Acești copii pot experimenta o dorință intensă (poftă senzorială) pentru mai multe experiențe senzoriale specifice (de exemplu, moale, verde sau umed). Această dorință este de obicei legată de comportamente de căutare senzorială pentru a obține un nivel crescut de stimulare senzorială.

În schimb, alți copii pot prezenta hipersensibilitate, care este o sensibilitate crescută sau un răspuns sporit la anumiți stimuli senzoriali în comparație cu copiii obișnuiți (de exemplu, Schulz & Stevenson, 2019; Tomchek & Dunn, 2007). Acești copii pot prezenta un răspuns protector (defensivitate senzorială) la anumite intrări senzoriale pe care le percep ca fiind neplăcute sau inconfortabile (de exemplu, mâncărime, elemente luminoase sau umede; de exemplu, Cascio et al., 2016). Această reacție la stimuli neplăcuți conduce adesea la comportamente de evitare senzorială pentru a reduce disconfortul sau suferința generală.

EXPERIENȚELE SENZORIALE PLĂCUTE OFERĂ CALM COPIILOR CU DEZECHILIBRU EMOȚIONAL

Dacă părinții pot înțelege mai bine palatul senzorial unic al copilului lor și nevoile senzoriale aferente, atunci părinții pot facilita în mod intenționat activitățile senzoriale preferate care oferă calm copiilor lor (răspuns parasimpatic) în momentele de stres (Lynch & Simpson, 2004; Yack et al., 2002). Chiar mai bine, dacă un părinte poate satisface în mod regulat nevoile senzoriale ale copilului său, acest lucru îi oferă acestuia posibilitatea de a-și regla sistemul nervos autonom înainte ca o acumulare de factori de stres să se acumuleze și să ducă copilul la dezechilibru emoțional (Thompson & Raisor, 2013). Astfel, părinții pot utiliza activități senzoriale atât pentru prevenire, cât și pentru intervenție.

Dacă părinții pot învăța să interpreteze izbucnirile emoționale și comportamentale ale copilului lor ca fiind extensii naturale ale activării simpatice a sistemului nervos autonom, atunci părinții pot înțelege nevoia copilului de a avea un sentiment de calm în mijlocul acestei dereglementări (Dunn, 2007). În plus, prin înțelegerea faptului că copilul a devenit mai întâi dereglementat din cauza intrărilor neplăcute în sistemele sale senzoriale, părinții pot utiliza activitățile senzoriale preferate ale copilului pentru a accesa un răspuns parasimpatic care să ajute la restabilirea echilibrului sistemului nervos autonom și, prin extensie, a emoțiilor și comportamentelor sale (Biel & Peske, 2009).

În plus, atunci când părinții participă cu copiii lor la aceste activități legate de senzorialitate, copiii experimentează, de asemenea, co-reglarea părinte-copil - care este una dintre cele mai puternice modalități de a ne calma sistemul nervos autonom (Delahooke, 2022; Erdmann & Hertel, 2019). Calmul părintelui oferă odihnă și siguranță copilului care manifestă un dezechilibru emoțional, ceea ce creează un spațiu emoțional

mai sigur pentru ca copiii să își practice reglarea emoțională asistată senzorial (CabecinhaAlati et al., 2020; Paley & Hajal, 2022; Stelter & Halberstadt, 2011).

Dezechilibrul este rezultatul natural al incapacității noastre de a gestiona stresul (de exemplu, Cole et al., 1994), dar după acest atelier, voi, ca părinți, veți avea cunoștințele și experiența necesare pentru a-i ajuta pe copii (și pe voi înșivă) să devină mai eficienți în valorificarea celor șapte sisteme senzoriale pentru a ajuta la reglarea sistemului nostru nervos autonom (toate fac parte din planul minuțios al lui Dumnezeu) pentru a gestiona mai bine stresul.

INSPIRAȚIE BIBLICĂ

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său.” (Psalmi 23:1-3).

„Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. (Galateni 5: 22-23).

„Cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii.” (Efeseni 4:2-3).

„Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El.” (Psalmul 127:3).

„Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” (Coloseni 3:13-14).

„Deci , dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.” (1 Ioan 3:18).

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.” (2 Timotei 1:7, ESV).

„Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi cu toți! Voi, fraților, să nu osteniți în facerea binelui.” (2 Tesaloniceni 3:16).

„Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.” (Psalmul 4:8).

„Încredințează-ți soarta în mâna Domnului și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.” (Psalmul 55:22).

POTENȚIALE RESURSE ONLINE DE LUAT ÎN CONSIDERARE

<https://beacons.ai/drbeckyatgoodinside>

<https://www.instagram.com/drbeckyatgoodinside/?hl=en>

<https://drdansiegel.com/book/the-whole-brain-child/>

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Beauchaine, T. P. (2012). Physiological markers of emotional and behavioral dysregulation in externalizing psychopathology. *Monographs of the Society for Research in Child Development*, 77(2), 79-86. <https://doi.org/10.1111/j.1540-5834.2012.00688.x>

Biel, L., & Peske, N. (2009). *Creșterea unui copil inteligent senzorial: The definitive handbook for helping your child with sensory processing issues*. Penguin.

Bowie, B. H. (2010). Reglarea emoțiilor legate de comportamentele viitoare de externalizare și internalizare ale copiilor.

Journal of Child and Adolescent Psychiatric Nursing, 23(2), 74-83.
<https://doi.org/10.1111/j.1744-6209.2010.00228.x>

Brobeck, E., Marklund, B., Haraldsson, K., & Berntsson, L. (2007). Stresul la copii: Modul în care elevii din clasa a cincea experimentează stresul în viața de zi cu zi. *Scandinavian Journal of Caring Sciences*, 21(1), 3-9. <https://doi.org/10.1111/j.1471-6712.2006.00421.x>

Cabecinha-Alati, S., O'Hara, G., Kennedy, H., & Montreuil, T. (2020). Socializarea emoțională parentală și rezultatele adulte: Relațiile dintre susținere parentală, reglarea emoțiilor și anxietatea trăsăturilor. *Journal of Adult Development*, 27, 268-280. <https://doi.org/10.1007/s10804-020-09310-2>

Camarata, S., Miller, L. J., & Wallace, M. T. (2020). Evaluarea tratamentului de integrare senzorială / procesare senzorială: Probleme și analiză. *Frontiers in Integrative Neuroscience*, 14, 556660. <https://doi.org/10.3389/fnint.2020.556660>

Carrère, S., & Bowie, B. H. (2012). Ca părinte, ca copil: Disreglarea emoțiilor părinților și copiilor. *Archives of Psychiatric Nursing*, 26(3), e23-e30. <https://doi.org/10.1016/j.apnu.2012.02.002>

Cascio, C. J., Lorenzi, J. și Baranek, G. T. (2016). Evaluările de plăcere raportate de sine și defensivitatea codificată de examinator ca răspuns la atingere la copiii cu TSA: Efectele materialului de stimulare și ale locației corporale. *Journal of Autism and Developmental Disorders*, 46, 1528-1537. <https://doi.org/10.1007/s10803-015-2706-3>

Cole, P. M., Michel, M. K., & Teti, L. O. D. (1994). Dezvoltarea reglării și dysreglementării emoțiilor: O perspectivă clinică. *Monografii ale Societății pentru Cercetare în Dezvoltarea Copilului*, 59(2-3), 73-100. <https://doi.org/10.2307/1166147>

Cummings, E. M. (1994). Conflictul marital și funcționarea copiilor. *Social Development*, 3(1), 16-36. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9507.1994.tb00093.x>

Delahooke, M. (2022). *Parentingul creier-corp: Cum să nu mai gestionați comportamentul și să începeți să creșteți copii veseli și rezistenți.*

HarperCollins. Dunn, W. (2007). Sprijinirea copiilor pentru a participa cu succes la viața de zi cu zi prin utilizarea cunoștințelor de procesare senzorială. *Infants & Young Children*, 20(2), 84-101. <https://doi.org/10.1097/01.IYC.0000277758.16302.88>

Elbers, J., Jaradeh, S., Yeh, A. M., & Golianu, B. (2018). Wired pentru amenințare: Caracteristici clinice ale dereglementării sistemului nervos la 80 de copii. *Neurologie pediatrică*, 89, 39-48. <https://doi.org/10.1016/j.pediatrneurol.2018.03.010>

Epel, E. S., Crosswell, A. D., Mayer, S. E., Prather, A. A., Slavich, G. M., Puterman, E., & Mendes, W. B. (2018). Mai mult decât un sentiment: O viziune unificată a măsurării stresului pentru știința populației. *Frontiere în neuroendocrinologie*, 49, 146-169. <https://doi.org/10.1016/j.yfrne.2018.04.002>

Erdmann, K. A., & Hertel, S. (2019). Autoreglarea și coreglarea în copilăria timpurie: Dezvoltare, evaluare și factori de sprijin. *Metacogniție și învățare*, 14, 229-238. <https://doi.org/10.1007/s11409-019-09132-4>

- Ersan, C. (2020). Agresiunea fizică, agresiunea relațională și furia la copiii preșcolari: Rolul mediator al reglării emoțiilor. *The Journal of General Psychology*, 147(1), 18-42. <https://doi.org/10.1080/00221309.2019.1662300>
- Evans, G. W., & Kim, P. (2007). Sărăcia în copilărie și sănătatea: Expunerea la riscuri cumulative și disreglarea stresului. *Psychological Science*, 18(11), 953-957. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9280.2007.02008.x>
- Freeman, R., & Chapleau, M. W. (2013). Testarea sistemului nervos autonom. În P. A. Low (Ed.), *Handbook of clinical neurology* (Vol. 115, pp. 115-136). Elsevier. <https://doi.org/10.1016/B978-0-444-52902-2.00008-4>
- Glei, D. A., Goldman, N., Chuang, Y. L. și Weinstein, M. (2007). Factorii de stres cronici conduc la dereglarea fiziologică? Testarea teoriei încărcăturii alostatice. *Psychosomatic Medicine*, 69(8), 769-776. <https://doi.org/10.1097/PSY.0b013e31815f7b8e>
- Hatherly, K., Stienwandt, S., Salisbury, M. R., Roos, L. E., & Fisher, P. A. (2023). Rutinele ca factor de protecție pentru problemele emergente de sănătate mintală și comportamentale la copiii cu întârzieri de neurodezvoltare. *Advances in Neurodevelopmental Disorders*, 7(1), 35-45. <https://doi.org/10.1007/s41252-022-00359-0>
- Joosen, K. J., Mesman, J., Bakermans-Kranenburg, M. J., & van IJzendoorn, M. H. (2013). Răspunsurile exagerate ale sistemului nervos simpatic matern la plânsul repetat al copilului prezic riscul de disciplină dură impulsivă a sugarilor. *Child Maltreatment*, 18(4), 252-263. <https://doi.org/10.1177/1077559513485105>
- Keluskar, J., Reicher, D., Gorecki, A., Mazefsky, C. și Crowell, J. A. (2021). Înțelegerea, evaluarea și intervenția cu dereglarea emoțiilor în tulburarea de spectru autist: O perspectivă a dezvoltării. *Child and Adolescent Psychiatric Clinics of North America*, 30(2), 335-348. <https://doi.org/10.1016/j.chc.2020.12.002>
- Lampert, R., Tuit, K., Hong, K. I., Donovan, T., Lee, F. și Sinha, R. (2016). Stresul cumulativ și disreglarea autonomă într-un eșantion comunitar. *Stres*, 19(3), 269-279. <https://doi.org/10.1080/10253890.2016.1146160>
- Liu, J. (2004). Comportamentul externalizant al copilăriei: Teorie și implicații. *Journal of Child and Adolescent Psychiatric Nursing*, 17(3), 93-103. <https://doi.org/10.1111/j.1744-6209.2004.00023.x>
- Liu, J., Chen, X., & Lewis, G. (2011). Comportamentul internalizant al copilăriei: Analiză și implicații. *Journal of Psychiatric and Mental Health Nursing*, 18(10), 884-894. <https://doi.org/10.1111/j.1365-2850.2011.01729.x>
- Low, P. A. (1993). Funcția sistemului nervos autonom. *Journal of Clinical Neurophysiology*, 10(1), 14-27. <https://doi.org/10.1097/00004691-199301000-00004>
- Low, P. A. (Ed.). (2011). *Primer privind sistemul nervos autonom*. Academic Press.
- Lynch, S. A., & Simpson, C. G. (2004). Procesarea senzorială: Satisfacerea nevoilor individuale folosind cele șapte simțuri. *Young Exceptional Children*, 7(3), 16-26. <https://doi.org/10.1177/109625060400700302>
- McGowan, J. A. (2022). Disreglarea emoțiilor la copii: O revizuire sistematică. *Clinical Child and Family Psychology Review*, 25(1), 53-74. <https://doi.org/10.1007/s10567-021-00336-0>

McGowan, J. A., & Mulholland, S. C. (2021). O explorare a impactului problemelor de procesare senzorială asupra comportamentului copilului. *Journal of Child and Family Studies*, 30, 2805-2821. <https://doi.org/10.1007/s10826-021-01916-7>

McMahon, T. D., & Spence, S. H. (2014). Parenting și reglarea emoțiilor: Un studiu longitudinal. *Social Development*, 23(2), 315-332. <https://doi.org/10.1111/sode.12042>

Mikulincer, M., & Shaver, P. R. (2007). *Atașamentul la vârsta adultă: Structură, dinamică și schimbare*. Guilford Press. Morrison, F. J., & McKenzie, M. A. (2017). Gestionarea stresului în copilăria timpurie: Rolul sprijinului social.

Child Development Perspectives, 11(4), 273-278. <https://doi.org/10.1111/cdep.12239>

Murray, L., & Cooper, P. J. (2003). *Impactul depresiei parentale asupra dezvoltării sugarului*. Guilford Press. Nusslock, R., & Miller, G. E. (2016). Inflamația și depresia: Un model integrativ. *Clinical Psychological Science*, 4(5),

885-898. <https://doi.org/10.1177/2167702616635895>

Papadopoulou, C., & Papadopoulos, A. (2018). Reglarea emoțiilor și comportamentele de externalizare ale copilului: Rolul parentingului și al mediului familial. *European Journal of Developmental Psychology*, 15(2), 251-262. <https://doi.org/10.1080/17405629.2017.1333967>

Park, H., Kim, H. Y. și Kwon, H. K. (2019). Impactul stresului la începutul vieții asupra problemelor comportamentale și a emoțiilor dysregulate: Efectele de mediere ale atașamentului parental. *Revizuirea serviciilor pentru copii și tineri*, 101, 292-299. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2019.04.005>

Raver, C. C. (2002). Emoțiile contează: Argumentarea rolului dezvoltării emoționale a copiilor mici pentru pregătirea școlară timpurie. *Social Policy Report*, 16(3), 3-19. <https://doi.org/10.1002/j.2379-3988.2002.tb00062.x>

Regan, T., & Latham, A. (2019). Parentingul și dezvoltarea socială și emoțională a copiilor: Rolul calității parentingului și al reglării emoțiilor parentale. *Child Indicators Research*, 12(1), 277-298. <https://doi.org/10.1007/s12187-018-9568-1>

Reilly, S., & Simon, E. L. (2012). Impactul terapiei de integrare senzorială asupra tulburării de modulare senzorială.

American Journal of Occupational Therapy, 66(2), e34-e40. <https://doi.org/10.5014/ajot.2012.004356>

Ross, M. A., & Smith, S. R. (2013). Rolul atașamentului în reglarea și ajustarea emoțiilor: Un studiu longitudinal al copiilor în plasament. *Journal of Family Psychology*, 27(4), 515-524. <https://doi.org/10.1037/a0032517>

Schore, A. N. (2016). Dezvoltarea minții inconștiente (The development of the unconscious mind). În A. N. Schore (Ed.), *The Science of the Unconscious Mind* (pp. 3-22). Norton & Company.

Schwartz, C. E., & Sprangers, M. A. (2000). Semnificația și importanța calității vieții în îngrijirea sănătății. *Health and Quality of Life Outcomes*, 1, 1-10. <https://doi.org/10.1186/1477-7525-1-1>

Shapiro, J. R. (2014). Stresul și creierul: Neurobiologia traumei. În D. F. Krystal (Ed.), *Advances in psycho-traumatology* (pp. 15-29). Springer.

Shonkoff, J. P., & Phillips, D. A. (Eds.). (2000). *De la neuroni la cartiere: Știința dezvoltării copilăriei timpurii*.

National Academies Press. <https://doi.org/10.17226/9824>

Smith, J. A., & Kline, M. (2016). Stresul părinților, copingul și comportamentul copiilor: Un studiu longitudinal.

Journal of Family Psychology, 30(1), 12-19. <https://doi.org/10.1037/fam0000205>

Spillane, N. S., & Wosnitza, M. (2017). Înțelegerea, evaluarea și îmbunătățirea reglării emoțiilor la copii.

Childhood Education, 93(4), 261-267. <https://doi.org/10.1080/00094056.2017.1367789>

Sroufe, L. A. (1995). Dezvoltarea emoțională: The organization of emotional life in the early years (Organizarea vieții emoționale în primii ani). *Cambridge University Press*. <https://doi.org/10.1017/CBO9781139171624>

Suh, D. H., & Lee, E. (2020). Mediul familial și problemele de internalizare și externalizare ale copiilor: Rolurile mediatore ale stilurilor parentale și ale reglementării emoțiilor. *Child and Adolescent Mental Health*, 25(3), 179-186. <https://doi.org/10.1111/camh.12348>

Thomas, R., & Barlow, J. (2010). Programe parentale pentru prevenirea leziunilor neintenționate la copiii cu vârsta cuprinsă între 0 și 14 ani. *Cochrane Database of Systematic Reviews*, 2010(3), CD002899. <https://doi.org/10.1002/14651858.CD002899.pub2>

Tully, K. P., & Hunt, L. (2020). Rolul sprijinului parental în dezvoltarea reglării emoțiilor la copiii mici: O revizuire sistematică. *Journal of Child and Family Studies*, 29, 1239-1256. <https://doi.org/10.1007/s10826-019-01652-y>

Van der Kolk, B. A. (2014). *The body keeps the score: Creierul, mintea și corpul în vindecarea traumei*. Viking. Weiner, A. (2018). Rolul empatiei în reglarea emoțiilor: Un studiu longitudinal al copiilor și adolescenților.

Social Development, 27(3), 506-525. <https://doi.org/10.1111/sode.12263>

Wilkins, K. (2014). Reglarea emoțiilor și relațiile interpersonale: Un studiu longitudinal. Social și personalitate

Psychology Compass, 8(3), 143-157. <https://doi.org/10.1111/spc3.12087>

Zinsser, K. M., & Curby, T. W. (2014). Rolul reglementării emoțiilor profesorilor în clasă: O revizuire a literaturii. *Educational Psychology Review*, 26(2), 289-315. <https://doi.org/10.1007/s10648-013-9241-y>

ANEXĂ

TEHNICI SENZORIALE

SIMȚUL VIZUAL: SIMȚUL VEDERII

#	Denumirea activității	Descrierea activității	Obiectivul activității
1	Baloane din săpun	Părintele și copilul suflă pe rând în baloane din săpun și aplaudă când baloanele zboară în aer și în cele din urmă se sparg.	Alternând cu respirații adânci și entuziasm împărtășit.
2	Norii	Părintele și copilul se așează sau se întind în siguranță afară, pe o saltea sau o pătură. Părintele și copilul privesc norii de pe cer și identifică caracteristicile lor (spre exemplu, elefant, nas, față, două inimi etc.). De asemenea, ei devin curioși cu privire la ideile conexe - (de exemplu, Ce vă place cel mai mult la elefanți? Ce culoare au elefanții? Unde trăiesc elefanții? Amintiți-vă de vremea când...).	Asociere vizuală, creativitate și abilități de comunicare.
3	Descoperind lucruri noi	Părintele și copilul fac o plimbare pentru a încerca să găsească multe lucruri „noi” într-un loc foarte familiar. Spre exemplu, ei descriu pe rând un copac cunoscut, dar acordă o atenție deosebită atributelor pe care nu le-au observat până acum. Acest copac are semințe? Cât de verzi sau maro sunt frunzele și trunchiul? Care este partea ta preferată a acestui copac? Cât de înalt este copacul? Puteți vedea vârful? Câte păsări sau câte alte viețuitoare credeți că trăiesc în copac? Cum a ajuns copacul aici?	Descoperirea de noi detalii în ceea ce este familiar deja și o mai mare conștientizare a momentului prezent.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

4	Eu spionez	<p>Părintele și copilul identifică pe rând obiectele din mediul lor apropiat și apoi ghicesc ce vede cealaltă persoană. De exemplu, părintele ar putea „spiona” o jucărie preferată a copilului și ar putea încuraja copilul să pună întrebări pentru a-l ajuta să ghicească jucăria: Copil: „Este roșu?” Părintele: „Nu, nu este roșu...” Copilul: „Este albastru?” Părinte: „Da!” Copilul: „Este rotund?” Părintele: „Da!” Copil: „Este mingea mea săltăreață?” Părinte: „Da!” Părintele și copilul pot sărbători pe rând ghicitul corect, spionând obiecte noi și folosind obiectele alese.</p>	<p>Concentrarea vizuală, observarea caracteristicilor și ascultarea indiciilor.</p>
5	Carte ilustrată	<p>Părintele și copilul „citesc” o carte ilustrată cunoscută, dar își inventează propria poveste în loc să citească cuvintele! Ei contribuie pe rând la povestea și dialogul inventate care corespund imaginilor din carte. Părintele ajută, de asemenea copilul să proceseze emoții puternice relevante (de exemplu, să fie curios cum se simte un personaj sau cum a răspuns personajul la situație).</p>	<p>Conectarea imaginilor cu o nouă poveste creată împreună și explorarea în siguranță a emoțiilor puternice</p>
6	Obiecte plutitoare	<p>Părintele și copilul găsesc o sticlă sau un borcan transparent, gol (cu o capacitate de 200 - 300 ml), cu capac. Părintele și copilul găsesc mici obiecte strălucitoare (de exemplu, mărgelile, sclipici, paiete, confetti) care ar putea intra prin orificiul recipientului. Părintele umple aproximativ ¼ din recipient cu apă sau ulei vegetal, apoi adaugă câteva picături de colorant alimentar. Copilul pune apoi obiectele în recipient. Părintele sigilează bine capacul, iar copilul agită recipientul; ei observă cum obiectele se mișcă.</p>	<p>Implicare reciprocă pentru a crea împreună o stimulare vizuală liniștitoare.</p>

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

7	Scufundare sau plutire?	Părintele și copilul localizează un recipient (adânc de 10 cm). Părintele umple recipientul cu apă. Părintele și copilul se gândesc la mediul pentru o varietate de obiecte pe care să le pună în apă. Părintele îl întreabă pe copil: „Se scufundă sau plutește?” Apoi, aceștia plasează obiectul în apă. Această activitate poate fi desfășurată și în timpul băii.	Implicare reciprocă și curiozitate, cu stimulare vizuală.
8	Amintiri foto	Părintele și copilul privesc fotografiile și fie se angajează într-un dialog despre fotografia aleasă (spre exemplu, povestind despre momentul în care a fost immortalizată fotografia, dinamica familiei și alte amintiri asociate cu fotografia), fie doar stau împreună și privesc fotografiile în tăcere.	Implicare și interacțiune reciprocă, aducând un plus memoriei vizuale, armonizarea cu răspunsurile afective (expresii faciale), răspunsurile emoționale (sentimente), abilități de comunicare, și stimulare vizuală.
9	Desenarea naturii	Părintele și copilul pregătesc 2 coli de hârtie și instrumente de desenat (spre exemplu, creioane, pixuri, markere etc.) și ies afară. Părintele și copilul desenează diverse elemente din mediul natural (spre exemplu, un copac, lacul, locul de joacă), insecte, flori, mașini, cerul etc.).	Implicare și interacțiune reciprocă, susținând în același timp stimularea vizuală.
10	Mingea buclucașă	Părintele și copilul se joacă cu o minge în timp ce stau în picioare, stând, legănându-se, rostogolindu-se și chiar prinzându-o. Ei pot distra făcând diferite expresii faciale sau scoțând sunete de animale cu fiecare minge aruncată	Angajament reciproc, promovând în același timp memoria vizuală și sprijinind atât vizualul, cât și stimularea sistemului vestibular.

SIMȚUL AUDITIV: SIMȚUL DE A ASCULTA SAU DE A AUZI

#	Denumirea activității	Descrierea activității	Obiectivul activității
1	Haide să cântăm la tobe!	Părintele și copilul folosesc diferite obiecte din casă ca și cum ar fi tobe. Bețele de tobă	Procesarea auditivă a sunetelor noi și bucuria de a

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

1	Haide să cântăm la tobe!	pot fi pixuri, bețișoare, bețe din crengile copacilor, linguri sau alte obiecte dure. Suprafețele tobelor pot fi mese, podele, uși sau alte suprafețe dure. Părintele și copilul descriu diferitele sunete pe care le aud de la diferitele obiecte pe care le ating. Ei pot fredona sau cânta împreună în timp ce bat la tobe.	descoperi sunetele diferitelor obiecte.
2	Hei, mă auzi?	Părintele și copilul găsesc diferite obiecte pe care să le țină în apropierea gurii pentru a înăbuși sunetul propriei voci. Aceste obiecte pot fi frunze, perne, animale de pluș, pături, bețe etc. Este important ca obiectele să nu le întunece capacitatea de a respira, ci doar să le schimbe modul în care sună vocea. Părinții și copiii fac schimb de diferite cuvinte și declarații de dragoste și laudă. Spre exemplu, un părinte poate ține o pernă în fața gurii și poate spune: „Ești un copil minunat!”. Copilul poate ține un animal de pluș în fața gurii sale și poate spune: „Ești un părinte grozav!” Ei pot descrie modul în care diferite obiectele le schimbă vocile.	Dezvoltă sensibilitatea și bunele abilități de ascultare.
3	Completează-mi cântul! (copii cu abilități de procesare verbală redusă)	Părintele și copilul creează împreună cântece noi prin alternarea versurilor. Părintele cântă primul vers și îl încurajează pe copil să continue cântecul cântând al doilea vers. Intonația poate varia în funcție de conținutul fiecărui vers. Prin un vers cântat pe un ton scăzut contrast, ar putea fi „Este greu să fii copil”, urmat de un ton optimist, „Dar putem trece împreună peste aceste zilele grele”.	Alternarea între părinte și copil încurajează ascultarea reciprocă și colaborarea continuă. Schimbarea tonului permite procesarea și conectarea continuă între sunetul cântecului și rezonanța sentimentelor.
4	Fredonatul (pentru copii cu cu mai puține abilități verbale și procesare verbală scăzută).	Pentru copiii cu mai puține abilități de procesare verbală, fredonatul poate fi o alternativă de cântat, părintele și copilul fredonând pe rând cântece diferite. Părinții își pot ajusta expresiile faciale pentru a se potrivi tonului, cum ar fi să aibă o expresie mai tristă atunci când fredonează o notă joasă și o expresie mai fericită atunci când fredonează o notă înaltă dinte-un cântec.	Ajută copilul să exprime (să fredoneze) ceea ce simte și părinții sunt atenți la aceste sentimente (fără procesare verbală).

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

5.	Hai să batem din palme!	Părintele și copilul își folosesc mâinile pentru a aplauda împreună, pe rând, diferite ritmuri. Un părinte îl invită pe copil să îi copieze ritmul; apoi, copilul îi cere părintelui să îi copieze ritmul. Pentru a spori atenția și implicarea, părintele poate menține pauzele pentru perioade mai scurte sau mai lungi de timp între bătăile din palme și își poate ajusta expresiile faciale pentru a intensifica sau diminua ritmul.	Îmbunătățește implicarea reciprocă și abilitățile de ascultare (procesarea auditivă).
6.	Ghicește sunetul! (copilul)	<p>Copilul își acoperă ochii în siguranță sau se uită în altă parte. Părintele găsește o varietate de moduri de a produce sunete (a se vedea lista de opțiuni de mai jos). Apoi copilul ghicește cum a fost produs acel sunet.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Fluierat • Baterea tobelor cu degetele • Pocnirea degetelor • Umflarea unui balon • Ascuțirea unui creion • Ciocănitul la ușă • Ruperea hârtiei • Agitarea unei sticle de apă pline • Desfacerea ambalajului bomboanelor • Aplauze • Sunetul soneriei • Închiderea unei cărți • Deschiderea ferestrei • Sunetul unei mingi care sare 	Consolidează angajamentul reciproc, abilitățile de ascultare (procesare auditivă), abilitățile de comunicare (procesare verbală) și conștientizarea mediului.
7.	Ghicește sunetul! (opțiune secvențială)	Copilul își va acoperi ochii în timp ce părintele scoate un sunet (a se vedea activitatea anterioară) și copilul ghicește sunetul. După ce copilul identifică corect sunetele, părintele va face două sunete diferite într-o secvență. Creșteți încet numărul diferit de sunete în succesiune până când copilul își pierde interesul sau implicarea. Părinții și copiii pot, de asemenea, să inverseze rolurile.	Crește implicarea reciprocă, abilitățile de ascultare (procesarea auditivă), (procesarea verbală) și cognitivă, promovând în același timp conștientizarea mediului.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

8.	Sunete de animale	Părinții și copiii se prefac că sunt animale diferite și că pot comunica doar prin sunete de animale (fără discuții umane!). Încercați să comunicați cum este animalul prin sunetele pe care le scoate.	Crearea de sunete prostești și creșterea atenției la emoțiile atenției la emoțiile din spatele comunicării.
9.	De-a v-ați ascunseala (cronometru)	Părintele ascunde un ceas care ticăie, o cutie muzicală sau un cronometru de bucătărie undeva în apropiere. Copilul caută apoi obiectul localizând sunetul. Dacă este necesar, părintele poate folosi indicații de proximitate, cum ar fi „cald, fierbinte, rece, foarte rece” atunci când copilul se apropie sau se îndepărtează de obiect.	Implicarea reciprocă și abilitățile de ascultare (procesarea auditivă), promovând în același timp interactivitatea și conștientizarea mediului.
10.	De-a v-ați ascunseala (fluier pentru părinți)	Părintele și copilul merg afară în curte. Părintele se ascunde și fluieră sau suflă într-un fluier. Copilul îl va căuta pe părinte urmărind sunetul fluierului pentru a găsi locul unde se ascunde părintele.	Implicarea reciprocă și abilitățile de ascultare (procesarea auditivă), promovând în același timp interactivitatea și conștientizarea mediului.

TACTIL: SIMȚUL ATINGERII SAU AL PIPĂITULUI

#	Denumirea activității	Descrierea activității	Obiectivul activității
1	Vânătoare de comori Atingere & Palpare	Părintele ascunde diverse obiecte care pot fi identificate ca fiind calde, reci, dure, moi, înțepătoare, netede, aspre, pufoase, defecte etc. Părintele îl va pregăti pe copil indicându-i primul obiect pentru „Vânătoarea de comori” (spre exemplu, „Să căutăm o piatră aspră.”). Părintele poate oferi posibile indicii (cald/rece). Odată ce obiectul este găsit, părintele și copilul pot explora greutatea și textura obiectului respectiv.	Consolidarea angajamentului reciproc și al interacțiunii, promovând în același timp stimularea tactilă în ceea ce observă cum se simt diferite obiecte atunci când sunt atinse.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

2	Joaca cu apa	<p>Părintele identifică o sursă sigură de apă, cum ar fi un furtun, un castron sau un bazin.</p> <p>Părinții aduc diferite obiecte precum țesături, plastic, lemn, pietre sau alte obiecte care arată sau se simt diferit atunci când sunt ude.</p> <p>Părintele și copilul observă schimbările dintre obiectul uscat și obiectul ud și explorează senzația apei după ce intră în contact cu obiectul (rece, caldă, alunecoasă, grea, etc.). De asemenea, este permisă stropirea cu apa în semn de joacă.</p>	Curiozitatea și adaptarea la diferențele senzoriale dintre obiectele uscate și cele umede.
3	Ce se află în interior?	<p>Părintele și copilul colectează 3-5 obiecte diferite care pot fi identificate ca fiind calde, reci, dure, moi, înțepătoare, netede, aspre, pufoase etc. Fără ca copilul să observe, acoperiți fiecare articol cu o cutie sau un alt tip de carcasă cu o deschidere pentru mână/braț - pentru a afla ce este în interiorul cutiei/carcasei în timp ce este legat la ochi. Cu încurajarea și sprijinul verbal al părintelui: „Poți să o faci!” „Mă întreb ce va fi?”, copilul își va băga în siguranță mâna/brațul în fiecare cutie/carcasă (pe rând), va atinge/simți fiecare element și va ghici ce ar putea fi fiecare obiect.</p>	Stimularea atenției și implicarea reciprocă, promovând în același timp conștientizarea senzorială tactilă.
4	Vremea frunzelor	<p>Părintele ia o frunză (sau o pană) și îi cere copilului să stea cu ochii închiși. Părintele folosește frunza pentru a-i atinge ușor capul, umerii, brațele, picioarele, spatele, picioarele și mâinile copilului. Copilul îi spune părintelui ce parte a corpului a atins frunza. Părintele și copilul pot inversa rolurile.</p>	Stimularea atenției asupra experiențelor senzoriale sigure prin practicarea atingerii liniștitoare.
5.	Desen pe nisip (sau pe pământ)	<p>Părintele și copilul găsesc un spațiu sigur în aer liber unde există nisip sau pământ. Găsind un băț sau folosindu-și unul dintre degete, copilul își desenează numele, scrie literele, numerele, desenează formele, etc. în nisip sau pe pământ. Părintele „ghicește” apoi ce a desenat copilul.</p>	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp stimularea senzorială tactilă și conștientizare.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

6	Coș senzorial (uscat sau umed)	Părintele pune obiecte și jucării (cum ar fi nisip, pietre, orez uscat, fasole uscată, linguri, jucării etc.) într-un recipient cum ar fi o cutie (uscată) sau un bazin (umed). Părintele și copilul se joacă cu obiectele, uneori umplând cupe și apoi vărsând conținutul cupei astfel încât conținutul să ajungă în recipientul ținut de mâinile persoanei din spate.	Intensificarea senzației tactile și atenția la diferitele forme, texturi și senzații din cadrul coșului senzorial.
7	Schiță cu cremă de ras	Părintele și copilul găsesc un spațiu cu o suprafață plană (de preferință netedă). Părintele va împrăști puțină cremă de ras pe suprafața plană. Copilul își va folosi degetul/mâna pentru a-și scrie numele, literele, numerele, pentru a desena forme etc. în crema de ras. Părintele „ghicește” apoi ce a desenat copilul în crema de ras.	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp stimularea senzorială tactile și conștientizarea.
8	Desenează pe spatele meu	Copilul se așează sau se întinde pe podea. Părintele își folosește degetul/ mâna pentru a „desena” ușor diferite forme pe spatele copilului. Copilul încearcă să ghicească aceste forme. Copilul și părintele își pot schimba rolurile.	Atenție sporită la experiențele senzoriale pe spate.
9	Strivirea slime-ului	Părintele și copilul pot face slime împreună și pot strivi slime-ul în diferite forme. Pentru a face slime, părintele folosește un bol pentru a amesteca 2,5 litri de lipici școlar, 1 linguriță de bicarbonat de sodiu și 2-3 linguri de soluție salină. Dacă slime-ul începe să se întărească, adăugați mai multă soluție salină, după cum este necesar, pentru ca slime-ul să aibă textura dorită. Acest lucru va necesita amestecarea suplimentară, frământare, întindere etc.	Activitate distractivă, tactile, care promovează munca în echipă a părinților și copiilor.
10	Vânătoare de comori cu slime sau lut	Făcută în timp ce copilul este legat la ochi.	

SIMȚUL GUSTATIV: SIMȚUL SUNETULUI SAU AL GUSTULUI; UTILIZAREA MUȘCHILOR BUCALI

#	Denumirea activității	Descrierea activității	Obiectivul activității
1	Ecoul sunetelor	Părintele scoate un sunet cu gura, iar copilul repetă sunetul scos de părinte. Acest lucru poate continua atâta timp cât copilul menține interacțiunea, atenția și implicarea reciprocă. Părintele poate folosi o varietate de tonuri, ritmuri, și inflexiuni. De exemplu: „bah,” „bah, bah,” „bah, bah, baaaah,” „bah, bah, baaaah, bah”	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp conștientizarea auditivă, coordonarea verbală și stimularea orală.
2	Topire	Părintele selectează un aliment (spre exemplu, ciocolată, zahăr, biscuiți, bucăți mici de gheață) care poate sta sau se poate topesc încet pe limba copilului (sau poate închide gura dacă preferă). Copilul așteaptă apoi cu răbdare ca alimentul să se așeze sau să se topească. Părintele și copilul discută apoi care sunt alimentele care se topesc mai repede și care dintre ele se topesc mai încet, care nu se topesc deloc, cum știu când un obiect se topește sau nu și experiența senzorială generală. Părinții pot aduce o oglindă dacă copilul este curios cum arată în interiorul gurii lor.	Adaptarea la diversele experiențe bucale, promovând în același timp răbdarea și calmul.
3	Bolul cu bule	Părintele aduce un castron mare, apă, detergent de vase și un pai. Părintele adaugă 3 căni de apă în castron cu 1 linguriță de detergent de vase. Părintele demonstrează cum să folosească un pai pentru a sufla bule în interiorul bolului. Copilul își creează apoi propriile bule cu paiul. (Notă: este important ca părintele să monitorizeze ca copilul să nu bea prin pai amestecul).	Stimularea mușchilor gustativi, promovând în același timp apetitul oral, stimularea olfactivă și vizuală și conștientizarea senzorială.
4	Mă copiezi cumva?	Părintele face diferite fețe prostești, iar copilul copiază aceste expresii faciale. Părintele și copilul pot folosi aceste expresii prostești în momente de dificultate.	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp stimularea gustativă (orală) și coordonare vizuală.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

5	Vata buclucașă	Părintele achiziționează un pachet de vată și un pai (sau dacă nu aveți pai puteți sufla cu buzele strânse). Din vată va forma o bilă. Părintele demonstrează cum se suflă aer prin pai pentru a deplasa sau împinge bila de vată pe o suprafață. Părintele și copilul pot crea mici curse cu obstacole pentru a deplasa bila de vată înăuntru și în jurul camerei.	Stimularea gustativă (orală) și conștientizarea senzorială, precum și coordonarea vizuală.
6	Cursa cu bile de vată	Părintele achiziționează un pachet de vată și 2 paie(sau dacă nu aveți pai puteți sufla cu buzele strânse). Din vată formează 2 bile. După puțină practică, părintele și copilul se angajează într-o cursă cu bile de vată - fie concurează simultan unul împotriva celuilalt, fie vata pe suprafața „liniei de sosire”.	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp stimularea gustativă (orală) și coordonarea vizuală.
7	Pictură gustoasă	Părintele achiziționează o varietate de alimente (comestibile) cu textură netedă, cum ar fi: iaurt, dulceață, smântână, budincă, alimente pentru copii etc. Pe o masă sau o tavă curată, copilul pictează cu degetele cu diferite alimente (comestibile). Pe măsură ce pictează cu degetele, copilul poate gusta aromele și poate descrie ce gust au.	Stimularea gustativă (orală) și conștientizarea senzorială, abilitățile de comunicare și coordonarea vizuală.
8	Omida mâncăcioasă	Pe baza cărții <i>Omida mâncăcioasă</i> de Eric Carle, copilul (și părintele) se prefac că sunt „omida mâncăcioasă” și gustă sau mănâncă aceleași alimente similare menționate în carte (măr, pară, prună, căpșuni, portocale, tort de ciocolată, înghețată, murături, brânză, parizer, acadea, plăcintă, cârnați, prăjitură, pepene, salată). Pe măsură ce copilul gustă sau mănâncă alimentele ei își descriu experiența.	Stimularea gustativă (orală), conștientizarea senzorială și abilitățile de comunicare.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

9	Dulce sau sărat?	Copilul linge un deget, apoi atinge zahărul din farfurie și descrie cum arată, cum miroase și ce gust are. Copilul linge apoi un alt deget, apoi atinge sarea din farfurie și descrie cum arată, cum miroase și ce gust are. Apoi le compară pe cele două și descrie modul în care zahărul și sarea sunt la fel sau diferite, la ce poate fi folosită fiecare, la ce fel de mâncăruri se folosește și care îi place mai mult.	Promovează stimularea gustativă (orală), conștientizarea senzorială și abilitățile de comunicare. Stimularea gustativă (orală), conștientizarea senzorială și abilitățile de comunicare.
10	Amintiri gustoase	Părintele și copilul se întreabă reciproc ce gusturi/alimente specifice le amintesc de trecut. Spre exemplu, „Când mănânci/bei <u>de ce</u> îți amintește?” Alimentele pot include: cacao fierbinte, orez, gumă de mestecat, popcorn, apă rece, tăiței, înghețată, banane, nuci de cocos, ardei iute și prăjituri.	Implicarea reciprocă, promovând în același timp conștientizarea senzorială gustativă și memoria vizuală.

SIMȚUL OLFACTIV: SIMȚUL MIROSULUI

#	Denumirea activității	Descrierea activității	Obiectivul activității
1	Aventură în grădină	Părintele îl duce pe copil într-o zonă în aer liber (grădină sau parc) pentru a găsi și mirosi diverse flori, plante și arbuști. Părintele ajută copilul în descrierea mirosurilor unice și în descrierea altor calități ale obiectelor. De exemplu, florile sunt colorate, moi și au un miros dulce; în timp ce pământul este de obicei mai puțin colorat, are un miros diferit și poate fi tare, moale sau alunecos.	Stârnirea curiozității și conștientizarea mirosurilor subtile și a altor experiențe.
2	Gătitul	Părintele și copilul gătesc împreună un fel de mâncare preferat sau unul nou. Scopul este de a experimenta procesul senzorial al gătitului, mai degrabă decât a găti o masă completă. Acest lucru poate fi la fel de simplu ca prăjirea pâinii sau prepararea orezului. Părintele și copilul miros ingredientele pe parcurs, descriind mirosul și schimbarea lui în timp ce mâncarea este pregătită. Apoi, măncați împreună (deoarece foamea poate inhiba adesea reglarea emoțională).	Aducerea unei perspective senzoriale (olfactivă) utilă unei sarcini de altfel banale și creează o legătură între părinte și copil.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

3	Ghicește mirosul	Părintele și copilul colectează 8-10 diverse obiecte de uz casnic care sunt parfumate (spre exemplu, flori, fructe, legume, condimente, bomboane, ciocolată etc.). Copilul închide ochii în timp ce părintele apropie fiecare element individual în fața nasului copilului pentru a-l face să „ghicească mirosul”. Vă rugăm să fiți precauți în ceea ce privește anumite articole (cum ar fi condimentele picante) care ar putea fi dureroase pentru nasul sau ochii copilului.	Stimularea atenției și reciprocității în timp ce promovează conștientizarea senzorială olfactivă și abilitățile de comunicare.
4	Ghicește mirosul (alternativ)	Părintele achiziționează 6-8 articole de uz casnic: arome (parfum, apă de colonie), fructate (pepene galben), citrice (lămâie), ierburi (mentă, busuioc), dulci (bomboane), picante (ceapă, usturoi), chimice (detergent de rufe) și cu miros de nuci (alune sau unt de arahide). Părintele pune o cantitate mică din fiecare produs într-un recipient sau bol mic. Părintele etichetează recipientul sau bolul cu numele categoriei: parfumat, fructat, citric, ierburi, dulce, înțepător, chimic și miros de nuci. Copilul miroase apoi recipientul sau bolul pentru a ghici ce obiect / aliment este.	Captarea atenției și implicarea reciprocă, promovând în același timp sensibilitatea senzorială olfactivă și abilitățile de comunicare.
5	Mă gândesc la...	Părintele descrie aromele și mirosurile anumitor alimente sau obiecte, iar copilul trebuie să ghicească la ce se gândește. Părintele și copiii pot inversa rolurile.	Stimularea curiozității și armonizarea cu informațiile olfactive care sunt legate de experiențe plăcute.
6	Amintiri parfumate	Părintele și copilul își pun reciproc întrebări despre mirosuri specifice și unice care le amintesc de experiențe din trecut. Spre exemplu, „Mirosul de _____ de ce îți amintește?” Unele mirosuri pot include: cacao fierbinte, orez, gumă de mestecat, popcorn, apă rece, tăiței, înghețată, banane, nuci de cocos, ardei iute și prăjituri.	Captarea atenției și implicarea reciprocă, promovând în același timp conștientizarea senzorială olfactivă și memoria vizuală.
7	Pictură picantă	Părintele achiziționează o varietate de condimente din bucătărie, cum ar fi scorțișoară, cuișoare, ghimbir, boia de ardei iute, piper, sare și chimen. Părintele selectează un condiment - copilul îl miroase și îl descrie. Părintele îl ajută apoi pe copil să amestece o lingură din condimentul selectat și apă într-un bol mic. Copilul miroase amestecul și descrie dacă acesta s-a schimbat sau dacă rămas la fel. Folosind degetul sau pensula, copilul face desene	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp sensibilizarea și stimularea senzorială olfactivă.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

7	Pictură picantă	pe o bucată de hârtie sau pe o suprafață dură impermeabilă. Vă rugăm să fiți precauți cu privire la anumite condimente care pot irita pielea anumitor copii.	
8	Vânătoarea de mirosuri la magazinul alimentar	Părintele și copilul creează o listă de articole parfumate specifice pe care să le găsească la un magazin alimentar local (spre exemplu, pâine proaspătă, flori, pepene galben, banane, cafea). Părintele și copilul merg la magazinul alimentar și încep vânătoarea de mirosuri. Odată ce un produs de pe listă este localizat, copilul îi descrie mirosul. Scopul este de a găsi toate alimentele de pe listă.	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp sensibilizarea și stimularea senzorială olfactivă, abilitățile de comunicare, și stimularea vizuală.
9	Vânătoarea de mirosuri (categorii)	Părintele și copilul creează o listă <i>de categorii de mirosuri</i> (de exemplu, parfumate, fructate, florale, citrice, ierburi, dulci, picante, condimentate, chimice și cu nuci). Părintele și copilul încep vânătoarea de mirosuri în căutarea unor obiecte specifice care aparțin acestor categorii diferite. Scopul este de a găsi, mirosi și descrie senzația olfactivă pentru cel puțin un element din fiecare din categoriile identificate.	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp sensibilizarea și stimularea senzorială olfactivă, abilitățile de comunicare, și stimularea vizuală.
10	Baie mirositoare	Părintele și copilul adună un coș cu flori parfumate care vor fi folosite pentru baia copilului. Părintele și copilul miros florile și discută despre modul în care acest lucru schimbă experiența băii.	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp stimularea olfactivă și conștientizarea senzorială.

SISTEMUL PROPRIOCEPTIV: SENZAȚIA DE PRESIUNE PROFUNDĂ SAU DE MUNCĂ GREA

#	Denumirea activității	Descrierea activității	Obiectivul activității
1	Prepararea alimentelor	Părintele se preface că își transformă copilul într-un produs alimentar. De exemplu, copilul se întinde pe o suprafață plană, iar părintele își folosește mâna pentru a „întinde untul” pe sandviș, sau părintele se preface că „toacă legume” pe spatele copilului, apoi prepară o pizza etc.	Crearea de experiențe de presiune profundă și de jocuri imaginare și atenție directă din partea părintelui.
2	Rostogolirea în pătură	Părintele achiziționează o pătură mare, moale și o întinde pe sol. Apoi părintele strânge ușor și rulează copilul în pătură. Părintele se preface că copilul este un bebeluș micuț. Apoi părintele desface ușor copilul din pătură, având grijă să se asigure că copilul nu se rostogolește prea repede sau prea departe.	Creează un joc distractiv, jucăuș, care oferă amintiri plăcute părinților legate de îngrijirea copilului atunci când era un bebeluș.
3	Mângâierea	Părintele îl mângâie ușor pe copil pe burtă, spate, șolduri, picioare și brațe - scoțând diferitele sunete. Părintele îi cere copilului să descrie senzația pe care o provoacă palmele pe diferite părți ale corpului, cum ar fi senzația de zvâcnire pe burtă, vibrații în piept la palmele pe spate etc.	Mângâierile pot fi o experiență liniștitoare pentru copii și permit părinților să ofere un aport senzorial cu mâinile lor.
4	Grămada cere vârf	Părintele (și copilul) identifică mai multe obiecte (spre exemplu, perne, animale de pluș, prosoape și pături mici) pe care să le aranjeze pe copil în timp ce acesta stă întins. Greutatea nu trebuie să fie excesiv de mare, dar copilul ar trebui să fie capabil să simtă schimbarea presiunii pe măsură ce greutatea crește. Părintele îl ajută pe copil să numere numărul de obiecte repetă numărătoarea pentru a se liniști.	Conștientizarea experienței diferitelor greutateți și obiecte pe corp. Această presiune greutatea treptată poate identifica greutatea obiectului.
5	Ești pregătit să fii strâns?	Copilul stă pe jos, pe canapea sau pe scaun. Părintele se așează direct în fața și cu fața spre copil, astfel încât picioarele copilului să fie înfășurate în jurul corpului părintelui. Părintele îl întreabă pe copil: „Ești pregătit să fii strâns?” Părintele așteaptă ca copilul să răspundă. La numărătoarea de 1, 2, 3, părintele se apleacă cu grijă înapoi pentru a „strânge” copilul în poziția așezat și aplică o presiune profundă. Componenta interactivă începe atunci când copilul indică „mai tare”, „stop”, „din nou” sau chiar „rândul	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc promovând în același timp conștientizarea corpului, comunicarea și presiunea profundă proprioceptivă. Coordonare și stimulare vestibulară.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

		meu”. Părintele poate schimba locul pentru ca copilul să îl strângă pe părinte.	
6	Împingerea peretelui cu palmele	Găsiți un perete sigur și rezistent (sau un trunchi de copac puternic). Sub îndrumarea părinților, copilul își va folosi palmele pentru a împinge peretele cu toată forța în timp ce părintele numără până la 10 (sau 5). Copiii pot încerca, de asemenea, să facă mai multe flotări de perete, expirând adânc atunci când se depărtează de perete.	Promovează conștientizarea corpului, presiunea profundă și stimularea proprioceptivă.
7	Împingerea peretelui cu picioarele	Găsiți un perete sigur (sau un trunchi de copac puternic). Sub îndrumarea părinților, copilul va sta jos, își va așeza tălpile pe perete, cu genunchii îndoiți, și va împinge peretele sau suprafața plană cu toată forța, în timp ce părintele numără până la 10 (sau 5).	Promovează conștientizarea corpului, presiunea profundă și stimularea proprioceptivă.
8	Brațe puternice	Părintele își pune mâinile pe brațele copilului pentru a strânge brațele acestuia pe lângă corp, în timp ce copilul împinge înapoi împotriva brațelor părintelui, încercând să ridice brațele. Părintele numără de la 10 (sau 5) în jos și apoi dă drumul, iar copilul își ridică brațele. Părinții trebuie să fie atenți să se asigure că copilul se simte în siguranță cu această strângere și nu se simte prins. Aceasta ar trebui să producă o presiune profundă în brațe, care este eliberată și poate fi însoțită de respirații profunde (poate eliberarea frustrărilor).	Oferă o experiență de tensionare și eliberare care poate fi liniștitoare și reduce stresul. În plus, respirațiile profunde sunt benefice.
9	Palme tensionate	Părintele și copilul își împreunează palmele ca pentru rugăciune. Amândoi își împing mâinile împreună cât de tare pot, numărând de la 10 în jos și eliberând. Însoțiți acest lucru cu respirații profunde, intervale variate de presiune (de exemplu, 2 secunde de pornire, 2 secunde de oprire în impulsuri rapide) și întinderi în sus și în jos cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune (de exemplu, mențineți presiunea și ridicați mâinile cât mai sus posibil fără a pierde presiune, apoi mișcați mâinile cât mai jos posibil).	Obținerea unei stări liniștitoare, oferind în același timp un aport de presiune atât pentru părinte, cât și pentru copil.
10	Sărituri	Părintele și copilul sar cât de sus pot, aterizează ferm pe picioare, se ghemuiesc cu picioarele puternice și sar din nou. Asigurați-vă că ambele părți se simt	Oferă presiune profundă repetată în partea inferioară a corpului.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

suficient de bine din punct de vedere fizic pentru impactul săriturii și că nu există niciun risc de cădere.

SIMȚUL VESTIBULAR: SIMȚUL MIȘCĂRII

#	Denumirea activității	Descrierea activității	Obiectivul activității
1	Oglinda corpului	<p>Părintele face o mișcare cu corpul său (sau cu o parte a corpului) în timp ce descrie acțiunea, iar copilul repetă (oglindește) mișcarea părintelui.</p> <p>Acest lucru poate continua atâta timp cât copilul menține interacțiunea și implicarea reciprocă.</p> <p>Părintele poate folosi o varietate de posturi, poziții, gesturi și expresii faciale. De exemplu:</p> <ul style="list-style-type: none"> • verbal - „mâinile sus”; acțiune - ambele mâini ridicate deasupra capului • verbal - „scutură piciorul stâng”; acțiune - ridică piciorul stâng și scutură-l • verbal - „atinge degetele de la picioare”; acțiune - apleacă-te, atinge degetele de la piciorul stâng cu vârful degetelor de la mâna stângă și atinge degetele de la piciorul drept cu vârful degetelor de la mâna dreaptă. • verbal - „răsuțește-te”; acțiune - pune mâna stângă pe șoldul stâng, pune mâna dreaptă pe șoldul drept și răsuțește trunchiul inferior spre stânga și spre dreapta. 	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp conștientizarea corpului, coordonarea și stimularea vestibulară.
2	Super erou	<p>Părintele ridică copilul în siguranță (pe cât posibil) și îl așează în poziția de super erou cu mâinile întinse și picioarele drepte, în timp ce părintele ține trunchiul copilului. Părintele se preface că „zboară” cu copilul în jur, scoțând zgomote „whoosh” - punându-l pe copil să facă la fel în jur, scoțând zgomote „whoosh” - punându-l pe copil să facă la fel poate, de asemenea, să zboare ca o rachetă, un avion sau un vultur.</p>	Conștientizarea corpului și respirațiile profunde.
3	Dans	<p>Părintele pune muzică și îl invită pe copil să danseze. Părintele poate demonstra diferite mișcări pentru diferite cântece. Părintele invită copilul să conducă mișcările, iar părintele urmează exemplul copilului. Părintele și copilul dansează pe rând, conducând împreună mișcările.</p>	Legătura dintre părinte și copil, armonizare perfectă și luarea inițiativei.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

4	Legănatul	(Notă: Această activitate necesită doi adulți.) Luați o pătură sau un cearșaf mare și așezați-l pe pătură sau pe cearșaf - picioarele și brațele copilului nu trebuie să depășească marginile. Cei doi adulți (părinți) stau în părțile opuse ale păturii sau cearșafului și apucă două colțuri sau cele două capete ale păturii sau cearșafului. Aceștia ridică apoi copilul (în pătură sau în cearșaf) suficient de mult încât să se afle deasupra nivelului solului (ca și cum copilul ar fi întins într-un hamac). Cei doi adulți (părinți) leagă pătura sau cearșaful cu copilul în el. Adulții spun „1, 2, 3”, apoi leagă pătura sau cearșaful de la stânga la dreapta (înainte și înapoi). Rugați copilul să spună dacă dorește „mai mult” sau „stop”. Și pentru a adăuga suspans, mențineți pentru un moment numărul „3” sau „și” înainte de balansare.	Captivarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp conștientizarea corpului, comunicarea, mișcarea vestibulară și stimularea. Prin implicarea copilului, acesta se va simți stăpân pe sine pentru a controla momentul leagănatului.
5	Leapșa	Părintele și copilul joacă împreună un joc de urmărire în care părintele și copilul se urmăresc pe rând. Atunci când o persoană o atinge pe cealaltă, aceasta preia rolul de urmăritor, în timp ce cealaltă persoană fuge. Se pot juca multe variații ale jocului; asigurați-vă doar că faceți pauze intenționate pentru ca toți cei care joacă să respire adânc.	Încrederea, râsul, anticiparea și schimbul.
6	Exerciții de stretching	Părintele și copilul conduc pe rând exercițiile de stretching (spre exemplu, atingerea degetelor de la picioare, atingerea posibil și așezarea și aplecarea pe o parte). Atunci când părintele și copilul fac exercițiile, ambii ar trebui să respire adânc.	Rotațiile alternante ale acestor exerciții oferă relaxare senzorială.
7	Scuturarea membrelor	Părintele îl ajută pe copil să numească părțile corpului său care trebuie „scuturate”. Copilul își scutură singur partea respectivă a corpului de exemplu, își scutură rapid mâinile, brațele, picioarele. Alternativ părintele poate scutura ușor acea parte a corpului copilului împreună cu el, având grijă să nu exercite prea multă forță. Părintele și copilul pot face zgomote amuzante în timp ce își scutură membrele corpului.	Conștientizarea senzațiilor la care copilul trebuie să fie atent în corpul său.

SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

8	Imitând lucruri și animale	Părintele și copilul pot crea pe rând moduri noi și distractive de a se deplasa. De exemplu, ei pot păși ca un elefant, se pot mișca în timp ce stau pe podea, se pot rostogoli ca un buștean, pot merge repede ca o furnică sau se pot târî ca ca un șarpe.	Încurajarea diferitelor moduri de mișcare ale corpului, creativitatea și schimbul de roluri.
9	Covorul magic	Părintele găsește o bucată mare de țesătură (covor, prosop sau pătură) pe care copilul să stea în timp ce părintele trage pătura (cu copilul). Părintele poate mări cu atenție viteza pe măsură ce copilul se așează pe acea pătură (capul este mai aproape de partea din care părintele trage). De asemenea, părintele se poate balansa de pe o parte pe alta, se poate roti sau poate schimba tipul de mișcare. Vă rugăm să aveți grijă să nu începeți prea repede și să nu vă rotiți prea brusc pentru a proteja copilul să nu se lovească la cap dacă va cădea de pe pătură. O tragere lentă oferă totuși un efect calmant și o experiență senzorială.	Distracție și diverse senzații de mișcare.
10	Bicicleta	Părintele și copilul se așează jos unul vizavi de celălalt, cu picioarele întinse și cu tălpile lipite unele de cealaltă. Părintele și copilul se prind de mâini și își mișcă corpurile în sincron înainte și înapoi într-o mișcare de bicicletă. Părintele poate spune „1, 2, 3, și” înainte de inițierea mișcării. Copilul poate indica dacă dorește „mai mult”, stop" sau „hai”, ceea ce îi oferă puterea și controlul asupra momentului de mișcare.	Captarea atenției și dezvoltarea angajamentului reciproc, promovând în același timp captarea atenției conștientizarea corpului, comunicarea, mișcarea vestibulară și stimularea.

EXPLORAREA CREAȚIEI ȘI A SEXUALITĂȚII UMANE

MATERIAL REALIZAT DE CÉSAR ȘI CAROLANN DE LEÓN

REFERINȚA BIBLICĂ

Geneza 1:26-27

PREZENTAREA GENERALĂ A SEMINARULUI

În cadrul acestui seminar, vom explora planul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană și modul în care căderea în păcat a dus la consecințe distructive care au afectat și au influențat această experiență de-a lungul secolelor. Vom discuta despre modul în care imaginea lui Dumnezeu poate fi reflectată ontologic și vocațional prin toate aspectele relațiilor noastre umane, inclusiv sexualitatea.

INTRODUCERE

Planul lui Dumnezeu de a ne exprima și de a ne cunoaște ca ființe sexuale, mai întâi în cadrul unei familii protectoare, demnă de încredere din punct de vedere emoțional și, ulterior, într-o relație iubitoare, alături de o altă persoană. Sexualitatea și spiritualitatea sunt strâns legate între ele și nu trebuie separate (Balswick & Balswick, 2014).

César De León, PhD, terapeut licențiat în căsătorie și relații de familie și **Carolann De León** RN, MS în terapie în căsătorie și relații de familie, MAPM, sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei din cadrul Diviziei Nord-Americane a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Columbia, Maryland, SUA.

Sexualitatea este o componentă de bază a experienței noastre umane. Ea joacă un rol important în sănătatea fizică a unei persoane. De la început, Dumnezeu a creat omenirea, bărbat și femeie, după chipul și asemănarea Sa. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” (Geneza 1:26-27 NIV).

Din punct de vedere teologic, sexualitatea umană poate fi înțeleasă doar ca o reflectare a planului lui Dumnezeu pentru creație. Din moment ce noi credem că Dumnezeu a creat sexualitatea noastră, cel mai profund sens și înțelegere pe care le putem găsi pot fi descoperite cel mai bine doar prin întoarcerea la Domnul nostru Creator.

VIZIUNI BIBLICE FUNDAMENTALE ASUPRA GENULUI ȘI SEXUALITĂȚII

- Bărbatul și femeia sunt genuri diferite în planul lui Dumnezeu (Gen. 1:27).
- Să reținem că Eva a fost creată prin sacrificiul lui Adam, care a renunțat la una dintre coastele sale (Gen. 2:21). Prin urmare, sexualitatea autentică este exprimată într-o atmosferă de iubire și sacrificiu (Ef. 5:25-33).
- Adam și Eva au fost instruiți să se înmulțească, să stăpânească pământul și să domnească peste restul creației lui Dumnezeu (Gen. 1:28), ceea ce implică faptul că Dumnezeu i-a creat pentru a procrea prin experiența unității sexuale.
- Sexualitatea noastră este bună în ochii lui Dumnezeu. („Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.” (Geneza 1:31 NIV).
- Există deosebiri, diferențe, completare și armonie între sexe.
- Sexualitatea umană este un dar menit să ne ducă la niveluri mai profunde de intimitate și cunoaștere (cu noi înșine, cu ceilalți și cu Dumnezeu) (Gen. 4:1).

Sexualitatea este bogată din punct de vedere ontologic deoarece este influențată de următorii factori:

1. Biologie	6. Atitudini
2. Gen	7. Valori
3. Emoții	8. Cultură
4. Gânduri	9. Familia noastră
5. Comportamente	

REFLECTĂM CHIPUL LUI DUMNEZEU ONTOLOGIC ȘI VOCAȚIONAL PRIN SEXUALITATEA NOASTRĂ

- Ontologic: Noi coexistăm, armonizăm, iubim, coabităm, fructificăm, procreăm.
- Vocațional: Ne luăm un angajament (legământ), oferim har, sprijin și experimentăm o intimitate holistică cu partenerul de viață.
- Genul și sexualitatea își găsesc sensul într-o căsătorie bazată pe iubire reciprocă (1Cor. 13).

Intimitatea sexuală este o construcție divină, amplă și profundă, deoarece simbolizează uniunea dintre Hristos și Biserica Sa (Ef. 5:30-33). Ea are loc prin actul transcendent - unicitatea maritală / actul sexual.

- *Sexualitatea întruchipează identitățile noastre fiziologice și spirituale.* Bărbații și femeile sunt amândoi purtători ai chipului lui Dumnezeu.
- Sexualitatea și spiritualitatea sunt strâns legate și nu ar trebui să fie separate. (Adam și Eva, fiind creați după chipul lui Dumnezeu, au fost creați cu genul și cu capacitatea de a fi ființe umane sexuale care pot procrea).

PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU SEXUALITATEA UMANĂ

- Planul lui Dumnezeu pentru exprimarea și experimentarea sexualității are loc în cadrul unei căsătorii monogame, reciproc iubitoare și centrată pe celălalt partener, care se bucură de o legătură emoțională, spirituală și fizică, pecetluită de un angajament pe viață.
- Am fost concepuți cu o capacitate înnăscută de a experimenta excitația și plăcerea sexual în contextul unei relații maritale.
- Planul lui Dumnezeu de a ne exprima și de a ne experimenta ca ființe sexuale apare mai întâi în contextul unei familii de încredere și protecție din punct de vedere emoțional și, mai târziu în dezvoltarea noastră, în cadrul unei relații de căsătorie plină de iubire și respect reciproc.
- „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.” (Evr. 13:4).

SEXUALITATEA ÎN POST-CĂDERE

- Relatarea biblică nu se încheie cu povestea creației. Aceasta este urmată de cădere. Din Geneza până în Noul Testament, suntem martorii efectelor căderii în păcat asupra sexualității umane.
- Sexul depersonalizat, centrat pe corp, pare să deturneze sexualitatea centrată pe relații în cultura noastră actuală.

- Interacțiunea dintre atitudinile și credințele sociale, structurile culturale și factorii biologici modelează sexualitatea neautentică inerentă condiției noastre umane decăzute (Balswick & Balswick, 2014, p. 217).

SEMNIIFICAȚIA SEXUALITĂȚII S-A SCHIMBAT DE-A LUNGUL TIMPULUI

- **1625-1660 Epoca puritană:** Sexul era considerat bun. Monogamia și fidelitatea conjugală erau apreciate.
 - **1800 Epoca victoriană:** Tot ceea ce părea a fi sexual era reprimat, inclusiv dorințele sexuale. Femeile nu trebuiau să experimenteze dorințe sexuale în timpul actului sexual. Dorințele sexuale erau patologizate.
 - **1920s:** Sexul a devenit permisiv și eficient.
 - **1940s:** Revoluția sexuală: Curiozitatea domină. Sexul a devenit mai mult recreațional și lipsit de atașament emoțional. Femeile au devenit obiecte sexuale. Apare revista Playboy (1 decembrie 1953).
 - **1980s:** Femeile recunosc că au fost private de aspectul intim și emoțional al sexualității. Problema virginității re apare. O teamă crescândă de epidemia de SIDA și de bolile venerice a generat o anumită conștiință de sine. „Îmi place sexul, dar nu sunt dispusă să mor pentru el”.
 - **2000:** Am fost martori la o acceptare tot mai mare a diverselor orientări sexuale și identități de gen, drepturile LGBTQ+ câștigând vizibilitate și sprijin. A existat o deschidere crescută în discutarea sexualității, parțial alimentată de internet și de social media, care au oferit platforme pentru educație sexuală, explorare și exprimare. Cultura „agățatului” a devenit mai răspândită, în special în rândul adulților tineri, facilitată de apariția aplicațiilor de întâlniri și de schimbarea atitudinii față de relațiile ocazionale.

O SEXUALITATE DISTORSIONATĂ

Modernismul și postmodernismul ne-au lăsat cu o viziune foarte umanistă și limitată asupra sexualității, în care sexualitatea umană apare ca parte a unui proces interactiv complex de dezvoltare între factorii biologici și socioculturali.

- Căderea în păcat a fracturat fiecare aspect al umanității noastre, inclusiv sexualitatea noastră. Cu toții avem răni care trebuie vindecate pe măsură ce are loc lupta pentru exprimarea autentică - și atunci când este cazul, reprimarea - sexualității noastre în relații.

- Căderea face ca realizarea sexualității autentice să implice conflict și neînțelegeri pentru toată lumea.
- Aspecte ale decăderii noastre de după apariția păcatului sunt evidențiate în casele noastre prin viziuni distorsionate despre sexualitatea noastră, precum și prin acte de abuz și neglijare sexuală, fizică și emoțională.
- Structurile noastre familiale, împreună cu alte structuri sociale și comunitare afectate, au contribuit la denaturarea intenției originale a lui Dumnezeu cu privire la sexualitatea umană.
- Unii oameni suferă de traume specifice generației și deficiențe epigenetice în pachetul genetic pe care l-au moștenit.
- Unii se confruntă cu tulburări sexuale din cauza unei comunicări nesănătoase în familie și în comunitate.
- Unii sunt victime ale prejudiciilor sociale, cum ar fi violul, pornografia și abuzul sexual.
- Unii sunt victime ale unei educații parentale extrem de toxice și abuzive și ale maltratării de către colegi.
- Scopul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană a fost complet distorsionat și are nevoie urgentă de vindecare și restaurare. „Părinții transmit boli drept moștenire copiilor lor. Ca regulă, fiecare bărbat necumpătat, care are copii, le transmite acestora înclinațiile și tendințele sale spre rău; el le dă bolile sângelui său stricat. Imoralitatea, destrăbălarea și imbecilitatea sunt transmise ca o moștenire dureroasă din tată în fiu, din generație în generație, și aceasta produce necaz și suferință în lume și nu este mai puțin decât o repetare a căderii omului...” (White, 1951, p. 173).

URMĂRILE EXPERIENȚEI SEXUALE

- Urmările experienței sexuale poate lua o varietate de forme ca o consecință a diferitelor tipuri de traume generaționale suferite prin influențe familiale, socioculturale, biologice și spirituale.
- Atunci când persoanele au dezavantajul de a trece prin circumstanțe traumatice care au ca rezultat o decădere sexuală devastatoare, în special atunci când întâlnirile sexuale au fost timpurii și neconsimțite, cicatricile emoționale profunde pot face ca vindecarea sexuală să fie un proces pe termen lung.
- Unele persoane au curiozitate sexuală și doresc doar să experimenteze și să urmeze tendințele culturale.
- Unele persoane se nasc cu variații genetice care se reflectă în pachetul lor fiziologic complex de gen.

IDEALUL DIVIN PENTRU SEXUALITATEA NOASTRĂ RĂMÂNE NESCHIMBAT

- Autenticitatea sexuală pe care Dumnezeu a dorit-o pentru noi este un obiectiv pentru care merită să luptăm.
- „Sexualitatea autentică este cea mai ușor de atins pentru cei care se nasc cu o constituție genetică și fiziologică „normală”, care sunt crescuți într-un cămin în care părinții manifestă atitudini sănătoase față de sexualitate și care trăiesc într-o comunitate în care valorile sociale sunt conforme cu învățătura biblică” (Balswick & Balswick, 2014).
- Deoarece semnificația sexualității este puternic influențată de factori sociologici, este important ca familiile noastre și comunitățile noastre creștine să trăiască și să prezinte planul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană.
- „Pe cât de diferite sunt grupurile din care face parte individul, cu atât mai mult reflectă în mod conștient idealul lui Dumnezeu pentru sexualitate, și cu atât mai coerentă va fi dezvoltarea sa personală a sexualității autentice” (Balswick & Balswick, 2014, p. 22).

REZUMAT

O EXPERIENȚĂ SEXUALĂ AUTENTICĂ

- Este exprimată în cadrul unei relații de angajament, prin legământul sacru al căsătoriei (Mat. 19:4-6).
- Este nevoie de o atmosferă de har deoarece, ca ființe păcătoase, facem greșeli care necesită să experimentăm și să oferim iertare (Efeseni 4:32).
- O experiență sexuală autentică este îmbogățită prin sprijinul reciproc al partenerilor (Cei doi devin un singur trup) (Gen. 2:24, Ef. 5:28-33).
- O experiență sexuală autentică își atinge împlinirea absolută în intimitatea autentică și completă a unității. Imaginea unității conjugale reflectă relația dintre Hristos și Biserica Sa (Ef. 5:30-33).
- Conform Scripturilor, orice activitate sexuală în afara unei relații de căsătorie sfidează planul și scopul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană. În activitatea sexuală din afara căsătoriei, angajamentul este de obicei incert, dedicarea tinde să fie condiționată, iar intimitatea sexuală holistică (emoțională, fizică și spirituală) poate fi evazivă.

- Dumnezeu este glorificat cel mai mult atunci când rolul nostru de „purtători ai chipului Său” este vocația noastră principală. Numai prin harul Său, putem deveni intenționați în ceea ce privește exemplificarea învățăturilor teologice pe care Dumnezeu le comunică și le împărtășește cu copiii săi afectați de păcat. La fel cum Dumnezeu și-a păstrat promisiunile față de noi - și noi trebuie să respectăm promisiunile pe care le facem unii, altora. Așa cum El își revarsă harul asupra noastră - noi trebuie să ne revărsăm harul asupra celorlalți. Așa cum El ne dă putere - noi trebuie să fim dispuși să oferim putere celor în nevoie. Și la fel cum El caută apropierea de noi - în ciuda condiției noastre păcătoase - noi trebuie să fim dispuși să stimulăm și să susținem intimitatea cu soții noștri mai puțin perfecți.

ÎNTREBĂRI DE DISCUȚIE PE GRUPE

Pentru a ne ajuta să explorăm în continuare conceptele pe care le-am discutat astăzi, să ne împărțim în grupe de discuție și să răsăpundem la următoarele întrebări...

1. Cum poate ajuta înțelegerea planului lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană să navigheze printre schimbările culturale complexe din jurul expresiei sexuale din zilele noastre?
2. Ce rol joacă o bază familială puternică în formarea opiniilor despre sexualitate și spiritualitate și cum poate fi restaurată aceasta în vremurile noastre?
3. În ce fel poate biserica să sprijine persoanele să se vindece de suferința ca urmare a experienței sexuale nepotrivite și să le îndrume spre o sexualitate autentică, biblică?
4. Cum pot părinții creștini să contracareze în mod proactiv influența culturii actuale asupra copiilor lor, menținând în același timp respectul pentru punctele de vedere diferite?
5. Care sunt modalitățile practice prin care părinții își pot ajuta copiii să-și dezvolte gândire critică pentru a discerne adevărul biblic de mesajele culturale contradictorii?
6. În ce fel pot comunitățile creștine să sprijine părinții în consolidarea valorilor tradiționale într-o lume tot mai imorală?

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Balswick, J. O., & Balswick, J. K. (2014) *Familia: A Christian perspective on the contemporary home* (4th ed.). Baker Academic.

White, E. G. (1951). *Căminul adventist*. Pacific Press Publishing Association.

CREȘTEREA BĂIEȚILOR

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WINFRIDA ANETH MITEKARO

REFERINȚELE BIBLICE

Psalmi 127: 3, Ioan 14: 1-3, 2 Petru 3:12-13,

Proverbe 22:6, 19:18, Deuteronom 6: 4-9, 20-25, Judecători 2: 7, 11-16

OBIECTIVUL SEMINARULUI

Acest seminar își propune să îi ajute pe părinți să își pregătească fiii pentru a trăi independent și corect atunci când vor fi mari, devenind bărbați responsabili. De asemenea, de a-i ajuta să devină ambasadori ai lui Hristos în familie, în comunitatea bisericii și în societate, iar mai târziu să moștenească viața veșnică.

Materiale necesare: Laptop, proiector și software PowerPoint

INTRODUCERE

Calitatea de părinte vine la pachet cu privilegii și responsabilități. Este cea mai mare responsabilitate pe care Dumnezeu a atribuit-o ființelor umane. Ca părinți, răspundem în fața lui Dumnezeu și nu în fața oamenilor. Din păcate, Satana îndreaptă multe săgeți către copiii noștri, mai ales atunci când aceștia se află în stadiul adolescenței. Diavolul face acest lucru pentru a încetini avansarea Împărăției lui Dumnezeu. Părinții sunt copleșiți de ceea ce le oferă lumea copiilor noștri și de alegerile riscante pe care le fac. Terence Chatmon (2024) a spus următoarele cuvinte despre creșterea copiilor: „Una dintre principalele provocări cu care se confruntă părinții creștini este influența omniprezentă a imoralității și a relativismului cultural. Într-o lume în care valorile creștine tradiționale sunt din ce în ce mai marginalizate sau chiar denigrate, părinții se pot lupta să insufle și

Winfrida Aneth Mitekaro, doctor în științe, este director al Departamentului Slujirea Familiei din cadrul Diviziei Africa Centrală și de Est a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Nairobi, Kenya.

să consolideze aceste valori copiilor lor. Cultura actuală promovează adesea mesaje care intră în conflict cu învățăturile creștine cu privire la aspecte precum căsătoria, sexualitatea și sacralitatea vieții. În consecință, părinții trebuie să contracareze în mod proactiv aceste mesaje, pregătindu-și copiii cu o înțelegere solidă a principiilor biblice și ajutându-i să-și dezvolte abilități de gândire critică pentru a discerne adevărul de minciună.”

Acest seminar intenționează să le reamintească părinților creștini că copiii nu sunt născuți pe pământ pentru a rămâne aici; Dumnezeu a pregătit o casă mai bună pentru toți copiii Săi credincioși (Ioan 14: 1-3, 2 Petru 3:12- 13). În așteptarea împlinirii promisiunii, părinții trebuie să îi ajute pe copii să își întărească busola morală în timp ce călătoresc aici pe pământ și devin lumina lumii. Este nevoie de determinare pentru a se angaja în creșterea copiilor în mod sârguincios, deoarece nu este o sarcină ușoară. Iată ce spune Tim Challis (2018): „Să fii părinte este greu. Una dintre cele mai mari provocări ale noastre este să creștem copii care sunt capabili să existe în această lume fără a fi din această lume... Deci, ca părinți, vrem să ne protejăm copiii, dar încercăm, de asemenea, să îi creștem astfel încât să poată exista și prospera în această lume dezordonată.” Referindu-se la responsabilitatea părinților, Ellen G. White subliniază: „Lumea este plină de capcane puse pentru picioarele celor tineri. Mulțimi de oameni sunt atrase de o viață de plăceri egoiste și senzuale. Ei nu pot vedea primejdiile ascunse sau capătul înfricoșător al potecii care le pare calea fericirii.” (*Divina Vindecare*, p.371).

ACTIVITATE DE GRUP

Cereți participanților să dea exemple de valori ale lui Dumnezeu în comparație cu valorile lumii.

EXPLORAREA BĂIEȚILOR. DE CE NE CONCENTRĂM PE BĂIEȚI?

Pentru o lungă perioadă de timp, societatea s-a concentrat pe protejarea și promovarea fetelor și, cu siguranță, acestea au nevoie de această atenție deoarece au fost neglijate, marginalizate și mai puțin privilegiate în multe societăți din această lume. Cu toate acestea, în procesul de promovare a fetelor, băieții au fost, în multe feluri, neglijați și considerați a fi în siguranță. Băieții au, de asemenea, nevoie de îngrijire, dragoste și protecție adecvate. Faptul de a-i lăsa să fie conduși de învățăturile lumii acesteia, a dus lumea într-o situație haotică. Ologi (2021) afirmă: „Majoritatea campaniilor pentru egalitatea de gen se concentrează pe protejarea fetelor, uitând în același timp că și băieții se luptă cu nesiguranța”. Această experiență a influențat familiile, societatea și biserica în moduri neprevăzute.

Creșterea unui băiat presupune asigurarea unor nevoi unice și poate prezenta uneori provocări care pot fi trecute cu vederea sau neglijate. Aceste nevoi care nu sunt ușor de observat necesită o atenție parentală constantă pentru o dezvoltare sănătoasă a masculinității. Eșecul de a aborda nevoia unică a unui băiat poate duce, dar nu se limitează la:

- Neadaptarea la rolurile culturale în schimbare, care impun bărbaților să își asume noi responsabilități.

- Lipsa pregătirii adecvate a bărbaiilor tineri pentru a deveni lideri ai familiilor lor, un rol care este foarte așteptat în multe culturi. Este esențial ca acești tineri să fie pregătiți corespunzător pentru acest rol de lider, deoarece acesta nu le este atribuit în mod automat.
- Eșecul taților de a-și asuma responsabilitatea și de a conduce, a dus la familii și națiuni nefericite și divizate. Prov. 19:18 „Pedepsește-ți fiul, căci tot mai este nădejde, dar nu dori să-l omori!” Prin aceasta se încurajează părinții să acorde o atenție deosebită creșterii băieților și pregătirii lor pentru a fi lideri în familie, în Biserică și în societate.

PROVOCĂRILE UNICE ALE UNUI BĂIAT ADOLESCENT

1. Din cauza presiunii colegilor, băieții adolescenței sunt mai susceptibili de a fi implicați în multe comportamente riscante, cum ar fi hărțuirea, abuzul de substanțe, conducerea imprudentă, agresivitatea, pornografia, stima de sine scăzută și luarea de decizii greșite. Fiecare nouă generație adaugă câteva piedici în calea lor către o viață adultă de succes.
2. Băieții adolescenței sunt predispuși să se confrunte cu probleme de sănătate mintală precum depresia, anxietatea sau problemele de stimă de sine. Cu toate acestea, ar putea fi mai puțin predispuși decât fetele să caute ajutor, deoarece băieții dezvăluie mai puține informații despre viața lor, ceea ce face ca părinților să le fie greu să afle în ce aspecte ale vieții lor au nevoie de ajutor.
3. Tulburările din adolescență fac dificilă concentrarea băieților în sălile de clasă, ceea ce îi determină să aibă dificultăți academice și rezultate slabe. Această condiție a contribuit la lipsa unui loc de muncă, la lipsa de speranță și la o viață fără scop pentru mulți tineri, lăsându-i nepregătiți să devină viitori capi de familie.
4. Potrivit lui Nilsson (2016), băieții au legături mai slabe cu părinții lor, un control social mai slab și prezintă niveluri mai scăzute de factori de protecție legați de familie. Ca urmare, ei sunt predispuși mai mult la a comite infracțiuni în comparație cu fetele. Ologi (2021) explică acest lucru astfel: „Părinții sunt mai preocupați de locul în care se află fiicele lor seara decât băieții lor. Acest lucru se bazează pe presupunerea că băieții pot avea grijă de ei înșiși. Acest lucru a dus la implicarea băieților în consumul de droguri și în aventurarea în anturaje periculoase.”
5. Tații tind să se distanțeze de băieții lor adolescenți. Unii devin rivali de putere cu fiii lor, pe măsură ce conflictele intergeneraționale de acasă escaladează. Această situație duce la rebeliunea adolescenților, confuzie de identitate, violență sau abuz de substanțe din cauza lipsei atenției din partea membrilor apropiați ai familiei. Majoritatea tind să se bazeze doar pe influența colegilor pentru înțelegere și protecție, care, la rândul ei, îi induce în eroare de cele mai multe ori.
6. S-a observat că băieților le place să experimenteze și să își asume riscuri, după cum afirmă Westwood: „Consumul de alcool și marijuana este răspândit în rândul populației adolescente. Bărbaiii sunt mai predispuși decât fetele să consume alcool în exces (cinci sau mai multe băuturi la un moment dat) și să conducă un vehicul în stare de ebrietate” (Westwood, 2008).

Acestea și multe alte provocări unice ale creșterii băieților indică faptul că aceștia au nevoie mai mult ca oricând de sprijinul părinților lor. Relațiile sănătoase, înțelegerea, răbdarea și grija pot face diferența în viața băieților adolescenți. Este timpul ca părinții să realizeze partea neglijată a educației parentale.

ÎNȚELEGEREA PERIOADEI ADOLESCENȚEI

Atât băieții, cât și adolescentele suferă schimbări fizice și emoționale în dezvoltarea lor. Procesul de dezvoltare a creierului lor le afectează toate reacțiile emoționale; ei învață prin încercări și greșeli și, de cele mai multe ori, experimentează consecințele greșelilor lor.

- Băieții adolescenți au nevoie de înțelegere, protecție și iubire necondiționată pe măsură ce trec prin turbulențele schimbărilor fizice și emoționale. Implicarea părinților în viața unui adolescent este vitală.
- În această generație, adolescenții sunt supuși unei presiuni sporite din partea rețelelor de socializare. Ei sunt bombardați cu atât de multe voci și informații, dintre care unele sunt dăunătoare și distructive pentru formarea identității lor.
- În această etapă, adolescenții nu sunt nici copii, nici adulți. Ei se află în perioada de tranziție de la copilărie la vârsta adultă.
- Adolescenții se află în cea de-a cincea etapă a dezvoltării lor psihosociale, pe care Erick Erickson o numește confuzie de Identitate vs. Identitate în dezvoltarea psihosocială. Este o etapă în care caută să știe cine sunt prin explorarea intereselor, rolurilor, valorilor și direcției lor (Trips, 2024).

Din păcate, în această perioadă, adolescenții sunt, de asemenea, așteptați să ia decizii de viață semnificative și să facă alegeri cu privire la carieră, valori, religie, hobby-uri etc. pe care unii le regretă mai târziu, atunci raționamentul lor devine mai stabil. Îndrumarea adecvată și conversațiile sănătoase și regulate cu părinții pot diminua rezultatele nedorite ale gândirii, atitudinilor și acțiunilor adolescenților, care sunt rezultatul forțelor malefice și al schimbărilor fiziologice, și emoționale care au loc în mintea și în corpul lor.

SFATUL LUI DUMNEZEU PENTRU PĂRINȚI

În Deuteronom 6: 4-9, 20-25, Dumnezeu i-a instruit pe israeliți să își învețe copiii cu sârguință pentru a-și păstra credința. El a insistat că, chiar și atunci când se aflau printre neamuri, să nu piardă din vedere cine erau ei, în calitate de popor al Său. Ei trebuiau să le povestească copiilor lor despre bunătatea Domnului. Din păcate, cuvântul lui Dumnezeu din Iosua 24:31 și Judecători 2:7, 11-16 sugerează că israeliții nu au urmat instrucțiunile lui Dumnezeu; ei nu au transmis urmașilor lor credința părinților lor. Ca urmare, au existat consecințe amare pentru generația care nu a cunoscut lucrările mărețe ale lui Iehova, deoarece a fost influențată de lumea din acea vreme. Ellen White împărtășește acest sfat pentru părinți; „Dumnezeu îi trage la răspundere pe părinți pentru nerespectarea poruncii Sale de a se separa pe ei și familiile lor de aceste influențe profane. Deși trebuie să trăim în lume, nu trebuie să fim din lume. Ne este interzis să ne conformăm practicilor și metodelor ei. Prietenia cu cei neevlavioși este mai periculoasă

decât dușmănia lor. Ea induce în eroare și distruge mii de oameni care, printr-un exemplu adecvat și sfânt, ar putea fi conduși să devină copii ai lui Dumnezeu" (*Comentariu Biblic AZȘ*, vol. 2, p. 32-33).

PREGĂTIREA BĂIEȚILOR ADOLESCENȚI PENTRU SLUJIREA PE ACEST PĂMÂNT ȘI PENTRU ETERNITATE

Așa cum a spus Moise în fața lui Faraon, niciun membru al familiei nu trebuie să rămână în urmă: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre”(Exodul 10: 9). Copiii noștri nu sunt născuți pentru distrugerea veșnică, ei sunt născuți cu un scop: să-L slujească aici pe Domnul și în veșnicie. Casele noastre ar trebui să fie un teren de pregătire pentru viața veșnică. Înainte ca Evanghelia să fie predicată oriunde, ea ar trebui să fie auzită mai întâi în casele creștinilor. Ellen White scrie: „Cât timp sunt aici pe pământ, copiii au nevoie să li se răspundă la nevoile lor fizice, au nevoie de educație și de o viață de succes. Deși acestea sunt daruri bune pentru copiii noștri, să le reamintim să nu își piardă concentrarea și să fie prinși în lucrurile acestei vieți cu prețul vieții veșnice. Interesele eterne depind de cursul pe care copiii noștri îl urmează în această viață, iar părinții ar trebui să fie serioși în a le oferi lecții corecte încă din copilărie. Aceasta este o lucrare care a fost mult neglijată de mulți părinți și este una în care Domnul ar dori să se facă reforme hotărâte. El dorește ca copiii noștri să fie instruiți pentru a se supune tuturor cerințelor Sale” (*M.R.*, vol.10, p. 101).

În această călătorie, părinții trebuie să le ofere copiilor lor adolescenți un model de caracter creștin. Copiii se pot certa cu ceea ce le spun părinții lor, dar nu se vor „certa” niciodată cu caracterul nobil al părinților lor, deoarece faptele vorbesc mai tare decât vorbele.

ACTIVITATE DE GRUP

Discutați pe grupe despre așteptările exprimate în Cuvântul lui Dumnezeu și analizați realitatea actuală din familiile noastre.

ROLUL BISERICII ÎN CREȘTEREA COPIILOR

Biserica a primit responsabilitatea divină de a contribui la dezvoltarea copiilor și de a-i ajuta să crească cu moralitate. Biserica este poziționată strategic pentru a îndeplini această datorie prin departamentele sale, cum ar fi Școala de Sabat, Departamentul pentru copii și tineret, Educația adventistă și Departamentul Slujirea Familiei. Dacă fiecare departament acordă în mod intenționat atenție dezvoltării copiilor din biserică prin programele sale, copiii vor fi protejați de multe rele pe care lumea le aduce în calea lor. Părinții sunt încurajați să facă tot posibilul acasă, învățându-i cu sârguință calea Domnului, ajutându-i să se implice activ în programele bisericii și trimițându-i la școlile adventiste, unde vor fi expuși filosofiei educației adventiste, care îi pregătește pe tineri pentru viața de aici și pentru o viață mai bună în Cer. Pentru aceasta, Ellen White ne oferă următorul sfat:

„În planificarea educației copiilor lor în afara căminului, părinții trebuie să realizeze că aceștia nu mai sunt în siguranță dacă-i trimit la școlile publice și ar trebui să se străduiască să-i trimită la școlile unde vor obține o educație bazată pe o temelie biblică. Asupra fiecărui părinte

creștin apasă solemnă obligație de a da copiilor săi o educație ce-i va conduce să dobândească o cunoaștere de Domnul și să devină părtași de natură divină prin ascultare de calea și de voia Domnului” (*Îndrumarea copilului*, 304.1).

GHIDAREA BĂIEȚILOR ADOLESCENȚI PENTRU A-ȘI GĂSI BUSOLA MORALĂ

Anii adolescenței sunt o perioadă critică pentru a-i ajuta pe băieții adolescenți să-și dezvolte un simț solid al binelui și al răului. Acesta este momentul în care își caută identitatea. Nu prin impunerea principiilor de către părinți, ci doar prin învățare, dialog, prietenie și rugăciune. Pentru a realiza acest lucru, părinții trebuie să câștige prietenia și încrederea adolescentului; acest proces începe în primii ani de viață ai copilului și continuă să se dezvolte pe măsură ce se maturizează.

Adolescența este dominată mai degrabă de sentimente decât de raționament; prin urmare, orientarea lor morală este dominată de ceea ce simt. Din acest motiv, o clarificare a valorilor este vitală în creșterea copiilor. Rolul părinților este de a oferi limite. Din nou, valorile morale nu încep în anii adolescenței; mai degrabă, ele sunt rezultatul unui proces îndelungat din copilărie. Ellen White exclamă: „Tinerii trebuie să înceapă de timpuriu să cultive obiceiuri corecte în domeniul gândirii. Pentru a gândi sănătos, și pentru a nu-i îngădui minții să se complacă în contemplarea lucrurilor rele” (*Minte, Caracter, Personalitate* (vol. 2), p. 657.1). Cel mai bun exemplu al unei busole morale bine stabilite poate fi văzut în viața lui Iosif și, de asemenea, în viața celor trei băieți evrei. Ei au trăit cuvintele pe care Ellen White le descrie în această declarație: „Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați — bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie cinstiți și credincioși în adâncul sufletului lor, bărbați care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, bărbați a căror conștiință este la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei către pol, bărbați care vor lua poziție neclintită pentru adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile.” (*Educație*, p. 57).

OBSTACOLE ÎN CALEA EDUCAȚIEI PARENTALE

Orice muncă nobile nu poate funcționa fără obstacole și așa este și cu creșterea copiilor. Aceste obstacole pot încetini dezvoltarea spirituală, cognitivă și chiar fizică a copiilor noștri. Unele dintre aceste obstacole sunt, dar nu se limitează la:

- Marea luptă dintre bine și rău
- Maturitatea
- Influența rețelelor sociale
- Programul plin al părinților
- Presiunea colegilor
- Conflictul conjugal.

Indiferent de modul în care aceste obstacole sunt introduse în procesul parental, toate pot amenința practica creșterii copiilor. Vestea bună este că Cuvântul lui Dumnezeu este plin de promisiuni care îi încurajează pe părinți în călătoria lor; unele dintre aceste promisiuni se găsesc în

Filipeni 1:6, 4: 6-7, Proverbe 22:6 și Isaia 54: 13. Dumnezeu este credincios tuturor promisiunilor Sale.

HARUL LUI DUMNEZEU ÎN CREȘTEREA COPILOR

Nu există părinte perfect în această lume păcătoasă. A fi părinte poate fi un rol greu de jucat și poate părea adesea frustrant, imposibil și fără rezultat; indiferent cât de mult încercăm, prin propriile noastre forțe, să ne educăm copiii va fi întotdeauna o provocare. Este adevărat că se așteaptă ca părinții să disciplineze, să învețe, să asigure necesitățile și să îndrume. Totuși, cu toate acestea, o educație parentală eficientă este imposibilă fără harul lui Dumnezeu. Copiii noștri sunt păcătoși, educați de părinți păcătoși care sunt, de asemenea, în mod constant sub atacul dușmanului. Este reconfortant doar pentru că promisiunea ne-a fost dată: „Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.”” (2 Corinteni 12:9).

Noi putem eșua în creșterea copiilor noștri, dar Dumnezeu nu va eșua niciodată în a fi un Tată ceresc milostiv, iubitor și eficient pentru noi toți. Acolo unde avem defecte, El le repară, le refacă și ne dă putere să fim mai buni data viitoare. A fi părinte eficient poate părea adesea imposibil, dar cu Dumnezeu, nimic nu este imposibil. La fel cum vocea Duhului Sfânt l-a determinat pe fiul risipitor să se întoarcă în casa tatălui său (Luca 15:17-24), Dumnezeu încă îi poate readuce pe copiii noștri care s-au rătăcit la o relație armonioasă cu El; pentru că El este un Dumnezeu care oferă a doua șansă. Trăim într-o lume care este adesea considerată imorală. Nu este un mediu ideal pentru creșterea copiilor care înțeleg importanța unei vieți drepte și natura temporară a existenței noastre. Deși Dumnezeu ne oferă har din abundență, părinții trebuie să își recunoască responsabilitatea în creșterea copiilor cu valori morale puternice. Ca părinți, suntem responsabili pentru insuflarea în copiii noștri a unei înțelegeri profunde a autorității lui Dumnezeu și a standardelor căminului nostru veșnic din ceruri.

ROLUL BĂRBAȚILOR ÎN FAMILIE

Indiferent de mediul nostru cultural, Cuvântul lui Dumnezeu îi instruieste pe bărbați să fie liderii familiilor lor și preoți în casele lor (Efeseni 5:23; Iov 1:4-7). Se așteaptă de la ei să depună jertfe dimineața și seara pentru familiile lor, astfel încât Satana să nu-și găsească loc în casa lor. A fi capul sau liderul căminului nu înseamnă a fi șeful căminului, al soției și al copiilor. Înseamnă să fii un lider slujitor, unul care imită păstoria lui Isus (Efeseni 25-30). În multe culturi ale lumii, fetele sunt bine pregătite pentru gospodărie și maternitate, în timp ce băieții sunt așteptați să cunoască drumul spre paternitate și preoție; dar căminele stabile pot fi realizate cel mai bine dacă și băieții sunt pregătiți în rolul lor de bărbați. Restabilirea altarului în familie trebuie să înceapă cu bărbații, deoarece bărbații credincioși tind să își păstorească bine gospodăriile. Femeile au dificultăți în a susține adevărul în familia lor dacă bărbații nu sunt interesați. Ca biserică, acesta este momentul potrivit să ne gândim la o mai bună pregătire a băieților pentru bărbăția creștină.

CONCLUZII

Creșterea copiilor este o responsabilitate dată de Dumnezeu. El le poruncește părinților să facă această lucrare cu sârguință, deoarece influențele malefice din jurul tinerei generații sunt mari. S-a observat că băieții au nevoi unice la care părinții trebuie să acorde atenție. Multe cămine în care este violență, infracțiunile crescute din cartierele noastre și stima de sine scăzută, toate acestea sunt parțial rezultatul educației neglijate a băieților. De asemenea, este incontestabil că imaginea bisericii reflectă în mare măsură bărbații pe care îi avem în biserică, deoarece mulți sunt în funcții de conducere. Dacă un băiat este bine pregătit pentru călătoria sa de dezvoltare fizică, mentală și spirituală, el va avea o busolă morală bine stabilită, iar multe familii vor fi mai bine pregătite pentru eternitate.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

- Brown, J., & Brown, P. (2003). *Un ghid pentru parenting: În echipa câștigătoare cu copiii tăi*. Stanborough Press.
- Challies, T. (2018, 30 august). Raising our children to be in but not of the world [Web log post]. Retrieved May 3, 2024, from <https://www.challies.com/vlog/raising-our-children-to-be-in-but-not-of-the-world/>
- Chatmon, T. (2024, 4 februarie). "Depășim": Challenges of Christian parenting [Web log post]. Retrieved May 3, 2024, from <https://www.linkedin.com/pulse/overcome-challenges-christian-parenting-victorious-family- vlcje#:~:text=In%20a%20world%20where%20traditional>
- Nilsson, E. (2016). Analiza diferențelor de gen în relația dintre influențele familiale și infracționalitatea adolescentină în rândul băieților și fetelor. *Child Indicators Research*, 10(4), 1079-1094. <https://doi.org/10.1007/s12187-016-9435-6>
- Ologi, P. (2021, 16 martie). Copilul băiat neglijat, este vorba despre copilul fată [Web log post]. Retrieved May 3, 2024, from <https://www.the-star.co.ke/opinion/star-blogs/2021-03-16-boy-child-neglected-its-all-about-girl-child/>
- Rice, S. M., Purcell, R., & McGorry, P. D. (2018). Sănătatea mintală a bărbaților adolescenți și tineri adulți: Transformarea eșecurilor sistemului în modele proactive de angajament. *Journal of Adolescent Health*, 62(3), 339-349. <https://doi.org/10.1016/j.jadohealth.2017.07.024>
- Seventh-day Adventist Bible Commentary (Vol. 2, pp. 32-33). (1954). Asociația editorială Review and Herald.
- Trips, F. (2024). *Călătoria ta: Descoperirea identității tale prin etapele lui Erikson*. Amazon Digital Services LLC.
- Westwood, M., & Pinzon, J. (2008). Sănătatea adolescenților de sex masculin. *Pediatrie și sănătatea copilului*, 13(1), 31-36. <https://doi.org/10.1093/pch/13.1.31>
- White, E. G. (1952). *Căminul adventist*. Review and Herald.
- White, E. G. (1977). *Minte, caracter și personalitate* (Vol. 2). Review and Herald.
- White, E. G. (1990). *Formarea parentală a copiilor*. Manuscript Releases (Vol. 10, p. 101).
- White, E. G. (2013). *Educație*. Nabu Press.
- White, E. G. (2024). *The ministry of healing: Direcții pentru o viață sănătoasă*. Remnant Publications.

RESURSE DE LEADERSHIP

 Resursele de leadership sunt alese cu grijă în abordarea problemelor de actualitate cu privire la instituția familiei, în colaborare cu biserica locală.

DE CE CĂSĂTORIA CREȘTINĂ ESTE FOARTE BUNĂ!

MATERIAL REALIZAT DE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

Biblia stabilește fundamentul căsătoriei în povestea creației. Căsătoria există pentru că Dumnezeu a conceput-o și a instituit-o în Eden. Scriptura portretează căsătoria ca fiind structura fundamentală a comunității ființelor umane și a familiei care implică - creșterea copiilor, dezvoltarea și susținerea respectului *r e c i p r o c*, iubirea lui Dumnezeu și privilegiul de a lucra în folosul altora. Acestea și multe alte motive semnaleză de ce căsătoria creștină este foarte bună. Pentru a fi siguri, singura parte a creației lui Dumnezeu pe care El a evaluat-o ca *nefiind bună* a fost faptul că omul era singur.¹

Adam și Eva au fost creați în a șasea zi a creației.² Și, deși povestea căsătoriei lor este relatată în Geneza capitolul 2,³ ea a avut loc chiar în prima zi de vineri în Eden.⁴ Prin urmare, căsătoria este foarte bună, pentru că Dumnezeu a făcut-o astfel și apoi a spus că este așa. Dacă Dumnezeu a spus că relația de căsătorie este foarte bună, atunci este într-adevăr foarte bună. Ellen G. White prezintă căsătoria așa cum ar trebui să fie atunci când exclamă: „Legătura familială este cea mai strânsă, cea mai duiosă și cea mai sfântă dintre toate legăturile de pe pământ. A fost desemnată spre a fi o binecuvântare pentru omenire. Și este cu adevărat o binecuvântare ori de câte ori se pășește în legământul căsătoriei în mod inteligent, cu teamă de Dumnezeu și ținând seama în mod corespunzător de responsabilitățile implicate.”⁵ Pentru ca o căsnicie să fie *foarte* bună, toți cei care intră în privilegiile sale trebuie să înțeleagă că este în primul rând sacră - fiind un dar de la Dumnezeu pentru omenire - pentru a se putea familiariza cu bucuria altruismului și a tovrăășiei, pe măsură ce pășesc în experiența unității, plenitudinii și complementarității cu o altă ființă umană, descrisă atât

Willie Oliver, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhDc, consilier profesional clinic licențiat, CFLE sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei la sediul mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

de bine de apostolul Pavel.⁶

Cu toate acestea, să ne fie clar că relația de căsătorie de după cădere - chiar și căsătoria creștină - nu este perfectă. Adevărul este că nu există căsnicii perfecte, deoarece nu există oameni perfecți. Totuși, căsătoria creștină poate fi *foarte* bună, în ciuda limitărilor și neajunsurilor sale. La urma urmei, prezența lui Hristos este cea care face căsătoria creștină. În plus, angajamentul față de valorile lui Hristos, împreună cu puterea Sa de a le permite soților să aibă în vedere roada Duhului,⁷ este ceea ce face ca relațiile de căsătorie creștine să *fie foarte* bune și să fie un mijloc de a aduce onoare și slavă lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu a binecuvântat căsătoria primului cuplu - Adam și Eva - una dintre calitățile care au făcut-o foarte bună a fost capacitatea de a avea copii,⁸ de a împărtăși cu ei valori și o dragoste pentru Dumnezeu.⁹ Indiferent de cât timp a fost căsătorit un cuplu și de cât de devotați sunt unul față de celălalt, nu este neobișnuit ca unul dintre soți - sau amândoi - să spună sau să facă din greșeală ceva care este înțeles greșit de celălalt sau îl rănește. Un lucru banal poate apărea într-o zi ca un punct de dispută într-un cuplu și poate provoca o perturbare a relației lor, dacă nu pot sau nu vor să ierte și să ajungă la o înțelegere cu privire la modul de a gestiona problema în zilele următoare. Un astfel de moment a apărut cu ceva timp în urmă, când eu - Willie - am simțit că Elaine ar fi trebuit să ne facă patul într-o dimineață, după ce a fost ultima care s-a dat jos din el. Am crezut că era de datoria ei în acea dimineață și i-am spus asta după ce m-am întors din alergarea de dimineață atunci când am găsit patul nefăcut. Elaine a fost amabilă. Mi-a validat sentimentele. Dar, mai târziu, m-a contrazis cu privire la meritele observației mele, precizând că, după ce am fost căsătoriți atâta timp, mi-ar fi fost destul de ușor să fac patul atunci când l-am găsit nefăcut.

Mi-a luat doar câteva secunde să-mi recunosc greșeala și să-mi cer scuze rușinat. Adevărul este că Elaine face mult mai multe pentru căsnicia noastră decât fac eu. Zi de zi, ea lucrează cu sârguință în numele relației noastre, fără să se plângă și fără să aibă nevoie de recunoaștere. Dar m-am gândit că aș putea să îi cer socoteală pentru o problemă fără importanță de care m-aș fi putut ocupa cu ușurință eu însumi. Chiar în acel moment am decis - și i-am spus acest lucru lui Elaine - că, atâta timp cât voi trăi, voi fi bucuros să ne fac patul fără să mă plâng, indiferent cine va fi ultimul care se ridică. Elaine a făcut deja atât de multe pentru căsnicia noastră, iar o astfel de contribuție la căsnicia noastră este foarte mică în comparație cu imaginea de ansamblu a vieții noastre împreună. Deși astfel de gafe sunt prezente în mod regulat în căsnicia creștină, valorile iertării, răbdării și bunătății - atunci când sunt bine gestionate - ajută astfel de relații să se redreseze, făcându-le foarte bune. Datorită acestei realități, suntem capabili să împărtășim o astfel de experiență, aflându-ne astăzi într-o relație de căsătorie creștină foarte sănătoasă și satisfăcătoare.

Căsătoria din zilele noastre este departe de intenția inițială a lui Dumnezeu atunci când a declarat în Geneza 2:18: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”. Și totuși, este ceea ce ne-a oferit și continuă să ne ofere - deși cu abateri enorme - stabilitate, demnitate și de o moralitate specifică culturilor și societăților din întreaga lume. Ne grăbim să vă spunem că, deoarece creștinii sunt oameni, căsniciile lor sunt foarte bune, așa cum a declarat Dumnezeu, dar nu sunt instantaneu tot ceea ce trebuie să fie atunci când are loc nunta. Ceea ce face ca căsătoria creștină să fie foarte bună este prezența lui Hristos, după cum menționează Ellen White.¹⁰

Sociologul familiei Linda Waite și jurnalista Maggie Gallagher sugerează că protestele împotriva căsătoriei din ultimele decenii ale secolului XX au fost una dintre valorile puse la îndoială.¹¹ Ele arată, de asemenea, că „în ciuda creșterii uimitoare a divorțului, a concubinajului și a bărbaților necăsătoriți, căsătoria rămâne o valoare de bază și o aspirație a multor americani”.¹² De fapt, aceste autoare susțin că, atunci când vine vorba de propriile lor obiective, „93% la sută dintre americani își doresc ”să aibă o căsnicie fericită”, fie ca unul dintre cele mai importante obiective, fie ca unul foarte important în viața lor.”¹³ Chiar dacă Waite și Gallagher oferă declarații plauzibile intuitive cu privire la „push and pull” (trage și împinge), factorii care fac ca o relație de căsătorie bună să fie atât de dificil de realizat, ceea ce face ca o căsătorie creștină să fie foarte bună este acceptarea și înțelegerea aparentă a noțiunii biblice de „cei doi care devin una”. La urma urmei, citând din povestea creației din Geneza 2:24, Isus afirmă în Matei 19:6 și Marcu 10:8: „Așa că, ei nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup”. Iar apostolul Pavel îl citează pe Isus în Efeseni 5:31 când afirmă: „Și cei doi vor fi un singur trup”. Desigur, această viziune a unității este esențială pentru înțelegerea creștină a căsătoriei. Provocarea aici, totuși, este că, deoarece creștinii sunt oameni, ceea ce vine în mod natural este înclinația spre egoism - să se acorde prioritate propriilor opinii și dorințe în detrimentul celor ale partenerului. O parte a acestui continuum este, de asemenea, teama că a fi căsătorit poate însemna pierderea controlului asupra propriei vieți sau sentimentul de a fi prins într-o situație care este mult mai puțin de dorit decât se anticipa.

Credem că ceea ce este adevărat despre viața spirituală autentică se aplică și în căsătoria creștină autentică. Așa cum tinde scriitorul Evangheliei în Marcu 8:35, „Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei o va mântui.” Ceea ce indicăm, așadar, este că relația căsătorie creștină este cu adevărat creștină doar atunci când respectă cu atenție canoanele eticii relaționale din Biblia ebraică și în Noul Testament - adesea în cuvintele lui Hristos Însuși. Așadar, căsătoria creștină este o relație în care ambii soți caută să urmeze planul lui Dumnezeu pentru relația lor. Ea este privită ca un legământ al unității spirituale în care ambii soți sunt uniți cu Dumnezeu într-o legătură triplă care nu se rupe repede, oferind direcție și sens în promisiunea iubirii (Ecl 4:9-12; Ef 5:31-32).

Unirea spirituală dintre soț și soție în căsătoria creștină se bazează pe un legământ, cunoscut și ca promisiune sau pact. Legămintele sunt menite să gestioneze o uniune permanentă între Dumnezeu și poporul Său, între credincioșii creștini, precum și între un soț și soția sa. Relația dintre Dumnezeu și Avraam a fost inițiată ca fiind locul celor mai profunde speranțe și dorințe ale noastre de a forma familii stabile, de a găsi o iubire durabilă. Pe de altă parte, ne temem să fim „legați” sau „prinși în capcană” și ne păstrăm cu gelozie dreptul de a ne redefini pe noi înșine și viața noastră, cu sau fără consimțământul partenerilor noștri.” Susținută printr-un astfel de legământ,¹⁴ și relația dintre Hristos și Biserica Sa se bazează, de asemenea, pe un legământ.¹⁵ În mod similar, relația dintre un soț creștin și soția sa este stabilită și continuată printr-un legământ (Mal 2:1-4). Așadar, o căsătorie bazată pe acest tip de legământ este una care a ales să meargă până la capăt, indiferent de discordanța și dezamăgirile care pot apărea pe parcursul căsătoriei. Este genul de căsătorie care aduce stabilitate și siguranță ambilor soți și copiilor din familie. Căsătoria creștină este, de asemenea, considerată ca fiind onorabilă,¹⁶ susținând trei funcții principale:

1) pentru a oferi o companie pe viață pentru îmbunătățirea, încântarea și dedicarea comună a fiecărui soț;¹⁷ 2) pentru plăcerea soților prin desfătare sexuală¹⁸ în plus față de nașterea de copii;¹⁹ și 3) pentru a servi drept bază pentru creșterea și administrarea familiei.²⁰

Încă de la început, Dumnezeu a vrut ca relațiile de căsătorie creștine să fie mono-gamice și să se distingă printr-o relație de fidelitate.²¹ Căsătoria creștină se caracterizează, de asemenea, printr-o asumare a legăturii pe viață (Matei 19:3-9), a angajamentului (1 Corinteni 7:10-15) și este exemplificată prin dragoste (Cântarea cântărilor 1:16; 8:7; Efeseni 5:33) și respect (Efeseni 5:31; 1 Petru 3:7). Desigur, instituția căsătoriei începe cu crearea oamenilor de către Dumnezeu. Având în vedere că suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu (Gen 1:26), ar fi logic să presupunem că Dumnezeu ar dori, de asemenea, să ne satisfacă toate nevoile de bază. Prin urmare, Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, binecuvântându-i pe amândoi când a declarat: „Creșteți, înmulțiți-vă; umpleți pământul și supuneți-l” (Gen 1:28). În ciuda faptului că relația de căsătorie creștină este foarte bună, fiecare cuplu căsătorit va trece prin unele momente dificile în căsnicia sa. Oamenii nu sunt perfecți, așa că facem greșeli. Deseori există problema competiției - în care fiecare soț dorește să arate că este mai inteligent, câștigă mai mulți bani, provine dintr-o familie mai stabilă, este mai educat și pur și simplu are mai des dreptate! Uneori există probleme de putere, control și abuz. În plus, cuplurile se confruntă adesea cu conflicte financiare, comunicare deficitară între ei și teama de a-și pierde identitatea din cauza personalității puternice și autoritare a soțului/soției. Mulți se referă la căsnicia lor sau a altcuiva ca fiind „disfuncțională”. Așadar, cum poate cineva să știe dacă mariajul său a ajuns în punctul de disfuncționalitate sau doar trece prin provocări inevitabile care fac parte din fluxul natural al vieții de cuplu? Atunci când cuvântul „disfuncțional” este folosit cu referire la relații, el denotă o ruptură a ceea ce este normal. Chiar și în căsnicia creștină este normal ca două ființe umane cu defecte să nu fie de acord. Prin urmare, fiecare căsătorie creștină are potențialul de a deveni disfuncțională dacă cuplurile nu reușesc să fie atente la provocările inevitabile care vor apărea în relațiile lor. Desigur, cuplurile ar trebui să evite să folosească acest tip de limbaj pentru a caracteriza comportamentul celuilalt, având în vedere potențialul său de a afecta și mai mult relația lor și de a escalada dezacordurile.

Adesea, cuplurile ignoră problemele concentrându-se mai mult pe incidentul actual care a apărut, decât să aibă o înțelegere asupra preocupărilor reale cu care se confruntă în fiecare zi. Din păcate, majoritatea cuplurilor așteaptă până când antipatia dintre ele este atât de profundă încât încetează să se mai comporte ca o echipă și încep să trăiască vieți separate. În acest moment, însă, relația de cuplu are în mod evident probleme și are nevoie de ajutorul unui profesionist creștin care să îi ajute să identifice aspectele de îngrijorare și să îi învețe abilități pentru a se baza pe punctele lor forte și pe valorile comune. Desigur, dacă locuiți într-un loc în care consilierii creștini nu sunt disponibili, angajarea de a citi împreună o carte bună despre cum să învățați să comunicați bine în căsnicie ar putea ajuta un cuplu să se redreseze și să simtă că sunt din nou în aceeași echipă.

Desigur, există și alte ^Bprobleme^{A1} care împing o relație spre disfuncționalitate - inclusiv abuzul, dependențele, abandonul și tulburările psihologice precum depresia, anxietatea și alte tulburări de personalitate evaluate clinic. Multe căsnicii sunt afectate de neînțelegeri pentru că soții au renunțat să mai comunice unul cu celălalt și fie sunt reticenți în a-și gestiona diferențele cu dragoste și

respect, fie nu știu cum să facă acest lucru. Ei optează pentru a țipa unul la celălalt, în loc să găsească împreună răspunsuri utile pentru a-și ajuta căsnicia să devină mai funcțională. Ca urmare, se îndreaptă rapid spre avocatul de divorț, invocând „diferențe ireconciliabile”. Prin urmare, este important ca cuplurile să fie deliberate cu privire la dezvoltarea unor modele mai bune de relaționare reciprocă, inclusiv practicarea recunoștinței pentru valoarea pe care soțul/soția o aduce în existența lor de zi cu zi și gestionarea așteptărilor care sunt adesea mult în afara realității. Desigur, educația/consilierea premaritală ar putea contribui la atenuarea multora dintre aceste dificultăți prin oferirea unei perspective mai realiste cuplurilor căsătorite cu privire la ceea ce este posibil să se întâmple atunci când se trăiește într-o relație strânsă cu o altă ființă umană, așa cum se întâmplă în căsătorie. Noi propunem ca căsniciile care sunt cu adevărat creștine să învețe să facă tot ce le stă în putință pentru a diminua tiparele distructive sau negative din relațiile lor. Fiecare partener se concentrează asupra a ceea ce poate face pentru a fi un soț mai sănătos, petrecând mai mult timp considerând calitățile pozitive ale celuilalt și motivul pentru care căsnicia lor merită să lupte. De asemenea, cuplurile care sunt preocupate de ceea ce pot oferi pentru a îmbunătăți relația lor conjugală, mai degrabă decât să se concentreze pe ceea ce pot obține de la aceasta, dezvoltă modele mai sănătoase de relaționare care sunt de bun augur pentru succesul căsniciei lor. Atunci când lucrăm cu cuplurile premaritale, le cerem să enumere douăsprezece motive pentru care își iubesc partenerul și vor să se căsătorească cu el sau ea. Îi sfătuim să-și păstreze listele într-un loc sigur și să se uite la ele atunci când apar momente dificile, ca un aide memoire a ceea ce au iubit unul la celălalt. De cele mai multe ori, acele motive încă există, dar sunt scufundate în mlaștina vieții de zi cu zi. Așadar, vestea bună este relațiile de căsătorie creștine pot readuce funcționalitatea în relația lor. În loc să aleagă să existe cu o disfuncție care duce la mai multă frustrare, dispreț și izolare, ele pot decide să lupte pentru căsnicia lor.²² Cu toate acestea, va fi nevoie ca cuplurile să înceapă să considere că mariajul lor merită îmbunătățit și salvat. Aceste cupluri vor trebui să dezvolte un nou mod de gândire cu privire la căsnicia lor și la soțul/soția lor pentru a schimba traiectoria relația lor.

Am mai spus-o și o vom spune din nou: nu există căsnicii perfecte pentru că nu există oameni perfecți. Cu toate acestea, majoritatea cuplurilor creștine au capacitatea de a experimenta unitatea pe care Dumnezeu a intenționat-o pentru căsătorie și de a-și restabili relația la ceea ce și-au imaginat în ziua nunții lor, dacă cred în harul și puterea lui Dumnezeu.²³ Următoarele șapte comportamente utile pot ajuta orice cuplu creștin să-și redreseze căsnicia pe drumul cel bun. Soții care sunt dispuși să încerce cel puțin una dintre aceste recomandări vor experimenta, fără îndoială, o îmbunătățire imediată a relației lor conjugale.

NU VĂ MAI ETICHETAȚI CĂSNICIA CA FIIND DISFUNCȚIONALĂ

Creierul uman este programat să creadă ceea ce îi spunem. Dacă cineva continuă să spună că mariajul său este disfuncțional, va începe să creadă acest lucru. Adesea îi îndemnăm pe oameni să se întrebe dacă au o căsnicie bună, cu unele momente disfuncționale, sau dacă au o căsnicie eșuată, cu câteva excepții. Este vorba de așa-zisa realitate a „paharului pe jumătate plin sau pe jumătate gol”. Cuplurile care își văd căsnicia ca pe un pahar pe jumătate plin tind să fie optimiste cu privire la ceea ce au în căsnicia lor și văd posibilități de creștere în viitor. Reciproca este, de asemenea, adevărată: cuplurile care își văd căsnicia ca pe un pahar pe jumătate gol se concentrează

asupra deficitelor din căsnicia lor și tind să vadă doar tristețe și nereușită pentru relația lor în zilele următoare. Așadar, dacă începeți să vă spuneți că aveți o căsnicie minunată, dvs. și soțul/soția dvs. veți începe să credeți acest lucru și, cel mai probabil, îl veți și trăi. Adevărul este că orice căsnicie poate fi schimbată dacă cuplul crede în asta și este dispus să se angajeze pentru ca mariajul lor să devină mai puternic. Cei care au o căsnicie bună vor înceta să-și mai eticheteze relația drept „disfuncțională”.

RUGAȚI-VĂ ÎMPREUNĂ CU PARTENERUL PENTRU CĂSNICIA VOASTRĂ ÎN FIECARE ZI

Dumnezeu, Creatorul, a creat căsătoria. Prin urmare, nu este doar înțelept, ci enorm de esențial să îl păstrați în centrul căsniciei voastre. Nu intenționăm ca cuplurile căsătorite să se limiteze la a vorbi despre acest concept. Mai degrabă, încurajăm cuplurile să stabilească și să mențină o relație semnificativă cu Dumnezeu prin implicarea în rugăciuni frecvente și în studiul Bibliei, recunoscând în același timp în mod persistent prezența Sa în viața lor. Cereți-i lui Dumnezeu să vă vindece căsnicia și apoi așteptați un miracol. Dumnezeu este capabil să facă „prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”(Efeseni 3:20). De asemenea, provocăm cuplurile să creadă că Dumnezeu este prezent în timp ce vorbesc unul cu celălalt, astfel încât să devină mai conștienți de modul în care își vorbesc unul altuia în fața Dumnezeului Creator. Mai ales că în fiecare zi apelăm la Dumnezeu să ne ierte păcatele și să ne ofere harul și mila Sa, cum am putea face mai puțin pentru partenerul nostru? Dumnezeu promite că, dacă îl căutăm cu umilință atunci când ne rugăm, El ne va auzi, ne va ierta și ne va vindeca suferințele (2 Cr 7:14). Așadar, într-o căsnicie bună, soții se vor ruga împreună în fiecare zi.

ÎNVĂȚAȚI ȘI EXERSAȚI ABILITĂȚI DE COMUNICARE EFICIENTĂ

Acest lucru poate părea evident și intuitiv. Totuși, acest lucru nu este deloc instinctiv sau ușor. Deși cu toții am învățat cum să comunicăm încă de la naștere, majoritatea dintre noi am dezvoltat metode de comunicare defectuoase sau eronate. Învățăm cum să comunicăm în familiile noastre de origine și aducem acele modele - bune și rele - în căsnicia noastră. În plus, ceea ce a funcționat bine în propria casă sau cu prietenii poate să nu funcționeze într-o căsnicie cu soțul/soția. Fiecare partener trebuie să fie dispus să își ajusteze propriile stiluri relaționale și de comunicare în așa fel încât să poată îmbunătăți calitatea relației. Cele mai multe neînțelegeri apar în căsnicie pentru că soții vorbesc unul peste celălalt și niciunul nu s-a oprit să asculte nevoile, dorințele și suferințele partenerului său. Un număr destul de mare de probleme din căsnicie nu sunt cu adevărat probleme. Multe probleme pot fi rezolvate făcându-și timp să se asculte unul pe celălalt și căutând o înțelegere autentică.²⁴ Există multă înțelepciune în Iacov 1:19, care afirmă: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie”. Pentru a pune în aplicare mesajul din Iacov 1:19, cuplurile ar trebui să dezvolte un cadru de comunicare care se angajează să asculte mai întâi și să vorbească apoi.

A asculta mai întâi înseamnă a practica ascultarea activă, ceea ce înseamnă a rezuma ceea ce spune partenerul, pentru a transmite că a auzit și a înțeles ceea ce celălalt încearcă să comunice. Partenerul care vorbește ar trebui, de asemenea, să se angajeze să folosească adresări de tipul „eu”, mai degrabă, decât de tipul „tu”. Această tehnică va contribui la scăderea tensiunii dintre parteneri

și la crearea unei atmosfere de preocupare reală și de dorință de a rezolva neînțelegerile. Spre exemplu, dacă unul dintre parteneri a dezvoltat obiceiul de a întârzia la evenimentele la care au fost de acord să participe, partenerul în cauză poate solicita o întâlnire pentru a discuta despre problemele care îl preocupă. Este important să fiți flexibili și să permiteți partenerului invitat la întâlnire să-și exprime opinia când ar fi un moment bun pentru a face acest lucru. Odată ce ora întâlnirii a fost stabilită și soții sunt gata să vorbească, partenerul în cauză poate începe prin a spune: „Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să te întâlnești cu mine; apreciez foarte mult acest lucru. Vreau să știi că mă simt rănit(ă) și că nu mă simt luat(ă) în serios atunci când stabilim să mergem în parc la ora patru și tu nu ești gata”.

Dacă ar fi început discuția cu „tu”, partenerul ar fi putut spune: „Întotdeauna întârzii, nu ești matur și nici responsabil!”. Evident, prima abordare este mai puțin amenințătoare și conflictuală și va permite comunicare și rezolvarea situației. Bineînțeles, partenerul care ascultă cu atenție poate răspunde la prima abordare spunând: „Te aud spunând că te simți dezamăgit(ă) atunci când convenim să facem ceva la o anumită oră și adesea nu reușesc să respect înțelegerile noastre.” Observați că, în loc să fie defensiv, soțul/soția care ascultă, se rezumă ceea ce spune celălalt, deoarece obiectivul aici este de a-i transmite partenerului că i-a auzit și i-a înțeles îngrijorările. Pentru a exersa aceste tipuri de abilități de comunicare, participarea la o consiliere matrimonială în care se predau abilități de comunicare sau citirea unei cărți bune despre ascultarea activă poate ajuta orice cuplu să își îmbunătățească abilitățile de comunicare și să gestioneze conflictele cu mai mult succes.

AFLAȚI ȘI FACEȚI CEEA CE ÎI PLACE SOȚULUI SAU SOȚIEI; RENUNȚAȚI LA CEEA CE NU ÎI PLACE

Înainte de căsătorie, oamenii sunt foarte mândri să fie cel mai bun prieten sau cea mai bună prietenă al partenerului său. Astfel, fac tot posibilul să afle ce îi place celeilalte persoane, apoi îi oferă tot ce își dorește. Cu toate acestea, după nuntă și după luna de miere - care durează aproximativ 12-18 luni - ei cred că nu mai trebuie să facă lucruri speciale unul pentru celălalt și fiecare începe să se simtă „luat de bun”. Acesta este momentul în care auzim oameni care spun că s-au căsătorit cu persoana nepotrivită. Deci, nu este vorba atât de mult de faptul că s-au căsătorit cu persoana nepotrivită, ci de faptul că fiecare a încetat să mai fie persoana potrivită. Pentru a înrăutăți lucrurile, ei încep să se deranjeze reciproc făcând exact lucrurile pe care știu că soțul lor nu le place. Dacă cuplurile creștine ar aplica regula de aur din Matei 7:12 - ”Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel;” - și-ar vedea căsniciile înflorind și crescând exponențial. A fi intenționat să afli limbajul iubirii celuilalt²⁵ poate ajuta, de asemenea, cuplurile să își îmbunătățească relația fiind atenți la modul în care își comunică dragostea unul celuilalt. Astfel, într-o căsnicie bună, fiecare partener va afla ce îi place soțului său și va continua să facă acest lucru, precum și ce nu îi place soțului său și va înceta să facă acest lucru.

IERTAȚI DES

În căsnicie - cea mai intimă relație - cuplurile se vor simți rănite²⁶ din când în când. Astfel, cuplurile vor trebui să învețe să se ierte reciproc. Uneori, un partener îl rănește pe celălalt

neintenționat și cu nepăsare. Există, de asemenea, momente în care oamenii se rănesc reciproc spunându-și lucruri jignitoare și urâte drept reproșuri pentru durerea pe care o pot resimți. Unele răni pot fi ușor ignorate, în timp ce altele sunt ceva mai greu de iertat, iar unele lasă cicatrici adânci și de durată. Iertarea cuiva care ne-a rănit este cea mai grea parte a iubirii, și totuși nu putem continua să iubim cu adevărat fără ea.

Nu este vorba de a deveni un preș care să fie călcat în picioare, de a-l lipsi pe celălalt de responsabilitate sau pur și simplu de a uita. Totuși, iertarea ne ajută de fapt să începem procesul de vindecare al rănilor noastre și să trecem peste nevoia de a pedepsi cealaltă persoană. De asemenea, ne împinge spre refacerea rupturii din relație. Și, prin puterea lui Dumnezeu, suntem capabili să oferim darul iertării partenerului nostru. În Romani 5:8 scrie: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” Amintiți-vă, obiectivul este ca relația să câștige, mai degrabă decât ca unul dintre soți să câștige. Un obiectiv important de reținut aici este că, deși nu poți controla ceea ce va face soțul tău, poți controla întotdeauna răspunsul tău. Așadar, alegeți un răspuns care vă va construi relația, în loc să o dărâme. O căsnicie bună va avea parteneri care vor dori să rezolve rapid neînțelegerile și să aibă o atitudine de iertare în relația lor.

RÂDEȚI MULT

Vechea zicală „Râsul este cel mai bun medicament” este valabil și astăzi. De fapt, studiile medicale au descoperit că râsul are beneficii fiziologice și neurologice. Râsul reduce stresul, stimulează sistemul imunitar, reduce tensiunea arterială, unește cuplurile și menține relația proaspătă. Le spunem cuplurilor să găsească motive să râdă și să nu se mai streseze pentru lucrurile mărunte. Din nou, multe probleme pe care le au cuplurile în căsnicie sunt pur și simplu banalități. Cu toate acestea, și ei pot învăța să râdă când apar neînțelegerile neintenționate.²⁷ Într-o căsnicie bună se va râde mult.

ÎNCREDINȚEAZĂ-I LUI DUMNEZEU CĂSNICIA TA ÎN FIECARE ZI

Deși suntem oameni și imperfecți, slujim unui Dumnezeu extraordinar și perfect care poate face orice, mai puțin să eșueze. La urma urmei, dacă amândoi aveți încredere în Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile, inclusiv refacerea relației voastre. Din moment ce Dumnezeu promite să fie mereu cu voi,²⁸ să vă dea pacea Sa,²⁹ și să vă asigure toate nevoile, 30 puteți fi siguri că, dacă ambii soți se încred în fiecare zi lui Dumnezeu pentru căsnicia lor, vor avea o căsnicie reușită care nu este doar bună, ci foarte bună.

CONCLUZII

Spunem adesea că, dacă majoritatea oamenilor ar ști ce presupune o căsătorie bună, majoritatea ar alege să nu participe. Cu toate acestea, dacă am putea înțelege că Dumnezeu, Creatorul nostru, dorește atât de mult să aibă o relație strânsă și intimă cu noi, încât ne-a oferit căsătoria pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine dragostea și harul Său, atunci poate că opinia și înțelegerea noastră cu privire la căsătorie ar fi diferite. Căsătoria ar fi mai mult decât un statut social, iar partea creștină a acesteia ar fi mai mult decât o simplă denumire sau un statut. Poate că relația

VOI MERGE CU FAMILIA MEA | SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA, FAMILIA ȘI SABATUL

de căsătorie creștină este foarte bună pentru că, în cele din urmă, este mai puțin despre satisfacția noastră personală și mai mult despre dorința lui Dumnezeu de a ne pregăti pentru Împărăția Sa!

NOTE ȘI REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

¹ "Și a zis Domnul Dumnezeu: "Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor comparabil cu el"" (Gen 1:18). Toate citatele biblice sunt din NKJV, dacă nu se indică altfel.

² "Și a creat Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat" (Gen 1:27).

³ "Și Domnul Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc peste Adam și el a adormit; și a luat una din coastele lui și a închis carnea în locul ei. Apoi coasta pe care Domnul Dumnezeu o luase de la om a făcut-o femeie și a adus-o la bărbat. Și Adam a zis: "Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om". De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor deveni un singur trup. Și erau amândoi goi, bărbatul și femeia lui, și nu le era rușine" (Gen 2:21-25).

⁴ "Atunci Dumnezeu a văzut tot ce făcuse și, într-adevăr, era foarte bun. Astfel, seara și dimineața au fost în ziua a șasea" (Gen 1:31).

⁵ Ellen G. White, *The Adventist Home* (Nashville, TN: Southern Publishing, 1952), 18.

⁶ "Astfel, soții trebuie să-și iubească soțiile ca pe propriul lor trup; cel care își iubește soția se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată propriul trup, ci îl hrănește și îl prețuiește, așa cum face Domnul cu Biserica" (Ef 5:28-29).

⁷ "Dar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, credințioșia, blândețea, stăpânirea de sine. Împotriva acestora nu este lege" (Gal 5:22-23).

⁸ "Și Dumnezeu i-a binecuvântat. Și le-a zis Dumnezeu: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți"" (Gen 1:28).

⁹ "Să le înveți cu sânguință pe copiii tăi și să vorbești despre ele când stai în casa ta, când mergi pe drum, când te culci și când te scoli" (Deut 6:7).

¹⁰ White, în vârstă de 28 de ani, spune: "Numai prezența lui Hristos poate face fericiți bărbații și femeile. Toate apele obișnuite ale vieții se pot transforma în vinul raiului. Casa devine atunci ca un Eden al fericirii; familia un simbol frumos al familiei din cer."

¹¹ Linda Waite și Maggie Gallagher, *The Case for Marriage: Why Married People Are Happier, Healthier and Better Off Financially* (New York: Penguin Books, 2001), 15. Waite și Gallagher, 15, scriu: "Între drepturi și nevoi, între individualism și comunitate, între teamă și speranță, între libertate și iubire. Pe de o parte, prețuim căsătoria ca

¹² Ibidem, 16.

¹³ Ibidem.

¹⁴ "În aceeași zi, Domnul a făcut legământ cu Avraam, zicând: "Urmașilor tăi le voi da țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat"" (Gen 15:18).

¹⁵ "Tot așa a luat și paharul după cină, zicând: "Acest pahar este legământul cel nou, în sângele Meu, care se varsă pentru voi"" (Luca 22:20).

¹⁶ "Căsătoria este cinstită între toți și patul este nepătat; dar pe curvari și pe adulteri Dumnezeu îi va judeca" (Evrei 13:4).

¹⁷ "Și Domnul Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc peste Adam și el a adormit; și a luat una din coastele lui și a închis carnea în locul ei. Apoi, coasta pe care Domnul Dumnezeu a luat-o de la om a făcut-o femeie și a adus-o la bărbat.

VOI MERGE CU FAMILIA MEA | SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA, FAMILIA ȘI SABATUL

Iar Adam a zis: "Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om" (Gen 2:21-23).

¹⁸ Richard M. Davidson, *Flame of Yahweh: Sexuality in the Old Testament* (Peabody, MA: Hendrickson, 2007), 46-47, scrie: "O a opta fațetă a unei teologii a sexualității, paradigma divină pentru toate căsătoriile viitoare, așa cum este prezentată în Gen 2:24, subliniază ingredientul intimității. Relația "unui singur trup" se concentrează în intimitatea uniunii sexuale, a actului sexual. Actul fizic al coitusului este

principalul mijloc de a stabili "misterul cel mai intim" al unității, iar în contextul legământului din acest verset pare să constituie semnul legământului căsătoriei. Observați că, în conformitate cu "de aceea" care leagă 2:24 de versetele anterioare, uniunea "de o singură carne" concepută pentru toate căsătoriile din viitor a fost una pe care Adam și Eva au experimentat-o personal în Grădina Edenului înainte de cădere și, prin urmare, actul sexual a făcut parte în mod clar din relația lor unitivă încă înainte de cădere, precum și în timpul relației lor continue din afara Grădinii (4:1)."

¹⁹ "Soția ta va fi ca o viță roditoare în chiar inima casei tale, copiii tăi ca niște plante de măslin în jurul mesei tale. Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de Domnul" (Ps 128, 3-4).

²⁰ "Educă un copil pe calea pe care trebuie să meargă și, când va fi bătrân, nu se va abate de la ea" (Prov 22:6).

²¹ "Să nu comiți adulter" (Exod 20:14).

²² A se vedea Scott Stanley et al., *A Lasting Promise: A Christian Guide to Fighting for Your Marriage* (San Francisco, CA: Jossey-Bass, 2014).

²³ "Dar Isus s-a uitat la ei și a zis: "La oameni este cu neputință, dar nu și la Dumnezeu; căci la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință" (Marcu 10:27).

²⁴ A se vedea Willie și Elaine Oliver, *Hope for Today's Families* (Silver Spring, MD: Review and Herald, 2018).

²⁵ A se vedea Gary Chapman, *The 5 Love Languages: The Secret to Love That Lasts* (Chicago, IL: Northfield, 2015).

²⁶ Nu vorbim despre durere fizică și abuz. Dacă vă confrunțați cu orice tip de abuz fizic sau emoțional în relația dumneavoastră, vă rugăm să căutați ajutorul unui consilier calificat sau al unui pastor care a demonstrat un nivel ridicat de înțelegere - în special în locurile sau țările în care nu este ușor să găsiți un consilier calificat. Fără ajutor, cel mai probabil abuzul se va agrava. Pentru mai multe informații, vizitați www.family.adventist.org și www.enditnow.org.

²⁷ "O inimă veselă face bine, ca un medicament, dar un duh zdrobit usucă oasele" (Prov 17:22).

²⁸ "Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28:20).

²⁹ "Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă; nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu se tulbure inima voastră, nici să nu se teamă" (Ioan 14:27).

³⁰ "Și Dumnezeul meu va împlini toate nevoile voastre, după bogăția Sa în slavă, prin Isus Hristos" (Filipeni 4:19).

Publicat din capitolul 1, publicat inițial în *Family: Contemporary Issues on Marriage and Parenting*, volumul 3 din seria Biblical Research Institute Studies in Biblical Ethics, editat de Ekkehardt Mueller și Elias Brasil de Souza, 2023. Folosit cu permisiune.

COPII CU PĂRINȚI DIVORȚAȚI

MATERIAL REALIZAT DE TELMA WITZIG, WILLIE OLIVER ȘI ELAINE OLIVER

În ciuda intenției clare a lui Dumnezeu de la începutul timpurilor ca soțul și soția să rămână uniți și să devină un singur trup (Gen 2:24), problema divorțului a afectat familia umană de-a lungul istoriei. Fără îndoială, planul lui Dumnezeu a fost ca familia - inclusiv soțul și soția și copiii lor - să devină un loc în care relațiile umane să înflorească și în care copiii să poată fi crescuți ca membri productivi ai societății și ca parte integrantă a familiei lui Dumnezeu.¹

Cu toate acestea, căsătoriile din cadrul și din afara bisericii creștine au continuat să fie provocate de problema divorțului. Această realitate a devenit o povară și mai mare pentru părinții și copiii din Statele Unite și din întreaga lume de când divorțul fără motive întemeiate a fost adoptat în California prin Legea privind dreptul familiei din 1969 - promulgată de guvernatorul Ronald Regan și intrată în vigoare la 1 ianuarie 1970.²

Scopul principal al acestui seminar este de a oferi speranță celor care au trecut prin divorț și de a se concentra în special asupra celor mai bune modalități de a ajuta și sprijini copiii care au suferit consecințele divorțului. Deși majoritatea cercetărilor privind divorțul au fost efectuate în societățile occidentale, speranța noastră este că și alte culturi pot beneficia de această înțelegere. Având în vedere că oamenii din culturile din întreaga lume sunt influențați de filozofia și stilul de viață occidental și se confruntă, de asemenea, cu consecințele divorțului, acest lucru nu ar trebui să fie prea dificil.

Telma Witzig, MA, este psiholog și se concentrează pe relațiile de familie. Este autorizată în Elveția, Germania și Brazilia. **Willie Oliver**, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhD, consilier profesional clinic licențiat, CFLE sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei la sediul mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

În timp ce evitarea divorțului este în continuare opțiunea preferabilă, îi încurajăm pe cei care au trecut prin divorț să obțină ajutorul necesar pentru a profita la maximum de viața lor în continuare. Aceasta este, de asemenea, o oportunitate de slujire pentru biserică, ca trup al lui Hristos, de a oferi îngrijire și asistență persoanelor care au trecut printr-un divorț - indiferent de motiv. La urma urmei, confruntarea cu realitatea divorțului nu înseamnă apărarea acestuia. Mai degrabă, este o recunoaștere a faptului că acesta există și chiar și căsătoriile „destul de bune”³ sfârșesc prea des prin divorț. După o scurtă trecere în revistă a perspectivei biblice și câteva observații generale privind divorțul, acest studiu va aborda patru aspecte: copiii - tema principală a acestei lucrări - părinții, sugestii pentru vindecare și rolul bisericii în procesul de divorț și vindecare.

PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

În discuția Sa cu fariseii, Isus a precizat foarte clar așteptările lui Dumnezeu ca relația de căsătorie să fie pentru toată viața.

Fariseii au venit la El și, ca să-L ispitească, l-au zis: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” Drept răspuns, El le-a zis: „Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: ‘De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup’? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” „Pentru ce dar”, l-au zis ei, „a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?” Isus le-a răspuns: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele, dar de la început n-a fost așa. Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă preacurvește și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește.” (Matei 19:3-9)⁴

Indiscutabil, Biblia clarifică caracteristicile morale și juridice ale divorțului. Chiar dacă textul nu menționează în mod direct copiii, există o cerință de continuare, tocmai pentru că copiii ar fi implicați și ar avea nevoie de protecție și siguranță. Cert este că, nu este întâmplător faptul că următorul pasaj subliniază dragostea și grija lui Isus pentru copii (Matei 19:13-15).

Declarația lui Isus din Matei 25:40, 45 include, fără îndoială, copiii, aparent chiar și copiii divorțați: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” „Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” (Matei 25:40, 45). Cu altă ocazie, „a luat un copilaș și l-a așezat în mijlocul lor. După ce l-a luat în brațe, le-a zis: „Și a luat un copilaș și l-a așezat în mijlocul lor, apoi l-a luat în brațe și le-a zis: „Oricine primește pe unul din acești copilași în Numele Meu Mă primește pe Mine și oricine Mă primește pe Mine nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”” (Marcu 9:36-37). În următorul pasaj din Scriptură, Isus le spune ucenicilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. (Ioan 13:34).

Apostolul Pavel, în scrisoarea sa către Galateni, îndeamnă: „Purtați-vă sarcinile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos” (Gal 6:2). Iacov subliniază: „Religia curată și nepătată înaintea lui Dumnezeu și a Tatălui este aceasta: să vizitezi orfanii și văduvele în necazurile lor și să te păzești

nepătat de lume” (Iacov 1:27). Aceste îndemnuri s-ar putea aplica și modului în care trebuie să ne raportăm la copiii cu părinții divorțați și la părinții singuri care se simt vulnerabili. Textele Vechiului Testament îndeamnă, de asemenea, poporul lui Israel să nu uite de cei nevoiași, făcând o mențiune specială despre orfani: „Să nu asuprești pe văduvă, nici pe orfan. Dacă-i asuprești, și ei strigă la Mine după ajutor, Eu le voi auzi strigătele; mânia Mea se va aprinde” (Exod 22:22-24; vezi și Deut 14:28-29; 24:19-21; Zah 7:10). În timp ce pedeapsa este avertizată pentru cei care asupresc orfanii, o binecuvântare specială este promisă celor care au grijă de ei: „dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie.” (Ier 7:6-7). În Psalmi, Dumnezeu este descris ca apărător și protector al orfanilor (Ps 10:14; 68:5; 146:9). Astfel, ar trebui, de asemenea, să sprijinim copiii cu părinți divorțați care au nevoie să fie protejați și ajutați cu poverile lor, vizitându-i și luându-i în casele noastre dacă este necesar - să fim, în esență, apărători ai acestor copii vulnerabili.

OBSERVAȚII GENERALE

Mark Earley, avocat, invitat la *The Christian Post* și fost politician, afirmă: „De Crăciun, aproape un sfert dintre tinerii adulți cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani vor trebui să decidă pe care dintre părinți să îl viziteze de sărbători - asta dacă sunt suficient de norocoși să mențină o relație cu ambii. Aceștia sunt copiii generației divorțului fără motive întemeiate, mulți dintre ei continuând să fie împovărați de bagajul emoțional al separării părinților lor.”⁵

Divorțul apare des, iar atunci când se întâmplă, consecințele sunt grave - nu doar pentru adulții implicați, ci mai ales pentru copii. Conform statisticilor privind copiii divorțați, aproximativ unul din doi copii va asista la destrămarea căsniciei părinților lor. Marija Lazic afirmă că dintre acești copii, aproape jumătate vor asista la sfârșitul celei de-a doua căsătorii a părinților lor. Mai mult, unul din zece copii care au părinți divorțați va asista apoi la destrămarea a trei sau mai multe căsnicii ale părinților lor.⁶

Andrew Root, profesor și pastor de tineret și familie la Luther Seminary, explică faptul că divorțul îi determină pe copii să își pună la îndoială identitatea. Pe baza teoriei sociale a lui Anthony Giddens, viața socială este menită să creeze securitate ontologică. Giddens se referă la securitatea ontologică ca la un sentiment de ordine și continuitate în ceea ce privește experiențele unui individ.⁷ Ca atare, Root concluzionează că divorțul este o problemă care îl face pe copil să se simtă nesigur, ontologic vorbind.⁸ Root sugerează, de asemenea, că aspecte precum responsabilitatea, datoria și angajamentul, care erau motive comune pentru a rămâne într-o căsnicie în trecut, nu mai există. În timp ce dragostea romantică și împlinirea de sine au devenit obiectivele principale ale uniunilor moderne de astăzi, efectele divorțului asupra copiilor pot fi atât de grave încât adesea merită să rămânem împreună chiar și atunci când aceste obiective personale nu mai sunt îndeplinite.⁹

Cercetările socio-științifice relevă necesitatea ca atât părinții, cât și instanțele familiale să ia în considerare toate variabilele atunci când cuplurile se gândesc pentru prima dată la despărțire. Judith Wallerstein, fost profesor de psihologie la Universitatea din California, Berkeley, și autoare a ceea ce este probabil cea mai proeminentă și respectată cercetare privind impactul divorțului

asupra copiilor, subliniază cu tărie necesitatea de a reexamina avantajele și dezavantajele divorțului înainte de a lua o astfel de decizie. Wallerstein arată că, dacă nu există abuz fizic, sexual sau emoțional, părinții ar trebui să rămână împreună de dragul copiilor lor.¹⁰

De remarcat, Noul Testament identifică doar imoralitatea sexuală a unui soț ca motiv pentru a cere divorțul. Cuvântul grecesc *porneia* folosit de Isus (Matei 5:32; 19:9) este un cuvânt amplu care include păcate de natură sexuală precum adulterul, homosexualitatea și incestul. Atunci când unul dintre soți perturbă uniunea și încrederea unei căsnicii prin comiterea unui păcat de natură sexuală - și își reneagă obligațiile din legământul încheiat cu partenerul - acesta este pus într-o situație extrem de dificilă. După epuizarea tuturor mijloacelor de a-l aduce pe partenerul păcătos la pocăință, Biblia permite eliberarea partenerului credincios prin solicitarea divorțului.

De asemenea, o căsătorie poate lua sfârșit atunci când partenerul necredincios nu mai dorește să trăiască cu soțul său credincios și divorțează de acesta (1 Cor 7:12-15). Totuși, „cele două excepții pentru divorț, *porneia* și divorțul de către un soț necredincios, sunt diferite. Numai în primul caz, soțul nevinovat poate solicita divorțul. În celălalt caz, partenerul credincios nu trebuie să ia inițiativa de a obține divorțul”.¹¹

Cu toate acestea, cuplurile continuă să divorțeze din multe motive care nu au nimic de-a face cu niciuna dintre aceste cauze și care ar putea fi de fapt remediate dacă și-ar face timp pentru a obține ajutorul potrivit.

COPIII

În această parte a capitolului, vor fi discutate efectele pe termen scurt și lung ale divorțului asupra copiilor, precum și nevoile lor.

EPECTELE PE TERMEN SCURT ASUPRA COPILOR

Archibald Hart, profesor de psihologie și decan emerit la Fuller Theological Seminary, examinează efectele divorțului asupra fiecărei persoane din familie - în special asupra copiilor. Hart sugerează că resentimentele, îngrijorarea, stima de sine scăzută, furia, vinovăția, respingerea și teama de abandon sunt câteva dintre emoțiile pe care copiii le pot simți atunci când părinții lor divorțează. Scopul lui Hart este de a arăta că trecerea peste problema divorțului este mai mult decât a gândi corect (de exemplu, „divorțul nu a fost vina ta”) sau a menține solidaritatea socială. Este o realitate profund ontologică care afectează însăși ființa copiilor. Cu alte cuvinte, copilul trebuie să aibă o stare de spirit stabilă, condiționată de o percepție de coeziune legată de întâmplările din experiența sa.¹² După cum s-a menționat anterior, cercetările lui Wallerstein indică faptul că dezordinea procesului de divorț - cu posibile recăsătorii - îi marchează pe copii deoarece generează în ei o dorință fără speranță că părinții lor vor rămâne împreună sau se vor reuni. În plus, copiii suferă de pe urma pierderii unei relații mai apropiate - nu doar cu tații lor, care, de obicei, au mai puține ore de contact cu copiii lor după divorț, ci și cu mamele lor, care sunt adesea stresate de consecințele psihologice ale despărțirii și de nevoia de a deveni independente din punct de vedere financiar, ca să nu mai vorbim de faptul că sunt adesea în căutarea unor noi relații romantice. Rezultatul este că copiii riscă să devină nesiguri și incapabili să formeze relații durabile și satisfăcătoare. În plus,

Wallerstein arată că copiii părinților care rămân căsătoriți, în ciuda nemulțumirii lor personale, par să fie mai bine adaptați din punct de vedere social și psihologic decât cei ai căror părinți au divorțat. Cercetările sale susțin că, în comparație cu colegii lor ai căror părinți au divorțat, copiii se descurcă mai bine la fiecare măsură a bunăstării dacă cresc într-un cămin cu o mamă și un tată căsătoriți.¹³

Jann Gumbiner, psiholog licențiat și profesor la Universitatea din California, subliniază că divorțul este dăunător pentru copii din cauza învinovățirii de sine, care, printre mulți alți factori, ar putea afecta negativ notele lor. De asemenea, comportamentul unei mame depresive care nu este în stare să iasă din cameră, să facă curat în bucătărie sau să-și ducă copilul la școală poate duce la un comportament rebel, furios și apatic din partea copilului. În aceste cazuri, de foarte multe ori, copiilor ai căror părinți au divorțat le este rușine să își invite prietenii acasă de la școală, reducând astfel posibilitatea de a forma prietenii strânse cu colegii lor.¹⁴

Un alt mod în care copiii sunt afectați în mod negativ de divorțul părinților lor este faptul că, invariabil, ei își asumă rolul de îngrijitori ai părintelui cu care locuiesc, identificându-se excesiv cu durerea părintelui aparent abandonat și fiind incapabili să se detașeze emoțional. Acest lucru este valabil mai ales pentru fiice în relația cu mamele lor. Pe măsură ce devin adulte, aceste fiice sunt adesea incapabile să își stabilească propriile vieți separate, chiar dacă locuiesc la sute de kilometri distanță.¹⁵ În articolul său despre stresul sever și tulburările psihice la copii, Cynthia R. Pfeffer, profesor de psihiatrie, afirmă că tranzițiile familiale pot fi factori de stres pentru copii și adolescenți, în principal pentru că aceștia trebuie să se adapteze la schimbarea stilurilor parentale și a mediului familial. Acești copii locuiesc adesea cu mamele lor în timpul săptămânii și cu tații lor în timpul weekendului, sau invers, ceea ce face dificilă experiența continuității și a siguranței pe care aceasta o oferă.¹⁶ Pentru a-i ajuta mai bine pe acești adolescenți, este important să fim conștienți de procesul tipic de doliu prin care trece aproape fiecare copil divorțat. Etapele sunt negarea, furia, negocierea, depresia și, în final, acceptarea.

Copiii suferă în mod diferit spre deosebire de adulți. Ca în orice altceva, ei o fac foarte intens. Fazele doliului la copii adesea nu sunt liniare. Invariabil, ei sar peste faze sau le repetă, sau dispoziția lor poate fluctua. Unii adulți înțeleg greșit ce se întâmplă și pot crede că copiii au trecut deja peste momentul suferinței, dar nu este întotdeauna așa. În unele situații, copiii nu pot judeca și suferi decât mai târziu. De exemplu, dacă tatăl unui băiat de cinci ani părăsește familia, copilul poate fi trist. În acest caz, însă, suferința poate fi conștientizată la pubertate, odată ce acest băiat simte că îi lipsește o figură paternă în viața sa. Prin urmare, este foarte important să luați în serios durerea unui copil. Chiar dacă celălalt părinte locuiește în apropiere, aceasta poate fi prima dată când experimentează dispariția cuiva. Acest lucru s-ar putea să-i tulbure și să-i sperie, dar în același timp ei învață și se dezvoltă prin procesul de doliu. Cel mai bun mod de a-i sprijini pe copii în astfel de situații este să-i înțelegeți și să le permiteți să vorbească pe limba lor despre ceea ce simt. Spunând ceva de genul, „Ești trist pentru că mami nu mai locuiește cu noi?” ar putea ajuta la transmiterea către copil a faptului că sunteți receptivi la durerea pe care o simte și vă exprimați empatia pentru suferința lui. În prima fază a durerii există negarea, adică atunci când separarea nu este acceptată sau observată. Apoi apare furia față de părintele care a rămas - pentru că nu a putut

păstra părintele care a plecat sau pentru că l-a îndepărtat - și, de asemenea, furia pentru că a fost lăsat în urmă de părintele care a plecat de acasă.

În timpul celei de-a treia faze, copiii încep să negocieze, care este de obicei o perioadă mai scurtă. Poate fi vorba de negocierea cu oricare dintre părinți prin promisiunea de a fi un fiu sau o fiică mai bun(ă), pentru ca părintele care a plecat să se întoarcă și să reîntregească familia. Un copil își poate spune: „Dacă îmi fac curat în cameră sau dacă iau note mai bune la școală, atunci părinții mei se vor împăca cu siguranță”. Faza depresivă este a patra fază numită și doliu activ. Copiii plâng și își iau adio de la configurația întregă familiei lor. Apoi, pentru a încheia, există etapa de acceptare, în care copilul învață încet să trăiască cu ambii părinți în case separate.¹⁷

EFECTELE PE TERMEN LUNG ASUPRA COPIILOR

Există un alt aspect semnificativ al divorțului și al consecințelor acestuia asupra copiilor, care implică copiii, adulți la momentul acesta și posibilul eșec în propriile lor căsnicii. Studiile privind acest grup de vârstă pot părea uneori să aibă rezultate ușor diferite.

Începând cu Wallerstein, printre cele mai importante descoperiri ale studiului său se numără efectele pe termen lung ale divorțului asupra copiilor. Ea a descoperit că relațiile de succes și satisfacția personală au fost afectate la copiii, ajunși la maturitate, victime ale divorțului părinților, care din cauza experienței nefavorabile a părinților lor, în esență, a devenit și a lor.¹⁸ Astfel, mulți părinți cred că divorțul lor îi poate condamna cumva pe copiii lor să aibă și ei, într-o zi, căsnicii eșuate. Studiile privind acest grup de vârstă par să sugereze că copiii cu părinți divorțați, ajunși la maturitate, ar putea deveni precauți în ceea ce privește încrederea în ceilalți, deoarece acum știu din experiență că persoanele apropiate lor pot pleca, ceea ce le poate afecta relațiile viitoare.¹⁹

Mai mult, cercetările lui Wallerstein au constatat, de asemenea, că, pe măsură ce copiii divorțați devin adulți și se confruntă cu propriile relații și căsnicii, experiența divorțului părinților lor se dovedește a fi un obstacol dificil în calea unor legături reușite și a satisfacției personale. Un participant la studiu a declarat: „Mă tem că orice familie în care mă implic se va destrăma”. Constatările lui Wallerstein indică faptul că mai puțini copii divorțați se căsătoresc, divorțează în procente mai ridicate, iar fiicele divorțate sunt mai predispuse să devină mame singure.²⁰ Relațiile părintești antagonice, declarațiile disprețuitoare și respingerea celuilalt părinte contribuie, pe termen lung, la consecințe negative. Copiii suferă atunci când părinții se ceartă, iar ei se simt vinovați pentru sentimentele negative dintre părinți. Lipsa de educație și de coordonare între părinți poate duce, de asemenea, la conflicte de fidelitate între copii.²¹

Într-o analiză cantitativă a literaturii de specialitate, sociologul Paul R. Amato a examinat posibilele efecte asupra copiilor la câțiva ani după un divorț. Studiile au comparat copiii cu părinți căsătoriți cu cei care au trecut prin divorț la vârste diferite. Anchetatorii au urmărit acești copii până la sfârșitul copilăriei și adolescenței, evaluând rezultatele lor școlare, precum și emoțiile și comportamentul lor, cum ar fi delincvența, imaginea de sine și relațiile sociale. În medie, studiile au constatat doar diferențe foarte mici la toate aceste măsuri între copiii cu părinți divorțați și cei din

familiei complete, sugerând că variația dintre aceste două grupuri nu este întotdeauna atât de semnificativă din punct de vedere statistic pe cât am putea crede.²²

Cu toate acestea, este demn de remarcat faptul că, în timp ce multe studii demonstrează că divorțul este devastator pentru toate persoanele implicate, în special pentru copii, alte studii indică faptul că divorțul trebuie privit ca un proces de tranziție și perspective pentru întreaga familie. E. Mavis Hetherington a descoperit că interacțiunile familiale vor afecta rezultatele divorțului și ale recăsătoriei, iar variațiile de rezultate trebuie recunoscute. Dacă cineva nu crede că există speranță pentru copiii divorțați, atunci nu ia în considerare capacitatea lui Dumnezeu de a vindeca și de a ajuta persoanele să-și depășească trecutul. O altă perspectivă a speranței este că, în multe cazuri, tinerii adulți care au trecut prin divorțul părinților lor dezvoltă adesea puncte forte și capacități de rezistență pe care alții nu le au. Există, de asemenea, indicii că, în anumite cazuri, generația actuală de tineri adulți, care a suferit ca urmare a divorțului părinților, poate încerca să găsească modalități de a evita o soartă similară.²³ Grant Mohi, un sociolog, oferă, de asemenea, rezultate de cercetare similare cu cele ale lui Wallerstein, afirmând că, atunci când copiii trec prin experiența divorțului părinților lor, acest lucru îi poate face să fie mai precauți și mai nesiguri de capacitatea lor de a forma relații sănătoase. Cu toate acestea, ar putea exista excepții în care copiii divorțați se pot comporta la fel ca rudele lor care au crescut în familii intacte.²⁴

Una dintre concluziile cercetării lui Mohi sugerează că vârsta copiilor la momentul divorțului părinților nu determină întotdeauna nivelul de dificultate pe care îl vor avea în menținerea relațiilor. O altă constatare sugerează că divorțul părinților nu este întotdeauna un predictor semnificativ al caracterului pozitiv sau negativ al relațiilor romantice ale respondenților, având în vedere că atât copiii cu părinți divorțați, cât și copiii din familii intacte din eșantionul studiului său au raportat rezultate destul de similare în ceea ce privește frecvența și durata relațiilor lor, precum și atitudini similare față de căsătorie.²⁵

Cu toate acestea, este demn de remarcat faptul că, în timp ce majoritatea participanților la studiul lui Mohi au raportat conflicte între părinții lor, cei care au raportat o relație post-divorț cu părinții lor care au o relație amiabilă - sau, cel puțin, lipsită de conflicte - au fost printre cei care au raportat că se bucură de relații mai durabile. Cu siguranță, tipul de relație pe care acești respondenți l-au avut cu tații lor biologici nu a fost la fel de dificilă ca participanții ai căror părinți au avut o relație conflictuală după divorț. Cu alte cuvinte, relațiile apropiate tată-copil au dus la mai puține probleme comportamentale ale adolescenților.²⁶

NEVOILE COPILOR

Deoarece copiii gândesc și simt în funcție de nivelul lor de dezvoltare, nu este ușor să știm exact cât de mult înțeleg ei despre dragoste, căsătorie, separare și divorț. Cu atât mai mult ideile și sentimentele tinerilor diferă clar de cele ale adulților. Abia în adolescență ei încep să gândească și să simtă mai asemănător cu părinții lor. Acesta este motivul pentru care copiii mai mari reacționează diferit la separarea părinților decât copiii mai mici, ceea ce depinde în mare măsură de legătura pe care o au cu părinții. Deoarece legătura se construiește în timpul petrecut părinte-copil, calitatea îngrijirii determină bunăstarea copilului. Capacitatea de a crea legături este ridicată în primii ani de

viață și se diminuează după aceea, astfel încât, în timpul pubertății, legăturile copiilor se destramă treptat până în punctul în care, ca tineri adulți, își părăsesc părinții pentru a-și începe propria viață.²⁷

Unii cercetători sugerează că, în primii ani de viață, copiii suferă rar de pe urma divorțului, datorită grijii mamei lor. Deși tații sunt, de asemenea, importanți și devin chiar indispensabili pentru copii atunci când aceștia caută o relație mai profundă, în primii ani de viață copiii suferă mai puțin decât copiii mai mari atunci când tații lor pleacă. Pe de altă parte, separarea este deosebit de stresantă pentru copiii de vârstă școlară, deoarece aceștia percep absența părintelui ca pe o pierdere.²⁸ Deși această afirmație poate părea pozitivă la suprafață, realitatea este că, atunci când cuplurile divorțează, femeile tind să aibă mai puțin timp pentru copiii lor, deoarece este mai probabil să fie nevoite să muncească pentru a-și întreține copiii, în plus față de timpul petrecut departe de aceștia pentru a urma noi relații romantice.²⁹ Desigur, acest lucru înseamnă că este foarte puțin probabil ca mamele divorțate să acorde timp adecvat copiilor lor după divorț din aceste motive, ceea ce are un impact negativ asupra vieții copiilor de orice vârstă.

Totuși, ceea ce reiese în mod evident din cercetări este că, atunci când părinții nu se simt bine, aceștia au mai multe dificultăți în a percepe nevoia de protecție și îngrijire a copiilor lor, lăsându-i fără intenție să se simtă neglijați sau respinși. Aceste sentimente de neglijență îi pot face pe copii să se simtă vinovați sau îi pot conduce la încercări disperate de a le face pe plac părinților. Copiii pot reacționa prin dispoziție, retragere, agresivitate, scăderea performanțelor sau afecțiuni psihosomatice precum dureri de stomac și tulburări de somn. Între vârstele de patru și șase ani, copiii sunt mai predispuși să sufere de stres, din cauza concentrării lor tot mai mari asupra modelelor de același sex. Astfel, în această etapă a vieții sale, un băiat va fi mai susceptibil să simtă lipsa unui tată absent ca model de urmat. În același timp, un tată care este invariabil absent nu este probabil să fie mult mai bun decât un tată divorțat. Același lucru poate fi valabil și pentru familiile disfuncționale. Atât copiii din familii intacte, cât și copiii din familii divorțate au nevoie de un mediu prietenos pentru copii. Deși acest lucru poate include multe lucruri, la un nivel primar, copiii ar trebui să aibă în permanență alături de ei un părinte care să-i îngrijească. Deși acest lucru poate fi mai dificil pentru părinții singuri, este totuși o realitate necesară.³⁰

Pentru copii, fericirea se prezintă în moduri diferite, în funcție de vârstă și de dispoziția individuală a copilului. În general, ei au nevoi fundamentale, cum ar fi dragostea necondiționată din partea familiei, încrederea în sine și o stimă de sine ridicată, posibilitatea de a se juca cu alți copii, profesori care să-i încurajeze și părinți care să-i sprijine, un mediu sigur și stabil, precum și îndrumare și disciplină adecvate.

În mijlocul haosului produs de divorț, ne întoarcem la mesajul din Maleahi 2:14-16, unde Dumnezeu împărtășește Israelului dezamăgirea Sa cu privire la modul în care soții se purtau cu soțiile lor: „Și dacă întrebați: „Pentru ce?” Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ! Nu ne-a dat Unul singur, Dumnezeu, suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască! Luați seama dar în mintea voastră și niciunul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui! „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie”, zice Domnul

Dumnezeul lui Israel, „și pe cel ce își acoperă haina cu silnicie”, zice Domnul oștirilor. „De aceea, luați seama în mintea voastră și nu fiți necredincioși!”

Aici, Dumnezeu își exprimă în mod clar nemulțumirea față de bărbații din Israel care au fost înșelători și neloiali cu soțiile lor, cu care Dumnezeu îi făcuse „una” - cu scopul de a avea urmași evlavioși. Fără îndoială, Dumnezeu știa că, prin desfacerea căsătoriei lor, care era menită să fie un acord (legământ) pe viață, copiii lor vor fi puternic afectați - până la punctul de a pierde legătura cu Dumnezeu. Indiferent de eufemismele pe care vrem să le folosim pentru a ne referi la divorț, Dumnezeu afirmă clar că urăște divorțul. Deși este clar faptul că Dumnezeu urăște divorțul nu înseamnă că îi urăște pe cei care divorțează, El subliniază mai multe motive pentru care a intenționat ca relațiile de căsătorie să fie pe viață. Unul dintre acestea are de-a face cu faptul că Dumnezeu dorește ca copiii să aibă un loc sigur, stabil unde există iubire necondiționată. Deși divorțul nu duce întotdeauna la îndepărtarea copiilor de Dumnezeu, cu siguranță le îngreunează călătoria în majoritatea cazurilor.³¹

În vremea lui Maleahi, o soție nu putea divorța de soțul ei. Așa că Dumnezeu s-a adresat bărbaților. În Noul Testament devine clar că, deja în cultura greco-romană, femeile puteau iniția un divorț și să-l ducă până la capăt, așa cum se întâmplă astăzi (Marcu 10:11-12). Joyce G. Baldwin afirmă că „numai atunci când ambii părinți rămân fideli jurămintelor lor de căsătorie, copiii pot beneficia de siguranța care le oferă baza pentru o viață evlavioasă. Familia trebuia să fie școala în care modul de viață al lui Dumnezeu era practicat și învățat (Exod 20:12; Deut. 11:19). Deoarece o instituție divină era amenințată, Maleahi a îndemnat ca nimeni să nu fie necredincios față de soția tinereții sale.”³²

PĂRINȚII

Deoarece bunăstarea copiilor mici depinde aproape în totalitate de bunăstarea părinților lor, această secțiune a studiului explorează efectele divorțului asupra părinților, precum și nevoile acestora. Obiectivul este de a oferi un mediu mai puțin stresant pentru copii prin împărțirea unor linii directoare în beneficiul părinților în vederea reducerii conflictelor atunci când divorțul nu poate fi evitat.

EFACTELE ASUPRA PĂRINȚILOR

Există simptome psihologice atunci când bunăstarea unui părinte este afectată, cum ar fi proasta dispoziție, depresia, epuizarea fizică și simptomele psihosomatice precum durerile de cap, insomnia, și tulburările alimentare. Deoarece separarea atinge esența ființei unei persoane, gravitatea conflictului depinde de patru aspecte:

De disponibilitatea părinților de a se implica în soluționarea conflictelor

Joshua E. Stern, avocat specializat în dreptul familiei, sugerează câteva strategii de soluționare a conflictelor într-o situație de divorț. În primul rând, persoana care este mâniașă ar trebui să se separe de situație pentru a avea timp să se calmeze. În al doilea rând, atacarea problemei mai degrabă decât a persoanei este, de asemenea, benefică. În plus, concentrarea asupra

problemei, mai degrabă decât asupra poziției problemei, este extrem de utilă în rezolvarea conflictului. Este esențial să acceptați și să respectați realitatea că opiniile individuale pot fi diferite și să lucrați pentru a ajunge la un acord comun.

De stabilitatea emoțională a părinților

Părinții au capacitatea de a-și menține echilibrul emoțional în circumstanțe stresante. Dacă aleg să fie calmi și echilibrați, vor fi mai puțin predispuși să se simtă tensionați sau agitați. Părinții care nu sunt echilibrați tind să se comporte impulsiv, să aibă probleme de furie sau să reacționeze exagerat în diferite situații. În astfel de cazuri, părinții ar trebui să caute ajutor profesional pentru ei înșiși și pentru abilitățile lor parentale.

De starea de viață actuală a părinților, rezumându-se la situația lor socială, profesională și financiară

Dovezile empirice indică faptul că statutul socioeconomic afectează stabilitatea familiei, inclusiv practicile parentale și rezultatele dezvoltării copiilor. Adevărul este că clasa socială influențează funcționarea umană generală, inclusiv sănătatea fizică și mentală.³³ Este bine documentat faptul că femeile au adesea nevoie de ajutorul programelor publice de asistență pentru a-și completa finanțele familiale atunci când divorțează.³⁴ Cu siguranță, un părinte care anterior stătea acasă sau lucra doar cu jumătate de normă poate fi nevoit să lucreze cu normă întreagă după divorț. Părinții și tutorii ar trebui sprijiniți în combaterea factorilor de stres de mediu prin oferirea de programe care să le predea abilități parentale pozitive. În unele țări, guvernul oferă ajutor vizitând o dată pe săptămână locuințele unor părinți singuri pentru a-i ajuta să facă față provocărilor pe care le-ar putea prezenta copiii.

De mediile sociale și culturale familiare precum și modul în care acestea privesc divorțul

Atunci când o femeie divorțată continuă să primească sprijin din partea fostului soț și poate rămâne în casa familiei, experiența divorțului este mai puțin traumatizantă pentru ea și pentru copiii implicați, ceea ce crește probabilitatea de a avea mai puține consecințe negative.³⁵ În beneficiul părinților, precum și al copiilor, ar trebui evitate anumite practici, frecvente în cazul separărilor extrem de controversate, cum ar fi disputele juridice continue privind custodia sau accesul la copii și ostilitatea în comunicarea dintre părinți, care poate include umilirea și defăimarea. Certurile neîncetate cu privire la creșterea copiilor - inclusiv acuzațiile cu privire la comportamentul și practicile parentale ale fostului partener - sunt printre practicile observate în divorțurile litigioase. În astfel de circumstanțe, comportamentul părinților poate duce la neglijarea psihologică și fizică a copilului și la daune psihologice pentru ei înșiși. În plus, părinții nu ar trebui niciodată să denigreze locuința celuilalt părinte în fața copiilor lor și ar trebui să practice intrarea în apartamentul celuilalt părinte pentru a-și lua copiii atunci când este rândul lor să petreacă timp cu copiii. Este de datoria părinților separați - pe cât posibil - să fie amabili unul cu celălalt în fața copiilor lor, chiar dacă au opinii diferite cu privire la modul de creștere a acestora. Pentru ca acest lucru să se întâmple, este esențial ca părinții să comunice în mod regulat și să se sprijine reciproc în interesul bunăstării

copiilor lor. Realitatea este că separarea părinților este mai puțin probabil să fie traumatizantă pentru ei înșiși și pentru copii în cazul în care aspectele vitale și nevoile copiilor sunt satisfăcute. Atunci când copiii sunt neglijăți din punct de vedere psihologic sau fizic, părinții separați pot experimenta un sentiment de vinovăție, ceea ce inevitabil poate apărea. De regulă, în timpul și după separare, în viața părinților divorțați se adaugă mai multe poveri organizaționale, financiare și sociale. Părinții trebuie să găsească din nou pacea cu Dumnezeu, cu ei înșiși și unul cu celălalt - chiar dacă sunt separați - și să învețe să se încreadă în Domnul.

NEVOILE PĂRINȚILOR

În ultimii 150 de ani, rolul și structura familiilor s-au schimbat. Familiile extinse și comunitățile cu numeroși îngrijitori și copii s-au restrâns la gospodării mici, adesea cu un singur părinte și unul la doi copii. În general, femeile de astăzi au copii mult mai târziu decât înainte. De asemenea, părinții sunt adesea afectați de dubla povară de a avea grijă de o familie și de a trebui să lucreze în afara locuinței pentru a o întreține. Bunăstarea, stima de sine și performanța părinților sunt periclitare atunci când securitatea fizică, emoțională și materială lipsește. Acest lucru se întâmplă adesea atunci când acceptarea socială scade și izolarea socială crește. Deoarece această temă a fost abordată într-un alt capitol al acestei cărți, aici va fi tratată doar o prezentare generală a nevoilor părinților. În această ordine de idei, Susan Pease Gadoua, terapeut licențiat cu expertiză în căsătorie și divorț, autoarea cărții *Contemplating Divorce* și coautoarea cărții *The New I Do*, propune trei modalități de a trece mai repede și mai ușor prin divorț: În primul rând, trebuie să vă faceți prieteni noi. În viețile noastre care se desfășoară rapid și sunt saturate de tehnologie, este ușor să uităm cât de importantă poate fi interacțiunea umană. Să-ți faci prieteni noi înseamnă să cauți oameni care pot fi considerați prieteni - în esență, oameni cu care să vorbești și poate să faci lucruri împreună. Al doilea aspect care ar trebui luat în considerare este explorarea de lucruri noi - de exemplu, implicarea în activități care nu au fost făcute înainte, deoarece soțul/soția nu a fost interesat(ă) să facă acest lucru. Să mergi în locuri în care nu ai mai fost și să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut niciodată este încântător. Desigur, o modalitate bună de a călători ca persoană divorțată este să luați în considerare opțiunea pachetelor de călătorie în grup.

În al treilea rând, modalitatea de a trece mai eficient printr-un divorț este de a învăța de la alții care au trecut printr-un divorț, mai ales că unii dintre ei ar putea să fi adunat o mare cantitate de înțelepciune de împărtășit. În mod cert, apelarea la alții pentru a cere ajutor este una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă orice adult. Cu toate acestea, cei cărora li se adresează sunt adesea prea bucuroși să împărtășească ce li s-a întâmplat, ce resurse au folosit și ce au învățat din acest proces - toate acestea pot fi utile unei persoane care trece în prezent prin aceeași experiență. Un grup de recuperare după divorț poate fi foarte util, deoarece este posibil ca altcineva din grup să aibă răspunsul la o întrebare sau să știe exact la cine să apeleze pentru ajutor. Persoanele nu trebuie să treacă singure prin divorț.³⁶

SUGESTII PENTRU VINDECARE

În această secțiune, sunt oferite câteva sugestii de vindecare - în special pentru copii, dar și pentru părinții care trec printr-un divorț.

SATISFACEREA NEVOILOR COPIILOR

Permiterea copiilor să își împărtășească frustrările și problemele

Părinții trebuie să le dea copiilor permisiunea de a-și împărtăși dezamăgirea, confuzia și durerea legate de divorț, chiar dacă acest lucru ar putea fi dureros pentru părinți. Din acest motiv, este esențial ca părinții să găsească puterea de a-și asculta copiii chiar și atunci când nu se simt bine. Desigur, este ușor pentru un părinte să se simtă amenințat de furia, teama sau tristețea copilului său. Cu toate acestea, a rezista tentației de a se apăra singur atunci când este confruntat este vital atât pentru bunăstarea părintelui, cât și pentru cea a copilului.

Rutina și sărbătorirea vieții

Părinții ar trebui, de asemenea, să fie conștienți de faptul că este posibil ca rutinele și tradițiile familiei să fi dispărut odată cu căsătoria și este important, atunci când este posibil, să nu se impună copilului noi rutine sau tradiții, chiar dacă acestea sunt eliberatoare pentru adult. O modalitate bună prin care părinții îi pot ajuta pe adolescenți să se simtă în siguranță este să nu le ascundă suferința și să găsească modalități de a sărbători viața împreună cu adolescentul lor.

În cazul recăsătoriei

Unii părinți pot dori să înceapă o nouă relație romantică, în timp ce alții nu. În unele cazuri, recăsătoria nu este posibilă din punct de vedere biblic. În paragrafele următoare vom presupune că nu există niciun impediment biblic pentru recăsătorie. Totuși, întrebarea este cum să îi ajutăm cel mai bine pe copiii divorțați cu o astfel de situație. Pentru a evita creșterea stresului copilului lor după un divorț, părinții ar trebui să amâne intrarea într-o nouă relație care ar putea duce potențial la căsătorie. Copiii mici ar trebui să fie pregătiți înainte ca părintele (părinții) lor să ia în considerare recăsătorirea. În caz contrar, ei se vor simți excluși și suspicioși, ceea ce poate avea consecințe nefavorabile asupra noii relații. Deși ar trebui să existe o relație de încredere între noul partener și copii, părinții vitregi ar trebui să fie foarte atenți atunci când se ocupă de problemele parentale. Ei ar trebui să fie atenți să nu depășească stilul parental al partenerului lor.³⁷

Este foarte important ca părinții divorțați să fie conștienți de faptul că, în timp ce parteneriatele romantice se pot schimba, rolul de părinte este o constantă. Prin urmare, indiferent de modul în care poate evolua un parteneriat, calitatea de părinte este un angajament comun și obligatoriu care ar trebui să rămână o prioritate. Copiii nu ar trebui să fie folosiți de părintele lor singur pentru a crea legături cu noul lor partener. Astfel de eforturi au aproape invariabil efecte negative asupra relației. Un astfel de aranjament artificial ar putea genera o jenă, care ar putea afecta comunicarea dintre copil și noul partener.

Noi relații între frați

Un alt aspect important într-o familie este relația dintre frați de sânge și frați vitregi. Relațiile dintre frați sunt unele dintre cele mai importante relații de durată. Prin urmare, atunci când este posibil, aceste legături ar trebui să fie menținute în special în copilărie. Relațiile dintre frați și frați vitregi sunt puternice din punct de vedere emoțional și extrem de importante nu numai la pubertate,

ci pe tot parcursul vieții. În cadrul acestor relații, copiii își formează unul dintre primele grupuri de egali și învață abilități sociale, în special în ceea ce privește gestionarea conflictelor. Prin urmare, familiile destrămate pot fi, de asemenea, un loc în care copiii învață să negocieze. Negocierea ar putea fi un mijloc de a reduce consecințele negative ale separării în rândul copiilor divorțați.

Încurajarea copiilor de a crește împreună într-o familie mixtă este o caracteristică importantă a acestui aranjament. Unul dintre secretele pentru ca frații de sânge și frații vitregi să se înțeleagă între ei este abordarea intenționată în care părinții se raportează la copiii lor vitregi. Acest lucru se poate realiza concentrându-se asupra lucrurilor pe care le au în comun, încercând să-i trateze pe toți copiii cât mai echitabil posibil și ajutându-i să se simtă ca acasă, mai ales dacă îi vizitează doar în weekend. Este întotdeauna benefic ca părinții să aibă o relație bună cu noul lor partener, care să servească drept model copiilor și să-i inspire în relațiile lor reciproce. Potrivit lui Karen L. Maudlin, psiholog, unii copii cu părinți divorțați ajunși la maturitate se întrebă dacă relațiile lor de căsătorie sunt la fel de nefericite ca cele ale părinților lor. Deși răspunsul este nu, este necesar să recunoaștem unele provocări semnificative, cum ar fi faptul că nu au avut ocazia să învețe strategii de angajament reciproc și de rezolvare a problemelor. În multe privințe, este mai greu pentru acești copii să reușească în căsătorie. Prin urmare, autorul menționează trei temeri comune acestui grup de vârstă, pe care este esențial ca ei să le înfrunte: teama de eșec, teama de trădare și teama de abandon. Luând câteva măsuri practice, copii cu părinți divorțați ajunși la maturitate pot preveni ca aceste temeri să le afecteze propria căsnicie.

Depășirea fricii

În ceea ce privește depășirea fricii de eșec, este vital să avem încredere în planul lui Dumnezeu care pentru tinerii adulți, în copilărie, a fost gravată previziunea eșecului. Copiii cu părinți divorțați, ajunși la maturitate, trebuie să înțeleagă puterea vindecătoare a promisiunii lui Dumnezeu scrisă în Ieremia 29:11: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul, ‘gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.”

Pentru ca acest lucru să se întâmple, ar putea fi util să scrie orice gânduri care ar putea împiedica copilul cu părinți divorțați, adult fiind, căsătorit, să creadă că Dumnezeu vrea să îl scape de teamă și să îi ceară lui Dumnezeu să alunge acele gânduri.³⁸ În ceea ce privește frica de trădare, Maudlin subliniază că aceste persoane ar putea revizui trăsăturile care i-au atras la soții lor pentru a confirma că sunt o alegere bună pentru loialitate pe viață. O altă modalitate de a învinge această teamă este ca noul cuplu să își reafirme angajamentul unul față de celălalt în mod regulat și să aibă încredere în Dumnezeu pentru a-i ghida în această promisiune. În cele din urmă, enumerarea atributelor care i-au atras către perechea lor, concentrându-se pe punctele forte ale acesteia, ar putea contribui la diminuarea fricii de abandon în cazul adulților ai căror părinți au divorțat în copilărie. De asemenea, trebuie să ne amintim dragostea necondiționată a lui Dumnezeu, așa cum se afirmă în Iosua 1:5: „Nimeni nu va putea să stea împotriva ta cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.”

Cu cât adulții ai căror părinți au divorțat fac față mai bine acestor temeri, cu atât mai puține efecte negative vor fi evidente în formarea relațiilor și îngrijirea propriilor copii.

Sentimentul de acceptare

Deoarece baza unei bune educații o constituie relațiile bune, copiii sunt mai predispuși să asculte de adulții în care au încredere și de care se simt acceptați. Prin urmare, regulile au o valoare redusă sau nulă atunci când nu există o relație viabilă. Atunci când copiii au o relație bună cu părinții lor, ei tind să se descurce mai ușor cu diferite stiluri de educație.³⁹

Deoarece copiii cu părinți divorțați au nevoie de mai multă atenție și îngrijire, rudele și prietenii ar trebui să fie intenționate să sprijine părinții. De exemplu, i-ar putea ajuta la împachetarea cutiilor pentru mutat sau i-ar putea ajuta la preluarea copiilor de la școală sau să meargă cu ei la locul de joacă, toate acestea sunt idei bune pentru a minimiza durerea provocată de mutare inevitabilă. Este esențial ca copiii să dezvolte un mod de a trăi împreună care să le garanteze stabilitate socială.

Sfaturi pentru o coparentalitate de succes

Coparentalitatea ar trebui să fie adaptată la nevoile individuale ale copiilor, astfel încât aceștia să fie în măsură să se adapteze la diferite condiții de viață. Pentru ca acest lucru să aibă loc, Deborah Serani oferă următoarele sfaturi părinților: 1) angajați un dialog deschis cu fostul soț, 2) asigurați-vă că regulile sunt coerente și convenite în ambele locuințe, 3) angajați-vă să vorbiți pozitiv în jurul casei, 4) conveniți asupra limitelor și liniilor directoare comportamentale pentru creșterea copiilor, 5) actualizați frecvent și 6) vorbiți pozitiv despre fostul soț, astfel încât copiii să învețe că, în ciuda diferențelor, părinții lor încă se pot privi și se respectă reciproc.⁴⁰

Rolul rudelor și prietenilor

Un mod în care prietenii sau rudele pot fi de ajutor copiilor cu părinți divorțați este să găsească modalități de a le spune copiilor povestea părinților lor. Ei pot împărtăși povești despre perioada de curtenie a părinților lor, căsătoria și nașterea lor, dacă sunt familiarizați cu aceste amintiri. Vorbirea despre trecut este esențială pentru securitatea ontologică a copiilor. Auzirea acestor povești poate fi dureroasă și ciudată, dar le reamintește că ele sunt reale. Este important ca prietenii și rudele să îi transmită copilului că nu sunt de partea copilului și nici de partea vreunui dintre părinți. Aceste persoane ar trebui să facă un angajament de a fi alături de copil în mod regulat, fără a avea un motiv ascuns, altul decât acela de a fi disponibil pentru a-i oferi sprijin.

O rudă poate valida sentimentele unui adolescent prin împărtășirea propriei experiențe de a face față regretului, fricii sau durerii - chiar dacă ocazia a fost foarte diferită de cea a unui divorț. Prietenii îi pot ajuta, de asemenea, pe copiii divorțați să se vindece prin crearea unor rutine cu ei. Bunicii, mătușile și rudele în general ar putea, de asemenea, să împărtășească cu copilul divorțat tradiții care există deja în familia extinsă.⁴¹ Rudele pot, de asemenea, să ofere tânărului cadouri sentimentale sau mărturii care să exprime aprecierea lor față de copil.

SATISFACEREA NEVOILOR PĂRINȚILOR

Părinții care trec printr-o separare au nevoie de sprijin din partea prietenilor și cunoscuților - nu numai în timpul procesului, ci și după. Este demn de remarcat faptul că bunăstarea părinților este o cerință de bază pentru bunăstarea copiilor.

ROLUL BISERICII ÎN PROCESUL DE DIVORȚ ȘI VINDECARE

Este important să revizuim rolul bisericii în reabilitarea copiilor în timpul și după procesul de divorț. Cu toate acestea, este, de asemenea, crucial ca biserica să sprijine și să ajute la pregătirea familiilor înainte de divorț, având în vedere că familiile intacte oferă cel mai bun mediu pentru ca copiii să crească și să se dezvolte ca membri ai societății.⁴² Bazându-se pe experiență, științe sociale și teologie, Andrew Root sugerează că există patru domenii de bază în care biserica poate ajuta copiii ai căror părinți trec prin divorț. Root discută aceste practici în calitate de: pastor de tineret, părinte și de prieten. El propune că copiii ai căror părinți trec printr-un divorț au nevoie de biserică pentru a-i sprijini în aceste momente delicate.

Mai jos sunt prezentate nevoile specifice:

NEVOIA DE A VEDEA ȘI DE A FI VĂZUT

Potrivit lui Root, Biserica poate servi drept „sanctuar”. Biserica locală poate deveni un loc sigur în care tinerii să vină și să primească pace. Jumătatea de oră petrecută în părtășie înainte de începerea programului tinerilor, cinele lunare cu mâncare la ceaun, conversațiile din parcare, evenimentele familiare și ritmul vieții comune a comunității devin sacre, deoarece tinerilor li se oferă un „sanctuar” într-un mediu social care le recunoaște situația cu empatie și le oferă un loc stabil unde să se odihnească de haosul și tulburările cauzate de divorțul părinților. Biserica trebuie să accepte o responsabilitate sporită în formarea copilului pentru Hristos din cauza destrămării structurilor sociale. Conform sondajelor efectuate în rândul membrilor adventiști din America de Nord, se estimează că în una din cinci case adventiste, unul dintre soți nu este adventist. Acest lucru înseamnă că în aceste familii doar un părinte - sau chiar niciunul - poate oferi încurajarea și necesare pentru a-i conduce pe copii la Hristos. Chiar și în casele adventiste cu doi părinți, ambii părinți lucrează adesea departe de casă, petrecând puțin timp cu copiii lor. Această realitate reduce eficiența influenței de acasă și sporește responsabilitățile bisericii. Prin urmare, o parte din provocarea bisericii este să îi sprijine pe acești copii și tineri - spre exemplu, prin intermediul cluburilor de aventurieri și exploratori. Clubul de aventurieri, o rețea de slujire a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, are capacitatea de a ajuta părinții în dezvoltarea mai bogată și mai semnificativă a copiilor lor.⁴³

Dar, probabil, cea mai cunoscută slujire este cea a Exploratorilor, pentru băieți și fete care sunt în clasele a-V-a până la a X-a. Unul dintre scopurile sale de bază este împlinirea mesajului lui Ilie din Maleahi, în care "El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor" (Maleahi 4:6). Pe măsură ce părinții și membrii bisericii lucrează, se închină și se joacă împreună, așa-numitul decalaj între generații are mai multe șanse să dispară făcând o activitate comună.⁴⁴ În plus, alte departamente și inițiative, cum ar fi grupurile de tineri, întâlnirile colegiale, proiectele

misionare, au potențialul de a răspunde nevoilor importante ale copiilor în măsura în care oferă acțiune, aventură, provocări și activități.

Dacă pastorul, un slujitor pentru copii, un bătrân, un diacon sau oricare alt membru al bisericii oferă un simplu cuvânt de empatie și încurajare - de exemplu, arătând că observă cât de dificilă este situația pentru unul sau mai mulți copii - un astfel de schimb poate ajuta foarte mult copiii să se simtă sprijiniți. Un simplu act de bunătate le transmite copiilor ai căror părinți au divorțat, că nu sunt singuri. De asemenea, liderul de tineret al bisericii locale poate avea capacitatea de a găsi modalități de a reorienta gruparea copiilor și tinerilor de la activități separate, specifice vârstei, către interacțiuni semnificative între adulți și copii. Iar acest lucru nu ar trebui să se oprească la tineri, ci mai degrabă să continue cu colegii și tinerii adulți care pot fi, de asemenea, victime ale divorțului părinților lor. De asemenea, poate fi de mare ajutor să le cereți tinerilor și copiilor cu părinți divorțați să vă ajute cu programele bisericii, cu serviciul de închinare și cu activitățile specifice departamentelor. Aceștia se pot simți onorați să li se ceară ajutorul și pot aprecia foarte mult responsabilitățile care le sunt date. Acest lucru le arată cât de mult sunt apreciați și respectați și le spune că, în ciuda întregii lor suferințe, încă îi pot ajuta pe alții și astfel pot învăța să - și depășească propria durere.

CAPACITATEA DE A ECHILIBRA INDEPENDENȚA ȘI APARTENENȚA PRIN VORBIRE ȘI ASCULTARE

Biserica poate crea spații în care să aibă loc conversații între generații, inclusiv locuri în care pot fi împărtășite relatări personale. Este esențial ca facilitatorii să se familiarizeze cu experiențele mai puțin fericite ale copiilor și tinerilor pentru care lucrează. Membrii adulți ar trebui, de asemenea, să fie conștienți de importanța nu numai de a vedea și a auzi tinerii, ci și de a fi văzuți și auziți de aceștia. La urma urmei, indiferent de starea civilă sau de familie, fiecare membru al bisericii a experimentat un anumit grad de frângere, deoarece „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Rom 3:23). Ca atare, este de datoria noastră, așa cum spune Isus, "Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții." (Ioan 13:24).

RUTINA CA ASISTENȚĂ RECIPROCĂ

O componentă esențială de care indivizii au nevoie pentru a experimenta siguranța ontologică este un fel de rutină fiabilă care să îi ajute să își organizeze viața. Acesta este motivul pentru care este indispensabil ca departamentele pentru copii sau liderul de tineret să fie foarte conștient de faptul că programele săptămânale ale bisericii au putere - nu datorită valorii lor de divertisment, ci mai degrabă pentru capacitatea lor de a deveni rutine și ritualuri care oferă tinerilor un sentiment de continuitate în jurul căruia să își construiască viața și să își găsească siguranța ontologică.⁴⁵

EXCLUDEREA ANXIETĂȚII PRIN VESELIE

Binecuvântările sunt transmise prin bucurie și prin anticipare. Fiind o binecuvântare, biserica își manifestă bucuria că tânărul își găsește un loc de apartenență acolo. Mai mult, aceasta devine schița unei noi povești. Liderul de tineret îi oferă copilului spațiu pentru a-și împărtăși

binecuvântările cu care a fost înzestrat în comunitatea locală și în cadrul cultului. Modalitățile de a face acest lucru includ afișarea picturilor copilului în clădirea bisericii, oferirea de oportunități de a participa la închinare prin interpretarea unor piese muzicale și permiterea de a rosti o scurtă predică în cadrul unui Sabat dedicat tinerilor, dacă este posibil.

Biserica, ca instituție, ar trebui să fie pregătită să facă față schimbărilor pe care configurațiile familiale le aduc cu ele, inclusiv realitatea divorțului. Îmbrățișarea și acceptarea nu numai a adultului, ci și a copilului este foarte importantă pentru supraviețuirea familiilor, a bisericii însăși și a societății în general. Atunci când biserica primește persoane (și familiile acestora) care sunt divorțate sau trec printr-un divorț, acest lucru nu înseamnă că biserica este pro-divorț. Mai degrabă, înseamnă că biserica este pro-oameni și urmează îndemnul lui Isus din Ioan 13:35, care spune: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Adevărul este că biserica trebuie să fie clară cu privire la împărtășirea a două mesaje din Scriptură: Primul mesaj este idealul lui Dumnezeu pentru căsătoria pentru întreaga viață (Marcu 10:7-9), iar al doilea mesaj este realitatea decăderii umane și a harului lui Dumnezeu (Ioan 6:37). Aceste două mesaje nu sunt contradictorii. De fapt, îmbrățișarea și proclamarea acestor două mesaje va ajuta biserica să fie în același timp vocea lui Dumnezeu și inima lui Dumnezeu. Deși este adevărat că Dumnezeu urăște divorțul (Mal 2:16), ceea ce conferă bisericii responsabilitatea de a ajuta la consolidarea căsniciilor pentru a fi capabile să meargă până la capăt și, uneori, chiar să se ocupe de disciplinarea membrilor care ar putea să nu aibă motive biblice pentru divorț, este, de asemenea, adevărat că Isus declară: „M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită” (Luca 4:18), ceea ce obligă biserica să urmeze exemplul lui Isus de a-i ajuta pe cei care sunt zdrobiți, chiar și atunci când aceasta înseamnă confruntarea cu realitatea păcatului.

Fără îndoială, slujirea copiilor și adulților singuri, adaptată nevoilor lor, inclusiv slujirea celor care sunt singuri din cauza divorțului, i-ar ajuta enorm să-și recapete sentimentul de apartenență și le-ar accelera cu siguranță procesul de vindecare.⁴⁶ Dar, deși programele bisericii pot fi foarte utile pentru copiii cu părinți divorțați, membrii bisericii care ajung la ei, se împrietenesc cu ei, îi invită în casele lor și îi invită să participe la activitățile lor – spre exemplu, la serile de jocuri - și la serviciile divine din cadrul bisericii locale sau dintr-o altă biserică, toate acestea pot face o diferență și pot fi o binecuvântare oferită de Dumnezeu pentru ei.

CONCLUZII

Scopul acestui studiu a fost în principal acela de a ajuta părinții, copiii/tinerii, pastorii, liderii de tineret și membrii bisericii să se ocupe eficient de copiii ai căror părinți au divorțat. Obiectivul nu a fost acela de a scrie un tratat teologic, ci mai degrabă de a oferi sfaturi practice pe această temă prin explicarea procesului de divorț din perspectiva unui copil și a modului în care criza poate fi gestionată cu un anumit grad de succes.

Copiii care provin din familii separate au nevoi și sentimente speciale imediat după divorț și mulți ani după. Deoarece este adevărat că mulți dintre ei se simt responsabili pentru divorțul părinților lor, este important să îi facem să înțeleagă că nu ei sunt de vină și să îi ajutăm să atenueze potențialul impact negativ pe care separarea părinților lor l-ar putea avea asupra vieții lor. În plus,

realitatea divorțului îi obligă pe copii să se confrunte cu necesitatea de a se adapta la relații complet noi sau schimbate cu noii părinți vitregi, surori sau frați vitregi și membri ai familiei biologice. Copiii care provin din familii separate se pot confrunta cu multe schimbări, provocări și responsabilități familiale. Din cauza acestei experiențe, bisericile trebuie să se confrunte cu modul cel mai bun de a-i ajuta pe copii, tineri și adulți să se descurce în întrebări legate de imaginea lui Dumnezeu ca Tată Ceresc, despre învățarea încrederii, suferința și durerea, suferința interioară, precum și sexualitatea și căsătoria. Și, mai mult decât orice altceva, biserica trebuie să fie pregătită să îi ajute pe copiii ai căror părinți au divorțat să facă față durerii provocate de trauma separării părinților lor în moduri care îi vor ajuta să le facă față și să se vindece, astfel încât să poată duce o viață normală.

Adevărul este că în biserică există un număr din ce în ce mai mare de persoane divorțate și care sunt, în multe cazuri, copii care provin din familii separate. Din cauza acestei realități, biserica trebuie să se concentreze pe furnizarea de empatie, îndrumare și asistență pentru cei care sunt răniți și adesea afectați de propriul divorț sau de divorțul părinților lor. Acest lucru impune o mare responsabilitate bisericii de a fi proactivă. Desigur, a fi proactiv înseamnă a implementa programe de „sprijin în caz de divorț” pentru copii și părinți. Înseamnă, de asemenea, să existe programe de consiliere înainte de logodnă și înainte de căsătorie pentru a pregăti cuplurile care se gândesc la căsătorie cu abilități care să ajute la atenuarea rezultatelor conflictelor maritale care vor apărea în mod inevitabil. Astfel de programe, interacțiunile personale și prietenii cu colegii, frații și surorile mai în vârstă vor ajuta la eliberarea multora din poverile și traumele cauzate de divorț, creând în acest proces familii mai puternice și mai sănătoase, care, la rândul lor, vor da naștere unor biserici mai puternice și mai sănătoase care pot împărtăși Evanghelia cu putere și bucurie până la venirea Domnului.

NOTE BIBLIOGRAFICE

¹ Ellen G. White, "Love to God and Man," *Review and Herald*, 17 noiembrie 1896, oferă: "Dumnezeu ar dori ca familiile noastre să fie simboluri ale familiei din cer. Părinții și copiii să aibă acest lucru în minte în fiecare zi, raportându-se unii la alții ca membri ai familiei lui Dumnezeu. Atunci viețile lor vor avea un astfel de caracter încât să fie pentru lume o lecție obiect a ceea ce pot fi familiile care Îl iubesc pe Dumnezeu și Îl respectă poruncile. Hristos va fi glorificat; pacea, harul și dragostea Sa vor pătrunde în cercul familial ca un parfum prețios."

² Donna S. Hershkowitz și Drew R. Liebert, "The Direction of Divorce Reform in California: From Fault to No-Fault ... and Back Again?" (document pregătit pentru o audiere de către Comitetul Judiciar al Adunării din statul California, 6 noiembrie 1997), <https://ajud.assembly.ca.gov/sites/ajud.assembly.ca.gov/files/reports/1197%20divorcereform97.pdf> (accesat la 8 mai 2022), 1.

³ A se vedea Paul R. Amato, "Good Enough Marriages: Parental Discord, Divorce, and Children's Long-Term Well-Being," *Virginia Journal of Social Policy & the Law* 71 (2001-2002): 1.

⁴ Toate citatele biblice sunt din Noua Versiune King James, dacă nu se indică altfel.

⁵ Mark Earley, "Hope for Grown Children of Divorce," *The Christian Post*, 12 decembrie 2008, <https://www.christianpost.com/news/hope-for-grown-children-of-divorce.html> (accesat la 8 mai 2022).

⁶ Marija Ladic "13 Saddening Children of Divorce Statistics for 2022," *Legal Jobs*, 4 ianuarie 2021, <https://legaljobs.io/blog/children-of-divorce-statistics/> (accesat la 8 mai 2022), 2.

⁷ Anthony Giddens, *Modernity and Self-Identity: Self and Society in the Late Modern Age* (Stanford, CA: Stanford University Press, 1991).

⁸ Andrew Root, *The Children of Divorce: The Loss of Family as the Loss of Being* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2010).

⁹ licitație.

¹⁰ Judith Wallerstein, Julia M. Lewis și Sandra Blakeslee, *The Unexpected Legacy of Divorce: A 25 Year Landmark Study* (New York, NY: Hyperion, 2000).

¹¹ Ekkehardt Mueller, "Divorce and Remarriage in the New Testament," în *Marriage: Biblical and Theological Aspects*, ed. Ekkehardt Mueller și Elias Brasil de Souza, Biblical Research Institute Studies in Biblical Ethics 1 (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 2015), 247. Pentru o discuție mai amplă a subiectului, a se vedea *ibid.*, 207-246.

¹² Archibald D. Hart, *Helping Children Survive Divorce: What to Expect; How to Help* (Dallas, TX: Word, 1997), 38-39, 80, 92.

¹³ Wallerstein, Lewis și Blakeslee, 422.

¹⁴ Jann Gumbiner, "Divorce Hurts Children, Even Grown Ones," *Psychology Today*, 31 octombrie 2011, <https://www.psychologytoday.com/us/blog/the-teenage-mind/201110/divorce-hurts-children-even-grown-ones> (accesat la 31 decembrie 2021).

¹⁵ Wallerstein, Lewis și Blakeslee, 283.

¹⁶ Cynthia R. Pfeffer, ed., *Severe Stress and Mental Disturbance in Children* (Arlington, VA: American Psychiatric Association, 1996), 559-590.

¹⁷ Doreen Oelmann, *Das Fünf-Phasen-Modell zum Sterbeprozess nach Kübler-Ross*, adaptat de T. Witzig (Norderstedt: GRIN Verlag, 2008), 7-9.

¹⁸ Wallerstein, Lewis și Blakeslee, 34.

¹⁹ *Ibidem*, 411.

²⁰ *Ibidem*, 422.

²¹ Jann Gumbiner, "Divorce Hurts Children, Even Grown Ones," *Psychology Today*, 31 octombrie 2011, <https://www.psychologytoday.com/us/blog/the-teenage-mind/201110/divorce-hurts-children-even-grown-ones> (accesat la 31 decembrie 2021).

²² Paul Amato și Alan Booth, "The Consequences of Divorce for Attitudes Toward Divorce and Gender Roles," *Journal of Family Problems* 12 (1991): 306-323.

²³ E. Mavis Hetherington și John Kelly, *For Better or Worse: Divorce Reconsidered* (New York: Norton, 2002).

²⁴ Grant W. Mohi, "Positive Outcomes of Divorce: A Multi-Method Study on the Effects of Parental Divorce on Children" (teză de licență, University of Central Florida, 2014), 20-22, 28.

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ Grant W. Mohi, 20-22, 28.

²⁷ Remo H. Largo și Monika Czernin, *Glückliche Scheidungskinder* (München Zürich: Piper, 2015), 100.

²⁸ *Ibidem*.

²⁹ Wallerstein, Lewis și Blakeslee, 171.

³⁰ Largo și Czernin, 100.

VOI MERGE CU FAMILIA MEA | SĂRBĂTORIȚI CREAȚIA, FAMILIA ȘI SABATUL

³¹ Wayne Stocks, "The Bible and Children of Divorce," Hope 4 Hurting Kids, 27 februarie 2017, <https://hope4hurtingkids.com/family/divorce-and-family-disruption/bible-children-divorce/> (accesat la 31 decembrie 2021).

³² Joyce G. Baldwin, *Hagai, Zaharia și Maleahi: An Introduction and Commentary*, Tyndale Old Testament Commentaries 28 (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1972), 262. Richard A. Taylor și E. Ray Clendenen, *Hagai, Malachi*, The New American Commentary (Nashville, TN: Broadman and Holman, 2004), 356, notează: "Prea des, cuplurile căsătorite contemporane se gândesc la copii ca la o opțiune; ele consideră că fericirea sau împlinirea lor personală este obiectivul principal în căsătorie. Acest lucru nu trebuia să fie niciodată așa, conform revelației biblice". Mignon R. Jacobs, *The Books of Haggai and Malachi*, New International Commentary on the Old and New Testament, ed. E. J. Young, R. K. Harrison și Robert L. Hubbard Jr. (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2017), 260, sugerează: "Problema este fidelitatea față de divinitate și preocuparea de a produce copii care să fie fideli lui Yahweh".

³³ "Children, Youth, Families and Socioeconomic Status," American Psychological Association, <http://www.apa.org/pi/ses/resources/publications/children-families.aspx> (accesat la 31 decembrie 2021).

³⁴ Ibidem.

³⁵ Joshua E. Stern, "Strategies for Conflict Resolution in Divorce and Family Law," Stern Perkoski Mendez, 14 ianuarie 2013, <http://jesfamilylaw.com/blog/strategies-for-conflict-resolution> (accesat la 31 decembrie 2021).

³⁶ Susan Pease Gadoua, "Sunt divorțată. Now What?" *Psychology Today*, 10 iulie 2016, <https://www.psychologytoday.com/us/blog/contemplating-divorce/201607/im-divorced-now-what> (accesat la 31 decembrie 2021).

³⁷ Largo și Czernin, 259.

³⁸ Karen L. Maudlin, "Children of Divorce," *Today's Christian Woman*, septembrie 2008, <https://www.todayschristianwoman.com/articles/2008/september/children-of-divorce.html> (accesat la 8 mai 2022).

³⁹ Largo și Czernin, 150.

⁴⁰ Deborah Serani, "The Do's and Don'ts of Co-Parenting Well," *Psychology Today*, 28 martie 2012, <https://www.psychologytoday.com/us/blog/two-takes-depression/201203/the-dos-and-donts-co-parenting-well> (accesat la 31 decembrie 2021).

⁴¹ Hart, 218, 222, 225-226.

⁴² Wallerstein, Lewis și Blakeslee, 304.

⁴³ "Adventurer Club," Hagerstown Seventh-day Adventist Church, <http://www.hagerstownadventist.org/ministries/children/adventurer-club/> (accesat la 31 decembrie 2021).

⁴⁴ "Pathfinders and Adventurers," Elkins SDA Church, <https://elkinswv.adventistchurch.org/ministries/pathfinders-and-adventures> (accesat la 31 decembrie 2021).

⁴⁵ Root, 124-138.

⁴⁶ Rădăcină, 139.

Publicat din capitolul 19, publicat inițial în *Family: Contemporary Issues on Marriage and Parenting*, volumul 3 din seria Biblical Research Institute Studies in Biblical Ethics, editat de Ekkehardt Mueller și Elias Brasil de Souza, 2023. Folosit cu permisiune.

CONFRUNTAREA CU PIERDEREA UNEI PERSOANE DRAGI: CUM SĂ SUFERI ATUNCI CÂND MOARTEA UNEI PERSOANE ÎȚI ÎNGREUNEAZĂ VIAȚA

MATERIAL REALIZAT DE FRANK M. HASEL

Nota autorului: Prin acest articol, îmi împărtășesc experiența personală cu privire la momentul confruntării cu pierderea soției mele și, mare parte din ceea ce împărtășesc este preluat din cartea mea, *Love Is! A Journey of Grief, Grace, and Gratitude* (Eugene, OR: Cascade Books, 2024).

Tuturor ne plac poveștile despre căsnicii fericite. Ele sunt un strop de rai aici pe pământ. Experiența acceptării necondiționate într-o astfel de relație sigură produce fericire și ne ajută să ne dezvoltăm potențialul dat de Dumnezeu. O căsnicie armonioasă și plină de iubire este ceea ce ne dorim cu toții, se pare. Grija plină de iubire, experiența bunătății nemeritate și stabilitatea unui partener credincios în care poți avea încredere toată viața, așa arată o relație umană ideală, sau cel puțin așa ni se spune.

Am avut bucuria și privilegiul de a experimenta o astfel de căsătorie. A fost purtată de încredere reciprocă și dragoste. Deși căsnicia mea nu a fost perfectă - nicio căsnicie nu este perfectă în partea aceasta a cerului - dar a fost o relație încântătoare. Viața nu trebuie să fie 100% perfectă pentru a fi frumoasă. Iar dragostea noastră unul pentru celălalt a fost frumoasă. Dar ce te faci când această viață frumoasă se destramă? (Hasel, 2024). Timp de mulți ani, nu m-am confruntat niciodată cu suferințe severe sau cu moartea. Am avut parte de o copilărie lipsită de griji. M-am bucurat de confortul și dragostea familiei și a prietenilor care mi-au permis să trăiesc cu succes. M-am bucurat de căsnicia noastră fericită, am avut trei fii frumoși și talentați, am lucrat ca pastor și am reușit să obțin un doctorat în studii teologice. Am avut o carieră academică satisfăcătoare și am fost decan al unui seminar teologic. Viața era frumoasă. Eram mulțumit. Toate acestea s-au schimbat când m-am

Frank M. Hasel, PhD este director al Institutului de Cercetare Biblică al Conferinței Generale a Bisericii Adventister de Ziua a Șaptea, Silver Spring, MD, SUA.

confruntat cu o pierdere semnificativă în 2009. Moartea soției mele mi-a bulversat viața ca o tornadă. Mi-a schimbat complet existența. Moartea apare adesea pe neașteptate și, adesea, mult prea devreme. Ulrike (ortografia fonetică engleză este *ool-ree-keh*) avea doar patruzeci și trei de ani când a fost diagnosticată cu cancer la sân. Era un cancer de cea mai agresivă formă. Ea nu a ales să aibă cancer. De fapt, niciunul dintre noi nu l-a dorit. Ulrike avea un viitor strălucit în fața ei. Era încă foarte „necesară”. Cu toții am iubit-o enorm. Dar la mai puțin de un an după ce a fost diagnosticată cu cancer la sân, a murit. Cei care au cunoscut-o pot spune că era o persoană uimitor de pozitivă și veselă. A fost un exemplu inspirat de bunătate și iubire autentică. Ulrike avea o relație vie cu Isus și arăta o încredere neclintită în Dumnezeu. Când a murit, a fost împăcată cu ea însăși, cu oamenii pe care îi cunoștea și cu Dumnezeu. Pentru ea, moartea a fost o eliberare de toată suferința ei. Pentru cei trei copii ai noștri și pentru mine a fost - și încă mai este - o pierdere foarte crudă.

Mascha Kaléko, unul dintre poeții mei preferați, și-a revărsat suferința ca urmare a morții fiului ei în următoarele rânduri:

Teama de propria mea moarte nu este atât de puternică, ci doar de moartea celor pe care îi iubesc nespus de mult.

Cum voi trăi când ei nu vor mai fi aici? ... El știe

foarte bine pe cine o să aleagă; -

Iar cei care suportă vor putea să ierte.

Gândiți-vă: propria moarte trebuie doar să moară,

dar cu moartea altora trebuie să trăiești (Nolte, 2017, p. 101).

Da, puteam să-mi înfrunt propria moarte. Nu mi-a fost teamă să mor. Dar a trăi cu moartea lui Ulrike, a cărei voce plăcută îmi umplea zilele și mă făcea să mă simt ca acasă, în care aveam cea mai mare încredere și care era cea mai apropiată de inima mea, este cu totul o altă poveste și pare să fie un proces de învățare pe tot parcursul vieții pentru mine. Găsirea unor noi modalități de a trăi cu absența persoanei care a însemnat atât de mult pentru mine este o experiență de învățare bruscă și dificilă. Confruntarea cu realitatea morții și cu realitatea dură de a trăi fără ea este brutal de dureroasă. Dintr-o dată, chiar lucrurile pe care le luasem de bune, viața însăși, nu mai erau sigure.

Găsirea unor noi modalități de a-mi aranja viața de văduv fără persoana pe care am iubit-o atât de mult este mai ușor de spus decât de făcut. Pierderea persoanei pe care o iubești atât de profund este un drum greu de parcurs. Este un coșmar. Obişnuiam să cred că povestea pierderii soției mele era un handicap. Este adesea ciudat să întâlnești oameni care nu știu ce să spună când aud ce s-a întâmplat. Oamenilor le pare rău pentru mine, chiar și

după ce au trecut anii. Pierderea iubirii vieții tale nu este un lucru atractiv. Faptul că sunt văduv mă face să simt că nu mă mai încadrez în grupurile sociale familiare. Dar cu timpul mi-am dat seama că povestea mea poate fi și o binecuvântare. Împărtășirea a ceea ce mi s-a întâmplat este deosebit de eficientă în conectarea cu alți oameni din timp și spațiu care au trecut prin experiențe similare.

Există o anumită tovarășie în pierdere în care suntem atrași atunci când o trăim. Poate fi o ușurare să descoperim că durerile despre care credem că sunt doar ale noastre sunt resimțite și de mulți alții. Și este bine să știi, mai ales ca bărbat, că este în regulă să plângi, că este în regulă să apelezi la ajutorul altora, că este în regulă să fii confuz și să nu știi ce să faci, că este perfect normal să ai sentimente de invidie și furie, că este în regulă să fii speriat să trăiești fără persoana pe care o iubești atât de mult, să nu știi cum să stăpânești viitorul singur. De asemenea, este în regulă să vezi că există încă momente de lumină și speranță, de sprijin și încurajare neașteptate. Există scilipiri de credință. Aceste părți prețioase ale poveștii trebuie spuse și ele și merită să fie împărtășite.

Dintre multele lucruri despre care s-ar putea vorbi și pe care le-am împărtășit în detaliu în cartea mea (Hasel, 2024). Aș dori să subliniez pe scurt două aspecte care au devenit semnificative și semnificative în experiența mea de doliu. Primul este că durerea este sinonimă cu pierderea multor lucruri, dar nu din lipsă de iubire. De fapt, durerea există pentru că iubim (Hasel, 2024, p. 67-70). Durerea există doar pentru că este o expresie a iubirii noastre pentru persoana care a murit. La fel de incredibil de complexă și bogată, iubirea noastră își croiește drum în fiecare parte a ceea ce suntem. Durerea ne atinge în moduri remarcabile și adesea destul de neașteptate, amintindu-ne de lucrurile pe care le-am împărtășit și pe care le-am iubit. Mirosul parfumului ei preferat. O fotografie care vă amintește de o vacanță petrecută împreună. Muzica ei preferată. Un imn cântat la biserică care rezonază cu experiența mea. Lista este nesfârșită. Durerea este la fel de complexă ca iubirea care a creat acele nenumărate momente care au făcut viața frumoasă și interesantă.

Am crezut cândva că există anumite etape ale durerii pe care trebuie să le stăpânesc pentru a trece în sfârșit peste ea. Am crezut că trebuie să învăț să las durerea în urmă și să merg mai departe. Ar trebui să mă surprindă atunci faptul că, mulți ani mai târziu, încă mă gândesc la ea aproape în fiecare zi? Nu! Deloc! Cum aș putea să o uit vreodată? Unii ar putea crede că sunt blocat în durerea mea și că am nevoie de o încheiere a acestui capitol pentru a putea merge mai departe. Dar eu nu mă simt blocat în durerea mea. Sunt o persoană fericită. Trăiesc o viață încântătoare. Îmi iubesc toți fiii, nora și scumpa mea nepoată. Am o carieră împlinită și satisfăcătoare care mă provoacă să învăț lucruri noi și mă ajută să cresc în cunoștințe și abilități. Mă bucur de compania câtorva prieteni foarte buni și apropiați. Sunt mulțumit - și mai ales fericit. Da, mi-e dor de soția mea. De ce nu mi-ar lipsi? Pentru mine

are sens. Ea a fost prima mea iubire. Ea este mama fiilor mei. Încă o iubesc. Voi înceta vreodată să o iubesc în tăcere pe cea pe care am iubit-o odată cu voce tare? Durerea, la fel ca iubirea, nu este un proces care să fie împărțit în etape diferite prin care să treci și pe care în final să le lași în urmă. Nu așa funcționează durerea. Dar dacă înțelegem că trăim durerea doar pentru că am trăit iubirea, ne dăm seama că suferim pierderea doar pentru că am iubit acea persoană în primul rând. Cu cât iubirea noastră pentru persoana care a murit este mai puternică, cu atât mai intensă va fi durerea noastră. Durerea noastră este proporțională cu profunzimea cu care cineva pe care îl iubim ne-a atins viața. Prin însăși natura sa, doliul confirmă valoarea. Doar atunci când înțelegem durerea ca pe o expresie a iubirii noastre, dobândim o perspectivă utilă și vindecătoare asupra modului de a o procesa. Acest lucru este valabil indiferent dacă rămâneți singuri sau vă recăsătoriți.

Amintirea iubirii voastre rămâne. Dragostea rămâne! Dragostea nu vrea să fie lăsată în urmă. Dragostea nu vrea să „meargă mai departe”. Dragostea adevărată vrea să fie acolo - cu celălalt - pentru totdeauna. A ne aștepta să lăsăm asta în urmă și să uităm de ea ar însemna să uităm și să ignorăm iubirea noastră. A merge mai departe fără durere ar fi o trădare a iubirii noastre. Provocarea este să integrăm durerea în viața noastră în așa fel încât să o putem vedea ca parte a iubirii noastre. Vom continua să trăim și vom continua să suferim, pentru că vom continua să iubim. Această iubire va fi cu noi pe măsură ce găsim noi moduri de a trăi fără să uităm. Vestea bună este: durerea durează atât timp cât durează iubirea!

Cealaltă lecție importantă pe care am învățat-o în suferința mea este arta pierdută a plângerii (Hasel, 2024, p. 46-51). Mulți creștini întâmpină dificultăți în a-și exprima adevăratele sentimente atunci când se confruntă cu tragedii, suferințe și pierderi. Discrepanța dintre durerea pe care o simt din cauza pierderii unei persoane dragi și modul în care vorbesc cu pioșenie despre aceasta poate duce la probleme mai mari și poate chiar să afecteze negativ percepția noastră spirituală și să împiedice un proces de vindecare în confruntarea cu pierderea în sine. Cu toate acestea, practica biblică a plânsului ne ajută să facem față suferinței, nedreptății și durerii morții în moduri benefice. Plânsul ne ajută să fim sinceri cu Dumnezeu și să ne exprimăm durerea și încrederea, lupta și credința. Plânsul este o expresie a credinței în care ne luptăm cu onestitate cu paradoxul realității durerii și cu promisiunea bunătății lui Dumnezeu. Plânsul nu este o plângere ca un scop în sine. Din punct de vedere biblic, plânsul este posibilă doar dacă credem în mila, bunătatea și harul lui Dumnezeu. Ea este înrădăcinată în convingerea și speranța că Dumnezeu va izbăvi în cele din urmă, că Dumnezeu este bun și atotputernic. Fără o astfel de credință nu ar exista plâns! Plânsul ne ajută să facem față realității dure a unei vieți grele și nedrepte, în timp ce avem încredere în iubirea și suveranitatea lui Dumnezeu. Ea ne procesează durerea. Fără practica plânsului, amărăciunea și mânia ne vor amorți rapid viața spirituală și chiar o vor ucide.

Plânsul recunoaște nedreptatea care există în această lume păcătoasă și faptul că lucrurile rele se întâmplă chiar și oamenilor foarte buni, declarând în același timp că suferința și durerea nu vor avea ultimul cuvânt. Dumnezeu nu este ofensat de plânsul nostru. Scriitorii psalmilor ne-au învățat în mod repetat să ne exprimăm regretul. Este interesant de observat că cel puțin o treime din cei 150 de psalmi sunt plângeri. Acest lucru face din plângeri cea mai mare categorie din Psalmi. Și, o carte întregă din Biblie, cartea Plângerilor, este dedicată plângerii! În plângere încetăm să ne prefacem. În plângere recunoaștem că nu mai deținem controlul asupra situației noastre. În plângere ne vărsăm sincer inima către Dumnezeu în absența simțită a shalom-ului lui Dumnezeu. Exemplul a numeroși scriitori biblici și eroi ai credinței ne spune că plângerea nu este greșită (Vroegop, 2019). De fapt, este esențială pentru a face față durerii și suferinței în moduri vindecătoare. Dar adevăratul plâns poate avea loc doar în contextul unei relații de încredere și iubire cu Dumnezeu. Nu este o scufundare în plângerile noastre. Pe măsură ce abandonăm suferința și chiar lucrurile pe care nu le înțelegem, El ne mută atenția spre Dumnezeu însuși. În plângerea biblică, ultimul nostru cuvânt se referă la obiectul speranței noastre, cel pe care toate plângerile îl doresc și la care ne conduc: Isus, care prin suferința și moartea Sa pe cruce ne-a salvat și care, prin urmare, ne înțelege fragilitatea și nevoia (Evrei 4:15- 16).

Să fiu sincer cu Dumnezeu fără să mă prefac, să fiu vulnerabil în fața Lui și să-mi exprim temerile Celui care înțelege, chiar dacă eu nu înțeleg, are un efect transformator. Nu pot explica această experiență. Pot doar să mărturisesc cu umilință adevărul că, pe cât de dureroasă este moartea unei persoane dragi, există un miracol care este chiar mai mare decât această experiență teribilă și acesta este harul uimitor al lui Dumnezeu. Biblia ne spune că „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare!” (Plângerile lui Ier. 3:22-23). În timp ce moartea și durerea ne pot face să ne simțim la pământ, nu putem cădea mai adânc decât în brațele iubitoare ale lui Dumnezeu. Căci inima Lui este atinsă de durerea noastră și El este cel care ne susține chiar și atunci când nu înțelegem. Nu sunteți singuri!

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Hasel, F. (2024). *Dragostea este! O călătorie de durere, grație și recunoștință*. Cascade Books. Nolte, A. (2017). *Poemele lui Mascha Kaléko* (p. 101). Fomite.

Hasel, F. (2024). *Dragostea este! O călătorie de durere, grație și recunoștință* (pp. 46-51). Cascade Books. Hasel, F. (2024). *Dragostea este! A journey of grief, grace, and gratitude* (pp. 67-70). Cascade Books. Vroegop, M. (2019). *Nori întunecați, milă profundă: Descoperirea harului plângerii*. Crossway.

POVESTEA CREAȚIEI PENTRU COPIII NOȘTRI

MATERIAL REALIZAT DE JOSEPH KIDDER ȘI KATELYN CAMPBELL WEAKLEY

MINUNEA CREAȚIUNII

Revelația și natura mărturisesc ambele că universul este un loc incredibil. Pe măsură ce oamenii de știință descoperă pas cu pas minunății ale lumii naturale, acest adevăr devine și mai evident. Spre exemplu, genele care se găsesc în fiecare ființă vie și care dau structura caracteristică, cum ar fi ADN-ul, sunt destul de mici. Cu toate acestea, dacă tot ADN-ul din corpul dumneavoastră ar fi dezintegrat și așezat cap la cap, ar măsura 34 de miliarde de mile lungime: aceasta este lungimea necesară pentru a călători de șase ori până la și de la Pluto! Vorbind despre sistemul nostru solar, oamenii de știință au stabilit că soarele nostru reprezintă 99,86% din masa totală a sistemului nostru solar; de fapt, Pământul ar putea încăpea în interiorul soarelui de 1,3 milioane de ori! Oamenii de știință au estimat, de asemenea, că ar putea exista până la trei sextilioane de stele în univers (300.000.000.000.000.000.000.000.000.000), ceea ce este mai mult decât totalul granulelor de nisip găsite pe Pământ (Sundermier, 2016). Natura este cu adevărat uimitoare! Dar de unde a apărut? De unde venim noi? Psalmistul scrie: „Cerurile vestesc slava lui Dumnezeu; și cerul arată lucrarea Lui” (Psalmul 19:1). Lumea naturală este complexă și frumoasă, reflectând înțelepciunea, puterea și iubirea Creatorului său. Acesta este locul unde încep toate poveștile noastre: în mâinile Creatorului.

După ce Dumnezeu a creat lumea, El ne-a creat după chipul Său, dar odată cu introducerea păcatului în lume, acel chip a fost afectat. „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Dar Scriptura ne spune că va exista o re-creare și o restaurare a acelu chip prin harul lui Isus. „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul

Joseph Kidder, DMin este profesor de teologie practică și aplicată la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea de la Universitatea Andrews din Berrien Springs, Michigan, SUA. **Katelyn Campbell Weakley**, MDiv, MSW este pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Mount Tabor, Portland, Oregon, SUA.

Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.” (Romani 3:24). Acest articol intenționează să ofere părinților, tutorilor și educatorilor idei pentru predarea cât mai eficientă a poveștii Creației, copiilor. Pe măsură ce explorați cu ei povestea Creației și ce înseamnă să fii făcut după chipul lui Dumnezeu, există multe concepte de discutat. Povestea Creației demonstrează cât de valoroși suntem pentru Dumnezeu. Ne învață că suntem întotdeauna iubiți și meniți să avem acces la El și să ne bucurăm de prezența Sa. În plus, povestea trece dincolo de Creație pentru a ne învăța despre intrarea păcatului în lume și planul lui Dumnezeu de a reflecta imaginea Sa în noi. Acest articol analizează principiile învățării copiilor despre Creație. Totuși, aceste principii pot fi utilizate în predarea oricărui pasaj din Scriptură sau doctrină.

FORMAREA CREDINȚEI COPILOR

În articolul lor intitulat „Best Practices in Children's Faith Formation”, John Roberto și Katie Pfiffner afirmă că „o formare eficientă a credinței în copiii respectă modul în care copiii învață astăzi, oferind activități de învățare care sunt experiențiale, bogate în imagini, multisenzoriale, interactive, captivante și variate în învățare” (Roberto & Pfiffner, 2021). Există lecții care pot fi învățate în viața de zi cu zi. Pe măsură ce evenimentele se succed și familia voastră experimentează viața împreună, încercați să găsiți asemănări cu Scriptura. Ce lecții de moralitate pot fi învățate? Ce aspecte ale caracterului lui Dumnezeu pot fi observate? Rugați-vă ca Dumnezeu să vă deschidă ochii pentru a vedea ce lecții puteți scoate din rutina viații de zi cu zi și apoi începeți pur și simplu să le împărtășiți copiilor dumnezeavoastră. Puneți-le întrebări despre ceea ce văd și experimentează. Întrebați-i cum se leagă acestea de ceea ce cunosc despre Dumnezeu și Biblie. Puneți accent pe valorile și morala creștină. Pe măsură ce exersați aceste conversații cu copiii dumnezeavoastră, ele vor deveni treptat parte din rutina zilnică, iar copiii se vor implica cu nerăbdare.

ÎNVĂȚĂTURA BIBLICĂ A CREAȚIEI - CREAREA LUMII

Să reflectăm împreună la lucrarea lui Dumnezeu de a aduce la existență tot ceea ce cunoaștem. „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui. Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă. (Psalmul 33:6,9). „Tu ai așezat* pământul pe temeliiile lui și niciodată nu se va clătina.” (Psalmul 104:5). Aceste versete din Scriptură răspund la întrebarea noastră despre origine: prin Dumnezeu, toate celelalte au luat naștere. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1:3). „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.” (Coloseni 1:16-17). De-a lungul capitolului 1 din Geneza, Dumnezeu vorbește în fiecare zi, iar lumea înflorește din ce în ce mai mult. Din nou și din

nou, Dumnezeu ajunge la sfârșitul zilei Sale de creație, privește lumea și vede că este bună (Geneza 1:4,10,12,18,21,25). Ellen White descrie lumea în momentul creațiunii: „Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos. Suprafața sa era variat dispusă, cu munți, dealuri și câmpii, intersectate din loc în loc de râuri mari și lacuri încântătoare; dar dealurile și munții nu erau prăpăstioși și accidentați, plini de coborâșuri amețitoare și abisuri înspăimântătoare, așa cum sunt astăzi; vârfurile ascuțite și inegale ale munților pământului erau îngropate sub pământul roditor, care făcea ca pretutindeni să crească o vegetație luxuriantă. Nu existau mlaștini sau pământuri aride. Boschete pline de farmec și flori delicate se înfățișau ochilor în orice parte ai fi privit. Înălțimile erau acoperite de copaci mult mai falnici decât cei care există astăzi. Aerul era curat și sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. Întreaga priveliște întrecea în frumusețe chiar și grădina cea mai bogat ornamentată a celui mai de seamă palat. Oștile cerești priveau scena cu încântare și se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu” (White, 1890). Ellen White și autorii Scripturii se minunau de puterea creatoare a lui Dumnezeu și de frumusețea creațiilor Sale. Noi trebuie să le transmitem copiilor noștri aceeași admirație și uimire, pentru a-i ajuta să înțeleagă puterea, caracterul și frumusețea Creatorului lor.

CREAREA LUI ADAM ȘI A EVEI

Ultima intervenție a lui Dumnezeu în creație? Bărbatul și femeia. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” (Geneza 1:26-27). Prin urmare, ca oameni, am fost creați după chipul Creatorului nostru, cu aceeași sensibilitate morală ca a Sa (Criswell, 1982). El este motivul existenței noastre. Max Lucado scrie: „Tu nu ai fost un accident. Nu ai fost produs în serie. Nu ești un produs al liniei de asamblare. Ați fost planificați în mod deliberat, înzestrați în mod specific și poziționați cu dragoste pe Pământ de către Meșterul Artizan” (Lucado, 1999). În mâinile Lui este locul unde a început și unde continuă povestea ta. „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa...” (Fapte 17:28). Dar de ce? De ce a ales Dumnezeu să creeze oameni? De ce a decis ca tu și cu mine să existăm? De ce suntem chiar aici? În Ioan 17:3, Hristos se roagă Tatălui Său din ceruri, spunând: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Isus s-a rugat ca noi să-L *cunoaștem* pe Dumnezeu. Acest lucru făcea parte din planul inițial pentru care am fost creați - ca să-L cunoaștem pe Dumnezeul nostru. De asemenea, am fost creați pentru a-L iubi pe Dumnezeu. Deuteronomul 6:5 afirmă: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” Dumnezeu ne-a creat pentru ca noi să-L putem iubi, dar El nu a decis acest lucru în mod egoist. De asemenea, Dumnezeu ne-a creat pentru ca El să

ne poată iubi și noi să ne putem bucura de El. „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalmul 37:4). „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem” (1 Ioan 3:1). Am fost meniți să fim martori ai dragostei lui Dumnezeu. Ellen White notează că Dumnezeu i-a binecuvântat cu iubire pe Adam și Eva în așa fel încât ei să se poată bucura cu adevărat de lumea lor. „Domnul i-a binecuvântat pe Adam și Eva cu inteligența pe care nu o dăduse niciunei alte creaturi. El l-a făcut pe Adam suveranul de drept peste toate lucrările mâinilor Sale. Omul, făcut după chipul divin, a putut contempla și aprecia lucrările glorioase ale lui Dumnezeu în natură” (White, 1974). Având în vedere toate aceste motive, am fost creați pentru a aduce slavă lui Dumnezeu, aceasta fiind lecția pe care trebuie să o transmitem copiilor noștri. „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11). Dumnezeu merită laudă și onoare. Vocile noastre au fost menite să se ridice spre El în semn de admirație și apreciere. Din aceste motive, Dumnezeu a intenționat existența noastră: pentru ca noi să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să-L iubim, să fim iubiți de El și să-I aducem laudă, onoare și glorie (Apocalipsa 7:10-12).

PREDAREA PUTERII CREATOARE A LUI DUMNEZEU

Creația lui Dumnezeu nu a fost făcută la întâmplare; totul a fost meticolos proiectat. Însuși Isus spune: „Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.” (Matei 6:28a-29). Aceasta înseamnă că există multe lucruri de care să ne minunăm și pe care să le apreciem în creația lui Dumnezeu. De asemenea, înseamnă că există multe de învățat și de predat. Iată câteva modalități de a vă ghida copilul în înțelegerea conceptelor-cheie legate de puterea creatoare a lui Dumnezeu.

CITIREA SCRIPTURII

Adesea, cel mai bun mod de a-i învăța pe copiii dvs. despre minunea Creației este pur și simplu să începeți să citiți Biblia cu ei. Folosiți o versiune prietenoasă a Bibliei pentru copii și începeți cu Geneza 1 și 2. Discutați cu copilul dvs. despre cum ar fi fost să vă aflați acolo și să-L vedeți pe Dumnezeu vorbind despre tot ceea ce există. Comparați natura pe care o vedem acum cu descrierile găsite în aceste prime două capitole. Apoi, poate citiți împreună capitolul 3 din Geneza și explorați diferențele care au umplut pământul după ce Adam și Eva au mâncat fructul. Întrebați- vă copilul cum s-ar fi simțit dacă ar fi fost Adam sau Eva în această poveste. După citirea capitolului 3 din Geneza, aceasta poate fi, de asemenea, o ocazie excelentă de a începe să explorați cu ei motivul planului de mântuire al lui Isus. Psalmii sunt, de asemenea, plini de exemple de conectare a creației la Creator. De exemplu, în Psalmul 139, regele David scrie despre legătura intimă dintre noi și Dumnezeu: "Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțelele mamei mele: Te laud că sunt o făptură

așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” Uimirea lui David față de creație este ceva ce le puteți transmite copiilor dvs. atunci când vă gândiți împreună cu ei la minuțiozitățile și complexitatea propriului lor corp. Citiți împreună pasaje din Psalmi (cum ar fi Psalmii 8, 19 și 104) și discutați cu copilul dumneavoastră despre conexiunea dintre lumea creată și Creatorul ei.

FOLOSIND SHEMA

Dumnezeu ne-a dat instrucțiuni clare despre cum să ne învățăm copiii despre El într-un pasaj din Scriptură cunoscut sub numele de Shema. „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”(Deuteronom 6:4-9). O idee principală a Shemei este experiența continuă de a-i învăța pe copii. Domnul îi instruieste pe părinți să își învețe copiii despre El în orice moment - de dimineața până seara, acasă și în timpul călătoriilor, cu fiecare ocazie. Dragostea lui Dumnezeu pentru noi și dragostea noastră pentru El trebuie să fie continuu pe buzele noastre, transmisă copiilor noștri. "Îmi deschid* gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi. Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor, ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut. (Psalmi 78:2-4). Cum ar putea părinții să își petreacă tot timpul învățându-și copiii? Atunci când privim prin prisma instruirii zilnice, putem începe să vedem oportunități pentru lecții despre Dumnezeu de-a lungul activităților noastre zilnice. Când ne plimbăm prin parc, când plouă, când avem parte de soare, când avem grijă de animalele noastre de companie - toate aceste experiențe zilnice și multe altele pot fi oportunități de a-i învăța pe copiii noștri despre Dumnezeu, creația, dragostea Sa și planurile Lui pentru viața noastră.

UTILIZAȚI ACTIVITĂȚI CREATIVE

Munca depusă în săptămâna creației a fost demnă de admirație și uimire. Puterea creatoare a lui Dumnezeu este cu mult peste capacitatea noastră. Deși oamenii au capacitatea incredibilă de a crea opere de artă cu ajutorul vopselelor, lutului, cuvintelor, și multe altele, cel mai bun lucru pe care orice om îl poate face este să exprime o idee sau un lucru într-un mod nou. Niciun material nu este creat din nimic. Nu există nicio capodoperă nouă complet lipsită de orice lucru dezvoltat anterior. Dar Dumnezeu nu a avut limite. El a creat totul din nimic, ceea ce niciun om nu ar putea face vreodată. Capacitatea creatoare a lui Dumnezeu este pur și simplu impresionantă (Erickson, 1985). Cu toate acestea, chiar dacă capacitatea creativă a lui Dumnezeu o depășește cu mult pe a noastră, El ne-a insuflat

aceeași dorință și capacitate de a proiecta și realiza opere de artă - de la picturi, la grădini și arhitectură. Copilăria este momentul perfect pentru a începe „antrenamentul mușchilor creativi”. Activitățile artistice precum desenul și meșteșugurile simple sunt oportunități perfecte pentru părinți de a explora ideile despre creația lui Dumnezeu și creativitatea umanității ca purtători ai chipului lui Dumnezeu. Ce modalitate mai bună de a învăța despre Creație decât prin implicarea copiilor în procesul creativ!

MEMORAȚI UN VERSET

Psalmul 119:11 spune: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” Ellen White se face ecoul acestui sentiment spunând: „Dacă cuvintele lui Isus locuiesc în noi, vom reprezenta dragostea Sa, prin bunătate, prin umilință, venind în strânsă uniune cu poporul lui Dumnezeu și lucrând ca misionari ai lui Isus oriunde avem ocazia. În loc să căutăm să ne glorificăm pe noi înșine, vom înălța numele care este mai presus de orice nume, Isus”(White, 1892). Memorarea Cuvântului lui Dumnezeu ne menține inimile, mințile și comportamentele pe drumul cel bun și în concordanță cu viețile pe care Dumnezeu ne-a chemat să le trăim. Atunci când predați povestiri, lecții și idei din Biblie, este înțelept să includeți și memorarea unor versete din Scriptură. Copiii învață bine prin repetiție, ceea ce face ca memorarea versetelor din Biblie să fie un instrument foarte util pentru a-i ajuta pe copii să înțeleagă conceptele găsite în povestea Creației. Relatarea Creației din Scriptură este foarte lirică și plină de concepte importante: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. (Geneza 1:27). Alegeți un verset-cheie sau două pentru a vă ajuta copilul să învețe și să prețuiască povestea Creației.

CONCLUZII

În relatarea despre crearea lumii, se găsește explicația de ce și cum au apărut lumea și omenirea. Aceasta explică existența Creatorului nostru suprem și spune cine este El. De fapt, întreaga natură mărturisește despre puterea și caracterul Său. Ellen White scrie despre acest fenomen uimitor, spunând:

„Natura și revelația mărturisesc deopotrivă despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este izvorul vieții, al înțelepciunii și bucuriei. Priviți la lucrurile minunate și frumoase din natură! Gândiți-vă la minunata lor adaptare nu numai la nevoile și fericirea omului, ci ale tuturor creaturilor! Lumina soarelui și ploaia care înveselesc și reîmprospătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului.” (White, 1892).

Dragostea lui Dumnezeu poate fi văzută în întreaga Sa creație, oriunde am privi. White continuă discuția despre această manifestare: „De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie

desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.” (White, 1911). Aceasta este lucrarea extraordinară a naturii lui Dumnezeu în viața noastră: ne vorbește despre iubirea Sa și ne atrage la El. Autorul de apologetică Eric Lyons scrie, „Într-adevăr, frumusețea, splendoarea și designul creației lui Dumnezeu ar trebui să ne conducă mai aproape de Creator. „Amprente” Lui ar trebui să ne îndemne să simțim admirație față de El. Ele ar trebui să ne facă să îngenunchem în semn de închinare față de El. Și ar trebui să ne oblige să le spunem altora despre El. Așa cum a cântat psalmistul, ar trebui să „Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui! Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decât toți dumnezeii ([Psalmul]96:3-4)” (Lyons, 2021). Dumnezeul creației este un Dumnezeu al iubirii, care merită închinarea și lauda noastră. Inima Sa plină de iubire și puterea Sa nemăsurată înseamnă că putem avea încredere în El pentru a ne lăsa în grija Sa. Acestea sunt idei importante pe care trebuie să începem să le prezentăm copiilor noștri încă de la o vârstă fragedă. În acest articol, am analizat mai multe modalități de a preda povestea și lecțiile Creației. Este posibil să găsiți mai multe metode care funcționează bine cu copiii dumnevoastră. Cel mai important mod de a vă învăța copiii este pur și simplu să fiți intenționați și să profitați de fiecare ocazie.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Criswell, W. A. (1982). *Great doctrines of the Bible* (Vol. 2, p. 133). Editura Zondervan. Erickson, M.

J. (1985). *Teologia creștină* (pp. 374-375). Baker Book House.

Lucado, M. (1999). *Aplauzele cerului* (p. 175). Editura Word.

Lyons, E. (2011). Gândiți-vă la creația lui Dumnezeu: Gândiți-vă la măreția lui Dumnezeu. Apologetics Press. <http://apologeticspress.org/APContent.aspx?category=12&article=1591>

Roberto, J., & Pfiffner, K. (2021, 13 septembrie). Cele mai bune practici în formarea credinței copiilor. *Lifelong Faith*. https://faithformationlearningexchange.net/uploads/5/2/4/6/5246709/best_practices_-_children_faith_formation.pdf

Sundermier, A. (2016, 23 august). Ai putea încadra întreaga rasă umană într-un cub de zahăr - și alte 13 fapte pentru a pune universul în perspectivă. *Business Insider*. <https://www.businessinsider.com/14-facts-about-the-universe-2016-8>

White, E. G. (1890). *Patriarhi și profeți* (p. 44). Review and Herald Publishing Association. White, E.

G. (1874, 24 februarie). *Review and Herald*. Review and Herald Publishing Association. White, E. G. (1892, 16 februarie). *The Review and Herald*. Review and Herald Publishing Association. White, E. G. (1892). *Steps to Christ* (p. 9). Pacific Press Publishing Association.

White, E. G. (1888). *Marea controversă* (p. 678). Pacific Press Publishing Association.

CELE ȘAPTE SECRETE ALE FAMILIEI REZISTENTE ÎN MOMENTE DE CRIZĂ

MATERIAL REALIZAT DE GABOR MIHALEC

Din 2020, viețile noastre au suferit schimbări semnificative. Inițial, am crezut că pandemia reprezintă doar o amenințare la adresa sănătății și a economiei, dar, de atunci, ne-am dat seama că a pus la grea încercare și relațiile noastre. Terapeuții de cuplu sunt mai ocupați ca niciodată, iar la nivel internațional, rata divorțurilor a crescut vertiginos. Abuzul domestic a luat amploare în multe locuri, determinând ONU să îl clasifice drept „pandemie paralelă” alături de COVID-19. Aceasta a fost urmată de conflictul ruso-ucrainean și de o creștere ulterioară a inflației, a crizei energetice, a incertitudinii și a amenințărilor. Nu este de mirare că familiile și relațiile se simt mai împovărate decât în deceniile anterioare.

Ce deosebește cuplurile și familiile care au cedat sub presiunea ultimilor ani, îndreptându-se spre degradare sau chiar destrămându-se, de cele care au reușit să se dezvolte constant, chiar și în mijlocul crizelor? Aceasta a fost întrebarea pe care am pus-o în timpul primului val de lockdown, atunci când am căutat răspunsuri prin intermediul unui sondaj realizat cu 1300 de participanți. Am analizat aproape 100.000 de puncte pentru a găsi răspunsuri precise și a oferi cuplurilor și familiilor instrumente pentru a prospera. Am identificat diferențele dintre cele două grupuri în 7 puncte-cheie, toate acestea putând fi învățate! Concluziile acestui studiu sunt rezumate în cartea „Storm Proof Love” (Mihalec, 2021), pe care am scris-o cu scopul de a face fiecare capitol echivalent cu un seminar de o oră și jumătate, potrivit pentru a fi susținut live sau online. Capitolele se încheie cu exerciții pentru a spori interactivitatea, care sunt efectuate cu cuplurile participante în timpul seminarului.

Gabor Mihalec, PhD, este director al Departamentului Slujirea Familiei din cadrul Conferinței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a Uniunii Maghiare din Pecel, Ungaria.

1. EXPRIMAREA EMOȚIILOR

Cuplurile ale căror relații s-au consolidat în perioade de criză au fost pricepute îndeajuns să se implice reciproc în lumea lor emoțională. Chiar dacă au trăit emoții negative (frică, nesiguranță, tristețe), exprimarea acestora i-a apropiat, deoarece a stârnit empatia celeilalte persoane. În situații tensionate, cearta și comunicarea rațională creează distanță. Dă impresia că nu suntem importanți pentru cealaltă persoană. Cu toate acestea, emoțiile aduc oamenii mai aproape. Atunci când începem să vorbim cu partenerul nostru despre emoțiile noastre, evocăm încrederea, creăm empatie și reducem distanța. Distanța fizică dintre două persoane începe să se reducă, vocile lor devin mai liniștite și se stabilește o atmosferă intimă între ele.

Dar cum să vorbim despre emoțiile noastre dacă nimeni nu ne-a învățat cum? Tehnica comentatorului sportiv poate fi foarte utilă în stăpânirea exprimării emoțiilor. Comentatorii sportivi au o capacitate fantastică de a ne face să vedem ce se întâmplă pe teren doar prin comunicarea verbală, în timp ce noi călătorim într-o mașină și putem vedea doar asfaltul. Imaginați-vă că furtuna emoțională care se dezlănțuie în noi este un meci de fotbal în inimile noastre, iar emoțiile sunt jucătorii. Să începem prin a numi jucătorii de pe teren (etichetarea emoțiilor)! În loc de Ronaldo, să spunem că există furie; în loc de Messi, există teamă, iar în loc de Szoboszlai, există speranță. Odată ce am identificat toți jucătorii de pe teren, să spunem cine se mișcă unde și ce face. Spre exemplu, furia împinge înainte agresiv. Frica aleargă alături. Dar vizavi de ei, există speranța; deși aleargă încet și slab, cel puțin este pe teren. Odată ce ați devenit competenți în transmiterea emoțională ca comentator sportiv, este timpul pentru următorul pas. Acum, treceți de pe scaunul comentatorului pe scaunul antrenorului și nu vă limitați să observați ce se întâmplă pe teren; fiți cei care determină ce se întâmplă pe teren! În loc să fim observatori, să devenim regizorii vieții noastre emoționale și să recâștigăm controlul asupra emoțiilor noastre!

2. SĂ VĂ PĂSTRAȚI CALMUL CHIAR ȘI ÎN SITUAȚII DIFICILE

Cuplurile care prosperă sub presiune își asumă responsabilitatea pentru propria tensiune și o procesează în interiorul lor, mai degrabă decât să o proiecteze unul asupra celuilalt. Ați observat vreodată cât de repede putem trece de la furie la bunătate atunci când, spre exemplu, ne sună telefonul în timp ce ne certăm copilul? Așa cum putem fi amabili cu străinii și să nu ne lăsăm purtați de furie față de ei, ar trebui să le vorbim cu calm și amabilitate și celor dragi! Acesta este un lucru pe care ne învață și cărțile de îngrijire a animalelor de companie. Descrierea lui Cesar Millan a motivului pentru care unii câini devin incontrollabil de neascultători în preajma stăpânilor lor este lămuritoare. Soluția se află într-un comportament, sau poate într-o atitudine, pe care Millan o numește „încredere calmă”. „Un câine își poate exprima dominația asupra altuia pur și simplu mișcându-se calm și asertiv și revendicând spațiul. [...] Pe de altă parte, oamenii folosesc cuvinte și se bazează pe ele în dialog și în comunicarea scrisă. Din cauza capacității noastre intelectuale de a vorbi, pierdem ușor contactul cu propria noastră energie și habar nu avem ce transmitem lumii. [...] Pentru a fi un lider de haită de succes - și, în general, o ființă umană de succes - trebuie să fii capabil să fii atent la energia ta și să înveți să o ajustezi atunci când nu ești într-o stare de spirit calmă și încrezătoare” (Millan, 2010). Autocalmarea este o abilitate care se

poate învăța! Nu este vorba despre a fi în mod natural agitat sau calm, ci despre ce tipare comportamentale am adoptat de-a lungul anilor. Și dacă suntem capabili să explodăm, atunci suntem capabili și să stingem focul.

3. LEGĂTURA INTIMĂ

Stresul ne afectează sexualitatea în diverse moduri. Pentru unii, le crește apetitul, în timp ce alții își pierd complet interesul pentru intimitate. Această schimbare duce adesea în două direcții diferite în cadrul unei relații. Cuplurile puternice înțeleg modul în care stresul le afectează experiențele sexuale proprii și ale partenerului și se străduiesc să creeze momente intime, chiar și în circumstanțe schimbate, în care își pot exprima tandrețea unul față de celălalt. Așadar, să ne oprim pentru o clipă și să ne gândim la un moment dificil, solicitant emoțional. Ce ați fi făcut dacă partenerul dvs. v-ar fi abordat sexual în acel moment? Poate că acest lucru chiar s-a întâmplat, așa că va fi ușor să vă amintiți. Ați fost deschis/ă la acea invitație și v-ați simțit ușurat/ă? Sau v-a tensionat și mai mult, făcându-vă să vă îndepărtați de soțul/soția dumneavoastră? Acest lucru vă poate ajuta deja să determinați modul în care stresul vă afectează apetitul sexual. Indiferent de abaterea de la modul normal, această reacție este complet sănătoasă, un răspuns uman normal la stres. Cu toate acestea, poate fi foarte frustrant și adesea profund dureros atunci când libidoul unui soț crește în timp ce al soției scade. (Apropo, aceasta este tendința medie, dar există și invers).

Înțelegerea din partea partenerului care și-a pierdut apetitul sexual față de partenerul activ sexual este crucială în astfel de situații. Dacă știți ce înseamnă sexul pentru partenerul dvs. la niveluri mai profunde, puteți gestiona abordarea lor într-un mod care să ofere intimitate fără a fi nevoie să vă angajați în actul sexual. Dacă îi spui: „Nu pot să cred! Serios, te gândești la sex într-un moment ca acesta? Lasă-mă în pace. Nu vezi că nu am chef?”. Acest lucru va crea cu siguranță o ruptură între voi doi. Dar ai putea spune, de asemenea: „Dragă, văd că ți-ar plăcea foarte mult să facem dragoste chiar acum, și mi-ar face plăcere și mie dacă nu am fi în situația aceasta. Dar nu m-aș putea relaxa acum. Totuși, trebuie să știi că ești foarte important pentru mine și mă bucur că ești soțul meu”. După un astfel de răspuns, legătura puternică a cuplului rămâne intactă, fără a se angaja în relații sexuale.

4. SIGURANȚĂ FINANCIARĂ

În timpul crizelor, tensiunea domnește adesea în familiile care trăiesc de la o lună la alta. În schimb, familiile care și-au făcut rezerve tind să aibă o atmosferă mai calmă și mai afectuoasă. Fiecare unitate economică ar trebui să dispună de rezerve echivalente cu cel puțin trei, preferabil șase luni de cheltuieli de întreținere. Aceasta înseamnă că, în cazul în care fluxul de numerar intern este întrerupt mâine, unitatea economică ar mai putea funcționa timp de șase luni. Deoarece familia este, de asemenea, o unitate economică, aceasta ar trebui să dispună de cel puțin atât de multe economii. Când vorbesc despre acest lucru la un seminar, cineva remarcă de obicei: „Este ușor să economisești atât dacă ai de unde să economisești”. Dacă siguranța financiară a familiei noastre este importantă pentru noi, atunci ar trebui să ștergem rapid acest tip de argument din mintea noastră! Nimeni nu își va asuma responsabilitatea financiară pentru familia noastră dacă noi nu o facem!

Aceasta este o responsabilitate care nu poate fi delegată în nicio direcție. Iar economiile nu depind de venituri, ci în primul rând de mentalitate!

Celebrul cercetător al relațiilor David Olson scrie: „Dificultățile economice și problemele în relațiile de cuplu și de familie sunt adesea legate. Cercetătorii au constatat că divorțul, separarea maritală, violența domestică și abuzul de alcool și alte droguri sunt mai probabile în rândul persoanelor cu venituri mici decât în oricare alt grup socioeconomic [...]. Obținerea unui venit adecvat și gestionarea eficientă a banilor sunt importante pentru bunăstarea unui cuplu și a unei familii. Dacă au suficienți bani pentru a-și satisface nevoile de bază, cuplurile și familiile se pot concentra pe îmbunătățirea calității vieții și a relațiilor lor” (Olson, 2006).

Propriul nostru studiu a susținut această observație. A existat o corelație clară între lipsa economiilor și consumul ridicat de alcool și apariția violenței fizice. Un plan de buget familial este un instrument excelent pentru acest proces. Există multe definiții ale unui buget, dar cea care îmi place cel mai mult este împărțirea banilor, ceea ce înseamnă să spui banilor tăi unde să meargă, în loc să te întrebi unde s-au dus la sfârșitul lunii.

5. ORDINEA ȘI ÎNGRIJIREA PERSONALĂ

Atunci când ne confruntăm cu ceva ce nu putem controla, putem face față mai bine situației începând să controlăm lucrurile asupra cărora avem putere.

Multe studii care analizează reziliența în perioade dificile au trecut cu vederea acest factor. Cu toate acestea, am descoperit că cuplurile care au menținut ordinea în casele lor în timpul carantinei, nu și-au neglijat îngrijirea personală, s-au îmbrăcat frumos și au avut grijă de corpul lor chiar și în timpul orelor de lucru de acasă, au avut relații mult mai bune unul cu celălalt decât cele în care a predominat dezordinea. Acasă, unde domnea dezordinea, au apărut cupluri care se plimbau prin casă cu barba care nu fusese rasă de cinci zile, cu maiouri pătate de muștar și își petreceau zilele uitându-se la seriale până la ora 2 dimineața, apoi nu se simțeam bine până la ora 11 dimineața a doua zi.

Interesant este că și programele de prevenire a consumului de droguri destinate copiilor au atras atenția asupra acestui fenomen. Copiii care își păstrează camerele ordonate sunt mult mai puțin predispuși să apeleze la droguri sau alcool în adolescență și sunt mai capabili să reziste presiunii colegilor. Mesajul principal este: „Păstrați ordinea în jurul vostru! Un mediu ordonat duce la o gândire ordonată, iar cei care gândesc ordonat rezistă presiunii și tentației!” (Mfune, 2016). Nu am putea alege să avem o pandemie, un război sau alte măsuri care să ne afecteze. Dar putem decide dacă să ne îngrijim și să urmăm o rutină în situații dificile.

6. DISPONIBILITATEA EMOȚIONALĂ

În timp ce cei cinci pași anteriori sunt foarte practici, ultimii doi se referă mai mult la factorii care determină atmosfera, climatul relației și rezultatul pe termen lung al deciziilor repetate. Cu siguranță ați observat că fiecare casă are propriul său aer și climă. Când intrăm în casa unui străin, inhalăm aerul și simțim dacă acolo domnește frica, respectul sau dragostea. Cuplurile puternice sunt disponibile emoțional unul pentru celălalt.

Disponibilitatea emoțională înseamnă că părțile se pot conecta emoțional, pot fi atinse de ceea ce i se întâmplă celuilalt (pot plânge și râde împreună) și se pot baza pe sprijinul activ al celuilalt în momente dificile.

Suntem creaturi concepute pentru atașament! Creierul nostru este programat să aibă nevoie de apropierea, atingerea și confortul altor persoane. Încă din anii 1700, s-a observat că copiii din orfelinat care primeau toate îngrijirile fizice, dar cărora nu li se satisfăcea nevoia profundă de atașament, mureau de tristețe. În anii 1940, se spunea despre copiii lăsați singuri în spitale că intrau într-o stare de „tristețe debilitantă”. Este clar faptul că copiii au nevoie de atașamentul emoțional al unei persoane apropiate. Cu toate acestea, pentru o lungă perioadă de timp, s-a crezut că adulții depășesc această dependență emoțională. Cei care rămân dependenți de alții ca adulți, având nevoie de protecție, apropiere și iubire, au fost etichetați drept slabi, imaturi, codependenți, chiar și în psihologie. Ei chiar i-au idealizat pe cei care erau independenți și autonomi. Gândiți-vă la James Bond sau la eroii universurilor Marvel și DC (Batman, Spider-Man, Thor, Superman etc.).

Toți sunt niște „armate” formate dintr-un singur om, cool, și inaccesibil emoțional. Eficiență maximă, expresie emoțională minimă. Cu toate acestea, dacă ne uităm mai atent la ei, descoperim că majoritatea au suferit traume emoționale grave în copilărie (Batman asistă la uciderea părinților săi pe o alee întunecată; Spider-Man devine orfan și este crescut în casa unchiului și mătușii sale, unchiul său preferat Ben îi moare în brațe; Superman este singurul supraviețuitor al rasei sale și este trimis pe Pământ...), iar ca adulți, sunt incapabili să se angajeze, nu au relații normale și nu au copii. Schimbarea de paradigmă a fost provocată de un psiholog pe nume John Bowlby, care a extins teoria atașamentului din copilărie la vârsta adultă. În contrast cu poziția anterioară, Bowlby a vorbit despre „dependența afectivă” și că un semn și o sursă de forță este capacitatea noastră de a apela la alții pentru sprijin emoțional „din leagăn până în mormânt”. Această idee a fost dezvoltată ulterior de regretata Sue Johnson, care a reformulat complet tot ceea ce credeam despre iubire.

Datorită muncii ei, știm acum că dragostea este de fapt cel mai irezistibil mecanism de supraviețuire al speciei umane. Nu pentru că ne îndeamnă, ci pentru că iubirea ne obligă să ne legăm emoțional de acele câteva persoane, cele mai valoroase, care ne oferă un refugiu sigur în mijlocul furtunilor vieții. Iubirea este fortăreața al cărei scop este să ne ofere protecție emoțională, astfel încât să putem face față incertitudinilor existenței. Nevoia de atașament emoțional este gravată în genele și corpurile noastre. Ea este la fel de fundamentală pentru sănătate și fericire ca nevoia de hrană, siguranță fizică și sex (Johnson, 2016).

7. FACTORUL „SPERANȚĂ”

În calitate de pastor și terapeut de cuplu, probabil că aceasta a fost cea mai interesantă parte a cercetării pentru mine. Există vreo legătură între credință, spiritualitate și progresul sau declinul unei relații în criză? Cifrele confirmă în mod convingător că spiritualitatea este o componentă importantă a rezilienței relațiilor, capacitatea de a face

față dificultăților. De asemenea, este clar că cuplurile care își trăiesc viața de credință împreună (compatibile din punct de vedere spiritual) au mai multe șanse să fie pe o cale de creștere decât cele care nu se angajează în acest aspect sau nu o trăiesc în armonie unul cu celălalt (cupluri incompatibile din punct de vedere spiritual). În funcție de atitudinea noastră personală, credința poate fi o resursă într-o relație, dar poate fi și o sursă serioasă de conflict. În cazul cuplurilor cu relații sănătoase, credința tinde să fie mai mult o resursă. Cercetarea a evidențiat rolul semnificativ al credinței comune în depășirea dificultăților.

Cuplurile puternice nu se bazează doar unul pe celălalt, ci și pe credința lor comună. Sursa lor de putere este dincolo de realitatea vizibilă. Acest lucru le oferă pace și speranță, deschizând noi soluții care nu au fost văzute anterior. Criza este, de asemenea, un test al credinței, arătând dacă am urmat ceva din obișnuință sau formalitate sau dacă ne-am identificat cu adevărat cu el în adâncul sufletului. Tabelul următor arată modul în care respondenții au răspuns la întrebările legate de credință. Procentul indică proporția de respondenți care au fost de acord cu afirmația.

Declarație	Dezvoltare a cuplurilor	Cupluri în declin
Sunt mulțumit de modul în care ne practicăm credința.	64%	37%
În momente dificile, ne putem baza pe credința noastră.	73%	50%
Credința noastră comună ne aduce mai aproape unul de celălalt.	63%	23%
Diferențele dintre valorile noastre de credință provoacă tensiuni în relația noastră.	6%	16%
Pentru noi, credința este mai mult o experiență personală decât o formalitate religioasă.	73%	49%

Poate că nu toată lumea știe ce să facă cu termenul „credință” sau „spiritualitate” într-un context secular, așa că mie îmi place să îl definesc drept „factorul speranță”. La fel cum mentorii caută factorul X în show-urile de talente, putem căuta factorul speranță și în situațiile dificile. Cei care posedă factorul speranță văd dincolo de provocări și sunt capabili să se agațe de lucruri care nu sunt vizibile imediat.

Putem rezuma cei șapte factori după cum urmează:

PLAN DE PREGĂTIRE PENTRU REZISTENȚA ÎN MOMENTELE DE CRIZĂ

Am analizat cele șapte secrete ale relațiilor de dragoste și de familie rezistente în mommentele de criză, iar acum rămâne întrebarea: Cum îți poți face și tu relația rezistentă la furtunile vieții acesteia? Îmi place să îmi imaginez acest lucru ca pe un butoi cu șapte doage, fiecare reprezentând unul dintre cei șapte factori enumerați și fiecare având diferite lungimi. Ce determină câtă apă poate reține butoiul? Răspunsul este foarte simplu: Apa se va vărsa de la doaga cea mai joasă (Schwarz, 1996). Prin urmare, trebuie să recunoaștem cel mai slab punct al relației noastre și să îl dezvoltăm astfel încât butoiul imaginar să poată ține cât mai multă apă, ceea ce înseamnă că relația noastră devine cât mai rezistentă în mommentele de criză.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

Johnson, S., & Sanderfer, K. (2016). *Creat pentru conectare: Ghidul "Ține-mă strâns" pentru cuplurile creștine*. Little, Brown and Company.

Mihalec, G. (2021). *Dragoste la adăpost de furtună*. Autumn House Publications.

Millan, C. (2010). *Cum să crești câinele perfect* (pp. 58-59). Hodder & Stoughton. (Numerele paginilor sunt preluate din ediția maghiară).

Mfune, S. S. (2016). *Spune NU drogurilor*. Pacific Press.

Olson, D. H., & DeFrain, J. (2006). *Căsătorii și familii: Intimacy, diversity, and strengths* (p. 215). McGraw Hill. Schwarz, C. A. (1996). *Dezvoltarea naturală a bisericii: Un ghid pentru opt calități esențiale ale bisericilor sănătoase*.

Resurse Churchsmart.

SEXUALITATEA UMANĂ, CĂSĂTORIA ȘI DIVORȚUL

MATERIAL REALIZAT DE EKKEHARDT MUELLER

I. SITUAȚIA ACTUALĂ

Epoca noastră actuală se caracterizează, printre altele, printr-un accent pus pe problemele legate de sexualitate și gen, în care toate normele și convențiile anterioare par a fi puse la îndoială.

Recent, un ziar important a publicat un articol în care se afirma că orice femeie sănătoasă poate avea cinci iubiri.¹ Viitorul sexului este proclamat a fi „iubirea liberă cu orice număr de parteneri sexuali”. Termenul care descrie un astfel de comportament este „poliamoros”.² Un articol din *Encyclopedia of Evolutionary Psychological Science* declară: „Există puține îndoieli că sistemul „natural” de împerechere pentru ființele umane este poligamia, care include două aranjamente reproductive diferite: poliginia și poliandria. În poligamie, un bărbat se împerechează cu mai multe femei, un „harem” în sensul tradițional. În poliandrie, o femeie se împerechează cu mai mult de un bărbat” (Barash)³.

A fi căsătorit cu un singur soț de sex opus într-o uniune pe viață este declarat a fi împotriva naturii.⁴ Dar astăzi monogamia este uneori definită nu ca fidelitate „în termeni de comportament sexual, ci mai degrabă prin angajamentul emoțional unul față de celălalt” (Kort).⁵ Aceasta înseamnă că puteți avea întâlniri sexuale cu mai multe persoane, dar vă considerați angajați emoțional doar față de una și, prin urmare, sunteți monogam. Acest lucru indică înțelegerea actuală a fluidității genului și a sexualității și relevă constanta redefinirii termenilor legați de sexualitate, astfel încât este ușor să nu ne înțelegem reciproc. Limbajul trebuie să fie din ce în ce mai precis și mai elaborat pentru a descrie ceea ce se înțelege.

Ekkehardt Mueller, ThD, DMin, este un director pensionat al Institutului de Cercetare Biblică al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ține prelegeri la nivel internațional.

Revoluțiile gender și queer⁶ au afectat căsătoria. Fie căsătoria este considerată (1) să fie învechită sau (2) pe de altă parte, de dorit pentru toate tipurile de relații sexuale sau (3) un aranjament în serie care este conceput încă de la început să dureze doar o perioadă limitată de timp pentru a fi înlocuit cu o altă căsătorie sau alte căsătorii în viitor. Aceasta din urmă implică ceea ce se numește în mod obișnuit „divorț”.

Divorțurile în serie sunt, de asemenea, considerate de unii ca fiind o formă de poligamie (Kort).⁷ Cititorul poate observa cu ușurință că o mare parte a teoriei genului și a învățăturii despre sexualitate se bazează pe un model evoluționist al originii vieții și umanității și pe o formă de umanism în care ființa umană este înțeleasă ca fiind autonomă, centrată pe sine, excluzând supranaturalul, adică pe Dumnezeu.

II. MODELUL BIBLIC PENTRU CĂSĂTORIE ȘI SEXUALITATE: CREAȚIA ȘI RELAȚIA CU DUMNEZEU

Modelul biblic este destul de diferit. În loc de o umanitate centrată pe sine, există Dumnezeu și ființele umane. Conform Scripturii, oamenii au fost creați de Dumnezeu și nu au venit pe lume printr-un lung proces evolutiv cu supraviețuirea celui mai bun dintre ei.

Deși seamănă cu animalele în ceea ce privește funcțiile naturale, umanitatea a fost și este distinctă de regnul animal și a fost creată după chipul lui Dumnezeu, cu anumite prerogative, responsabilități și, în special, privilegiul unei relații intime cu Dumnezeul Creator. Este esențial să recunoaștem că umanitatea este concepută pentru o viață cu Dumnezeu. Oamenii sunt întotdeauna dependenți de iubirea, grija și puterea de susținere a lui Dumnezeu.

Ființele umane au fost create ca un bărbat și o femeie - Adam și Eva (Gen 1:26-31; 2:7, 15-25). Genul și sexul nu erau distincte, așa cum se postulează astăzi. Adam și Eva au fost dăruiți unul altuia într-o căsătorie heterosexuală, pe viață, nunta fiind oficiată de Dumnezeu Însuși. Geneza 2:24, care pare a fi o descriere a lui Moise, este declarată de Iisus ca fiind cuvântul lui Dumnezeu Tatăl (Matei 19:4-5), indicând că, într-adevăr, Dumnezeu i-a unit pe cei doi oameni în mod permanent în căsătorie.

Darul sexualității a fost oferit oamenilor pentru ca aceștia să se poată bucura de intimitate și procreare în deplinătatea lor. Geneza 2:24 este paradigmatică deoarece Adam și Eva nu au avut părinți umani. Cu toate acestea, în viitor, cuplurile căsătorite vor deveni una, fiecare trup într-un mod holistic - deoarece Scriptura nu separă trupul, mintea și emoțiile unul de celălalt - independent într-o anumită măsură de părinții lor. Relatarea despre crearea bărbatului și a femeii subliniază egalitatea lor, diferența de sex, relația lor exclusivă unul cu celălalt, complementaritatea lor și susținerea reciprocă.

În timp ce relatarea creației indică o pluralitate în Dumnezeu („Să facem om după chipul nostru” - Gen 1:26), NT arată foarte clar că Iisus este, de asemenea, Creatorul. De exemplu, Coloseni 1:13-14 vorbește despre „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. „Iar Eu îl voi face întâiul* născut, cel mai înalt** dintre împărații pământului.[adică regele - vezi Ps 89:27] peste toată creația.

Astfel, nu vorbim doar despre un Dumnezeu Creator transcendent, ci și despre imanentul Iisus Hristos care ne-a creat. Și acest Iisus este cel care le-a promis urmașilor Săi viață din belșug (Ioan 10:10) dacă Îl iubesc și Îi păzesc poruncile Sale (Ioan 14:21; 15:10). Prin urmare, este mai mult decât rezonabil să respectăm poruncile VT referitoare la căsătorie și sexualitate, precum și instrucțiunile lui Iisus din NT. Ele sunt date pentru a garanta o viață împlinită și binecuvântată ca persoane singure și în calitate de cupluri

căsătorite.

III. CÂTEVA DEFINIȚII

Trebuie să ne oprim pentru o clipă și să definim pe scurt conceptele legate de sexualitate și activitatea sexuală dintr-o perspectivă biblică.

1. Dragostea și intimitatea sexuală.

Sexul nu înseamnă neapărat dragoste, așa cum se spune în limbajul comun. Dimpotrivă, activitatea sexuală poate fi foarte egocentrică, autosatisfăcătoare, chiar dezgustătoare, dezumanizantă și abuzivă. Nu acesta este scopul darului lui Dumnezeu. Iubirea biblică este orientată către cealaltă persoană, bunăstarea sa - fizică, mentală și emoțională.

Este dăruire de sine (cf. 1 Ioan 4:9-10). Prin urmare, Zoltán Szalos-Farkas vorbește despre „spiritualitatea sexualității umane”,⁸ , iar Thomas Domanyi afirmă: „Din perspectivă biblică, actul sexual trebuie să fie încorporat într-o afirmare atotcuprinzătoare, pozitivă și personală a celuilalt, întruchipând o disponibilitate necondiționată de a coexista” (Domanyi, p. 103).⁹

Acesta este unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a instituit ca intimitatea sexuală să fie exercitată doar în contextul căsătoriei. Dar, din păcate, chiar și în căsătorie, darul sexualității poate fi abuzat, contrar voinței lui Dumnezeu.

2. Căsătoria.

Căsătoria este un concept proeminent în Scriptură. Acesta nu se referă doar la căsătoria umană (Evrei 13:4), ci și la relația dintre Dumnezeu și copiii Săi (Efeseni 5:22; Apocalipsa 19:7). Căsătoria umană este înțeleasă ca legătura dintre un bărbat și o femeie într-o relație permanentă și intimă care să fie guvernată de iubire reciprocă.

Scriptura nu concepe divorțul ca un ideal divin sau ca ceva ce trebuie căutat, deoarece Dumnezeu urăște divorțul (Mal 2:16). Mai mult, o relație homosexuală nu este o căsătorie, ci este interzisă (Lev 18:22; 20:13; Rom 1:26-27).

3. Monogamie, poligamie, etc.

Se pare că în zilele noastre ne confruntăm cu un fenomen ciudat. În timp ce, în societățile umane, accentul pe sexualitate pare să fie omniprezent, iar activitatea sexuală poate fi considerată unul dintre cele mai înalte bunuri, pe de altă parte, aceasta este oarecum ieftină și minimalizată în ceea ce privește relațiile și consecințele personale.

După cum s-a menționat mai sus, ideea poate fi, de exemplu, că cineva poate avea parteneri sexuali multipli și interschimbabili - și nu contează - pentru că se simte angajat față de o singură persoană și, prin urmare, pretinde că trăiește o viață monogamă.

Oamenii nu înțeleg valoarea și adevărata natură a sexualității umane în Scriptură. Chiar și creștinii se întrebă de ce problemele legate de sexualitate cântăresc uneori mai mult decât alte păcate.¹⁰ Dar Scriptura nu se joacă cu monogamia, poligamia și alte activități sexuale discutabile. Ea nu separă sexualitatea de angajament, dragoste autentică și căsătorie.

4. Adulterul și imoralitatea sexuală.

Din punct de vedere biblic, termenul „adulter” (*moicheia*) și verbul „a comite adulter” descriu o relație sexuală cu o altă persoană decât soțul (Exod 20:14; Ioan 8:3).¹¹ În VT, o persoană implicată în adulter primea pedeapsa cu moartea (Lev 20:10; Deut 22:22; a se vedea și Ioan 8:5). Termenul „imoralitate sexuală” (*porneia*) și termenii săi înrudiți descriu de

obicei problema globală a sexualității care s-a agravat și include probleme precum adulterul, bestialitatea, incestul și altele.¹²

A susține că semnificația *porneiei* depășește păcatele sexuale nu definește termenul biblic în mod biblic și ar permite tot felul de acțiuni pentru a se adapta propriei opinii. Nici „adulterul” și nici „imoralitatea sexuală” nu pot fi redefinite, spre exemplu, ca „violență” fără a fi infidel Scripturii. Deși sexualitatea poate fi uneori violentă, termenii menționați mai sus se concentrează pe aspectul sexual.

IV. COMPORTAMENT SEXUAL INACCEPTABIL ÎN GENEZA DUPĂ CĂDEREA ÎN PĂCAT

Geneza 1 și 2 descriu umanitatea și căsătoria în termeni pozitivi. Acest lucru se schimbă odată cu intrarea păcatului în lume. Oamenii sunt păcătoși într-un mediu afectat de păcat și creează haos.

Nu există nicio relatare directă conform căreia cele Zece Porunci au fost date antediluvienilor și patriarhilor, dar se poate presupune că acești oameni cunoșteau cel puțin parțial legea divină: Crima lui Cain a fost absolut oribilă. Minciuna, chiar și în circumstanțe dificile, nu este aprobată. Pe de altă parte, aflăm că Avraam a ascultat de poruncile lui Dumnezeu (Gen 26:5). În ceea ce privește sexualitatea, următoarele acte inacceptabile sunt menționate în Geneza:

Căsătorii mixte	Gen 6:1-5; 38:1-5
Să-și pună soția într-o situație în care aceasta poate fi determinată să cadă în adulter fără voia sa	Gen 12:10-20; 20; 26:1-11
Poligamia cu consecința creării de familii disfuncționale	Gen 16; 21:9-14; 29:21-30:22
Homosexualitatea	Gen 19:4-6
Incest	Gen 19:30-38; 35:22; 38: 49:4
Violul	Gen 34:1-7
Prostituție	Gen 38
Tentativă de a comite adulter	Gen 39:7-18

Mai târziu, în Tora, apare a șaptea poruncă, care interzice sexualitatea. În plus, este furnizată o legislație specifică și detaliată, care tratează aspectele menționate mai sus (de exemplu, Lev 18 și 20) și alte aspecte precum sexul premarital și divorțul (de exemplu, Deut 21:10-14; 22:5, 13-30; Deut 24:1-4; 25:5-10).

Isus și NT se opun, de asemenea, diferitelor tipuri de imoralitate sexuală menționate aici (de exemplu, Matei 5:27-32; Marcu 7:20-23; 10:2-12; Fapte 15:19-21; 1 Corinteni 5:1-5; 6:9-11).

Unele aspecte pot fi mai importante astăzi decât în trecut. Unele sunt provocări noi, de exemplu, cybersexul și sexul robotizat. Dar acestea fie sunt abordate direct de Scriptură, fie sunt acoperite de principii biblice.¹³

La final, întrebarea pentru noi este dacă suntem dispuși să-L urmăm pe Iisus și Cuvântul Său, să ne mărturisim neajunsurile și să-I cerem iertare și ajutor pentru a trăi o viață nouă și împlinită, așa cum a promis El.

V. MOTIVE DE DIVORȚ

Acum ne întoarcem la problema divorțului. Divorțul a devenit larg răspândit, iar motivele pentru care este solicitat variază. Rata divorțurilor în cercurile creștine este aproape egală cu cea din cercurile necreștine. Multe cupluri sunt nefericite și suferă. Chiar și cei care au fost căsătoriți timp de zeci de ani nu sunt scutiți de a obține un divorț. În 2018, Kathy McCoy a scris: „Generația Baby Boomers, care au început să împlinească 50 de ani în 1996, nu au fost la fel de reticenți în a divorța [ca părinții lor] - nici în căsniciile tinere, nici în cele mature.

Acest lucru poate explica, cel puțin în parte, creșterea numărului de divorțuri. În 1990, 5 din 1.000 de persoane căsătorite de peste 50 de ani divorțau. În 2010, erau 10 din 1.000... Potrivit unui studiu recent, cei care au mai divorțat sunt mai predispuși să divorțeze din nou, iar cei care au căsniciile de durată mai scurtă sunt mai predispuși să divorțeze...

În cazul persoanelor de peste 50 de ani, rata divorțului pentru cei care se recăsătoresc este de 2,5 ori mai mare decât pentru cei care au trecut prin prima căsătorie. Iar cei recăsătoriți de mai puțin de 10 ani sunt de aproape 10 ori mai predispuși la divorț decât cei căsătoriți de 40 de ani sau mai mult...” (McCoy).¹⁴

Căsătoria poate fi foarte satisfăcătoare și poate fi o amintire a paradisiului. Cu toate acestea, a fi căsătorit necesită și muncă pentru a face din căsătorie un succes. De asemenea, în multe cazuri, oamenii experimentează suferințe mari în căsniciile lor.

1. MOTIVUL LUI ISUS PRIN CARE OAMENII POT SĂ DIVORȚEZE

Întrebarea este ce ne învață Scriptura despre divorț și care sunt motivele biblice care ar permite oamenilor să divorțeze.

- a. Divorțul nu a fost planul lui Dumnezeu. Nu a fost prevăzut în relatarea creației și contrazice voința lui Dumnezeu. Iisus clarifică acest lucru în Predica Sa de pe Munte (Matei 5:31-32) și în discuția Sa cu fariseii despre motivele divorțului (Matei 19:1-12; Marcu 10:1-12; cf. Luca 16:18).
- b. În ciuda accentului pus pe permanența căsătoriei, divorțul avea loc oricum în Israel. Într-o societate patriarhală era dificil pentru femei să divorțeze. Legislația privind certificatul de divorț din Deuteronomul 24:1-4 trebuie văzută ca o încercare a lui Dumnezeu de a atenua problemele legate de divorț pentru femeile care nu mai erau virgine, își puteau pierde întregul sistem de sprijin - mai ales dacă nu se mai puteau întoarce la părinții lor și nu aveau copii adulți care să le ajute, trebuiau să trăiască cu rușinea de a fi divorțate și puteau avea dificultăți în a-și găsi un nou soț.
- c. În Israel, un soț trebuia să aibă un motiv pentru a divorța de soția sa. Fără un motiv, divorțul nu putea avea loc. Motivul era „o anumită indecență”. Expresia ebraică *erwat dābār* din Deuteronom 24:1 descrie un comportament sexual inadecvat, dar nu adulterul. Acesta din urmă urma să fie pedepsit cu moartea (Lev 20:10).¹⁵ Indecența nu era o problemă care să împiedice recăsătorirea unei femei. Pe vremea lui Isus, indecența includea faptul ca o soție să fie văzută în public cu capul descoperit sau cu brațele goale. Mai târziu, aceasta cuprindea, de exemplu, o atitudine nonșalantă, mergând pe stradă și făcând baie publică alături cu bărbații. Cu toate acestea, școala rabinică a lui Hillel a depășit aceste restricții și a permis unui soț să divorțeze de soția sa practic pentru orice motiv.
- d. Isus a trebuit să rectifice problema și să oprească abuzul de legislația VT, care oricum era doar provizorie și o acomodare la „împietrirea inimii” israeliților (Matei 19:9). El a făcut acest lucru în Predica de pe Munte, făcând referire la textul referitor la scrisoarea de divorț (Deut 24:1,3) și restabilind idealul și voința divină: divorțul nu

este legitim. El a reglementat faptul că singura excepție posibilă este imoralitatea sexuală (*porneia*) a unuia dintre soți, ceea ce echivalează practic cu adulterul sub diverse forme.

- e. Mai târziu, Iisus a fost implicat într-o dispută cu fariseii pe tema posibilității divorțului din orice motiv. El a subliniat crearea oamenilor ca bărbat și femeie și unirea lor în căsătorie ca un singur trup, concluzionând: „Prin urmare, ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă” și declarând legislația mozaică provizorie și depășită (Matei 19:4-6, 8; Marcu 10:5-9). Marcu 10 și Luca 16:18 nu conțin nicio clauză de excepție. În Matei 19:9, clauza de excepție spune: El le-a zis: „Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește față de ea și dacă o nevastă își lasă bărbatul și ia pe altul de bărbat preacurvește.” (Marcu 10:12).¹⁶

Rezultat: Două dintre spusele lui Iisus nu au nicio clauză de excepție și pot fi înțelese ca o lipsă totală de toleranță pentru divorț. Celelalte două pasaje nu permit divorțul decât într-un singur caz, și acesta este imoralitatea sexuală a unuia dintre parteneri. Și chiar și în acest caz iertarea poate fi cea mai bună opțiune, dacă este posibilă (a se vedea contextul din Matei 18:21- 35).

2. ALTE MOTIVE SUGERATE CARE AR PERMITE OAMENILOR SĂ DIVORȚEZE

Pentru mulți oameni din zilele noastre, poziția lui Iisus pare a fi prea restrictivă. Astfel, se susține că Iisus cunoștea doar o parte dintre motivele divorțului sau nu le-a menționat în ciuda declarațiilor sale categorice. Dacă Iisus a permis divorțul doar în caz de adulter/imoralitate sexuală, El trebuie să fie nemilos, limitat, incapabil să se pronunțe absolut asupra divorțului, din punctul de vedere al unora.

Dar prin deschiderea către alte motive pentru a obține divorțul, oamenii sunt dispuși să pună la îndoială natura divino-umană a lui Iisus, înțelepciunea și iubirea Sa, autoritatea Sa, precum și autoritatea Scripturii ca Cuvânt al lui Dumnezeu.

Unii au susținut că biserica are dreptul și puterea de a lua decizii și de a se pronunța în chestiuni teologice și etice care depășesc învățăturile și principiile Bibliei sau sunt contrare acestora. Aceasta este mai degrabă o abordare catolică decât adventistă. Dacă această cale nu este urmată, dar se încearcă totuși extinderea de la un motiv pentru divorț la mai multe motive pentru divorț, Scriptura trebuie reinterpretată. Și iată ce se întâmplă.

Încercând să respectăm învățăturile Scripturii și totuși să găsim alte motive pentru a putea divorța,, s-a afirmat că Biblia conține astfel de motive, spre exemplu, neglijența și violența domestică ar putea fi motivele pentru care cineva ar putea divorța. Un exemplu bun, cel puțin pentru prima problemă, pare a fi 1 Corinteni 7, marele capitol al lui Pavel despre singurătate, căsătorie și divorț. Nu există nicio îndoială că atât neglijarea, cât și violența sunt probleme grave și sunt inacceptabile.

Dar neglijarea și violența sunt diferite de un păcat de omisiune (de exemplu, neajutorarea celor nevoiași) nu este același lucru cu un păcat cum ar uciderea aproapelui. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea s-a pronunțat ferm împotriva violenței¹⁷ deoarece este împotriva naturii lui Hristos și a urmașilor Săi să se comporte violent și să desconsidere oamenii. Totuși, sunt neglijența și/sau violența motive biblice pentru a divorța?

Înainte de a trece la 1 Corinteni 7, trebuie să înțelegem o diferență majoră între legile biblice. În Scriptură, facem distincție între legea apodictică („vei . . .” sau „nu vei . . .”) și legea cazuistică sau jurisprudențială.

Legea apodictică este absolută. Jurisprudența nu legitimează comportamentul expus (de exemplu, poligamia sau divorțul în Deut. 24), ci descrie ceea ce ar trebui făcut în circumstanțele date (Davidson, pp. 192-193).¹⁸

În 1 Corinteni 7:2-5, Pavel se ocupă de intimitatea sexuală în căsniciile heterosexuale și îndeamnă cuplurile căsătorite să nu renunțe la această intimitate și să nu se priveze reciproc. Dacă acest lucru se întâmplă oricum, ar putea fi interpretat ca neglijență și ca motiv de divorț. Dar a avut Pavel acest lucru în vedere?

Cu alte cuvinte, comentariul lui Pavel este o poruncă sau o recomandare? Dacă, spre exemplu, actul sexual este o datorie absolută în căsătorie, ar trebui un soț să divorțeze dacă partenerul nu mai este capabil să facă sex din cauza unui accident, a unei boli, a bătrâneții etc.? În versetul 6, Pavel scrie: „Lucrul acesta îl spun ca o îngăduință; nu fac din el o poruncă”, ceea ce se poate aplica versetelor 2-5.

Evident, pasajul se referă la jurisprudență și nu la o lege apodictică. În plus, Pavel nu spune aici niciun cuvânt despre divorț.¹⁹ Comentariul său poate că trebuie înțeles în contextul tendințelor ascetice din biserica primară, cărora el li se opune (cf. 1 Tim 4:1-4).

Atunci când Pavel abordează în sfârșit divorțul în 1 Corinteni 7:10-24, el nu adaugă nimic la declarația apodictică a lui Isus cu privire la divorț, ci se oprește din nou asupra jurisprudenței. Cu alte cuvinte, el se ocupă de o situație specifică, o situație de misiune în care Evanghelia a fost auzită de neamuri în Grecia și doar unul dintre soți a devenit creștin, în timp ce celălalt nu.

Cu toate acestea, Pavel nu îi permite credinciosului să inițieze sau să urmărească divorțul, ci doar să îl accepte dacă necreștinul îl dorește. Prin urmare, Pavel este în deplin acord cu legislația lui Isus, spunând chiar că necredinciosul și copiii pot fi binecuvântați prin credincios dacă mariajul este menținut, iar credinciosul nu trebuie să divorțeze de necredincios. Un urmaș al lui Isus poate opta pentru divorț doar în caz de *porneia*.²⁰ Versetele 21- 24 care vorbesc despre a rămâne în starea în care am fost chemați trebuie înțelese și în contextul căsătoriei și al divorțului.

Ca și Isus, Pavel îi sfătuiește pe creștini să nu divorțeze. Dacă, totuși, o soție își părăsește soțul, ea trebuie să rămână nemăritată sau să se împace cu soțul ei; de asemenea, el nu trebuie să divorțeze de ea -1 Corinteni 7:10-11.

Argumentând în favoarea adăugării altor motive pentru divorț, putem rata opoziția puternică a lui Isus față de divorț și aprecierea Sa față de căsătorie ca dar bun al lui Dumnezeu, dat la creație: „El le-a zis: „Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește față de ea” (Marcu 10:11).

„Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește față de ea și dacă o nevastă își lasă bărbatul și ia pe altul de bărbat preacurvește.” (Matei 5:32). „Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, în afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește. (Matei 19:9).²¹ Nu trebuie să uităm că Isus vorbește în calitate de Creator, Legiutor și Mântuitor care are în vedere interesele oamenilor, dorind ca aceștia să trăiască o viață împlinită (Ioan 10:10).

Dar întrebarea rămâne de ce violența și neglijarea nu sunt menționate de Isus și de Scriptură ca motive de divorț? Nu știm răspunsul exact pentru că mintea noastră, ca oameni, este limitată (1 Corinteni 13:12). Dar noi încă îl urmăm pe Isus chiar dacă nu ne sunt oferite motive pentru unele dintre învățăturile Sale.

Acestea fiind spuse, am putea avea un indiciu cu privire la motivul pentru care neglijarea și violența nu sunt motive biblice pentru divorț. Un răspuns poate fi găsit la întrebările (1) Ce este neglijența? și (2) Dacă este posibil, ce forme de violență s-ar califica pentru obținerea unui divorț?

În ceea ce privește prima întrebare: Un credincios - inclusiv un soț și un tată - trebuie să-și întrețină familia (1 Tim 5:8). Dar ce se întâmplă dacă el nu mai este capabil să le asigure necesitățile zilnice? Dacă astăzi un soț devine șomer și nu are niciun venit sau are doar venituri limitate, și-a neglijat el îndatoririle și, prin urmare, soției sale ar trebui să i se permită să obțină divorțul? Aceasta ar fi o înțelegere ciudată a căsătoriei și ar fi destul de nemiloasă.

Conform Proverbe 31:10-31, o soție poate, de asemenea, să ofere ceea ce este necesar pentru supraviețuirea familiei.

Dar dacă ea nu mai poate întreține familia, de exemplu, din motive de sănătate, ar trebui ca soțul ei să poată divorța de ea în această situație dificilă? Ce înseamnă neglijență depinde într-o anumită măsură de situație. Unii au susținut că o absență prelungită de la domiciliu a unui soț este neglijență față de celălalt soț. De exemplu, administratorii bisericii și oamenii de afaceri pot fi nevoiți să călătorească mult.

Unii adventiști au susținut că o astfel de activitate trebuie privită ca abandon sau neglijență și ar fi considerată motiv de divorț. Din nou, permiterea ca neglijarea să fie motiv de divorț este foarte complicată, dificil de definit, deschisă abuzurilor și, cel puțin din punct de vedere biblic, problematică de justificat.

În ceea ce privește a doua întrebare: Problema este definiția violenței și dificultatea de a stabili de la ce punct încolo (amplou, frecvență etc.) un divorț ar fi justificat. O lucrare sugerează că „violența moderată” de care se pocăiește nu ar trebui să ducă la divorț. Dar ce este „violența moderată”?

Dacă un soț își palmuiește soția o dată, unii adventiști au înțeles acest lucru ca motiv de divorț și au obținut divorțul în ciuda unei cereri de iertare. Alții au iertat agresiunea și și-au continuat căsnicia.

Dacă o soție își mușcă, ciupește sau zgârie soțul, este acest comportament motiv de divorț? Până unde ar trebui să meargă toleranța față de violență (a se vedea Matei 5:38-48) și/sau iertarea (a se vedea Matei 18:21-35, care precede pasajul despre divorț din Matei 19 și formează contextul acestuia)? Problema este că nivelurile de violență sunt foarte greu de definit.

Devine și mai dificilă atunci când observăm că discuția despre violența fizică trebuie să includă și discuția despre violența psihologică, emoțională și verbală, deoarece una o declanșează adesea pe cealaltă,²² și, în multe cazuri, ambii soți se pot angaja în forme de violență, astfel încât problema escaladează, iar căsătoria este pusă în pericol.

O căsnicie care se înrăutățește este rareori problema unui singur soț. Pentru violența psihologică, a se vedea, de exemplu, spusele despre femeia/nevasta gâlcevitoare din Proverbe 10:13; 21:9; 25:24; și 27:15-16 (deși divorțul nu este implicat în aceste pasaje). În plus, recăsătoria nu rezolvă întotdeauna problema. Femeile care sunt atrase de un partener violent găsesc adesea un partener similar pentru o a doua căsătorie.

Odată cu includerea violenței - fizice și/sau psihologice - și a neglijării ca motive de divorț, aproape orice căsătorie ar avea motive de divorț. Ar fi destul de ușor să acuzi partenerul de una dintre cele două probleme și să ai astfel o cale ușoară de ieșire dintr-o situație neplăcută. Aceasta nu înseamnă că nu există cazuri extreme în care separarea ar putea fi o opțiune (1 Cor 7:10-11).²³

Condamnăm orice formă de violență în căsnicie și în afara căsniciei, iar biserica trebuie să facă tot posibilul pentru a-i ajuta pe cei care suferă din cauza acesteia. Dar am dori să sugerăm că, în înțelepciunea Sa, Isus nu a făcut din neglijență sau violență motive de divorț, deoarece ambele sunt predispuse la abuzuri. Excepțiile nu pot deveni regulă. În plus, nu putem presupune că violența în căsătorie nu exista în Orientul Antic. Isus trebuie să fi fost conștient de acest lucru.

Cu toate acestea, El nu a abordat-o atunci când a fost întrebat despre motivele divorțului. Afirmările lui Isus privind divorțul sunt mai bine înțelese ca afirmații absolute care depășesc încercările umane de a rezolva o problemă.

În cele din urmă, nu trebuie să schimbăm teologia biblică a căsătoriei pentru a trata cazurile dificile într-un mod grijuliu. Există mai multe cazuri în care Ellen G. White a trebuit să se confrunte cu divorțul. Ceea ce se poate învăța de la ea este că, în unele cazuri, o rezolvare ușoară nu a fost posibilă și poate că trebuie să îi lăsăm în pace pe soții implicați, în sensul că nu putem reglementa toate cazurile.

Dar E. G. White a susținut în mod clar Scriptura, afirmând: „Nimic altceva decât încălcarea patului conjugal nu poate rupe sau anula jurământul de căsătorie...” Bărbații nu au libertatea de a-și face un standard propriu de lege pentru ei înșiși, dând astfel la o parte și evitând Legea lui Dumnezeu, făcând pe plac propriilor lor înclinații. Ei trebuie să ajungă la standardul moral cel mai înalt de neprihănire al lui Dumnezeu...

Dumnezeu a îngăduit un singur motiv pentru care o soție își poate lăsa soțul sau un soț își poate lăsa soția, și acesta este adulterul. (EGW, Căminul Adventist, 341-342). Dacă încercăm „să actualizăm” Scriptura, afirmăm indirect că Biblia nu este suficientă și că Dumnezeu nu a prevăzut viitorul, inclusiv vremurile în care trăim, sau că nu ne vorbește astăzi prin Cuvântul Său.

Mai mult, dacă schimbăm, adăugăm sau scoatem ceva din Scriptură (Apoc. 22:18-19) ca în cazul divorțului, de ce nu am face-o și în alte cazuri? De ce am păstra, spre exemplu, Sabatul în loc de duminică, de ce am practica în continuare spălarea picioarelor și ne-am opune în continuare revoluției sexuale în diferitele ei forme (de exemplu, incest, orgii, prostituție, adulter)? Dar dacă decidem să facem aceasta, ne facem stăpâni peste Cuvântul lui Dumnezeu, îl înlocuim pe Isus ca Stăpân și putem schimba orice ne vine în minte.

CONCLUZII

Sexualitatea este o problemă dificilă și, de obicei, provoacă multă durere celor implicați. Isus este milostiv și are grijă de toți copiii Săi care suferă. El susține, de asemenea, importanța căsătoriei ca un dar divin care poate aduce cu sine multe binecuvântări. La fel trebuie să facem și noi. Împietrirea inimii și depravarea umană nu trebuie să anuleze idealul lui Dumnezeu.

Planul divin privind sexualitatea și căsătoria este foarte bun și trebuie susținut. Totuși, la fel trebuie să fie și cei care suferă de problema păcatului. Domnul Învierii poate ierta păcatele, poate reînvia căsniciile muribunde și poate da speranță celor suferinzi.

NOTE ȘI REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

¹ <https://www.spiegel.de/partnerschaft/tantra-lehrerin-gibt-tipps-jede-gesunde-frau-verkraftet-fuenf-liebhaber-a-92cf4ef7-502a-4560-8c10-f3bc6d605dce> (accesat și tradus la 19/04/2024).

² <https://www.spiegel.de/panorama/die-zukunft-des-sex-a-630cb4c2-9506-4ba0-bd93-75c8848cb3c5> (accessed and translated 4/21/2024).

³ David P. Barash, "Polygamy in Humans", în Encyclopedia of Evolutionary Psychological Science, 2021, editată de Todd K Shackelford și Viviana A Weekes-Shackelford (Cham/Suedia: Springer, 2021): 6045.

⁴ <https://www.spiegel.de/kultur/kino/drei-regisseur-tom-tykwer-letztlich-ist-monogamie-widernatuerlich-a-735277.html> (accesat și tradus 4/21/2024).

⁵ Joe Kort, <https://www.psychologytoday.com/us/blog/understanding-the-erotic-code/201809/mono-gamy-it-s-not-what-you-think> (accesează 4/21/2024).

⁶ A se vedea Alberto R. Timm, "The Impact of Great Revolutions on Marriage and Family," în Family with Contemporary Issues on Marriage and Parenting. Biblical Research Institute Studies in Biblical Ethics, Volume 3; editat de Ekkehardt Mueller și Elias Brasil de Souza (Silver Spring: Biblical Research Institute, 2023), 632-638.

⁷ Menționat de Kort: "Un alt bărbat din grup s-a uitat la el și l-a întrebat: "Cum poți fi împotriva poligamiei? Ai divorțat de trei soții și o cauți pe a patra!""

⁸ Zoltán Szalos-Farkas, "Spirituality of Human Sexuality: A Theological and Anthropological Perspective" în *Marriage: Biblical and Theological Aspects*, Biblical Research Institute Studies in Biblical Ethics, Volume 1, editat de Ekkehardt Mueller și Elias Brasil de Souza (Silver Spring: Biblical Research Institute, 2015), 123-141.

⁹ Thomas Domanyi, "Sexuality and Marriage from a Theological Perspective," *Marriage: Biblical and Theological Aspects*, 103.

¹⁰ Ele nu afectează doar persoanele implicate în faptă, ci și copiii, părinții, familia extinsă, biserica și chiar societatea și națiunile. În plus, trebuie să lăsăm la latitudinea lui Dumnezeu modul în care El evaluează păcatele.

¹¹ Dacă este folosit simbolic, se referă la relația omenirii cu Dumnezeu, care este periclitată de idolatrie (Ier 3:9).

¹² Pentru un studiu al termenului, a se vedea Ekkehardt Mueller, "Porneia: Sexual Immorality" în *Sexuality: Contemporary Issues from a Biblical Perspective*, Biblical Research Institute Studies in Biblical Ethics, Volume 2, editat de Ekkehardt Mueller și Elias Brasil de Souza (Silver Spring: Biblical Research Institute, 2022), 17-31.

¹³ Consultați *Sexualitate: Probleme contemporane dintr-o perspectivă biblică și Familia cu probleme contemporane privind căsătoria și creșterea copiilor*.

¹⁴ Kathy McCoy, "7 adevăruri importante despre divorț după o căsnicie lungă", *Psychology Today* (<https://www.psychologytoday.com/us/blog/complicated-love/201809/7-important-truths-about-divorce-after-a-long-marriage> [accesat 4/22/2024]).

¹⁵ Cu toate acestea, unii susțin că fraza ebraică *erwat dābār* (o chestiune de indecență) corespunde cu grecescul *porneia* (imoralitate sexuală, inclusiv adulter etc.).

Cu toate acestea, LXX (traducerea greacă a VT) traduce expresia *erwat dābār* cu expresia *aschēmon pragma*, "un lucru rușinos". Acest lucru indică faptul că traducătorii evrei ai LXX nu credeau că terminologia ebraică se referea la *porneia* (imoralitate sexuală, inclusiv adulter). Faptul că Isus nu folosește formularea din LXX în clauza de excepție este un indiciu că El a mers dincolo de indecența din Deuteronom 24:1 și s-a referit la imoralitatea sexuală.

¹⁶ Marcu 10:12 nu menționează doar inițiativa bărbatului, ci și a femeii de a divorța.

¹⁷ [A se vedea https://www.adventist.org/official-statements/ending-violence-against-women-and-girls/](https://www.adventist.org/official-statements/ending-violence-against-women-and-girls/), <https://www.adventist.org/official-statements/well-being-and-value-of-children/>, <https://www.adventist.org/official-statements/child-sexual-abuse/>, <https://www.adventist.org/official-statements/family-violence/>, <https://www.adventist.org/official-statements/statement-on-abuse-and-family-violence/> (accesat 4/23.2024).

¹⁸ A se vedea Richard M. Davidson, *Flame of Yahweh: Sexuality in the Old Testament*. (Peabody: Hendrickson Publishers, 2007), 192-193.

¹⁹ La fel se întâmplă și în 1 Timotei 5:8. Exodul 21:7-11, deși este un pasaj despre sclavie, a fost aplicat de unii pentru a susține neglijența și violența în căsătorie și, în consecință, pentru divorț. Acest lucru nu este legitim. Pasajul nu se referă la divorț și este o lege cazuistică, referitoare la o situație specifică în Israel. Potrivit lui R. Davidson, 191-193, textul nu susține poligamia, iar sclava nu trebuie înțeleasă ca o soție. Dar ea are dreptul la hrană, îmbrăcăminte și un al treilea element.

Termenul ebraic, adesea tradus prin "drepturi matrimoniale", este un hapax legomenon (un termen care apare o singură dată în Scriptură) și cu greu înseamnă drepturi conjugale, dar se poate referi la adăpost.

²⁰ A numi un membru al bisericii drept necredincios, dacă păcătuiește în anumite moduri, și a concluziona că un divorț este, prin urmare, legitim este, de asemenea, o chestiune dificilă. Ca și alte personaje biblice, David s-ar califica cu ușurință ca atare datorită adulterului și crimei sale premeditate.

Credincioșii sunt în continuare păcătoși în diverse moduri. Ar fi bine să lăsăm o astfel de judecată în seama lui Dumnezeu, cu excepția cazului în care procesul din Matei 18:15-18 este dus până la capăt și nu se ajunge la pocăință. Dar chiar dacă membrul bisericii ar fi un necredincios, inițiativa unui divorț ar aparține tot persoanei respective.

²¹ Pentru o discuție a diferențelor dintre spusele lui Isus cu privire la divorț - unele cu clauză de excepție și altele fără o astfel de pronunțare - a se vedea Ekkehardt Mueller, "Divorce and Remarriage in the New Testament", în *Marriage: Biblical and Theological Aspects*, Biblical Research Institute Studies in Biblical Ethics, Volume 1, editat de Ekkehardt Mueller și Elias Brasil de Souza (Silver Spring: Biblical Research Institute, 2015), 203-247.

²² Conflictul dintre Goliat (violența verbală) și David (violența fizică) este interesant.

²³ Consultați Manualul Bisericii.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Barash, D. P. (2021). Poligamia la om. În T. K. Shackelford & V. A. Weekes-Shackelford (Eds.), *Encyclopedia of evolutionary psychological science* (p. 6045). Springer.

Davidson, R. M. (2007). *Flacăra lui Yahweh: Sexuality in the Old Testament*. Hendrickson Publishers.

Domanyi, T. (2015). Sexualitatea și căsătoria dintr-o perspectivă teologică. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.),

Căsătoria: Aspecte biblice și teologice (Vol. 1, p. 103). Institutul de Cercetări Biblice.

Kort, J. (2018, septembrie). Monogamia: Nu este ceea ce crezi. *Psychology Today*. <https://www.psychologytoday.com/us/blog/understanding-the-erotic-code/201809/monogamy-it-s-not-what-you-think>

Mueller, E. (2022). Porneia: Imoralitatea sexuală. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.), *Sexuality: Contemporary issues from a biblical perspective* (Vol. 2, pp. 17-31). Institutul de Cercetare Biblică.

Spiegel. (2024, 19 aprilie). Tantra-Lehrerin gibt Tipps: "Jede gesunde Frau verkräftet fünf Liebhaber". *Spiegel*. <https://www.spiegel.de/partnerschaft/tantra-lehrerin-gibt-tipps-jede-gesunde-frau-verkraeftet-fuenf-liebhaber-a-92cf4ef7-502a-4560-8c10-f3bc6d605dce>

Spiegel. (2024, 21 aprilie). Die Zukunft des Sex. *Spiegel*. <https://www.spiegel.de/panorama/die-zukunft-des-sex-a-630cb4c2-9506-4ba0-bd93-75c8848cb3c5>

Spiegel. (2024, 21 aprilie). Monogamie ist widernatürlich. *Spiegel*. <https://www.spiegel.de/kultur/kino/drei-regisseur-tom-tykwer-letztlich-ist-monogamie-widernatuerlich-a-735277.html>

Szalos-Farkas, Z. (2015). Spiritualitatea sexualității umane: O perspectivă teologică și antropologică. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.), *Căsătoria: Aspecte biblice și teologice* (Vol. 1, pp. 123-141). Institutul de Cercetări Biblice.

Timm, A. R. (2023). Impactul marilor revoluții asupra căsătoriei și familiei. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.), *Family: with contemporary issues on marriage and parenting* (pp. 632-638). Institutul de Cercetare Biblică.

White, E. G. (1952). *Căminul adventist* (pp. 341-342). Southern Publishing.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. (2024). Abuzul sexual asupra copiilor. *Adventist.org*. <https://www.adventist.org/official-statements/child-sexual-abuse/>

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. (2024). Încetarea violenței împotriva femeilor și fetelor. *Adventist.org*. <https://www.adventist.org/official-statements/ending-violence-against-women-and-girls/>

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. (2024). *Violența în familie*. *Adventist.org*.
<https://www.adventist.org/official-statements/family-violence/>

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. (2024). *Declarație privind abuzul și violența în familie*.
Adventist.org.

<https://www.adventist.org/official-statements/statement-on-abuse-and-family-violence/>

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. (2024). *Bunăstarea și valoarea copiilor*. *Adventist.org*.

<https://www.adventist.org/official-statements/well-being-and-value-of-children/>

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. (2024). *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* (ed. 21).

Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

EXPLORAREA CREATIVITĂȚII LUI ISUS

MATERIAL REALIZAT DE SVEN ÖSTRING

Terenul intelectual deținut atât de cei care cred în creația biblică, cât și de cei care cred în evoluția ateistă este cu siguranță un spațiu plin de pericole pentru păstori ca dumneavoastră și ca mine. Unii dintre noi, pastori fiind, având o pregătire teologică, nu se simt bine pregătiți pentru a aborda subiecte științifice fascinante, dar complexe, precum codul genetic, arborii filogenetici și dovezile paleontologice. Atunci când ne confruntăm cu astfel de probleme dificile, este posibil să ne rezumăm la a-i învăța pe oameni mesajul de bază al Evangheliei.

Alții dintre noi pot recunoaște necesitatea de a aborda domeniul Creației, dar se avântă nepregătiți în luptă. Uneori, creăm mai mult haos decât claritate. Întrebarea este dacă există o modalitate eficientă de a instrui oamenii cu privire la Creație?

IMPORTANȚA ABORDĂRII CREAȚIEI

Este important să discutăm despre creație din mai multe motive. În primul rând, cercetătorul David Kinnaman a identificat faptul că un număr semnificativ de mileniali părăsesc biserica deoarece simt că bisericile noastre sunt superficiale, sunt anti-știință și nu sunt un loc care permite exprimarea oricărei îndoieli.¹ Cercetările sale demonstrează că evitarea subiectului Creației nu este o strategie eficientă de ucenicie. În al doilea rând, convingerile pe care le avem cu privire la originile noastre afectează imaginea noastră despre Dumnezeu și, în consecință, relația noastră cu El.

Spre exemplu, un pastor poate considera că este necesar din punct de vedere intelectual să integreze pe deplin Creația biblică cu evoluția, ceea ce va duce la poziția cunoscută drept evoluție teistă. Impactul negativ al evoluției teiste, însă, este că aceasta cultivă opinia că Dumnezeu se limitează la a urma legile naturale pe care le observăm în mod normal în natură. În timp, o astfel de viziune ne poate diminua subconștient încrederea și conștientizarea faptului că Dumnezeu poate face miracole supranaturale în viața noastră.

Sven Östring, PhD, MAPL este director al Dep. Slujire și Strategie în cadrul Diviziei Pacificului de Sud din Wahroonga, Australia.

CLARIFICAREA UNOR CONCEPȚII GREȘITE

Pentru început, merită să clarificăm câteva concepții greșite. În primul rând, există convingerea că știința și creștinismul sunt fundamental în conflict. Totuși, aceasta este o neînțelegere nefericită. Știința pornește de la poziția că universul are o structură ordonată pe care mințile noastre umane raționale o pot înțelege. Deoarece Dumnezeu este Creatorul inteligent atât al structurii universului, cât și al minților noastre, El oferă fundamentul rațional de care are nevoie știința pentru a avea succes. Aceasta înseamnă că știința și creștinismul nu sunt fundamental în conflict.²

În al doilea rând, mulți oameni cred că problema critică o reprezintă dovezile științifice. Evoluționiștii vor indica ceea ce ei cred că este un munte tot mai mare de date științifice care susțin evoluția. Creaționiștii, pe de altă parte, vor oferi dovezi științifice care, susțin ei, indică o creație recentă.

Cu toate acestea, adevărata problemă nu este în primul rând dovezile științifice³, deoarece toți avem de-a face cu aceleași date fizice. Mai degrabă, problema fundamentală, prin urmare, în dialogul dintre Creație și evoluție este despre natura și existența lui Dumnezeu și modul în care El acționează în univers. Este important să recunoaștem că avem de-a face cu probleme teologice, nu științifice. Aceasta înseamnă că, în calitate de slujitori cu pregătire teologică, suntem de fapt bine pregătiți pentru a aborda preocupările fundamentale.

PAȘI PRACTICI PENTRU O UCENICIE EFICIENTĂ ÎN PREZENTAREA CREAȚIEI

Să trecem acum la șapte pași practici pe care îi putem face pentru a instrui în mod eficient oamenii din bisericile noastre cu privire la Creație.

MODELARE PERSONALĂ, GHIDATĂ DE SPIRIT

Mai întâi de toate, trebuie să permitem Duhului Sfânt să ne modeleze personal în acest domeniu, astfel încât să fim pregătiți să îi ucenicim pe alții într-o înțelegere mai profundă a lui Dumnezeu și a lucrării Sale de creație. Prin urmare, **Pasul 1:** Rugați-vă pentru cunoaștere și înțelepciune prin har.

Este foarte ușor să ne avântăm în conversații despre Creație și evoluție bazându-ne pe raționalitatea și înțelepciunea noastră. Cu toate acestea, la fel ca Daniel și cei trei prieteni ai săi, trebuie să Îi cerem lui Dumnezeu să ne dea cunoaștere și înțelepciune în acest domeniu. Deoarece avem cu toții o înțelegere limitată și o raționalitate imperfectă, putem ușor să interpretăm greșit dovezile. Căutarea harului și înțelepciunii lui Dumnezeu ne deschide oportunitatea de a primi mai multecunoștințe divine pe acest subiect important.⁴

Pasul 2: Dezvoltarea unei viziuni asupra lumii bazate pe Cuvânt. Ca slujitori, avem nevoie de o viziune asupra lumii modelată de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să petrecem timp reflectând la relatarea Creației din Geneza 1 și 2 și la alte pasaje biblice precum Psalmul 104, Proverbele 8 și Ioan 1. Reflectați asupra a ceea ce ne spun aceste pasaje despre natura lui Isus ca Creator al nostru și apoi permiteți Duhului Sfânt să folosească Scripturile Sale inspirate pentru a vă modela viziunea asupra lumii.

Pasul 3: Identificați și evaluați poziția dumneavoastră personală cu privire la origini. Practic, interpretările privind originile universului, ale planetei noastre și ale vieții pe planeta noastră se împart în cinci categorii: (1) evoluție teistă, (2) creaționism progresiv, (3) viața recent apărută pe Pământ, (4) apariția recentă a umanității și (5) univers tânăr.

Aflați mai multe despre fiecare poziție și identificați-o pe cea pe care o dețineți în prezent. De asemenea, este important să vă evaluați poziția și să lăsați Duhul Sfânt să vă ghideze către o poziție care este posibil să fie în concordanță cu Biblia.⁵

ANGAJAMENT BAZAT PE HAR

Acum este timpul să ieșim din meditația petrecută la birourile noastre pastorale pentru a ne angaja în ucenicia creației în cadrul bisericilor și comunității noastre. Isus nu i-a lăsat pe oameni acolo unde erau. După cum a subliniat autorul Max Lucado, „Dumnezeu te iubește exact așa cum ești, dar refuză să te lase așa. El vrea ca tu să fii exact ca Isus.”⁷ Aceasta include cunoștințele și înțelegerea lui Isus despre Creație. Această perspectivă este susținută de autoarea Ellen G. White: „El a întrezărit posibilități infinite în fiecare făptură omenească. I-a văzut pe oameni așa cum ar putea să fie, transformați de harul Său.”⁸

PĂSTORIRE CURAJOASĂ ÎN DOMENIUL CREAȚIEI

Vine un moment în care trebuie să ne implicăm direct în problemele de creație în sine. Dar ar trebui să facem acest lucru numai dacă suntem conduși personal de Duhul Sfânt.

Pasul 5: Îndrumați-vă membrii în rugăciune și în studiul Scripturii. Deoarece Duhul Sfânt îi poate ghida pe membrii bisericii dvs. către adevăr, este important să îi îndrumați să se roage cu privire la problemele în cauză. Acest lucru cultivă atitudinile spirituale de umilință și învățătură. De asemenea, este important să îi încurajați să studieze pasaje relevante din Scriptură pentru a afla mai multe despre Dumnezeu și lucrarea Sa de creație.

Poate vă întrebați de ce am începe cu rugăciunea și studiul Scripturii, în loc să începem cu problemele științifice. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13, ESV) și S-a rugat Tatălui Său: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17, ESV). White confirmă semnificația acestui lucru: „Satana ajunge să stăpânească prin teorii și prin tradiții mincinoase mințile oamenilor. Îndrumându-i către idealuri neadevărate, el le denaturează caracterul. Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și le întipărește adevărul în inimă. În felul acesta, demască rătăcirea și o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Își supune poporul Său ales.”⁹

Aici, vedem importanța spirituală de a permite Duhului Sfânt și Scripturii să ne modeleze înțelegerea Creației în ceea ce privește creșterea și sfințirea noastră spirituală.

Pasul 6: Implicarea în problemele științifice. În calitate de pastori, putem aborda problemele științifice în conversații individuale, în grupuri mici și ca biserică în discuții pe teme de actualitate. Puteți facilita astfel de discuții deschise sau puteți invita experți care cred în Biblie să vorbească despre subiecte de interes pentru membrii bisericii și comunității dumneavoastră.

Poate că vă întrebați unde vor duce astfel de discuții. Pe măsură ce facilitați aceste conversații, trebuie să țineți cont de câteva lucruri:

1. Natura conține dovezi semnificative ale planului inteligent, inclusiv ordonarea fină a universului, informația genetică găsită în toate celulele noastre și complexitatea ireductibilă a celulelor vii.

2. Toate teoriile și concluziile științifice se bazează pe ipoteze. Este important să săpăm adânc și să identificăm care sunt acestea. Adesea, se fac presupuneri teologice implicite, cum ar fi modul în care Dumnezeu interacționează cu lumea, care ar putea trebui să fie puse la îndoială și chiar contestate.

3. Anumite dovezi științifice indică o creare recentă a vieții pe Pământ și chiar a planetei noastre. Este valoros să explorăm astfel de date.¹⁰

Țineți minte că nu sunteți singuri în această călătorie. Cereți Duhului Sfânt să vă călăuzească în timp ce conduceți discuțiile.

Pasul 7: Asigurați o păstorire curajoasă. În cele din urmă, trebuie să oferiți o păstorire curajoasă cu privire la Creație. A fi un lider înseamnă că sunteți conștient că este posibil să nu știți totul și că oamenii au păreri diferite cu privire la Creație. Totuși, printre toate acestea, Dumnezeu vă cheamă să conduceți oamenii spre adevăr, respectându-le totodată libertatea de a alege ceea ce cred. Puteți face acest lucru prin două moduri.

În primul rând, puteți fi curajos și sincer cu privire la poziția dumneavoastră. Poziția mea cu privire la creație este că Dumnezeu a creat recent cosmosul nostru.¹¹ În același mod, puteți oferi călăuzire prin împărtășirea punctului dumneavoastră de vedere.

În al doilea rând, îi puteți îndruma pe oamenii din comunitatea locală către poziția confesională cu privire la Creație. Spre exemplu, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și-a rezumat poziția în credința sa fundamentală nr. 6, „Creația”.¹²

Conducerea nu înseamnă că încerci să constrângi sau să forțezi oamenii să creadă ceea ce crezi tu. Înseamnă să fii curajos și sincer cu privire la ceea ce tu și credința ta susțineți că ne învață Biblia. A-i conduce pe oameni să se închine lui Isus ca Creator este ceea ce Biblia ne cheamă să facem: „El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apoc. 14:7, ESV).

CONCLUZII

Dumnezeu este Creatorul nostru, iar noi suntem făcuți după chipul Său - aceasta este cea mai fundamentală relație a noastră cu El. Deși subiectul Creației poate fi uneori descurajant, este un domeniu interesant și plin de satisfacții spirituale de explorat. Aveți curajul să vă încredeți în faptul că Duhul Sfânt vă va ghida în timp ce îi conduceți pe oameni într-o înțelegere mai profundă a lucrării și puterii creatoare a lui Isus.

NOTE ȘI REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

¹ David Kinnaman, *You Lost Me: Why Young Christians Are Leaving Church and Rethinking Faith* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 2016). În timp ce genul și sexualitatea sunt probleme majore pentru tinerii din Generația Z, aceștia se simt, de asemenea, neliniștiți cu privire la relația dintre știință și Biblie. Barna Group, *Gen Z: The Culture, Beliefs, and Motivations Shaping the Next Generation* (Ventura, CA: Barna Group și Impact 360 Institute, 2018), 64, 65.

² Alvin Plantinga a subliniat acest lucru în cartea sa *Where the Conflict Really Lies: Science, Religion, and Naturalism* (New York, NY: Oxford University Press, 2011).

³ După cum au remarcat J. P. Moreland și William Lane Craig cu privire la pozițiile evoluției teiste, creaționismului progresiv și creaționismului pământului tânăr: "Astfel, dialogul dintre aceste grupuri nu este doar unul despre fapte științifice. Nu a fost niciodată, deoarece începând cu Darwin însuși, controversa creație-evoluție a fost în mod semnificativ o dezbatere despre filosofia științei: Ar trebui teologia să interacționeze direct și să intre în însăși structura științei sau ar trebui știința să adopte naturalismul metodologic?" J. P. Moreland și William Lane Craig, *Philosophical Foundations for a Christian Worldview*, 2nd ed. (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2017), 377.

⁴ Consultați capitolul lui Rebekah Miles, "The Instrumental Role of Reason", în W. Stephen Gunter, Scott J. Jones, Ted A. Campbell, Rebekah L. Miles și Randy L. Maddox, *Wesley and the Quadrilateral: Renewing the Conversation* (Nashville, TN: Abingdon, 1997), 77-106.

⁵ O serie de cărți și resurse vă pot ajuta să evaluați diferitele poziții, cum ar fi J. P. Moreland și John Mark Reynolds, *Three Views on Creation and Evolution*, Counterpoints (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1999), Richard Davidson, "The Genesis Account of Origins", în *The Genesis Creation Account and Its Reverberations in the Old Testament*, ed. Gerald A. Klingbeil (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2015), J. P. Moreland, Stephen C. Meyer, Christopher Shaw, Ann K. Gauger, și Wayne Grudem, eds., *Theistic Evolution: A Scientific, Philosophical, and Theological Critique* (Wheaton, IL: Crossway, 2017).

⁶ Ben Clausen oferă o bună mărturie personală despre construirea de relații cu oamenii din comunitatea științifică: Ben Clausen, "Making Friends in the Scientific Community," *Adventist Review*, mai 2021, <https://adventistreview.org/magazine-article/2105-24/>.

⁷ Max Lucado, *Just Like Jesus* (Nashville, TN: Word Publishing, 1998), 3, 173.

⁸ Ellen G. White, *Education* (Nampa, ID: Pacific Press, 2002), 80.

⁹ Ellen G. White, *The Desire of Ages* (Oakland, CA: Pacific Press, 1898), 671.

¹⁰ Printre site-urile bune la care vă puteți referi se numără Geoscience Research Institute (<https://www.grisda.org/>), Creation Ministries International (<https://creation.com>) și Answers in Genesis (<https://answersingenesis.org>).

¹¹ Puteți explora exegeza mea personală a Genezei 1:1-3 în Sven Östring, "Our Miraculous Planet Earth," *Ministry*, decembrie 2018, [https://www.ministrymagazine.org/archive/2018/12/Our](https://www.ministrymagazine.org/archive/2018/12/Our-miraculous-planet-Earth)

-miraculous-planet-Earth, și Sven Östring, "An Apologia for an Earlier Commencement for Day 1 of Creation: A Structural Analysis Based on a Work Correspondence", *Andrews University Seminary Studies* 59, nr. 1 (2021), <https://digitalcommons.andrews.edu/auss/vol59/iss1/1/>.

¹² Consultați pagina web "What Adventists Believe About Creation", Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, accesată la 16 iunie 2024, <https://www.adventist.org/creation/>. O expunere mai completă a înțelegerii adventiștilor de ziua a șaptea cu privire la creație

poate fi găsit în Asociația Ministerială a Conferinței Generale, "Creation", în *Seventh-day Adventists Believe: An Exposition of the Fundamental Beliefs of the Seventh-day Adventist Church* (Hagerstown, MD: Review and Herald, 2018), 79-89.

Publicat dintr-un articol apărut pentru prima dată în numărul din septembrie 2024 al revistei *Ministry*,[®] International Journal for Pastors, www.MinistryMagazine.org. Folosit cu permisiune.

INTEGRAREA INIȚIATIVELOR ÎNAPOI LA ALTAR CU TRĂIEȘTE PRIN ISUS

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE DE SVEN ÖSTRING

REFERINȚA BIBLICĂ

Deuteronomul 6:6-9

Una dintre caracteristicile cheie ale Bibliei este viziunea sa integrată și holistică asupra lumii. Deoarece noi, ca adventiști de ziua a șaptea, ne-am angajat să rezumăm viziunea asupra lumii la Biblie, această viziune integrată și holistică constituie unul dintre pilonii cheie ai viziunii adventiste asupra lumii.

Această viziune integratoare contrastează puternic cu abordarea dualistă spre care tindem în mod natural să ne îndreptăm ca ființe umane păcătoase. Filosofii greci au excelat în acest sens.

Ei considerau sufletele noastre umane ca fiind bune și eterne, în timp ce corpurile noastre fizice erau rele și trebuiau să piară cât mai curând posibil. De-a lungul istoriei, tendința noastră naturală spre dualism poate fi observată în modul în care ne împărțim viața, Sabatul - un timp sacru și timp personal în restul săptămânii.

Sven Östring, PhD, MAPL este director Dep. Slujire și Strategie în cadrul Diviziei Pacificului de Sud din Wahroonga, Australia.

Conform acestei logici, dacă am dedicat Sabatul lui Dumnezeu, atunci restul săptămânii este al nostru pentru a urmări obiectivele personale pe care dorim să le atingem.

Abordarea noastră dualistă și fragmentată a vieții se manifestă, de asemenea, atunci când lucrăm și slujim pe bucăți, fiind prinși în activitățile și programele noastre încărcate.

Ca adventiști, ne mândrim cu faptul că susținem o viziune integrată și holistică asupra naturii umane. Cu toate acestea, rădăcinile teologice ale unității și integrării merg mult mai adânc. Ele se regăsesc în însăși natura lui Dumnezeu. Ne trimit înapoi la revelația lui Dumnezeu despre Sine lui Moise.

FUNDAMENTELE TEOLOGICE ALE INTEGRĂRII

Adevăratele fundamente ale integrării le găsim în învățătura lui Moise pentru israeliți, atunci când acesta a afirmat: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn.” (Deuteronom 6:4).

Există o unitate și o integrare profundă în însăși natura lui Dumnezeu, o unitate fundamentală în cadrul diversității celor trei Persoane co-eterne. Moise folosește acest adevăr pentru a fundamenta realitatea naturii noastre integrate și holistice:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (Deuteronom 6:5).

Dumnezeu nu își dorește doar un aspect al ființei noastre, să spunem emoțiile (inima), convingerile intelectuale (mintea) sau munca (puterea). El vrea ca noi să-I dedicăm fiecare aspect al vieții noastre pentru că știe că nu este potrivit să ne împărțim viața și obiectivele din viața noastră. O astfel de fragmentare este o rețetă pentru a eșua.

Este fascinant să observăm că aceste versete, care pun bazele unității și integrării în însăși natura lui Dumnezeu și în propria noastră natură umană, ne oferă contextul pentru unul dintre cele mai importante pasaje despre slujirea familiei:

„Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” (Deuteronom 6:6-9).

Viziunea lui Dumnezeu este ca noi să trăim vieți de familie integrate spiritual, să integrăm cuvintele Sale în fiecare aspect al familiilor noastre și să nu ne concentrăm asupra lucrurilor spirituale doar la biserică, în Sabat.

În calitate de lideri ai bisericii, trebuie să aplicăm viziunea lui Dumnezeu privind integrarea în slujirea noastră și să identificăm modalități prin care putem integra inițiativele și programele noastre de ucenicie pentru a ne maximiza eficiența pentru Împărăția lui Dumnezeu.

INTEGRAREA INIȚIATIVELOR ÎNAPOI LA ALTAR CU TRĂIEȘTE PRIN ISUS

O oportunitate excelentă de integrare a uceniciei și a slujirii identificată în Divizia Pacificul de Sud este oportunitatea de a integra inițiativa „Înapoi la Altar” cu noul curriculum

al Școlii de Sabat „Trăiește prin Isus”. Inițiativa „Înapoi la altar” identifică nevoia credincioșilor și a familiilor adventiste de ziua a șaptea de a reveni la închinarea personală și familială în contextul uceniciei și misiunii.

Programa școlii de sabbat „Trăiește prin Isus” a fost elaborată de departamentul școlii de sabbat și al departamentelor din cadrul Conferinței Generale pentru a oferi o programă actualizată pentru disciplinarea copiilor care integrează cele mai bune practici educaționale cu narațiunea și adevărul biblic. Pentru a evidenția oportunitatea și valoarea integrării acestor două inițiative de formare a ucenicilor, să le analizăm separat.

INIȚIATIVA „ÎNAPOI LA ALTAR”

Mișcarea Adventistă de Ziua a Șaptea a urmărit statistic nivelul de închinare personală și familială și angajamentul față de ucenicie în rândul membrilor și bisericilor sale. Acest lucru se datorează faptului că mișcarea adventistă a înțeles că Isus a încredințat misiunea de a face ucenici (Matei 28:18-20) și îi cheamă pe oameni să I se închine Lui ca Creator (Apocalipsa 14:6,7).

În timp ce, din punct de vedere istoric, adventiștii au fost cunoscuți ca oameni ai „Cărții”(Biblia), datorită înțelegerii lor cuprinzătoare a Bibliei, Biserica Adventistă a identificat tendințe îngrijorătoare în rândul membrilor și bisericilor sale.

Acestea includ o lipsă a interesului și a frecvenței studiului biblic personal și a devoțiunii în rândul membrilor săi, precum și o lipsă a interesului și a respectării credinței în familie în casele adventiste.

Această lipsă de interes pentru închinarea personală și cea în familie duce la o scădere a eficacității spiritualității și a înțelegerii Bibliei. În loc să Îl iubim pe DOMNUL Dumnezeuul nostru cu toată inima, sufletul, mintea și puterea noastră, ne angajăm doar într-un procent din noi înșine să ne închinăm Lui și adesea o facem într-un mod dezinteresat.

Nu suntem singurii care sunt distrași de la concentrarea noastră principală de a-L iubi pe Dumnezeu.

Poporul lui Israel, de asemenea, a fost distras și divizat spiritual în închinarea sa. Au simțit atracția culturală de a se închina zeilor canaaniti Baal și Așterot. Este important de observat că ei nu au renunțat complet la închinarea față de Yahweh. În schimb, ei trăiau vieți fragmentate spiritual, încercând să se închine simultan la trei dumnezei diferiți. Ei nu se închinau total și cu toată inima doar lui Yahweh, așa cum le spusese Moise să facă.

Această concentrare divizată asupra închinării rupea literalmente în bucăți țesătura spirituală a vieții lor. Se reflecta în scăderea puterii lor spirituale și, în curând, în lumea naturală, sub forma unei secete devastatoare.

Dumnezeu l-a trimis pe Ilie să-l avertizeze pe Ahab și pe supușii săi divizați și distrași spiritual cu privire la îngrijorările iminente (1 Regi 17:1). Amenințarea și împlinirea acesteia l-au adus pe Ahab într-o stare de furie irațională și într-o frenezie.

Cu toate acestea, atenția lui Dumnezeu nu se concentrează în primul rând pe consecințele spirituale și naturale ale concentrării noastre împărțite. Dorința lui Dumnezeu pentru noi este mântuirea, răscumpărarea și pacea noastră (Ezechiel 18:23, 2 Corinteni 5:18-21, 1 Timotei 2:4).

Astfel, Dumnezeu l-a trimis din nou pe Ilie pentru a-i spune poporului Său să l se închine din toată inima. Confruntarea de închinare de pe Muntele Carmel a demonstrat fără echivoc cine era cu adevărat Dumnezeu.

Moise și Ilie au împărțit acest important rol profetic. Ambii lideri biblici au demonstrat puterea lui Dumnezeu în contrast cu zeii din vremea lor. Ambii lideri au făcut apeluri clare către poporul Israel să se închine lui Dumnezeu din toată inima.

Cu toate acestea, există o altă asemănare importantă. Ambii, Moise și Ilie au susținut un mesaj de reunire a familiilor în contextul închinării și al spiritualității (Deuteronom 6:6-9 și Maleahi 5:5,6).

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea înțelege că Dumnezeu ne-a dat în mod colectiv mantia profetică a lui Ilie. Noi trebuie să anunțăm sosirea judecății lui Dumnezeu și să chemăm oamenii să se închine lui Dumnezeu ca Creator (Apocalipsa 14:6,7), dar rolul nostru este, de asemenea, de a chema familiile înapoi la închinare.

Acesta este contextul biblic și condițiile inițiativei „Înapoi la Altar”. Aceasta a fost dezvoltată pentru a reînvia închinarea personală și familială. Inițiativa „Înapoi la altar” (Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, 2024) are viziunea că există:

Un loc zilnic pentru Dumnezeu în fiecare inimă și în fiecare casă

De asemenea, are ca scop pregătirea membrilor bisericii adventiste în felul următor (MacLafferty & Mason, 2023):

Cum să trăiești zilnic ca ucenic al lui Isus

Pentru ca această viziune să devină realitate și pentru a îndeplini acest obiectiv, inițiativa Înapoi la Altar încearcă să integreze șapte principii în viața membrilor bisericii (MacLafferty & Mason, 2023):

- 1. Vino la Isus așa cum ești:** Cu toții trebuie să știm că putem veni la Isus așa cum suntem.

Invitația lui Isus pentru fiecare dintre noi este:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28,29).

Acest lucru nu se aplică doar membrilor bisericii care sunt oboseți fizic de o săptămână grea de muncă. Se aplică, de asemenea, oamenilor care sunt împovărați cu povara spirituală a păcatului. Isus ne invită pe toți să venim la El. Ucenicial și închinarea pornesc de la acest fundament evanghelic orientat spre har.

- 2. Onorați-L pe Isus ca Domn:** Odată ce am venit la Isus așa cum suntem, trebuie să-L lăsăm pe Isus să fie Domnul vieții noastre. Adevărul biblic este că, în cele din urmă, toată lumea va recunoaște suveranitatea lui Isus:

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și l-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri,

de pe pământ și de sub pământ. și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.”(Filipeni 2:9-11).

Prin onorarea lui Isus ca Domn în fiecare zi, ne încredem în El pentru a realiza transformarea pe care și-o dorește pentru viețile noastre.

3. Descoperă-L pe Isus în Cuvântul Său și în rugăciune: Avem cea mai timpurie și mai clară imagine apostolică a lui Isus în Scripturile canonice. Prin această imagine, Dumnezeu ne-a dăruit Scripturile ca o inspirație puternică ce poate să ne modeleze viața:

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:16).

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie^t cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evrei 4:12).

Trebuie să-L descoperim zilnic pe Isus în Cuvântul Său și în rugăciune.

4. Primiți un nou botez al Duhului Sfânt: Isus ne-a promis darul și lucrarea Duhului Sfânt. Cu toate acestea, botezul cu Duhul Sfânt nu este doar un eveniment unic. Avem nevoie de un botez proaspăt al Duhului Sfânt în fiecare zi. Aceasta a fost cheia supranaturală a eficacității lui Isus în slujire:

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război, izbăvirea;” (Isaia 61:1).

Acest sfat profetic ne este dat în Duhul Profeției (Faptele Apostolilor, p. 50): Pentru botezul zilnic al Duhului, fiecare lucrător ar trebui să prezinte cererea sa lui Dumnezeu.... Prezența Duhului cu lucrătorii lui Dumnezeu va da proclamării adevărului o putere pe care nu ar putea-o da toată cinstea sau gloria lumii.

Viețile noastre vor demonstra putere apostolică dacă vom primi zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt.

5. Iubește-ți familia făcând sacrificii: Aceasta este viziunea și sfatul profetic al lui Moise și Ilie. Așa cum i-a profețit îngerul lui Zaharia:

„Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători, la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” (Luca 1:17).

A-ți iubi cu adevărat familia înseamnă a fi dispus să-ți sacrifici visele personale, aspirațiile și independența pentru a le satisface nevoile și înseamnă să îi conduci la închinare. Cu toate acestea, investiția spirituală are o semnificație și o valoare veșnică.

6. Ucenici pentru Isus: Îndemnul lui Isus de a-i ucenici pe alții este foarte clar: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:19,20).

Această responsabilitate este întemeiată pe unitatea din cadrul Divinității, iar concentrarea holistică în viață este profundă și se leagă puternic de chemarea lui Moise la închinare din Deuteronom 6.

7. Trăiește-ți misiunea dată de Dumnezeu: Isus a afirmat în mod clar că chemarea Sa a fost să slujească. Chemarea noastră de a-L urma pe Isus implică slujirea altora prin darurile noastre spirituale:

„Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.” (1 Corinteni 12:7).

Biblia ilustrează modul în care Duhul Sfânt integrează acest aspect folosind analogia trupului. Această trecere în revistă a principiilor Înapoi la altar demonstrează că inițiativa este biblică, cuprinzătoare și bazată pe propriul exemplu al lui Isus.

PROGRAMUL ȘCOLII DE SABAT „TRĂIEȘTE PRIN ISUS”

Școala de Sabat este unul dintre procesele-cheie de ucenicie din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care include ucenicia copiilor și adolescenților noștri. Actuala programă GraceLink a fost lansată inițial cu peste 20 de ani în urmă și a oferit profesorilor Școlii de Sabat resurse pentru copiii cu vârste cuprinse între 0 și 12 ani (Evans, 2002; Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, 2016).

Datorită necesității de a crește alfabetizarea biblică și de a consolida procesul de formare a ucenicilor pentru copii, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea la nivel mondial a recunoscut necesitatea de a dezvolta un nou curriculum pentru Școala de Sabat a copiilor.

Acest curriculum încorporează cercetările privind etapele de dezvoltare a credinței cu cele mai bune practici educaționale și a sporit sfera de ucenicie pentru copiii cu vârste cuprinse între 0 și 18 ani (Departamentul Școala de Sabat și Slujirea Personală, 2024).

Fundamentul curriculumului „Trăiește prin Isus” este Biblia. Isus Însuși a ilustrat natura fundamentală a învățăturilor Sale în binecunoscuta sa parabolă:

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă.” (Matei 7:24,25).

Acest lucru urmează, de asemenea, intuiția și sfatul explicit al lui Ellen White (1977, p. 89):

„Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să constituie temelie tuturor studiilor, iar cuvintele revelației, cercetate cu atenție, stimulează și fortifică atât intelectul, cât și inima.”

Acest curriculum urmărește să îi conducă pe copii la dezvoltarea unei viziuni clare asupra lumii adventiste de Ziua a Șaptea, cu cele 28 de puncte de doctrină ale sale.

Curriculum-ul Trăiește prin Isus se bazează pe trei piloni:

- 1. Harul:** Pavel ne învață în Efeseni că putem trăi prin Isus datorită harului lui Dumnezeu:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).” (Efeseni 2:4,5).

Copiii trebuie să știe că Isus îi iubește și că El oferă har tuturor celor care vin la El.

- 2. Dezvoltarea caracterului:** Isus a promis că, pe măsură ce îi rămânem credincioși Lui, El ne va dezvolta viața și caracterul, astfel încât să putem aduce mai multă roadă:

"Eu sunt adevărata Viță și Tatăl Meu este Vierul.

Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce rod, El o taie, și pe orice mlădiță care aduce rod, o curățește, ca să aducă și mai mult rod." (Ioan 15:1,2).

Această viziune pentru creșterea spirituală și dezvoltarea caracterului îi cuprinde pe copiii din familiile noastre și din biserica noastră

- 3. Misiune:** Odată ce am experimentat dragostea lui Isus și rămânem în El, vrem să împărtășim dragostea Lui cu alții. Așa cum a spus David,

„Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh* de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine.”(Psalmul 51:12,13).

Acest răspuns misionar decurge din înțelegerea inimii și misiunii lui Isus Însuși.

SUPRAPUNEREA PRINCIPIILOR CELOR 2 PROGRAME CU UCENICIA

După ce am rezumat principiile inițiativei „Înapoi la altar” și pilonii curriculumului „Trăiește prin Isus” și baza lor biblică, este acum posibil să identificăm modul în care aceste inițiative se suprapun din perspectiva uceniciei. Tabelul de mai jos identifică modul în care fiecare dintre pilonii programului „Trăiește prin Isus” sunt în concordanță cu principiile programului „Înapoi la altar” :

Principiile Inițiativei „Înapoi la Altar”	Pilonii Curriculumului „Trăiește prin Isus”
Vino la Iisus așa cum ești	Har
Onorați-L pe Isus ca Domn	Dezvoltarea caracterului
Descoperă-L pe Isus în Cuvântul Său și în rugăciune	

Primiți un nou botez cu Duhul Sfânt	Misiune
Iubește-ți familia făcând sacrificiu	
Faceți ucenici pentru Isus	
Trăiește-ți misiunea dată de Dumnezeu	

Tabelul 1: Modul în care pilonii principali ai curriculumului „Trăiește prin Isus” pot fi corelați cu principiile programului „Înapoi la Altar”.

Printr-o reflecție teologică mai aprofundată, este posibil să discernem că există chiar mai multe moduri în care se corelează principiile. Spre exemplu, primim darul și botezul Duhului Sfânt datorită harului lui Dumnezeu.

De asemenea, principiul descoperirii lui Isus în Cuvântul Său este strâns legat de fundamentul Vieții în Isus care este Biblia. Cu toate acestea, fără a încerca să ignorăm aceste conexiuni teologice, am evidențiat principalele moduri în care principiile inițiativei „Înapoi la Altar” sunt corelate cu pilonii curriculumului „Trăiește prin Isus”.

Legătura puternică dintre principiile inițiativei „Înapoi la Altar” și pilonii curriculumului „Trăiește prin Isus” arată că ambele programe se bazează pe aceleași principii fundamentale de ucenicie. De asemenea, relevă oportunitatea integrării acestor două programe de ucenicie și sugerează că există valoare în acest sens.

CONTRIBUȚII COMPLEMENTARE PENTRU UCENICIE

De asemenea, aceste inițiative se pot completa reciproc, aducând contribuții distincte și valoroase în procesul de ucenicie.

Principiile programului „Înapoi la altar” oferă o listă de evaluare structurată a uceniei care permite unui părinte sau unui copil să o parcurgă zilnic pentru a se asigura că realizează toate elementele unei călătorii cuprinzătoare a uceniei. Aceasta permite unui părinte să investească personal în ucenicia integrată și holistică folosind o structură cuprinzătoare, pregătindu-l pentru disciplinarea copiilor săi.

În acest fel, principiile programului „Înapoi la altar” facilitează explicarea principiilor cheie ale uceniei care sunt încorporate în cadrul altor programe de ucenicie. Spre exemplu, aceasta pune accentul asupra primirii zilnice a unui nou botez al Duhului Sfânt și pe facerea de ucenici pentru Isus.

Contribuția curriculumului „Trăiește prin Isus” este că oferă o călătorie structurată prin Biblie, creată special pentru dezvoltarea credinței copiilor. Astfel, contribuie în mod direct la principiile programului „Înapoi la Altar” de a-L descoperi pe Isus în Cuvântul Său, de a-ți iubi familia făcând sacrificii și de a-ți trăi misiunea dată de Dumnezeu.

RECOMANDĂRI PRACTICE PENTRU INTEGRAREA PRINCIPILOR PROGRAMULUI „ÎN APOI LA ALTAR” ȘI „TRĂIEȘTE PRIN IISUS”

Pe baza suprapunerii uceniciei cu caracteristicile complementare atât ale inițiativei „Înapoi la altar” cât și ale curriculumului Școlii de Sabat „Trăiește prin Isus”, există câteva recomandări practice pe care aș dori să le propun familiilor pentru a integra eficient aceste programe de ucenicie.

1. Organizarea materialelor devoționale ale părinților: Principiile programului „Înapoi la altar” pot fi folosite de părinți pentru a-și organiza în mod cuprinzător momentele devoționale personale. Aceasta este o modalitate importantă pentru părinți de a-și stabili timpul de închinare personală și de a crește spiritual ca ucenici. De asemenea, este important să se pregătească pentru ucenizarea copiilor lor, deoarece nu putem oferi decât ceea ce am primit noi înșine. Aceasta este ideea de ucenicie pe care Isus a identificat-o pentru ucenicii Săi:

„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8).

2. Organizarea închinării zilnice în familie: Părinții și copiii pot folosi, de asemenea, principiile programului „Înapoi la Altar” pentru a scoate în evidență elementele cheie ale uceniciei în timpul momentelor de închinare zilnice în familie. Principiile se corelează cu pilonii programului „Trăiește prin Isus”; astfel, ambele programe de ucenicie se consolidează reciproc.

Spre exemplu, părinții le pot reaminti familiilor lor că pot veni la Isus așa cum sunt. Acest lucru întărește faptul că harul lui Isus se extinde asupra tuturor membrilor familiei, indiferent de situația spirituală actuală sau de ceea ce am gândit, am spus sau am făcut pe parcursul zilei. De asemenea, toți membrii familiei pot cere și primi zilnic botezul cu Duhul Sfânt. În acest fel, copiii pot începe să se pregătească spiritual pentru propriul lor botez public cu apă și prin Duh.

Părinții vor trebui să echilibreze utilizarea repetiției în parcurgerea principiilor programului „Înapoi la Altar” cu identificarea unor modalități creative de a ilustra principiile pentru copiii lor. Cu toate acestea, repetiția este o modalitate valoroasă de a pune bazele unei vieți de ucenicie și de a consolida aceste principii în mintea copiilor lor.

3. Un curriculum creat pentru descoperirea lui Isus prin Cuvântul Său: Descoperirea lui Isus prin Cuvântul Său stă la baza principiilor din spatele altarului. Acesta este locul în care curriculum-ul „Trăiește prin Isus” poate fi integrat în momentele de închinare ale familiei.

Obiectivele programului „Trăiește prin Isus” presupun că planul de învățământ contribuie la o călătorie captivantă de descoperire a Bibliei și de ucenicie.

Pe măsură ce părinții parcurg lecturile și activitățile zilnice din ghidurile de studiu „Trăiește prin Isus”, este valoros pentru ei să evidențieze ori de câte ori citirea principiilor din cadrul programului „Trăiește prin Isus” trimite către principiile inițiativei „Înapoi la altar”. Acest lucru permite ca principiile să fie dezvoltate în moduri noi și creative.

RECOMANDĂRI DE RESURSE PENTRU UCENICIE

Curriculum-ul „Trăiește prin Isus” oferă o multitudine de resurse de ucenicie pentru părinți și copii (Departamentul Școala de Sabat și Slujire Personală, 2024. Recomand cu tărie ca directorii departamentelor pentru Slujirea Copiilor de la fiecare nivel administrativ al bisericii să încurajeze părinții să investească în aceste resurse pentru familiile lor, pe cât posibil în limita bugetului lor.

Pagina web „Înapoi la Altar” oferă manualul de instruire „Calea de întoarcere la Altar”, care conduce participanții prin principiile biblice și ale Spiritului Profeției pe care se bazează inițiativa. Acesta poate fi utilizat pentru formarea inițială în principiile programului „Înapoi la Altar”.

Pentru a facilita punerea în practică zilnică a principiilor „Înapoi la altar”, recomand ca directorii Departamentelor Slujire Personală și Slujirea Copiilor din cadrul conferințelor locale să producă și să distribuie semne de carte cu titlul „Înapoi la Altar” care oferă o listă de evaluare a principiilor pentru o consultare rapidă.

Famiiliile pot folosi aceste fie ca simple semne de carte pentru Bibliile lor, fie în ghidurile de studiu ale curriculumului „Trăiește prin Isus”. Isus a dat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea misiunea de a face ucenici în contextul Celor 3 solii îngerești. În cadrul acestei misiuni se află apelul de a dezvolta o abordare integrată, holistică, pentru a face ucenici care să se închine lui Dumnezeu ca Creator cu întreaga lor ființă.

Ne putem întoarce la altarele noastre personale și familiale și putem trăi prin Isus. Integrarea inițiativei „Înapoi la altar” și a curriculumului „Trăiește prin Isus” în casele noastre este valoroasă și esențială pentru îndeplinirea misiunii pe care Isus ne-a încredințat-o.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

- Esmond, D. (2022). Înapoi la altar: O cauză pentru fiecare pastor. *Ministry Magazine*, 94(12), 6-9. <https://www.ministrymagazine.org/archive/2022/12/Back-to-the-Altar>
- Evans, R. (2002). GraceLink: Legătura copiilor cu Hristos. *Ministry Magazine*, 74(10), 24-26. <https://www.ministrymagazine.org/archive/2002/10/gracelink-linking-children-with-christ.html>
- Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. (2016). *GraceLink: Despre noi*. <https://www.gracelink.net/about-us>
- Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. (2024). *Ce este Back to the Altar?* <https://www.backtothealtar.org/> despre
- MacLafferty, D., & Mason, M. (2023). *Calea de întoarcere la altar: Cum să trăiești zilnic ca un discipol al lui Isus*. Asociația Ministerială a Conferinței Generale. <https://www.backtothealtar.org/archives/resource/the-way-back-to-the-altar>
- Departamentul Școlii de Sabat și al Ministerelor Personale. (2024). *Curriculum pentru Școala de Sabat Alive in Jesus*. <https://www.sabbathschoolpersonalministries.org/aliveinjesus>
- White, E. G. (1977). *Minte, caracter și personalitate: Orientări pentru sănătatea mentală și spirituală* (Vol. 1). Southern Publishing Association.

CĂSĂTORIE ȘI FAMILIE: PERSPECTIVE BIBLICE ȘI SOCIOCULTURALE

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE BOUBAKAR SANOU

Căsătoria își găsește originea în planul creator al lui Dumnezeu și în scopul Său pentru umanitate. Ca dar divin pentru umanitate, căsătoria există în diverse forme în societățile din întreaga lume. Acest capitol analizează versetele din cartea Geneza 1-3 pentru a evidenția intenția inițială a lui Dumnezeu pentru căsătorie și, ulterior, explorează modul în care normele societății noastre modelează percepția și practica căsătoriei. Obiectivul principal este de a scoate în evidență faptul că, în ciuda tendințelor societății și a influențelor într-o continuă schimbare, scopul fundamental al lui Dumnezeu pentru căsătorie oferă o busolă stabilă pentru cuplurile care doresc să construiască relații sănătoase, împlinite și care îl onorează pe Dumnezeu.

CĂSĂTORIA: O PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

Relatarea Creației din Geneza 1-3 este esențială pentru înțelegerea biblică a căsătoriei. Geneza 1:26-28 afirmă că Dumnezeu a creat omenirea după chipul Său ca bărbat și femeie, i-a binecuvântat și le-a poruncit să se înmulțească, să umple și să stăpânească pământul. Acest verset evidențiază trei lucruri importante despre căsătorie. În primul rând, instituția căsătoriei există ca un plan al lui Dumnezeu dinainte de căderea în păcat, în care sexualitatea umană în contextul cadrului biblic pentru căsătorie este un aranjament divin. În al doilea rând, crearea lui Adam și a Evei după chipul lui Dumnezeu conferă fiecăruia dintre ei un statut egal în cadrul relației maritale, indiferent de diferențele lor fizice. În al treilea rând, deoarece porunca de a umple pământul necesită conceperea de copii, aceasta indică faptul că Dumnezeu a conceput căsătoria strict pentru relații heterosexuale, făcând distincția sexuală între bărbat și femeie fundamentală pentru ceea ce Dumnezeu

Boubakar Sanou, DMin, PhD este profesor asociat de misiune și leadership intercultural la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea de la Universitatea Andrews din Berrien Springs, MI, SUA.

intenționează să fie căsătoria. Cu toate acestea, este important de remarcat faptul că, deși procrearea este subliniată în acest pasaj, căsătoria nu se referă exclusiv la nașterea de copii. Cuplurile fără copii pot avea în continuare o uniune validă și împlinită în ochii lui Dumnezeu (Walton, 2001, p. 187; Clark, 1995, p. 29).

Geneza 2:18 introduce un al doilea fapt important despre căsătorie: crearea *unui ajutor potrivit* ('ēzer kēnegdô) pentru Adam. Cuvântul „ajutor” ('ēzer) este cel mai adesea folosit pentru actul salvator al lui Dumnezeu (spre exemplu, Exodul 18:4b; Deuteronomul 33:7; 29a; Psalmul 33:20; 115:9-11; 121:1-2; 124:8; 146:5) (Walton, 2001, p. 176; Doukhan, 2014, p. 80). Termenul suplimentar "kēnegdô" (echivalent, contraparte) clarifică natura acestui ajutor. Acesta sugerează o poziție de egalitate, cineva care îi corespunde lui Adam, „vis-à-vis-ul” sau „omologul” său (Badenas, 2015, p. 77). De altfel, subliniază importanța Evei ca partener indispensabil în îndeplinirea tuturor responsabilităților pe care Dumnezeu i le-a încredințat, nu subordonarea față de Adam. Ambii au fost creați după chipul lui Dumnezeu, ceea ce face ca umanitatea lor comună să fie mai importantă decât sexul lor diferit. Accentul se pune pe egalitatea lor fundamentală, tovarășia și sprijinul reciproc.

Întrucât atât Adam, cât și Eva au fost creați pe deplin și în mod egal după chipul lui Dumnezeu, ei au fost creați pentru a domni asupra restului creației, mai degrabă decât unul asupra celuilalt (Allender și Longman, 1995, p. 20). Un mod potrivit de a descrie această relație simbiotică de dinainte de Cădere ar fi să spunem că „Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare ca fiind inferioară, ci să stea lângă el ca fiind egali, să fie iubită și ocrotită de el.” (White, 1890, p. 46).

Încântarea lui Adam la vederea Evei, ajutorul său potrivit, în Geneza 2:23, spre deosebire de momentul în care i-au fost prezentate animalele în Geneza 2:20b, are implicații importante pentru selecția partenerului. Aceasta comunică atât afirmarea lui cu privire la compatibilitatea unică dintre el și ea, cât și angajamentul lui față de ea. El recunoaște că Eva este cea care îi va satisface nevoile; cea care îl va completa. Exclamația veselă a lui Adam vorbește nu numai despre consimțământul său liber la aranjamentul divin, ci și despre dragostea sa pentru Eva. S-a sugerat că „la fel cum această libertate a fost esențială în grădina, la fel este crucială în toate relațiile sexuale ulterioare” (Davidson, 2014, p. 43).

Geneza 2:24 oferă o altă piatră de temelie pentru înțelegerea căsătoriei. Acesta subliniază trei principii-cheie care ghidează cuplurile către o uniune puternică și durabilă - separare, lipire și devenirea unui singur trup. Actul de „lăsare” al părinților nu sugerează o separare completă, ci o schimbare a priorităților, în care legătura conjugală nou formată are întâietate. Acest lucru stabilește un sentiment de independență pentru soți, permițându-le să își construiască propria identitate familială. În mod important, această „lăsare” implică, de asemenea, o declarație publică a legământului căsătoriei, la care familia este martoră și care denotă dimensiunile sociale și comunitare extinse ale căsătoriei (Hasel, 2015, p. 30; Davidson, 2007, pp. 43, 44).

Accentul pus pe „lipirea” de soție subliniază importanța unui atașament puternic și personal între soți. Acest atașament, descris printr-un termen de legământ, reflectă natura permanentă și exclusivă a legăturii matrimoniale, înlocuind atașamentul anterior față de părinți (Doukhan, 2014, p. 85; Davidson, 2007, p. 45). Isus însuși a făcut referire la acest verset pentru a afirma că mariajul este o uniune permanentă, cu excepții pentru anumite circumstanțe (spre exemplu, Matei 19:9).

Conceptul de „a deveni un singur trup” semnifică o uniune armonioasă care cuprinde aspectele fizice, emoționale, spirituale și economice ale vieții cuplului. Supunerea reciprocă între soț și soție este esențială pentru realizarea acestei armonii (a se vedea Efeseni 5:21). În timp ce starea de „un singur trup” a lui Adam și a Evei a fost unică datorită creației lor, alte cupluri ating această unitate prin efort intenționat și dedicare. Experiența de a deveni un singur trup necesită un angajament nu doar față de celălalt, ci și față de relația în sine, față de instituția căsătoriei și, în cele din urmă, față de Dumnezeu, Cel care a instituit-o. Sistemele sociale de consiliere sunt, de asemenea, elemente esențiale pentru o căsnicie prosperă (Balswick și Balswick, 2014, p. 90; Rock, 2000, p. 732; Lawler, 2007, pp. 9-10).

Relatarea din Geneza 3 este o relatare de după Căderea în păcat. O parte din accentul său (Gen 3:16b) este pus pe impactul negativ al păcatului asupra instituției căsătoriei. Geneza 3:16b, "Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine", a fost adesea interpretată pentru a justifica sau a pleda pentru subordonarea soțiilor față de soții lor. Cu toate acestea, acest lucru nu făcea parte din planul lui Dumnezeu pentru căsătorie, deoarece ideea subordonării Evei față de Adam nu a fost nici menționată, nici implicată înainte de păcat (Doukhan 2014, p. 105; Davidson, 2007, p. 65). Prin urmare, mai degrabă decât să fie prescriptivă și normativă, Geneza 3:16 „descrie ceea ce se va întâmpla, nu ceea ce ar trebui să se întâmple [Dominația] soțului asupra soției nu este un model divin de implementat, ci o previziune a consecințelor negative ale păcatului” (Clark, 1995, p. 8). Căderea a afectat relația egalitară și armonioasă care exista între Adam și Eva ca parte a idealului lui Dumnezeu pentru căsătorie.

Astfel, în loc să le impună o condiție lui Adam și Evei, Geneza 3:16 descrie o nouă realitate viitoare în relația lor ca una dintre consecințele inevitabile ale păcatului lor. Cu toate acestea, odată cu moartea substitutivă a lui Isus prezisă în Geneza 3:15, inversarea ordinii decăzute a Creației și-a început cursul. Ca urmare, desfășurarea harului și a transformării divine poate evita această tragedie pentru căsătorie printr-o revenire treptată la relația egalitară dintre soț și soție de dinainte de cădere (Wilkins, 2004, p. 644; Davidson, 2007, p. 76; Doukhan 2014, p. 105).

Conceptul de conducere în îndemnul Scripturii: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului, căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului” (Ef 5:22-24) și „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos” (1 Cor 11:3) a fost folosit istoric pentru a susține și chiar justifica superioritatea masculină în căsătorie. În lumina Genezei 1:26-28 și 2:18-24, Efeseni 5:22-24 indică mai degrabă conducerea masculină decât superioritatea masculină în căsătorie. Calvin Rock subliniază că „dacă trebuie găsită o semnificație a funcției în primatul lui Adam în ordinea creației, aceasta este cea de îngrijitor sau slujitor. El a fost creat mai întâi ca precursor sau purtător de grijă al ființei care urma. . . Conducerea ar trebui privită nu ca o superioritate privilegiată, ci ca o responsabilitate solemnă, de sacrificiu” (2000, p. 733). Apărarea superiorității masculine în căsătorie pe baza Efeseni 5:22-24 este, de asemenea, incompatibilă cu Efeseni 5:21, în care Pavel face apel la toți credincioșii din Efes să se supună „unii altora în frica lui Hristos”. Apelul specific din Efeseni 5:22-24 este că „Spiritul pe care-l manifestă Hristos față de Biserică este spiritul pe care soțul și soția trebuie să-l manifeste unul față de altul” (White, 1902, p. 46).

PERSPECTIVE SOCIOCULTURALE ASUPRA CĂSĂTORIEI TIPURI COMUNE DE CĂSĂTORIE

Deși instituția căsătoriei există într-o anumită formă în fiecare societate umană, practicile, formele și tradițiile care o însoțesc variază de la un context la altul. Există de obicei trei tipuri comune de căsătorie: căsătoria civilă, căsătoria religioasă și căsătoria tradițională.

CĂSĂTORIA CIVILĂ

O căsătorie civilă este un contract legal între doi parteneri, recunoscut și oficiat de un ofițer de stare civilă în cadrul unei ceremonii nereligioase. Deoarece guvernul reglementează legislația privind căsătoriile civile, acesta devine parte la orice căsătorie aflată sub jurisdicția sa. În funcție de legislația specifică, ceremoniile de căsătorie civilă pot fi organizate atât pentru cuplurile monogame, poligame, poliandrice, heterosexuale sau homosexuale.

În lumina relatării Creației, căsătoriile homosexuale și poligame nu sunt în conformitate cu planul lui Dumnezeu pentru căsătorie. Deoarece Dumnezeu a creat o singură femeie, nu mai multe femei sau un alt bărbat, ca un ajutor potrivit pentru Adam, Geneza 2:24 afirmă monogamia heterosexuală ca fiind planul lui Dumnezeu pentru căsătorie. Deși, ca Biserică, recunoaștem căsătoria civilă ca formă oficială de căsătorie, nu recunoaștem formele de căsătorie civilă care se opun principiilor scripturale care reglementează modul în care trebuie încheiată căsătoria. Din aceeași perspectivă, Biserica nu recunoaște un divorț pronunțat de un guvern sau de un stat dacă acea pronunțare nu respectă principiile biblice (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, 2016, pp. 62, 157-160).

CĂSĂTORIA RELIGIOASĂ

O căsătorie religioasă este o ceremonie de nuntă condusă de un oficial religios autorizat de biserică să căsătorească cupluri. În unele țări, o astfel de căsătorie este recunoscută de stat, eliminând necesitatea unei ceremonii civile separate. În alte țări, căsătoriile religioase nu sunt recunoscute legal. În aceste cazuri, o ceremonie civilă este obligatorie înainte ca ceremonia religioasă să aibă loc. Deși o căsătorie civilă, la care oficiază un reprezentant al statului înzestrat cu autoritate legală, nu este interzisă de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, „a fost o tradiție istorică și o practică recomandată de biserică ca cuplurile creștine care se căsătoresc să aibă o ceremonie religioasă” (Edwards, 1994, p. 22).

Există motive biblice convingătoare pentru cuplurile adventiste de a opta pentru o nuntă în biserică. În primul rând, Geneza 1:26-28 și 2:18-24 stabilesc căsătoria ca o paradigmă fundamentală în ordinea Creației, subliniind natura de legământ a uniunii dintre cuplu și Dumnezeu, reflectând permanența și sacralitatea uniunii lor. În al doilea rând, ceremonia religioasă recunoaște binecuvântarea divină necesară pentru ca o căsătorie să prospere. Aceasta semnifică dependența cuplului de Dumnezeu ca autor și susținător al uniunii lor, revendicând binecuvântările acordate lui Adam și Evei în Eden. În al treilea rând, o ceremonie religioasă la nuntă exprimă dorința cuplului de a beneficia de sprijinul comunității bisericii pe măsură ce se angajează în călătoria lor conjugală. În cele din urmă, o ceremonie religioasă se opune secularizării căsătoriei, subliniind permanența și sacralitatea acesteia ca legământ orânduit de Dumnezeu (Sanou, 2023, pp. 56-57).

CĂSĂTORIA TRADIȚIONALĂ

Căsătoria tradițională se referă la orice căsătorie încheiată în conformitate cu obiceiurile și regulile tradiționale ale unui grup de persoane. În contextele religioase tradiționale, se consideră că aceste obiceiuri și reguli au fost revelate și transmise de către strămoșii lor. Aceste legi și obiceiuri dictează modul în care sunt încheiate căsătoriile, deoarece urmarea pașilor strămoșilor este percepută nu numai ca un privilegiu, ci, mai ales, ca un mandat. Prin urmare, se consideră că societatea nu poate trăi pe deplin bunăstarea și împlinirea decât dacă membrii săi continuă să învețe și să acționeze pe baza a ceea ce a fost transmis strămoșilor și de către aceștia (Sanou, 2015, p. 16).

Relația cu strămoșii, așa cum este înțeleasă în contextele religioase tradiționale, și rolul important pe care aceștia îl ocupă în căsătoria tradițională este problematică din perspectiva adventistă, pe baza învățăturilor biblice privind starea ființelor umane în moarte. Ca adventiști, noi credem că „moartea este o stare inconștientă pentru toți oamenii” (*Adventiștii de ziua a Șaptea cred*, 2018, p. 391).

La moarte, trupul și spiritul încetează să mai existe până la învierea celor trecuți la odihnă la a doua venire a lui Hristos (1 Tes 4:16-17). Leviticul 19:28; 20:6, 27 și Deuteronomul 14:1-2; 18:10-13 vorbesc împotriva oricărei practici implicate cu spiritismul și închinarea ancestrală. Aceeași interdicție se aplică în continuare creștinilor din toate epocile și contextele socioculturale și religioase. Prin urmare, fidelitatea față de principiile biblice nu ar trebui să fie niciodată umbrată de nicio formă de sensibilitate față de tradițiile locale și practicile religioase care se află în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu.

ALEGEREA UNUI SOȚ

Procesele asociate cu selecția partenerului variază semnificativ în întreaga lume. Dar, în linii mari, partenerii de căsătorie sunt selectați în două moduri: ei înșiși își aleg un partener de viață - o căsătorie din dragoste; sau părinții lor sau rudele aleg pentru ei - o căsătorie aranjată (Rider și Ann Swallow, 2016; p. 118). În ceea ce privește modul în care aceste două modele de selecție a partenerilor sunt privite în contexte diferite, Kennon Rider și Ann Swallow notează că persoanele care aderă la metoda căsătoriei din dragoste și de selectare a partenerului au adesea dificultăți în a concepe că mariajele aranjate ar putea fi fericite sau de succes.

Alegerea partenerului de către altcineva decât ei înșiși poate părea arhaică, dacă nu chiar barbară. De asemenea, oamenii din culturile cu specificul căsătoriilor aranjate au adesea dificultăți în a crede că tinerii ar putea să-și aleagă singuri cel mai bun partener. Succesul marital, ar spune ei, este prea important pentru a fi lăsat la latitudinea chimiei. (2016; p. 120)

Ca măsură de protecție împotriva oricărei perspective etnocentrice, creștinii ar trebui să își bazeze evaluarea altor practici maritale socioculturale doar pe principii biblice. Deși toate ființele umane au fost modelate de vocile locațiilor lor sociale, creștinii trebuie să recunoască faptul că vocea Bibliei înlocuiește toate celelalte voci contextuale. Este esențial să subliniem faptul că ambele forme de selecție a partenerului sunt menționate în Scriptură.

Cea mai proeminentă referință la o relație romantică din Biblie este Cântarea Cântărilor, o întreagă carte a Bibliei dedicată în mod explicit descrierii și sărbătoririi dragostei și romantismului într-o relație maritală, proclamându-le ca fiind "nu ieftine, nu urâte și rele, ci frumoase, sănătoase și demne de laudă" (Davidson 2007, p. 551). Cartea reafirmă idealul de dinainte de Cădere al sexualității ca ordine a Creației, căsătoria monogamă heterosexuală ca formă maritală sancționată biblic, egalitatea sexelor fără

ierarhie, sexualitatea și exclusivitatea maritală și permanența maritală (Davidson, 2007, pp. 554-606; Provan, 2001, p. 247).

O altă caracteristică demnă de remarcat a Cântării Cântărilor este modul neobișnuit în care acordă un loc central vocii unei femei, nemediată de cea a unui narator" (Murphy și Huwiler, 1999, p. 221).

Din cauza credinței că această carte descrie idealul lui Dumnezeu pentru iubirea umană, s-a propus că autorul Cântării Cântărilor dorește ca tipul de iubire povestit în carte să fie admirat și imitat (Provan, 2001, pp. 235, 243). Chiar dacă este pătată de păcat, dragostea romantică continuă să fie o binecuvântare din partea lui Dumnezeu.

Pe lângă celebrarea iubirii romantice, Cântarea Cântărilor are și învățături înțelepte despre dragoste și căsătorie. Acest lucru are implicații importante pentru căsătoriile din dragoste.

În primul rând, alături de frumusețea iubirii romantice descrisă în carte, angajamentul reciproc este prezentat ca fiind cheia unei relații de iubire de durată (8:6). Fiind „o poveste a iubirii răscumpărate” (Provan, 2001, p. 247), iubirea romantică întâlnită în Cântarea Cântărilor este departe de a fi o expresie distorsionată a iubirii ca experiență sentimentală actuală.

În al doilea rând, dragostea romantică este un lucru sacru - este intrarea într-o relație de legământ și implică un angajament pe viață față de soțul/soția cuiva.

Aceasta este o mustrare la adresa oricăror alternative de relații sexuale create de om. În al treilea rând, Cântarea Cântărilor recunoaște că intimitatea fizică trebuie să aștepte momentul potrivit și persoana potrivită; în caz contrar, aceasta se va dovedi mai degrabă distructivă decât sănătoasă. Astfel, se pune un accent special și repetat pe importanța precauției și a răbdării: „Nu stârniți dragostea” (2:7; 3:5; 8:4). În al patrulea rând, absența unei descrieri directe a actului sexual fizic sugerează că:

(1) sexualitatea fizică și exprimarea ei sunt privat. Plăcerea celor doi îndrăgostiți unul pentru celălalt este exprimată sexual, dar nu este redusă la sex;

(2) căsătoria este realitatea mai largă, scopul final și realizarea deplină a romantismului; și (3) intimitatea fizică ca expresie a iubirii este subordonată și secundară căsătoriei (Ortlund, 2020, pp. 497-506). În cele din urmă, Cântarea Cântărilor se confruntă, de asemenea, cu ideea că mariajul stinge implacabil romantismul într-o relație. De-a lungul cărții, încântarea reciprocă a celor doi îndrăgostiți nu se termină niciodată (8:6- 7, 14).

Pe de altă parte, căsătoria dintre Isaac și Rebeca este un exemplu de căsătorie aranjată (Geneza 24). Ea oferă perspective valoroase care pot fi aplicate practicilor contemporane. În primul rând, narațiunea subliniază importanța căutării îndrumării divine și a onorării voinței lui Dumnezeu în aranjamentele matrimoniale.

Atât Avraam, cât și slujitorul său s-au bazat pe providența lui Dumnezeu pentru a orchestra unirea lui Isaac și a Rebecăi. În al doilea rând, povestea pune accentul pe caracter în detrimentul statutului social sau al etniei. Natura extremă a testului slujirii a servit la dezvăluirea trăsăturilor de caracter pozitive ale Rebecăi.

În al treilea rând, pasajul pune în lumină importanța consimțământului miresei. Chiar și în cadrul societății patriarhale, Avraam se asigură că viitoarea soție a lui Isaac are un cuvânt de spus în acest aranjament. Familia Rebecăi și propriul ei acord fac din aceasta o înțelegere consensuală. În al patrulea rând, modul în care bunurile au fost transferate (haine și obiecte din argint și aur) de la Avraam la Rebeca *mai întâi* și apoi la rudele ei la sfârșitul procesului de negociere (Gen 24:53) este demn de remarcat.

Dacă acest lucru este considerat un preț pentru mireasă, nu a fost o sumă stabilită de rudele Rebecăi. A fost un dar generos din partea lui Avraam pentru Rebeca și familia ei. În al cincilea rând, la sosirea servitorului lui Avraam cu Rebeca, Isaac și-a exprimat consimțământul ducând-o în cortul mamei sale, un gest care semnifică faptul că ea era

acum stăpâna casei (Walton, 2001, 532). În cele din urmă, povestea sugerează că relațiile de căsătorie aranjate se pot transforma în căsătorii din dragoste. Afețiunea reciprocă dintre Isaac și Rebeca (Geneza 26:8) demonstrează potențialul dragostei de a înflori în căsătoriile aranjate prin experiențe comune și o viață construită împreună.

În esență, Geneza capitolul 24 oferă un cadru pentru căsătoriile aranjate care prioritizează îndrumarea divină, caracterul soților, consimțământul reciproc, respectul și angajamentul față de Dumnezeu și față de căsătoria lor (Sanou și Duah, 2023, pp. 141-145).

CONCLUZII

În timp ce obiceiurile, tradițiile și practicile specifice căsătoriei variază de la o cultură la alta, principiile de bază stabilite în Grădina Edenului rămân ghidul pentru creștini. Aceste principii servesc, de asemenea, drept bază pentru interpretarea altor învățături biblice pe această temă. În mod ideal, căsătoria are loc în prezența lui Dumnezeu, recunoscându-L pe El ca fiind cel care a instituit această uniune sacră. Cu toate acestea, Biblia nu prescrie un format unic și specific al ceremoniei. Căsătoria poate fi încheiată urmând „obiceiurile recunoscute în diferite contexte și culturi, în măsura în care aceste obiceiuri nu contrazic principiile biblice” (Hasel, 2015, p. 48).

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

- Allender, D. B., & Longman, T. III. (1995). *Aliați intimi: Redescoperind designul lui Dumnezeu pentru căsătorie și devenind suflete pereche pentru viață*. Tyndale House Publishers.
- Badenas, R. (2025). Soțul și soția în căsătorie: Probleme privind rolurile de gen. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.), *Căsătoria: Aspecte biblice și teologice* (pp. 73-100). Review and Herald.
- Balswick, J. O., & Balswick, J. K. (2014). *Familia: A Christian perspective on the contemporary home* (4th ed.). Baker Academic.
- Clark, D. K. (1995). Bazele biblice și teologice ale căsătoriei și familiei. În B. J. Neff & D. Ratcliff (Eds.), *Manual de educație religioasă familială* (pp. 5-35). Religious Education Press.
- Davidson, R. M. (2007). *Flacăra lui Yahweh: Sexuality in the Old Testament*. Hendrickson Publishers.
- Doukhan, J. B. (2014). Narațiunea creației. În S. Bell (Ed.), *Servants and friends: O teologie biblică a leadership-ului* (pp. 31-47). Andrews University Press.
- Edwards, R. D. (1994, noiembrie). De ce o nuntă în biserică? *Ministry*, 22, 22-23.
- Hasel, F. M. (2015). Conceptul biblic de căsătorie în Biblie. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.), *Marriage: Aspecte biblice și teologice* (pp. 25-48). Revistă și Herald.
- Lawler, M. G. (2007). Căsătoria în Biblie. În K. Scott & M. Warren (Eds.), *Perspectives on marriage: A reader* (3rd ed., pp. 7-21). Oxford University Press.
- Murphy, R. E., & Huwiler, E. (1999). Proverbe, Eclesiastul, *Cântarea Cântărilor*. Baker Books.
- Ortlund, E. (2020). Înțelepciunea Cântării Cântărilor: Un ghid pastoral pentru predicare și predare. *Themelios*, 45(3), 494-514.
- Provan, I. (2001). *Eclesiastul / Cântarea cântărilor*. Zondervan.
- Rider, K. V., & Swallow, A. (2016). Căsătoria aranjată. În C. L. Shehan (Ed.), *The Wiley Blackwell encyclopedia of family studies* (Vol. 1, pp. 118-121). John Wiley & Sons.
- Rock, C. B. (2000). Căsătoria și familia. În *Handbook of Seventh-day Adventist theology* (pp. 724-750). Review and Herald.

- Sanou, B. (2015). Un cadru biblic și misiologic pentru misiunea transculturală: Un studiu de caz al riturilor funerare Lobi din Burkina Faso (teză de doctorat). Universitatea Andrews.
- Sanou, B. (2023). Căsătoria civilă, căsătoria bisericească sau căsătoria cutumiară? Respectarea designului lui Dumnezeu pentru căsătorie într-o biserică adventistă globală. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.), *Family: With contemporary issues on marriage and parenting* (pp. 49-72). Biblical Research Institute/Review and Herald.
- Sanou, B., & Duah, M. (2023). Căsătoriile romantice / de dragoste și căsătoriile aranjate: Perspective biblice și socioculturale. În E. Mueller & E. B. de Souza (Eds.), *Familia: With contemporary issues on marriage and parenting* (pp. 109-147). Biblical Research Institute/Review and Herald.
- Advențiștii de ziua a șaptea cred (ed. a 3-a). (2018). Revistă și Herald. Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. (2016). Secretariat.
- Walton, J. H. (2001). *Geneza*. Zondervan.
- White, E. G. (1890). *Patriarhi și profeți*. Review and Herald.
- White, E. G. (1902). *Mărturii pentru biserică* (Vol. 7). Pacific Press.
- Wilkins, M. J. (2004). *Comentariul NIV Application Commentary: Matthew*. Zondervan.

CASĂ, DULCE CASĂ: CARE ESTE CEA MAI IMPORTANTĂ RESPONSABILITATE?

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE GALINA STELE

În 1913, cu doi ani înainte de moartea ei, Ellen White a avut o conversație interesantă cu un tânăr, un profesor, care o ajuta cu scrierile ei și care locuia temporar în casa ei din Elmshaven, California (Spalding, 1949). Vorbind despre responsabilitățile părinților, ea a spus că biserica ar trebui să facă mai mult pentru a-i educa pe părinți cum să își crească copiii în credință.

Ea i-a spus tânărului că „rolul său de tată este cea mai importantă muncă educativă” pe care „a făcut-o sau o va putea face vreodată”. Ea a continuat spunând că pastorii, profesorii și personalul medical își pot face treaba pentru a-i educa și a-i învăța pe membrii bisericii, „dar sub toate eforturile lor, prima lucrare făcută de părinți este lucrarea care contează cel mai decisiv pentru extinderea bisericii” (Spalding, p. 192).

Ellen White a adăugat că și-ar fi dorit să poată călători ca înainte și să predea acest subiect membrilor bisericii. Tânărul a observat că ea a scris acest lucru în cărțile ei, iar oamenii le aveau.

Dar Ellen White a răspuns cu tristețe că îi era teamă că oamenii nu îi citeau cărțile și nu înțelegeau că această lucrare este „mai importantă decât orice altceva”. Surprins, el a clarificat că ea voia să spună că cel mai important lucru pentru biserică este să-i învețe pe părinți cum să-și pregătească copiii pentru Dumnezeu. Ea a afirmat acest lucru și a adăugat: „... iar noi nu am început să-l atingem cu vârful degetelor” (Spalding, p. 193).

De atunci, Biserica Adventistă a făcut multe în acest domeniu. Cu toate acestea, importanța de a-i învăța pe părinți cum să își pregătească copiii pentru a avea o relație strânsă cu Dumnezeu și pentru a fi crescuți într-un cămin sigur și fericit rămâne aceeași pentru fiecare generație. Ea devine cu atât mai crucială cu cât multe familii se confruntă cu diferite tipuri de crize, nu funcționează bine sau se destramă. Nu este o coincidență faptul că definiția familiilor funcționale și disfuncționale a devenit parte a vocabularului nostru.

Ne putem întreba dacă o familie creștină poate fi disfuncțională.

De asemenea, ne putem întreba cât de bine funcționează în realitate familia noastră și dacă aceasta ne afectează capacitatea de a ne aduce copiii mai aproape de Dumnezeu. Dar care sunt principalele caracteristici ale familiilor funcționale și disfuncționale?

FAMILII FUNCȚIONALE ȘI DISFUNCȚIONALE

Este ușor de ghicit că familiile funcționale funcționează bine. Ele reprezintă cămine cu atmosfere sănătoase, calde și relații sănătoase. Familiile disfuncționale sunt opusul familiilor fericite, pline de dragoste, bucurie și sprijin.

Termenul „disfuncțional” reflectă faptul că ceva este stricat sau nu funcționează corespunzător. Norman Wright compară o familie disfuncțională cu un avion care și-a pierdut navigația și merge în direcția greșită. Chiar și o mică abatere de la curs va duce la o destinație greșită.

La fel se întâmplă și cu familiile. Lucrurile mici care îngreunează relațiile pot duce o familie la o destinație greșită. Iar membrii familiei se pot trezi într-un cămin unde există critici, neînțelegeri, jigniri și neîncredere (Wright, p. 61).

Unii oameni cred că doar familiile cu un copil cu handicap sau cu un membru al familiei care suferă de anumite dependențe sau boli mintale sunt disfuncționale. Alții consideră o familie monoparentală sau o familie divorțată că ar intra în această categorie. Din păcate, mulți oameni nu sunt conștienți că orice familie, chiar și o familie creștină, poate deveni disfuncțională dacă permite anumitor modele comportamentale să prospere în casa lor. Să analizăm principalele diferențe dintre aceste două tipuri de familie (Wright, pp. 60-73).

Familie funcțională	Caracteristici	Familie disfuncțională
Atmosfera de acasă este caldă și plăcută. Nu este o practică obișnuită să critice și să judece membrii familiei sau alte persoane din afară.	Atmosfera	Atmosfera de acasă este rece. Membrii se judecă, se critică, se acuză sau se ignoră în mod regulat între ei sau pe alți oameni.
Există o înțelegere și un sprijin reciproc. Fiecare are anumite responsabilități, dar i se permite să fie el însuși. Copiii pot fi copii; adulților li se permite, de asemenea, să fie copii uneori.	Sprijin și responsabilități reciproce	Există așteptări foarte mari și reguli stricte. Membrii familiei au o stimă de sine scăzută. Părinții le repreșează sau îi pedepsesc pe copii dacă aceștia nu și-au îndeplinit așteptările.

Familie funcțională	Caracteristici	Familie disfuncțională
Grijă constantă pentru fiecare membru. Sprijinul și aprobarea sunt regulate.	Îngrijire, aprobare și încurajare	Neglijența sau absența îngrijirii, sau hiperîngrijirea. Infracțiunile, sentimentele rănite și diferitele tipuri de abuz pot fi prezente.
Comunicarea deschisă și directă. Bucuria sau problemele unui membru sunt importante pentru întreaga familie. Temerile, problemele și eșecurile pot fi împărtășite și discutate. Membrii familiei pot conta pe înțelegere și acceptare. Nu există respingeri.	Comunicare	Există o comunicare deficitară și o interdicție de a vorbi despre problemele familiei în interiorul sau în afara familiei. Membrii familiei nu împărtășesc din cauza fricii de a nu fi înțeleși greșit, judecați sau pedepsiți. Poate exista, de asemenea, comunicare prin intermediul unei a treia persoane, spre exemplu, „Du-te și spune-i mamei tale...” sau comunicare cu mesaje duble, atunci când cuvintele spun un lucru, dar tonul vocii sau acțiunea transmit semnale diferite.
Părinții sunt respectați și au încredere în ei. Există o interdependență sănătoasă a tuturor membrilor. Copiii sunt crescuți astfel încât să fie capabili să facă alegeri bune și corecte. Copiii sunt iubiți și prețuiți în mod egal.	Relațiile dintre părinți și copii	Un stil parental autoritar este unul în care membrii slabi sunt dependenți de cei puternici. Nu sunt oferite alegeri sau se alege între două rele, spre exemplu: „Îți vei mânca prânzul sau altfel...!” Permisiv sau neglijent, stilurile parentale pot fi prea îngăduitoare sau dezinteresate. Favoritismul este prezent: mica prințesă, cel mai cuminte, țapul ispășitor etc.
Familia are multe tradiții și petrece adesea timp împreună, creând amintiri plăcute. Membrii familiei anticipează acest timp împreună, se pregătesc pentru el și îl prețuiesc. De asemenea, ei plănuiesc să petreacă timp sau să meargă în vacanță împreună și se bucură de astfel de oportunități.	Timp petrecut împreună	Timpul petrecut împreună este rar sau are loc doar din cauza obligațiilor (reuniuni de familie, nunți, înmormântări, absolviri, sărbători etc.). Timpul petrecut împreună se termină adesea cu certuri și sentimente rănite. Unii membri, de exemplu părinții, pot fi dependenți de muncă. Nu există momente speciale în timpul petrecut împreună.

Familie funcțională	Caracteristici	Familie disfuncțională
Sentimentele tuturor membrilor familiei sunt împărtășite și respectate. Un membru aflat în dificultate poate conta pe sprijinul celorlalți. Când cineva suferă, toți suferă cu el, dar într-un mod diferit decât într-o familie disfuncțională. Umorele, bucuria și râsul sunt experimentate împreună.	Sentimente și motive de bucurie și sărbătoare	Sentimentele nu sunt împărtășite și doar anumite emoții sunt permise. Dacă un membru al familiei, în special o figură de autoritate, suferă, acesta îi va face și pe alții să se simtă prost. Pot apărea diferite tipuri de abuz. Umorele sunt adesea folosite ca mijloc de umilire.

Astfel, aceste două tipuri reprezintă familii foarte diferite. Ele sunt opuse în extremele lor. Atmosfera de acasă modelează stima de sine și identitatea unui copil. Ea le afectează percepția și relația cu Dumnezeu. Fie îi aduce mai aproape de El, fie îi împiedică să construiască relații fericite cu Dumnezeu părinților lor.

Avem sfaturi valoroase de la Spiritul Profeției: „Fiecare cămin ar trebui să fie un loc al iubirii, un loc în care sălășluiesc îngerii lui Dumnezeu, înmuind și supunând inimile părinților și ale copiilor.” (White, p. 18.6).

„Căminul care este împodobit cu dragoste, înțelegere și gingășie este un loc pe care îngerilor le place să-l viziteze și în care Dumnezeu este slăvit. Influența unui cămin creștin, supravegheat cu grijă în anii copilăriei și ai tinereții, este cea mai sigură protecție împotriva corupției din lume. În atmosfera unui astfel de cămin, copiii vor învăța să-i iubească atât pe părinții lor pământești, cât și pe Tatăl lor ceresc” (White, p. 19.2).

Apostolul Ioan a citat cuvintele din rugăciunea lui Isus despre cea mai importantă cunoaștere pe care am putea-o obține vreodată: „Și aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3, KJV). Un cămin fericit, plin de căldură, încredere și iubire, va transmite mai eficient această cunoaștere a lui Dumnezeu.

CE PUTEM FACE?

O familie funcțională nu este o familie perfectă. Întâlnim și familii imperfecte în Biblie: Issac și Iacov și fiii lor, familia împăratului David, Elcana cu cele două soții ale sale și alții.

Cu toate acestea, Dumnezeu a putut să le folosească, iar El poate folosi și familiile noastre imperfecte, să ne transforme și să facă din familiile noastre o binecuvântare pentru copiii noștri și pentru alții. Dar ar trebui să avem intenția de a ne apropia familia de Dumnezeu, astfel încât El să poată lucra în ea și prin ea. Ce putem face?

Iată câteva sugestii:

1. Tratați-vă copiii ca pe niște oameni valoroși. Analizați-vă nu atât sentimentele, cât cuvintele și acțiunile, deoarece acestea le arată copiilor voștri cum îi tratați. Decideți să nu îl umiliți niciodată pe copilul dumneavoastră. Nu uitați, cu toții avem o natură

păcătoasă, atât copiii, cât și voi ca părinți. Cu toții avem nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a ne transforma. Cu toate acestea, copiii dumneavoastră sunt mai imaturi și au nevoie de îndrumarea, dragostea, acceptarea, respectul și exemplul dumneavoastră pe care să le imite.

2. Construiți o comunicare pozitivă. Vorbiți cu copiii dumneavoastră despre emoțiile lor și descrieți-le pe ale dumneavoastră. Permiteți-le să împărtășească și sentimentele negative. Aceasta va ajuta la construirea încrederii. Permiteți chiar și celor mai tineri membri ai familiei să își împărtășească gândurile, problemele și sugestiile. Învățați-i cum să facă față situațiilor dificile și să găsească soluții constructive. Nu recompensați criticile negative. Ajutați-i să evalueze acțiunile, nu oamenii.

3. Faceți ucenici din copiii voștri. Ajutați-i să-și creeze obiceiuri pentru viața și creșterea lor spirituală: învățați-i cum să se roage în diferite circumstanțe, să citească Biblia, să memoreze câteva versete biblice importante și să studieze lecțiile de la Școala de Sabat. Discutați cu ei despre Dumnezeu, despre personajele biblice, despre eșecurile și victoriile lor. Răspundeți la întrebările lor și explicați doctrinele bisericii.

4. Organizați închinarea în familie folosind povești interesante și implicați-vă copiii. Faceți aceste seri atractive și interactive, astfel încât copiii să aștepte aceste 15-20 de minute înainte de culcare. Timpul în care familia poate vorbi, citi, cânta și se poate ruga împreună este neprețuit. Puteți experimenta că astfel de întâlniri pot aduce unitate, pot șterge neînțelegerile și pot acoperi totul cu binecuvântările lui Dumnezeu. Conform Sondajului Global al Membrilor Bisericii, efectuat în toate diviziile Bisericii Adventiste în 2022- 2023, 40% dintre respondenți au răspuns că au o închinare zilnică în familie. Și încă 26% au spus că le aveau cel puțin săptămânal (Bailey et al., pp. 71-72). Dar familia dumneavoastră?

5. Petreceți în mod regulat timp liber cu copiii dumneavoastră. Planificați acest timp în plus față de sărbători și vacanțe. Luați în considerare sugestiile și dorințele copiilor dumneavoastră. Amintiți-vă că timpul petrecut împreună ar trebui să aducă bucurie. Creați tradiții de familie și numărați binecuvântările lui Dumnezeu în timpul acestor momente speciale.

6. Învățați-vă copiii să le slujească altora. Implicați-i în servicii în folosul comunității, în vizitarea bolnavilor sau în acte de bunătate pentru vecini. Învățați-i că facem acest lucru pentru a arăta dragostea lui Dumnezeu.

7. Faceți din experiența Sabatului o încântare și un punct culminant al fiecărei săptămâni. Planificați-vă activitățile ca familie, petreceți timp împreună, invitați alte familii, vizitați natura și învățați-i să se bucure de acest timp împreună și cu Dumnezeu.

Așadar, care sunt caracteristicile familiei tale și ale familiei mele? Să nu ne descurajăm dacă recunoaștem că are unele trăsături disfuncționale. Cu toții suntem oameni păcătoși, dar Dumnezeu este în stare să ne transforme pe noi și familiile noastre. Să ne agățăm de puterea Sa. Să creăm în mod intenționat o oază de fericire în casele noastre și să ne concentrăm pe sarcina noastră principală ca părinți - să ne apropiem copiii de Domnul și Mântuitorul lor. Și când Domnul va veni și va întreba... Unde este turma careți fusese dată, turma de care erai așa de mândru? (Ier. 13:20b, KJV). Noi putem răspunde: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul” (Is. 8:18a)

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

- Bailey, K. G. D., Trecartin, S. M., McBride, D. C., & Baltazar, A. M. (2024). *Ancheta globală 2022-2023 privind membrii bisericii: Meta-analysis report* (pp. 71-72). <https://www.adventistresearch.info/wp-content/uploads/GCMS-III-meta-analysis-report-FINAL-February-2024-Cover-Page-Adjustment.pdf>
- Spalding, A. W. (1949). *Ultima legiune a lui Hristos: Al doilea volum al unei istorii a adventiștilor de ziua a șaptea acoperind anii 1901-1948*. Review and Herald Publishing Association. <https://documents.adventistarchives.org/Books/CLL1949.pdf>
- White, E. G. (1952). *Căminul adventist*. Review and Herald Publishing Association. <https://m.egwwritings.org/en/book/128.36#52>
- Wright, H. N. (1992). *Manualul de consiliere premaritală*. Moody Press.

IATĂ, AU FOST FOARTE BUNE

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE GINA WAHLEN

A fost o priveliște incredibilă - ceva ce îngerii, ba chiar întregul univers, nu mai văzuseră niciodată - Dumnezeu, îngenuncheat pe pământ, modelând o figură cu mâinile Sale. Cu grijă, a apărut forma unui cap nobil, cu ochi, nas, gură și două urechi. Apoi, un gât impunător, umeri largi, piept, brațe, mâini, picioare - un corp întreg a fost format.

Ființele cerești au privit cu atenție la figura nemișcată din țărână, apoi au privit cu uimire cum Dumnezeu „i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.!” (Geneza 2:7).

Dar totul nu era complet. Această ființă - Adam - avea nevoie de un partener. „Și a zis Domnul Dumnezeu: „Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” (Geneza 2:18).

Încă o dată, universul a privit cu admirație cum Dumnezeu, după ce a făcut să cadă un somn adânc peste Adam, a luat una dintre coastele lui și, cu mâinile Sale, a modelat acea coastă într-o femeie frumoasă care avea să fie numită mai târziu Eva.

FIINȚELE UMANE SUNT UNICE

Crearea ființelor umane a fost unică. La începutul acelei săptămâni fenomenale, Dumnezeu a spus pur și simplu că totul există - marea și uscatul, soarele, luna, stelele, iarba, florile, copacii și toate viețuitoarele din mare, de pe uscat și din aer.

Gina Wahlen, M.A. este editor și manager de proiect pentru Biroul președintelui de la sediul mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

Dar acest lucru a fost diferit. Dumnezeu a declarat: "Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste... tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”(Geneza 1:26,27).

Următorul verset ne spune: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:28).

Acest verset dezvăluie ceva foarte important despre ființele umane - noi nu suntem doar animale. Suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu. Deși nu știm tot ce implică acest lucru - este un indiciu bun că, fără îndoială, semănăm cu El în unele aspecte ale chipului Său, iar cel mai important, El ne-a dat capacitatea de a gândi și de a raționa în moduri în care restul creaturilor Sale nu pot.

CHIPUL LUI DUMNEZEU

Richard M. Davidson, profesor în interpretarea Vechiului Testament la Universitatea Andrews, scrie: „Geneza 1:26 susține o înțelegere a imago Dei [„Chipul lui Dumnezeu”] ca asemănare - atât interioară (spirituală), cât și exterioară (formă)” (Davidson, 2015, p. 19).

El continuă să dea mai multe exemple despre modul în care oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu, atât din punct de vedere spiritual, cât și fizic, cu capacitatea de a face alegeri morale libere, cu putere mentală analitică, împreună cu memorie, înțelegere, abilități lingvistice și putere de raționament.

În ceea ce privește asemănarea fizică, el scrie: „multe expresii ale activității divine și umane din Grădina implică o asemănare exterioară de formă și trăsătură între oameni și Dumnezeu: atât Dumnezeu, cât și oamenii vorbesc; Dumnezeu plantează o grădină, iar omul trebuie „să o îngrijească și să o păstreze”; Dumnezeu creează sau modelează, iar Adam numește animalele care sunt create: Dumnezeu respiră, are respirație, iar Adam are nări; Dumnezeu îl operează pe Adam „anesteziat”, îi îndepărtează una dintre coaste și o „face” pe Eva; El o aduce pe Eva la Adam și oficiază prima nuntă din grădină. El „umbla” prin grădină în răcoarea zilei, cercetează perechea vinovată și confecționează tunici din piele pentru a-i îmbrăca pe Adam și pe Eva. Limbajul din aceste capitole [Geneza 2 și 3] implică faptul că imaginea lui Dumnezeu nu este fizică sau spirituală, exterioară sau interioară, ci ambele - și, în armonie cu o viziune holistică și unitară a ființelor umane” (Davidson, 2015, pp. 25-26).

„BĂRBAT ȘI FEMEIE”

În plus față de faptul că au fost făcuți „după chipul lui Dumnezeu”, Dumnezeu a creat ființele umane „bărbat și femeie” (Geneza 1:26). În mod clar, Dumnezeu a creat două ființe separate, cu trupuri, roluri și scopuri unice. În timp ce alte viețuitoare au fost făcute de parte bărbătească și de parte femeiască, scopul acestei distincții în cazul ființelor umane a fost mult mai mare decât simpla procreare.

Dumnezeu Însuși a creat sexualitatea umană pentru a fi o sursă de intimitate, bucurie și plăcere între un bărbat și o femeie, un soț și o soție. Din nou, putem învăța multe din aceste capitole fundamentale în cartea Geneza, care oferă o teologie a sexualității care este asumată și dezvoltată în restul Scripturii.

Davidson (2015) discută zece componente ale unei teologii a sexualității care rezultă din Geneza 1-3, care includ:

- „(1) creat de Dumnezeu și nu face parte din domeniul divin;
 - (2) forma maritală heterosexuală;
 - (3) forma maritală monogamă;
 - (4) egalitatea deplină a partenerilor de sex masculin și feminin în relația de iubire;
 - (5) sexualitatea holistică, în care partenerii au nevoie unul de celălalt pentru a fi întregi și iubirea lor implică întreaga ființă (nu doar fizică);
 - (6) relația sexuală conjugală ca fiind exclusivă;
 - (7) o relație permanentă în căsătorie;
 - (8) o relație conjugală intimă;
 - (9) sexualitatea în primul rând de dragul iubirii (scop unitiv), precum și al procreării;
 - (10) sexualitatea ca un dar sănătos, frumos și plin de bucurie de la Dumnezeu”
- (Davidson, 2015, pp. 25-26).

Această viziune completă a sexualității umane trasează o linie clară între ființele umane complexe și alte viețuitoare în care copulația are ca unic scop procrearea.

UN MODEL CONTRAFĂCUT

Din păcate, însă, planul divin al lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană a fost profund distorsionat de un model contrafăcut creat de Satana pentru a coborî ființele umane la un nivel mult inferior celui pentru care Dumnezeu le-a creat.

Filozofia acestui model contrafăcut este articulată clar de Sharon Pope, un „Master Life Coach” certificat, autor de bestselleruri internaționale și modelator de podcasturi. Ea scrie: „Fiți egoiști. Trăiți cu pasiune. Iubiți profund. Și dacă vă simțiți bine, prin toate mijloacele - faceți-o” (Pope, 2019).

Această perspectivă egocentrică asupra vieții, care încurajează pe cineva să își urmeze inima și să se lase ghidat de sentimentele sale, contravine direct afirmației categorice a Bibliei că „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9).

DIRECȚIE CLARĂ

Într-o lume în care suntem bombardați continuu cu mesaje care susțin că fiecare își poate determina propriul „adevăr” cu privire la sexualitate, precum și cu privire la orice altceva, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său - Biblia - pentru a fi o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pentru calea noastră (vezi Psalmul 119:105).

În timp ce Biblia explică în mod clar conceptele fundamentale stabilite la Creație, ea recunoaște, de asemenea, căderea și starea de trai într-o lume decăzută. "Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu", citim în Romani 3:23. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă și asigurarea: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9).

În plus, Biblia este plină de instrucțiuni despre cum să ne trăim viața într-un mod evlavios. Cartea Proverbele oferă în special sfaturi înțelepte despre cum să ne comportăm. Cele Zece Porunci abordează problema moralității sexuale, afirmând: „Să nu preacurvești”, indicând clar că intimitatea sexuală în afara căsătoriei este un păcat. Iisus a dus acest lucru

la un nivel și mai profund atunci când a explicat: „Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca să-o poftască și să preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5:28).

În 1 Corinteni 6:9-10, ni se dă o listă a celor care practică nedreptatea și nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, „nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții”. Planul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană este afirmat în Evrei 13:4, în timp ce un avertisment este dat pentru cei care practică sexul în afara planului divin: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.” Dumnezeu știe cum să dea daruri bune copiilor Săi (vezi Matei 7:11; Luca 11:13). La Creație, El a făcut ființele umane după chipul Său (Geneza 1:26). Dumnezeu i-a creat bărbat și femeie (Geneza 1:27). Le-a spus „creșteți și înmulțiți-vă” (Geneza 1:28). Iar la sfârșitul zilei, El a declarat „iată, că erau foarte bune” (Geneza 1:31).

Sexualitatea umană este într-adevăr un dar de la Dumnezeu. Pe măsură ce îmbrățișăm ceea ce suntem - bărbat și femeie - și urmăm planul Său de exprimare a sexualității noastre, ne vom apropia de bucuria trăită de primul cuplu din Eden.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Davidson, R. M. (2015). Natura ființei umane de la început: Geneza 1-11. În C. Wahlen (Ed.), *Ce sunt ființele umane pentru ca tu să-ți amintești de ele?* (pp. 19, 25-26). Asociația editorială Review and Herald. Pope, S. (2019). Dacă te simți bine, fă-o. *Marriage Inspiration*. <https://bit.ly/lfltFeelsGoodDolt>

ARTICOLE PUBLICATE

În cadrul acestei secțiuni, veți găsi diferite articole care au fost publicate de-a lungul timpului și care sunt alese cu atenție pentru a vă îndruma în misiunea de slujire a familiilor.

ATRAȚIA DE ACELAȘI SEX

MATERIAL REALIZAT DE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

ÎNTREBARE

Am 19 ani și sunt în al doilea an de facultate. De când eram adolescent, m-am simțit diferit de majoritatea colegilor mei. Pe măsură ce am intrat în perioada adolescență, prietenii mei s-au arătat foarte interesați de fete, în timp ce eu am continuat să simt atracție față de același sex. Am crescut în biserică și am fost botezat la 15 ani. Îl iubesc pe Isus și vreau să fiu urmașul Său credincios. De când am început facultatea, am fost presat de prieteni să îmbrățișez o identitate gay și să fiu sincer cu mine însumi, spun ei. Este posibil să fac acest lucru și să rămân un ucenic credincios al lui Isus?

Vă mulțumim pentru sinceritatea cu privire la o problemă atât de personală și sensibilă pe care ne-ați încredințat-o.

În primul rând, Dumnezeu vă iubește cu o dragoste veșnică (Ier. 31:3). El a murit pentru a-i salva pe toți cei care cred în El (Ioan 3:16).

În al doilea rând, toate ființele umane sunt păcătoase și sunt lipsite de slava lui Dumnezeu (Rom. 3:23). Asta ne include pe noi și pe tine. Vestea bună este că darul lui Dumnezeu pentru ființele umane este viața veșnică prin sacrificiul lui Isus pe cruce (Rom. 6:23).

În al treilea rând, dacă Îl iubim pe Isus, Îi vom păzi poruncile (Ioan 14:15). Aceasta înseamnă să facem tot ce ne cere El să facem (Iacov 1:22).

Întrebarea dumneavoastră indică ambivalență în ceea ce privește sentimentele pe care le simțiți (orientarea dumneavoastră) și ceea ce credeți că spune Biblia despre intenția lui Dumnezeu cu privire la relațiile intime. Ni s-a spus de către alții care se confruntă cu situații similare: „De ce m-ar face Dumnezeu așa și apoi nu mi-ar permite să fiu

Willie Oliver, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhDc, consilier profesional clinic licențiat, CFLE sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei la sediul mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

VOI MERGE CU FAMILIA MEA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

cine sunt? Cred că ar trebui să fiu sincer cu mine însumi și să accept adevărul că sunt homosexual.”

Desigur, este important să avem o viziune biblică corectă despre cine suntem pentru a evita îmbrățișarea unei etici și a unei identități personale greșite. Biblia afirmă că am fost creați după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1:27).

Acest lucru semnaleză că identitatea noastră este dată de Dumnezeu și nu se bazează pe ceea ce simțim sau facem. Identitatea noastră în Hristos înseamnă că suntem uniți cu Hristos. Pavel descrie acest lucru spunând: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură¹ nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Cor. 5:17).

Numai atunci când pornim de la o perspectivă biblică - o viziune a vieții centrată pe Dumnezeu, care acceptă că am fost creați după chipul Lui și recunoaște că intenția inițială a lui Dumnezeu a fost distorsionată la căderea în păcat (Gen. 3) - vom putea să înțelegem de unde - ca în cazul tău - vin sentimentele tale de atracție pentru același sex, să decidem să ne predăm lui Hristos și să acceptăm puterea Lui de a trăi o viață glorioasă în El (1 Cor. 6:9-11).

Te asigurăm că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu este împotriva ta sau a oricărei persoane care se simte ca tine. Dimpotrivă, vă iubim și vrem să vă vedem salvați în Împărăția lui Dumnezeu. Totuși, ceea ce ne interesează în mod clar este ceea ce este în Cuvântul lui Dumnezeu (Mat. 4:4). Știm că îți va fi dificil să te confrunți cu sentimentele tale (orientarea ta) în continuare.

Totuși, adevărul este că, indiferent dacă aveți de-a face cu sentimente homosexuale sau heterosexuale, va trebui să vă gestionați sentimentele pentru a-L onora pe Dumnezeu.” „...Dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință.” (Mat. 19:26). Vă purtăm în rugăciunile noastre.

Publicat dintr-un articol care a apărut pentru prima dată în numărul din 19 octombrie 2023 al *Adventist World*. Folosit cu permisiune.

AVEM ADOLESCENȚI, VĂ RUGĂM SĂ NE AJUTAȚI! ÎNDRUMĂRI OFERITE DINTR-O PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

ÎNTREBARE

Eu și soțul meu suntem părinți de adolescenți care au multă energie. Ei depășesc în mod constant limitele. Ce putem face pentru a-i ajuta să se stăpânească mai bine? Este posibil ca ei să se răzvrătească pentru că noi le ținem frâiele prea strâns? Apreciem opiniile și perspectivele dumneavoastră.

Să fii părinte pentru adolescenți este una dintre cele mai provocatoare, dar și satisfăcătoare experiențe. Aceasta necesită găsirea unui echilibru delicat între oferirea de suficient sprijin și independență pentru a favoriza transformarea lor în adulți responsabili. Atât învățăturile biblice, cât și cercetările psihologice oferă înțelepciune cu privire la modul de atingere a acestui echilibru pentru a avea un succes maxim.

Dintr-o perspectivă biblică, cartea Proverbe oferă principii călăuzitoare privind creșterea copiilor atunci când împărtășește: „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Prov. 22:6). Acest verset subliniază importanța insuflării de valori și morală de la o vârstă fragedă, care va rămâne cu copilul pe tot parcursul vieții. Pe măsură ce copiii intră în anii adolescenței, părinții trebuie să

Willie Oliver, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhDc, consilier profesional clinic licențiat, CFLE sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei la sediul mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

continue să îi îndrume cu răbdare, dragoste și disciplină consecventă înrădăcinată în adevărul biblic.

Anii adolescenței sunt, de asemenea, o perioadă critică de formare a identității, în care adolescenții se străduiesc să devină independenți și autonomi. Scriptura îi îndeamnă pe copii să își onoreze părinții (Efeseni 6:1-4), indicând în același timp că părinții au autoritatea dată de Dumnezeu de a oferi reguli rezonabile, limite și responsabilitate; în același timp, trebuie să fie atenți să nu exercite un control excesiv, care poate submina nevoia copilului de individualitate și autoguvernare.

Cercetările psihologice susțin această abordare echilibrată. Studiile arată că stilurile parentale autoritare - care combină niveluri ridicate de căldură/sprijin cu așteptări ridicate privind maturitatea - conduc la cele mai bune rezultate pentru adolescenți. Adolescenții au nevoie de o bază sigură din care să exploreze și să se întoarcă pentru îndrumare. Educația parentală excesiv de permisivă, fără suficiente limite, poate promova un comportament iresponsabil, în timp ce controlul autoritar dur generează adesea resentimente și subminează bunăstarea.

În mod notabil, atât Biblia, cât și oamenii de știință din domeniul social pun accentul pe comunicarea deschisă. Proverbele 20:5 afirmă: „Sfaturile în inima omului sunt ca niște ape adânci, dar omul priceput știe să scoată din ele.” Părinții au nevoie de înțelepciune pentru a extrage și a înțelege interesele, luptele și perspectivele adolescenților lor. Ascultarea activă, empatia și validarea gândurilor/sentimentelor adolescentului pot crea încrederea necesară pentru o orientare eficientă.

Pe măsură ce tinerii aspiră la mai multă independență, părinții îi pot provoca treptat cu mai multe responsabilități și libertăți proporționale cu nivelul lor de maturitate. Acest lucru le permite să se autodisciplineze și să fie stăpâni pe alegeri/consecințe într-un mediu favorabil. Menținerea apropierii prin petrecerea unui timp de calitate, tradiții familiale și sărbători este esențială în această perioadă de tranziție.

În mod cert, adolescența necesită un echilibru delicat între dezvoltarea unei legături afectuoase și provocările adecvate vârstei spre independență. Înțelepciunea găsită în Scriptură și cunoștințele psihologice solide îi pot ajuta pe părinți să parcurgă această etapă critică de dezvoltare cu grație și eficacitate.

Cu empatie, comunicare deschisă și limite consecvente, dar relaxate, părinții își pot pregăti adolescenții pentru o maturitate fericită și responsabilă. Vă rugăm să știți că dumneavoastră și soțul dumneavoastră sunteți în rugăciunile noastre în această perioadă delicată. Fiți încurajați de mesajul din Iacov 1:5, unde Dumnezeu promite să fie generos în a oferi înțelepciune acolo unde este nevoie.

Publicat dintr-un articol apărut pentru prima dată în numărul din 7 iunie 2024 al *Adventist World*. folosit cu permisiune.

IDEI PENTRU O ANIVERSARE MEMORABILĂ

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

ÎNTREBĂRI

A treia aniversare a căsătoriei noastre se apropie în curând, iar eu și soția mea am discutat despre cum să facem ca aniversările noastre să fie memorabile. Vă rugăm să ne împărtășiți câteva idei care ne vor ajuta să atingem acest obiectiv.

Credem că vă puteți consolida relația de căsătorie prin stabilirea unor „tradiții” aniversare semnificative care să sărbătorească angajamentul vostru unul față de celălalt și să servească drept comemorare anuală a harului lui Dumnezeu în viețile voastre. Iată trei modalități puternice prin care puteți face acest lucru:

REFLECȚIE ȘI REÎNNOIRE SPIRITUALĂ

Rezervați un timp special în ziua aniversării pentru reflecție și reînnoire spirituală.

- Începeți ziua aniversării cu o sesiune de rugăciune comună, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru încă un an împreună și căutând înțelepciunea Sa pentru anul care urmează. Citiți și discutați un pasaj din Scriptură care rezonază cu călătoria voastră, cum ar fi 1 Corinteni 13 despre dragoste sau Eclesiastul 4:9-12 despre parteneriat.
- Scrieți scrisori individuale către Dumnezeu, exprimându-vă recunoștința pentru soțul/soția și căsnicia voastră, mărturisind aspectele în care aveți nevoie de creștere și angajându-vă să vă iubiți mai profund în anul următor. Sigilați-vă scrisorile și deschideți-le la următoarea aniversare pentru a reflecta asupra progresului vostru spiritual.
- Împărtășiți-vă jurămintele de nuntă în fiecare an - individual sau împreună cu

Willie Oliver, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhDc, consilier profesional clinic licențiat, CFLE sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei la sediul central mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

VOI MERGE CU FAMILIA MEA: CĂSĂTORIA, FAMILIA ȘI SABATUL

pastorul dumneavoastră. Acest lucru vă reafirmă angajamentul față de celălalt și față de Dumnezeu, servind ca o reamintire puternică a legământului pe care l-ați făcut.

SLUJIRE ȘI GENEROZITATE

Includeți acte de slujire și generozitate în sărbătorirea aniversării voastre. Acest lucru vă va ajuta să vă concentrați asupra celor din jur, reflectând dragostea lui Hristos față de ceilalți în timp ce vă consolidați legătura. Este o reamintire a faptului că relația voastră de căsătorie nu este doar pentru beneficiul vostru, ci și pentru a-i binecuvânta pe alții (Ioan 13:35).

- Alegeți în fiecare an o cauză caritabilă. Faceți voluntariat împreună la un centru de alimente, la un adăpost pentru persoanele fără adăpost sau la o casă din biserică voastră. Sau donați pentru o cauză în onoarea aniversării voastre.
- „Oferă mai departe” ar presupune „binecuvântarea” anonimă asupra unei persoane sau a unui cuplu nevoiaș. Acest lucru ar putea însemna să plătiți masa unui străin la un restaurant sau să plătiți pentru ca un cuplu nou căsătorit de la biserică dumneavoastră să beneficieze de o scurtă vacanță în cinstea lor.

Slujindu-le altora împreună, veți crea experiențe comune care construiesc unitate și scop în căsnicia voastră; cultivând recunoștința pentru propriile binecuvântări și menținându-vă concentrați pe trăirea credinței voastre în moduri practice.

COMUNICAREA ȘI STABILIREA OBIECTIVELOR

Stabiliți anual o conversație despre „starea relației voastre” și noile obiective, discutând deschis despre urcușurile și coborâșurile anului trecut - aspecte în care ați crescut și aspecte ale relației voastre care necesită o mai multă atenție. Abordați această conversație cu dragoste, umilință și dorința de a vă înțelege mai profund unul pe celălalt.

- Creați o declarație de misiune a căsniciei - dacă nu aveți deja una - care să contureze valorile, prioritățile și aspirațiile voastre comune. Stabiliți obiective specifice legate de viața voastră spirituală, comunicare, intimitate, finanțe sau planuri familiale.
- Alegeți o locație specială pentru această conversație anuală - poate să vă întoarceți la locul unde ați petrecut luna de miere sau să mergeți într-o locație de vacanță preferată. Creați un jurnal sau un album pentru a vă nota reflecțiile și obiectivele în fiecare an, permițându-vă să priviți înapoi la călătoria voastră împreună.

Implementarea acestor tradiții va spori semnificativ viabilitatea căsniciei voastre. Pe măsură ce investiți constant în aceste sărbători semnificative, veți crea o moștenire a iubirii care vă onorează angajamentul față de celălalt și față de Dumnezeu. Vă purtăm în rugăciunile noastre.

Publicat dintr-un articol care a apărut pentru prima dată în numărul din 5 iulie 2024 al *Adventist World*. folosit cu permisiune.

CONSOLIDAREA RELAȚIEI: ESTE CONSILIEREA DE FOLOS PENTRU TINERII RECENT CĂSĂTORIȚI?

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

ÎNTREBARE

Suntem căsătoriți de 18 luni, iar relația noastră a fost în general bună. Destul de des, însă, ne enervăm unul pe celălalt și uneori ne ia o zi întreagă sau chiar două înainte de a reveni la o stare „normală” între noi. Este prea devreme în căsnicia noastră să apelăm la consiliere sau este ceva care poate aștepta până mai târziu?

Consilierea matrimonială la începutul căsniciei nu numai că este acceptabilă, dar poate fi extrem de benefică dacă vă confrunțați cu provocări de orice fel în căsnicia voastră. Biblia subliniază importanța înțelepciunii, a sfatului și a sprijinului comunității pe tot parcursul vieții noastre, inclusiv în căsnicie. Proverbe 11:14 împărtășește: „Când nu este chibzuință, poporul cade, dar biruința vine prin marele număr de sfetnici.”

Acest lucru este valabil în toate aspectele vieții. Cu siguranță, Biblia ne încurajează să abordăm conflictele și să căutăm împăcarea cu promptitudine. În Efeseni 4:26-27 citim: „Mâniați-vă și nu păcătuiți.” Să n-apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului.”

Willie Oliver, PhD, CFLE și **Elaine Oliver**, PhDc, consilieri profesional clinic licențiați, CFLE sunt directori ai Departamentului Slujirea Familiei la sediul mondial al Conferinței Generale al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, SUA.

Acest lucru presupune să nu lăsăm problemele să se agraveze, ci să le rezolvăm rapid și constructiv. Însuși Isus a subliniat importanța împăcării în Matei 5:23-24, îndemnându-i pe credincioși să se împace cu ceilalți înainte de a prezenta ofrande lui Dumnezeu. Acest lucru subliniază prioritatea pe care Dumnezeu o acordă relațiilor sănătoase și căutării active a păcii și înțelegerii.

Din punct de vedere psihologic, intervenția timpurie în dificultățile conjugale poate preveni înrădăcinarea tiparelor negative și poate favoriza o comunicare mai sănătoasă și abilități de rezolvare a problemelor. Primii ani de căsnicie sunt cruciali pentru stabilirea unor tipare care pot persista pe tot parcursul relației conjugale. Abordarea timpurie a problemelor vă poate ajuta să dezvoltați o bază solidă pentru viitorul vostru împreună.

Cercetările în domeniul terapiei de cuplu și de familie arată în mod constant că cuplurile care caută ajutor mai devreme în lupta lor pentru menținerea relației tind să aibă rezultate mai bune decât cele care așteaptă până când problemele devin grave. Intervenția timpurie poate preveni acumularea de resentimente, întreruperea comunicării și pierderea încrederii care apar adesea atunci când problemele nu sunt abordate. Ideea că cuplurile ar trebui să aștepte mai mulți ani înainte de a apela la consiliere este o concepție greșită care poate duce la suferințe inutile și la afectarea bunăstării relației. Acest mit poate proveni din convingerea că „luptele” timpurii sunt pur și simplu parte a adaptării la viața de cuplu sau că solicitarea pentru ajutor este un semn de slăbiciune sau eșec.

A privi consilierea ca pe un pas proactiv către construirea unei căsnicii mai puternice și mai sănătoase se aliniază îndeaproape atât înțelepciunii biblice, cât și studiilor psihologice. La fel cum căutăm ajutor medical pentru afecțiunile fizice înainte ca acestea să devină grave, abordarea timpurie a problemelor relaționale poate preveni probleme mai semnificative pe parcurs.

În lumina atât a învățăturilor biblice, cât și a studiilor psihologice, tinerii căsătoriți ar trebui să se simtă încurajați să caute consiliere de cuplu de la un consilier creștin de specialitate dacă întâmpină dificultăți după 18 luni - sau în orice moment al căsniciei lor. Departe de a fi un semn de eșec, solicitarea de consiliere demonstrează înțelepciune, umilință și un angajament profund față de cultivarea unei căsnicii sănătoase, care îl onorează pe Dumnezeu. La urma urmei, o căsnicie puternică nu este una fără provocări, ci una în care ambii parteneri se angajează să crească împreună, să caute înțelepciune și să abordeze problemele cu dragoste, răbdare și, uneori, îndrumare profesională.

Vă asigurăm că vă purtăm în rugăciunile noastre în timp ce vă încredeți în Dumnezeu pentru a vă ajuta să vă gestionați neînțelegerile din timp. Acest lucru vă va oferi cea mai bună oportunitate pentru o relație de căsătorie de succes.

Publicat dintr-un articol apărut pentru prima dată în numărul din 6 septembrie 2024 al *Adventist World*. folosit cu permisiune.

RESURSE

 Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea creează constant noi materiale pentru a susține lucrarea pentru slujirea familiilor.

CULTIVAREA UNOR INIMI PRIMITOARE: ÎNȚELEGEREA DIVERITELOR FAMILII

WILLIE ȘI ELAINE OLIVER, REDACTORI & KAREN HOLFORD, COLABORATOR PRINCIPAL
Review and Herald® Publishing Association Septembrie, 2024, 70 pagini

În culturile din întreaga lume există familii cu provocări unice care le fac diferite de ceea ce poate fi considerat normal, în special într-o perioadă în care tranziția în masă din diverse motive - război, violență între bande, represiune politică și religioasă, lipsă de oportunități și sărăcie - este în curs de desfășurare în multe părți ale planetei noastre astăzi.

De asemenea, există familii cu membri care se confruntă cu neurodiversitatea și o serie de alte provocări fizice, emoționale și psihosociale, în plus față de diferențele rasiale, etnice, de naționalitate și de limbă. În calitate de creștini, este esențial să abordăm această realitate cu dragoste, compasiune și înțelegere, ghidați de învățăturile lui Isus Hristos.

Materialul se poate descărca digital la adresa: family.adventist.org/familyworship

CHEIA MINȚILOR SĂNĂTOASE: ÎMBUNĂTĂȚIREA RELAȚIILOR DE FAMILIE

MATERIAL REALIZAT DE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER, REDACTORI KAREN HOLFORD, COLABORATOR PRINCIPAL

Review and Herald® Publishing Association Iulie, 2023, 36 pagini

Cartea de resurse 2023 pentru Săptămâna de Rugăciune a Familiei: *Cheia minților sănătoase: Îmbunătățirea relațiilor de familie*, împărtășește concepte pentru a ajuta familiile și oamenii să prospere în sănătatea lor emoțională. Rugăciunea noastră este ca aceasta să fie o realitate pe care o putem experimenta cu toții, pe măsură ce permitem păcii, bucuriei, speranței și vindecării lui Dumnezeu să locuiască în inimile noastre.

Materialul este disponibil în 12 limbi:
engleză, franceză, italiană, letonă, poloneză, portugheză, română, rusă, sinhala, spaniolă, tamilă și ucraineană

Materialul se poate descărca digital la adresa: family.adventist.org/familyworship

RESTABILIREA ALTARULUI DE FAMILIE

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

Review and Herald® Publishing Association Iulie, 2022, 42 pagini

În cadrul Săptămânii de rugăciune a familiei, din 2022, dorința noastră este ca familiile să-și stabilească sau să-și restabilească altarul de închinare în casele lor. Închinarea în familie oferă oricărei familii ocazia de a reconstrui zilnic altarul lui Dumnezeu. Reconstruirea altarului de familie presupune stabilirea unui obicei regulat de a pune un timp deoparte pentru a-l aduce slavă lui Dumnezeu ca familie. Cel mai important lucru este să vă luați un angajament de a face ceva care să vă apropie de Dumnezeu în fiecare zi. Puneți-L pe Dumnezeu în toate momentele, fie ele neînsemnate, fie importante.

Materialul se poate descărca digital la adresa: family.adventist.org/familyworship

RODUL IUBIRII CREȘTINE

MATERIAL REALIZAT DE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER, CU KAREN HOLFORD

Review and Herald® Publishing Association Iulie, 2021, 26 pagini

Biblia vorbește despre un alt fel de fructe care nu sunt cumpărate de la piață sau cultivate în livadă sau fermă. În cartea Galateni, apostolul Pavel folosește fructele pentru a arăta ce se va întâmpla cu noi atunci când vom alege să fim plini de Duhul lui Isus. Roada Duhului - iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, credințioșia, blândețea și stăpânirea de sine - sunt virtuți care sunt cultivate atunci când suntem plini de Duhul lui Isus în inimile noastre. Este rezultatul faptului că avem o relație cu Isus și permitem Duhului Său să curgă în noi și prin noi.

Materialul se poate descărca digital la adresa: family.adventist.org/familyworship

CONECTAȚI: DEVOȚIONAL PENTRU O RELAȚIE APROPIATĂ ÎN CĂSNICIE

MATERIAL REALIZAT DE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

The Stanbrough Press Ltd., 2020 162 pagini

Gândiți-vă dacă v-ați putea duce căsnicia la un alt nivel. Cum ar dacă ar fi posibil să trecem de la o relație care pur și simplu rezistă la una care prosperă? Ce-ar fi dacă ar exista o modalitate de a vă

întări angajamentul unul față de celălalt? Ce s-ar întâmpla dacă o comunicare mai bună între voi doi ar putea crea mai multă încredere? Și, cel mai bine, ce ar fi dacă harul Domnului te-ar putea ajuta să vezi ce e mai bun în soțul sau soția ta? În cadrul cărții Conectați: Devoțional pentru o relație apropiată în căsnicie, Willie și Elaine Oliver ne împărtășesc experiența lor de 35 de ani de căsnicie, crescând împreună, învățând unul de la celălalt și crescând la rândul lor copii. Ei știu cum să procedeze astfel încât „ce-ar fi dacă” să devină realitate.

În cele 52 de materiale devoționale, există un gând pentru fiecare săptămână a anului, special concepută pentru a ajuta cuplurile să ia o pauză (să reflecteze asupra ideilor și să le împărtășească unul cu celălalt), să se roage (cu privire la ideile împărtășite și la modul în care se raportează la experiența lor) și apoi să aleagă (să fie determinați să experimenteze schimbarea împreună). Descoperiți cât mai mult!

Material disponibil la adresa: adventistbookcenter.com

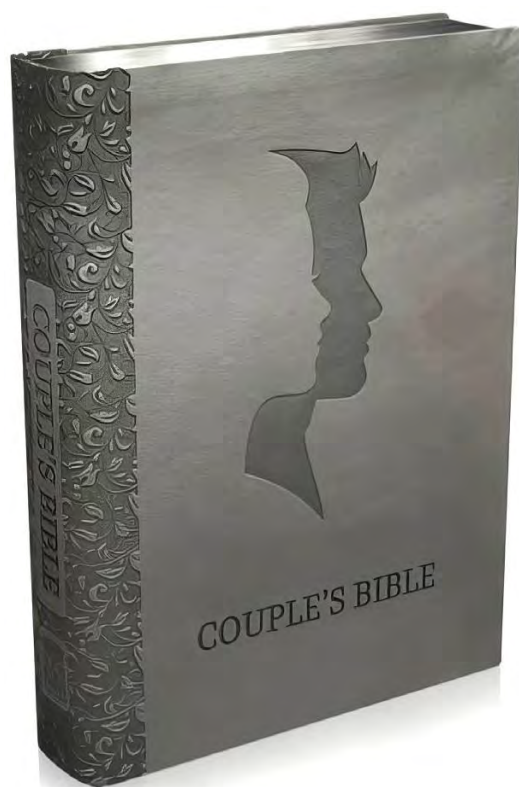
BIBLIA CUPLULUI

Safeliz, 2019
1.500 de pagini

Biblia cuplului este concepută pentru a ajuta la formarea relațiilor sănătoase. Există mai mult de 170 de subiecte care sunt împărțite în cinci secțiuni, concentrându-se pe modul de consolidare a căsătoriei și a relațiilor parentale, precum și pe modul de abordare a provocărilor cu care se confruntă cuplurile. Caracteristicile specifice includ:

- Căsnicia în cadrul Bibliei, Teologia Biblică a Familiei, Stâlpi pentru Slujirea Familiei, Versete speciale pentru cupluri și multe altele
- Un curs biblic special pentru acasă, pentru familie
- 101 Idei pentru Evanghelizarea Familiilor
- Dicționarul și Harta Căsniciei
- Și multe altele...

Biblia este disponibilă în mai multe limbi, inclusiv engleză, spaniolă și franceză, și poate fi comandată și poate comandată pe Adventist Book Centers în întreaga lume sau accesând: www.safelizbibles.com

CERTIFICARE ÎN PROGRAMUL DE LEADERSHIP 2.0, CONFERINȚA GENERALĂ A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA, DEPARTAMENTUL SLUJIREA FAMILIEI

Programul de certificare a conducerii Departamentului Slujirea Familiei

2.0 oferă o formare transformatoare de 50 de ore concepută pentru a cultiva o nouă generație de educatori ai vieții de familie din întreaga lume. Acest program cuprinzător răspunde nevoii urgente de facilitatori calificați care pot aborda problemele prezente cu care se confruntă familiile astăzi. Cu rate ale căsătoriei în scădere la nivel global și probleme precum nașterile în afara căsătoriei, rata ridicată a divorțurilor și creșterea numărului de modalități alternative de viață, această formare a liderilor urmărește să consolideze unitatea familială, care rămâne piatra de temelie a sănătății și bunăstării societății.

Pentru mai multe informații vă rugăm să contactați departamentul **Adventist Family Ministries** la adresa family@gc.adventist.org

DISCUȚII DESCHISE ÎN FAMILIE

Prin discuții captivante, informative și spirituale despre problemele cu care se confruntă familiile din zilele noastre, Real Family Talk încearcă să consolideze familiile și să inspire speranță. În fiecare ediție, familia Olivers se bazează pe experiența lor pastorală, educațională și de consiliere pentru a dezbate subiecte despre viața de familie, abordând fiecare subiect și oferind soluții practice și principii biblice sănătoase. Sezonul 11 cu episoade noi din cadrul emisiunii Real Family Talk, cu Willie și Elaine Oliver, va începe să fie difuzat în prima săptămână a lunii iulie 2022. Vă rugăm să urmăriți formatul nou și îmbunătățit al emisiunii din acest nou sezon. Urmăriți programul la adresa www.hopetv.org

Urmăriți acum pe www.hopetv.org/realfamilytalk, și youtube.com/@realfamilytalkTV

DISCUȚIE DESCHISĂ DESPRE FAMILIE: RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI DESPRE DRAGOSTE, CĂSĂTORIE ȘI SEX

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

Asociația editorială Pacific Press® Nampa, Idaho, 2015
127 pagini

Această carte este o compilație de articole selectate despre relații, scrise de Willie și Elaine Oliver pentru revista *Message*, ca răspuns la întrebările unor oameni reali. Autorii oferă sfaturi de specialitate, bazate pe principii biblice, pentru întrebări despre căsătorie, sex, creșterea copiilor, celibatari și alte probleme reale legate de relații. În sfaturile lor, autorii ne amintesc de realitatea că toți ne confruntăm cu provocări în relațiile și în căminele noastre. Răspunsurile lor pline de

discernământ ne îndrumă să căutăm călăuzirea lui Dumnezeu, amintindu-ne că planul lui Dumnezeu este ca noi să avem cămine și relații sănătoase în care fiecare persoană caută armonia pe care Dumnezeu dorește să o experimentăm.

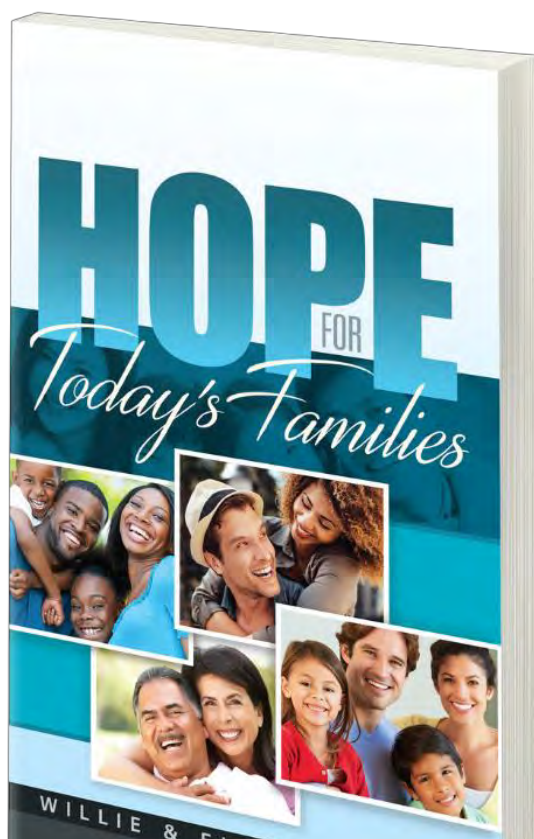
SPERANȚĂ PENTRU FAMILIILE DE ASTĂZI

MATERIAL REALIZAT DE WILLIE ȘI ELAINE OLIVER

Asociația editorială Review and Herald, 2018 94 pagini

Cartea misionară mondială a anului 2019 încă se poate dovedi folositoare pentru consolidarea căsniciilor și familiilor în orice moment. Aceasta oferă speranță familiilor de astăzi, folosind principii dovedite în timp, care vor facilita o viață bună și fericită.

Este disponibilă în mai multe limbi la Adventist Book Centers din întreaga lume sau prin intermediul editurii locale.

CĂSĂTORIE: ASPECTE BIBLICE ȘI TEOLOGICE, VOL. 1

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE EKKEHARDT MUELLER ȘI ELIAS BRASIL DE SOUZA, EDITORI

Institutul de Cercetări Biblice. Review and
Herald Publishing,
2015, 304 pagini

Această carte oferă studii detaliate și profunde cu privire la mai multe domenii de interes pentru pastori, lideri ai bisericii și membri. După ce ne prezintă frumusețea căsătoriei și relevanța Scripturii pentru o înțelegere sănătoasă a căsătoriei și a sexualității, acest volum abordează subiecte cruciale, cum ar fi singurătatea, sexul și rolurile în căsătorie, sexualitatea, căsătoriile mixte din punct de vedere religios, divorțul, precum și recăsătorirea.

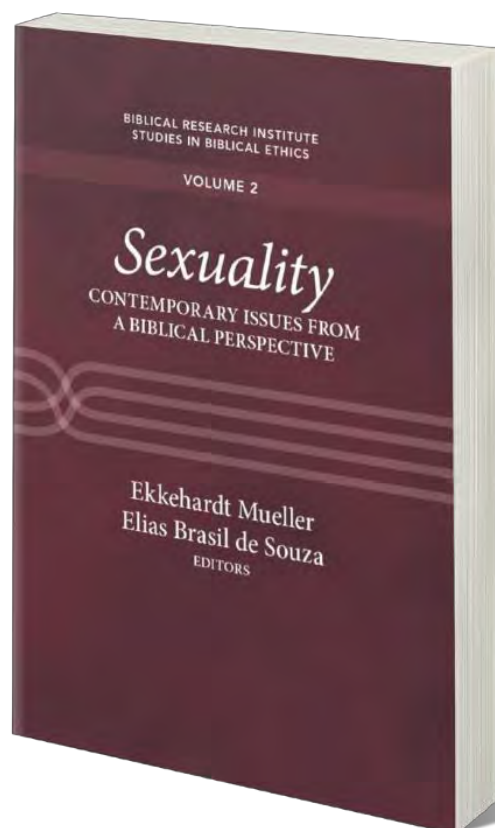

SEXUALITATEA: PROBLEME CONTEMPORANE DINTR-O PERSPECTIVĂ BIBLICĂ, VOL. 2

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE EKKEHARDT MUELLER ȘI ELIAS BRASIL DE SOUZA, EDITORI

Biblical Research Institute, 2022 643 pagini

Sexualitatea: Problemă contemporane dintr-o perspectivă biblică reprezintă continuarea primului volum, *Căsătoria: Aspecte biblice și teologice*. Concentrându-se pe sexualitate, acest volum abordează mai multe subiecte de relevanță contemporană pentru creștini și pentru bisericile din întreaga lume. Cartea abordează probleme legate direct sau indirect de căsătorie, cum ar fi concubinajul și poligamia. De asemenea, analizează subiecte care nu sunt neapărat legate de căsătorie, cum ar fi dependența sexuală, cybersex, robotic sex, viol, mutilare genitală feminină, abuzul sexual asupra copiilor și teologia și practica queer.

FAMILIA: PROBLEME CONTEMPORANE ÎN CĂSNICIE ȘI CREȘTEREA COPIILOR VOL. 3

MATERIAL REALIZAT DE CĂTRE EKKEHARDT MUELLER ȘI ELIAS BRASIL DE SOUZA, EDITORI

Institutul de Cercetări Biblice. Review and Herald Publishing,
2023 689 pagini

Familia: Probleme Contemporane în Căsnicie și Creșterea Copiilor î încheie seria de trei volume despre căsătorie și sexualitate, publicată de Institutul de Cercetare Biblică. Acest volum abordează subiecte și probleme relevante pentru familie din perspectiva unei teologii biblice a căsătoriei, așa cum a fost stabilită la creație. Un obiectiv major al acestui volum este acela de a aduce claritate biblică subiectelor provocatoare pe care le-au abordat autorii săi, ajutându-i astfel pe cititori să facă față provocărilor legate de familie și sexualitate pe baza autorității Cuvântului lui Dumnezeu.

ARMURA A LUI DUMNEZEU

Pregătește-te să te echipezi! Armura lui Dumnezeu este o aplicație interactivă pentru copii care îi ajută să învețe principiile predate în Efeseni 6:10-20.

Într-o regiune în care apostolul Pavel a scris probabil cartea Efeseni, gemenii Anya și Aiden încep o aventură împreună cu părinții lor. Aici învață că Armura lui Dumnezeu nu este o comandă militară, ci o chemare la principii și dreptate. Fiecare piesă a armurii are o poveste. Cu fiecare poveste deblochează jocurile axate pe principiul fiecărei piese a armurii.

Căutați **Armor of God Kids App** pe Apple Appstore sau Google Play Store.

HUMAN SEXUALITY.ORG

CONFERINȚA GENERALĂ A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

Dumnezeu creației Sale. Alăturați-vă nouă în explorarea frumuseții magnifice și a profunzimii acestui dar pentru a descoperi dragostea, adevărul și viața lui Dumnezeu. Un site oficial al adventiștilor de ziua a șaptea care oferă articole practice, bazate pe Biblie, povestiri, videoclipuri și multe altele.

Vizitați www.humansexuality.org

ANEXA A: IMPLEMENTAREA SLUJIRII FAMILIEI

— Vă rugăm să utilizați aceste materiale ca parte a activității dumneavoastră în cadrul Departamentului Slujirea Familiei. Conținutul este rezultatul colaborării cu familiile din biserica noastră din întreaga lume.

Notă: Unele dintre recomandările enumerate în aceste formulare ar putea fi nevoie să fie modificate și adaptate la nevoile specifice și contextul cultural al zonei în care locuiți.

MATERIAL DISPONIBIL PENTRU DESCĂRCARE

Pentru a descărca sondajele și formularele din Anexa A, vă rugăm să vizitați site-ul nostru: family.adventist.org/2025RB.

POLITICA ȘI MISIUNEA DEPARTAMENTULUI SLUJIREA FAMILIEI

Numele conferinței și personalul:

.....

Bisericile au responsabilitatea de a oferi un mediu propice pentru a-i ajuta pe copii să învețe să-L iubească și să-L urmeze pe Iisus Hristos. Scopul acestui departament este de a preveni orice formă de abuz fizic, emoțional sau sexual asupra copiilor, de a-i proteja atât pe ei, cât și pe cei care lucrează cu ei.

Bisericile care au programe speciale pentru copii nu sunt protejate de cei care pot fi abuzatori: de aceea, acest departament consideră că este de o importanță vitală să se ia măsuri decisive pentru a se asigura că biserica și programele sale sunt sigure, oferind o experiență plină de bucurie copiilor și tinerilor. Următoarele politici au fost stabilite și reflectă angajamentul nostru de a oferi protecție și grijă tuturor copiilor atunci când aceștia participă la orice activitate organizată de biserică.

- Voluntarii care lucrează cu copiii sau tinerii trebuie să fie membri activi în biserică de minimum șase luni și trebuie să primească aprobare din partea comitetului bisericii înainte de a lucra în mod direct cu copiii, cu excepția cazului în care persoanele respective au primit aprobare în trecut.
- Toți angajații și voluntarii NAD care lucrează în mod regulat cu copiii trebuie să completeze un formular pentru înscriere (a se vedea site-ul web al NAD Children's Ministries: <https://www.childmin.org/childrens-safety>).
- Informațiile trebuie obținute de la potențialii voluntari. Personalul trebuie să verifice aceste informații. Și celelalte diviziuni sunt încurajate să urmeze această procedură.

-
- Toți cei care lucrează cu copiii trebuie să acorde atenției regulii de „două persoane”, care impune ca aceia care lucrează în acest departament trebuie să evite pe cât posibil să rămână singuri cu un copil într-o încăpere.
 - Cei ajunși la maturitate care au experimentat în copilărie abuzul fizic sau sexual au nevoie de dragostea și acceptarea familiei bisericii. Persoanele cu un astfel de istoric familial trebuie să discute despre dorința lor de a lucra cu copiii și cu tinerii cu unul dintre angajați, într-un interviu confidențial, înainte de a primi aprobarea de a lucra în aceste domenii.
 - Indivizii care în trecut au comis abuz fizic sau sexual, fie că au fost condamnați sau nu, nu ar trebui să fie implicați în cadrul bisericii în activități sau programe speciale pentru copii și tineri.
 - Vor fi oferite în cadrul bisericii oportunități pentru instruirea prevenirii și recunoașterea abuzului copiilor. Cei care doresc să lucreze în biserică cu copiii sunt îndemnați să participe la aceste instruirii.
 - Cei care se ocupă de copii ar trebui să anunțe pastorul sau administrația despre orice comportamente sau alte incidente care tind să fie abuzive sau nepotrivite. După notificare, vor fi luate măsurile corespunzătoare, conform politicilor departamentului.
 - Va fi asigurată instruirea individuală a fiecărui voluntar care dorește să lucreze cu copiii.
 - Copiilor nu li se va permite să se plimbe prin biserică fără supravegherea unui adult. Părinții sunt responsabili pentru supravegherea copiilor lor înainte și după Școala de Sabat.
 - Nu este permis ca un copil să rămână singur în spațiul de odihnă fără supravegherea unui părinte sau a unui frate mai mare.
 - Un adult responsabil va fi desemnat să supravegheze biserica, inclusiv zonele de parcare, pentru a asigura securitatea. Acest lucru este esențial atunci când un singur adult este prezent la anumite activități pentru minori, cum ar fi întâlnirea Școlii de Sabat.
 - Orice măsură de disciplinare a unui copil trebuie să fie aplicată alături de un alt adult. Toate formele de pedepse corporale sunt strict interzise.
 - Toate întâlnirile pentru copii și tineri trebuie să aibă acordul pastorului și/sau al comitetului, în mod special cele care vor avea loc în timpul serii. Minorii trebuie de asemenea să primească acordul părinților lor de a participa la fiecare întâlnire, inclusiv pentru eliberarea tratamentului medical.
 - Dacă există un abuzator sexual cunoscut care frecventează biserica, un diacon sau un alt frate responsabil va fi desemnat să monitorizeze persoana în timp ce se află în incinta sau în afara bisericii. Dacă persoana în cauză se transferă sau va frecventa altă biserică, pastorul bisericii respective trebuie să fie anunțat.

CONDUCEREA DEPARTAMENTULUI SLUJIREA FAMILIEI

Directorul Departamentului Slujirea Familiei organizează proiecte pentru slujirea familiilor care satisfac nevoile specifice ale bisericii și comunității locale. Această secțiune oferă îndrumare pentru directorii departamentelor Slujirea Familiei. Planificarea este critică pentru slujirea persoanelor și familiilor din congregație. Slujirea familiei este, de asemenea, o modalitate excelentă de a ajunge la familiile din cadrul comunității. De asemenea, directorul acestui departament este membru al comitetului bisericii locale și integrează astfel activitățile pentru slujirea familiilor în întregul program al bisericii. Mai jos sunt enumerate responsabilitățile și activitățile specifice acestei funcții.

1. Formarea și întrunirea unui comitet pentru slujirea familiilor care reflectă diversitatea lor în cadrul comunității locale. Acest comitet poate include persoanele singure, persoane recent căsătorite, familii de vârstă medie, pensionari, văduvi sau persoane divorțate. Persoanele care vor sluji în această lucrare trebuie să fie alese cu grijă, fiind persoane care au viziune și care reflectă caracterul lui Dumnezeu.
2. Fiți cei care reprezintă misiunea familiei. Departamentul Slujirea familiei nu este orientat doar pe ideea de program, ci la întreaga biserică cu sensibilitatea care impactează familiile. În unele situații, poate este nevoie ca directorul Departamentului Slujirea familiei să pledeze pentru mai mult timp petrecut în familie. Cu alte cuvinte, pot exista atât de multe programe care au loc în comunitatea locală, încât oamenii aceștia au prea puțin timp să-și trăiască propria viață alături de familiile lor.
3. Haideți să ne interesăm cu privire la nevoile și interesele celor din comunitatea locală. Chestionarele cu privire la nevoi și la profilul familiei pot fi folosite pentru a cunoaște necesitățile din comunitatea locală.

-
4. Organizați pe parcursul anului programe și activități care pot include prezentări video și invitații speciali, care să prezinte workshopuri și seminare.
 5. Programele acestea pot include, de asemenea, și activități care ar putea fi sugerate familiilor prin anunțurile de la biserică sau prin newsletter.
 6. Folosiți-vă de materialele puse la dispoziție de directorul Departamentului Slujirea Familiei de la Conferință. Acestea pot scuti timp, energie și pot servi ca resurse fără a cheltui bugetul comunității locale. Atunci când doriți să organizați prezentări speciale, directorul Departamentului Slujirea familiei vă poate ajuta să găsiți vorbitori interesanți și calificați.
 7. Comunicați cu biserica locală. Slujirea familiei nu trebuie percepută ca un simplu eveniment anual. Susțineți importanța unei familii funcționale prin folosirea afișelor, prin newsletterul bisericii sau prin anunțuri pe tot parcursul anului.
 8. Împărtășiți-vă ideile cu directorul Departamentului Slujirea familiei din cadrul Conferinței din care faceți parte.

CE REPREZINTĂ FAMILIA?

Una dintre responsabilitățile directorului Departamentului Slujirea Familiei este să definească familiile pe care le slujește în cadrul bisericii locale. Spre exemplu, slujirea exclusiv a familiilor care au copii va face să beneficieze doar un mic procent din oamenii din cadrul bisericii. Toate familiile au nevoie de îndrumare pentru a forma relații sănătoase. A face față sarcinilor zilnice de a administra o gospodărie și de a gestiona conflictele nu este niciodată ușor atunci când oamenii împărtășesc spațiu și resurse sau provin din cămine cu valori diferite. Iată câteva dintre caracteristicile familiilor de astăzi.

- Familii tipice gen nucleu, formate din mamă, tată și copii care s-au născut din cei doi părinți.
- Familii care sunt vitrege – familiile vitrege se formează atunci când părinții divorțează sau sunt văduvi și se recăsătoresc. Unele familii devin vitrege atunci când un părinte necăsătorit se căsătorește cu cineva care nu este tatăl/mama copilului său.
- Familii singure – câteodată sunt formate doar dintr-o persoană și o pisică, locuind împreună. Poate că familiile acestea au trecut printr-un divorț, au rămas văduvi și nu s-au recăsătorit sau poate nu s-au căsătorit niciodată. Unele locuințe sunt entități separate. Unele persoane singure pot trăi alături de alte persoane singure într-o locuință.
- Familii cu un singur părinte – acestea pot apărea ca urmare a unui divorț sau a decesului unuia dintre parteneri, un soț/soție care nu s-a mai recăsătorit, sau este vorba despre un părinte care nu a fost căsătorit niciodată.

-
- Familii ca niște cuiburi goale – formate din mamă și tată după ce copiii au plecat de acasă.
 - Familii atașate – atunci când copiii, majori fiind, se întorc să locuiască cu mama și tata – de obicei pentru o perioadă temporară. O familie poate fi atașată atunci când părintele în vârstă al unuia dintre parteneri locuiește împreună cu familia fiului sau fiicei și cu nepoții.
 - Familii ale lui Dumnezeu. Mulți îi consideră pe membrii din cadrul bisericii locale ca fiind familia lor și poate că se simt mai apropiați de ei decât de cei cu care au o legătură de rudenie.

Dincolo de relațiile de familie obișnuite, oamenii pot fi stimulați să se gândească la relațiile lor importante, inclusiv la cele din familia bisericii, punând astfel de întrebări:

- Dacă un cutremur ar distruge orașul, despre cine ați dori să auziți că este în siguranță?
- Dacă v-ați muta la mii de kilometri distanță, pe cine ați dori să luați cu dumneavoastră?
- Cu cine ați dori să păstrați legătura oricât de dificil ar părea?
- Dacă v-ați îmbolnăvi, pe cine v-ați baza să aibă grijă de dumneavoastră?
- Cine va fi familia dumneavoastră până când veți muri sau până când ei vor muri?
- De la cine ați putea împrumuta bani fără să vă simțiți datori?

ORIENTAREA ȘI PLANIFICAREA COMITETULUI

Directorii departamentelor Slujirea Familiei sunt persoane care este posibil să fie nou alese în această funcție, ori poate nu au slujit niciodată în funcția de director și se întreabă de unde să înceapă. Această secțiune îl va ajuta pe noul director să deprindă noile atribuții. Adesea este de ajutor să alegeți un mic comitet cu care puteți lucra, format din oameni cu harul lui Hristos. Comitetul departamentului Slujirea Familiei, mai mult decât celelalte, trebuie să aibă viziunea de a forma familii funcționale. Ceea ce este prezentat mai jos sunt moduri prin care puteți obține acest lucru. Deși aceste idei nu sunt singurele care se pot

dovedi de ajutor, acestea pot ajuta ca un grup să colaboreze bine. (Aceste idei pot fi de ajutor, de asemenea, și pentru celelalte comitete)

Alegeți un grup restrâns de persoane care împărtășesc aceeași preocupare (de exemplu, pentru familiile de astăzi. Ele ar trebui să reprezinte varietatea familiilor din cadrul bisericii. Acest comitet ar trebui să fie format din persoane care își cresc singure copiii, cupluri căsătorite, persoane divorțate, pensionari sau persoane văduve, care să reflecte profilul de gen și etnia bisericii.

- De asemenea, comitetul nu ar trebui să fie format din prea multe persoane – între 5 și 7 persoane ar fi cel mai potrivit. Indivizii ar putea reprezenta mai mult decât o categorie de familie.
- Pentru prima întâlnire, în mod special, încercați să vă adunați într-un cadru cât mai informal, spre exemplu la cineva acasă, sau într-o cameră de la biserică. Începeți cu o rugăciune pentru a cere binecuvântarea lui Dumnezeu.

- Pregătiți câteva băuturi reci sau calde și câteva gustări, precum fructe, biscuiți sau nuci. Faceți ca acest moment să fie cât mai atractiv, dar cât mai simplu, fără a depune prea mult efort.
- Începeți prima întâlnire prin a vă spune poveștile de viață. Aceasta nu reprezintă o vizită la terapeut, deci permiteți-le persoanelor să știe că își pot spune povestea doar dacă se simt confortabil. Câteva mici sfaturi pot fi de folos: confidențialitatea trebuie să fie respectată și să fie văzută ca un dar de la unii pentru ceilalți.
- Ar fi bine dacă ați putea începe cu propoziții precum: „M-am născut în ..., am crescut ca (metodist, adventist de ziua a șaptea, catolic sau orice altceva).” Includeți alte lucruri, cum ar fi locul în care ați mers la școală, numele copiilor sau alte informații pertinente. Includeți experiența prin care ați devenit creștin sau adventist de ziua a șaptea, precum și o întâmplare plăcută sau amuzantă din copilărie. Acest lucru poate părea o pierdere de timp, dar s-ar putea să fiți surprins să auziți pentru prima dată povestea unei persoane pe care credeți că o cunoașteți de mult timp. Povestirea experiențelor noastre este modul prin care ne conectăm și creăm o legătură unii cu alții. Acest lucru va face ca lucrarea pe care o faceți împreună să fie cât mai bună. De asemenea, va fi mai ușor pentru membrii comitetului ales să fie mai sensibili cu privire la nevoile celorlalți.
- Pentru toate întâlnirile ulterioare, petreceți o parte din timp – poate 10 sau 20 de minute – reconectându-vă cu membrii comitetului. S-ar putea să vă bucurați de un eveniment important. Alții pot avea nevoie de sprijin sau de o nevoie specială. Iată câteva întrebări pe care le puteți pune pentru a începe întâlnirile:
 - * Care sunt persoanele pe care le considerați cele mai apropiate de familia dumneavoastră?
 - * Cum considerați că trăiți prin credință ca familie?
 - * Cum credeți că vă poate ajuta biserica familia?
 - * Ce vă place cel mai mult la familia dumneavoastră?

Apoi consultați-vă agenda. Amintiți-vă că slujiți pentru a avea familii funcționale.

- Revizuiți rezultatele chestionarului de interes.
- Discutați despre obiectivele dumneavoastră. Ce vă doriți să obțineți? Este o nevoie? Care este grupul țintă? Cum puteți duce aceste obiective la îndeplinire?
- Rugați-vă pentru binecuvântarea lui Dumnezeu, planificați înțelept, astfel încât oamenii să nu ajungă la epuizare pe parcursul proiectului în desfășurare.

O resursă importantă pentru directorul Departamentului Slujirea Familiei este *Agenda departamentului*. O nouă ediție a acestei cărți de resurse este publicată în fiecare an și include programe, titluri de predici, seminare și multe lucruri care vă vor fi de folos.

O PREZENTARE BUNĂ VA FACE PATRU LUCRURI

1. **VA INFORMA.** – Oamenii ar trebui să învețe ceva ce nu știau înainte de participarea la prezentarea dumneavoastră.
2. **VA ÎNCÂNȚA.** – Oamenii nu trebuie să se plictisească!
3. **VA ATINGE PARTEA EMOTIVĂ.** – Materialele care doar informează nu vor face niciodată o schimbare în atitudine sau comportament.
4. **VA PUNE ÎN MIȘCARE.** – Dacă participanții vor pleca de la prezentare fără o dorință lăuntrică de A FACE ceva în mod diferit, v-ați pierdut atât timpul vostru, cât și pe al lor!

NOTIȚE

- Distribuți-le doar atunci când sunt relevante pentru prezentare.
- Câteodată este mai bine să nu distribuiți materiale până la sfârșitul întâlnirii: publicul nu ar trebui să foșnească hârtii în timp ce vorbiți.
- Audiența nu ar trebui să citească înainte, ca să vă încurce.
- Nu copiați prezentarea altcuiva pentru notițe.

INTRODUCERE

Interesați-vă cu privire la persoana care va face prezentarea.

- Scrieți-vă propria introducere.
- Contactați persoana cu cel puțin două zile înainte pentru a-i oferi prezentarea.
- Pronunțați înainte toate cuvintele neobișnuite – verificați acuratețea tuturor informațiilor.
- Nu faceți afirmații care nu sunt adevărate.

CELE ZECE LEGI ALE PREZENTĂRII

1. **Cunoașteți-vă pe voi înșivă.** – Limbajul corpului și tonul vocii reprezintă 93% din credibilitatea voastră. Ați fi interesat de propria persoană?
2. **Fiți pregătiți.** – Organizați-vă din timp prezentarea și echipamentul pentru a fi pregătiți pentru orice incident neplanificat. Becurile proiectoarelor se ard de obicei în mijlocul prezentărilor importante, deci fiți gata să le și schimbați.
3. **Evaluați-vă prezentarea.** – Folosiți expresii directe și nu căutați să impresionați – sunteți aici pentru a comunica.
4. **Ajungeți mai devreme.** – Poate că oaspeții dumneavoastră vă așteaptă. Fiți acolo cu cel puțin o jumătate de oră înainte de prezentare, pentru a vă asigura că totul este pregătit așa cum doriți să fie.
5. **Spuneți-le la ce să se aștepte.** – Prezentați-le celor prezenți în sală ceea ce vor învăța la acest curs din cadrul întâlnirii și modul prin care ei vor putea fi capabili să pună în practică ceea ce au învățat. Obiectivele clare îi fac pe participanți să se concentreze asupra propriilor responsabilități ca participanți activi.
6. **Mai puțin înseamnă mai mult.** – Doar așa puteți capta interesul audienței, deci rezumați-vă la ideile principale. Cele șapte puncte principale sunt aproximativ maximumul pe care publicul îl poate percepe din întreg conținutul.
7. **Mențineți contactul vizual.** – Folosiți bilețele în loc de un script lung al întregului discurs, astfel încât să puteți menține contactul vizual cu audiența. Evitați tendința de a **CITI prezentarea. Audiența vă va fi foarte recunoscătoare pentru acest lucru.**
8. **Fiți dramatic.** – Folosiți cuvinte accentuate și statistici atipice. Prezentarea dumneavoastră ar trebui să fie umplută cu afirmații simple și relevante care vor menține interesul audienței. Râsul nu dă greș niciodată!
9. **Motivați.** – Încheiați-vă prezentarea cu un apel la acțiune. Explicați audienței ce poate face exact ca răspuns la ceea ce a învățat din prezentare.
10. **Respirați adânc și relaxați-vă!** – Nu vă aplecați peste amvon. Dacă aveți un amvon în fața dumneavoastră, păstrați o postură dreaptă. Mișcați-vă, folosiți gesturi pentru ceea ce spuneți. Amintiți-vă că modul în care transmiteți ceva este la fel de important ca ceea ce aveți de spus.

CHESTIONAR DESPRE PROFILUL VIETII DE FAMILIE

Nume Data nașterii

Vârsta: 18-30 31-40 41-50 51-60 61-70 71+

Gen: M F

Adresa

Telefon (Acasă) (Serviciu)

Botezat BAZȘ Da Nu

Dacă da, membru al bisericii

Dacă nu, care este afilierea dumneavoastră religioasă în prezent?

Statut:

- singur, necăsătorit(ă)
- divorțat, singur
- văduv(ă)
- căsătorit(ă) – Numele soțului/soției Data nașterii
- Soțul/soția este membru BAZȘ
- Soțul/soția nu este membru BAZȘ – Afilierea religioasă din prezent

Copiii care locuiesc împreună cu dumneavoastră:

Nume Data nașterii

Clasa Școala

Botezat în BAZȘ? Membru al bisericii

Nume Data nașterii

Clasa Școala

Botezat în BAZȘ? Membru al bisericii

Copii care au reședința altundeva:

Nume Data nașterii

Botezat în BAZȘ? Membru al bisericii

Nume Data nașterii

Botezat în BAZȘ? Membru al bisericii

Alți membri ai familiei care locuiesc cu dumneavoastră:

Nume Data nașterii

Botezat în BAZȘ? Membru al bisericii

Grad de rudenie

Nume Data nașterii

Botezat în BAZȘ? Membru al bisericii

Grad de rudenie

Care ar fi cel mai semnificativ lucru pe care comitetul Departamentului Slujirea familiei l-ar putea face pentru a aborda interesele/nevoile familiei dumneavoastră?

.....

.....

Sunt interesat (ă) de Departamentul Slujirea familiei și sunt dispus(ă) să:

- ajut prin telefon dacă este nevoie
- particip la organizarea prezentărilor
- asigur transport dacă este nevoie
- pregătesc evenimente
- ajut cu mâncarea/gustările
- am grijă de copii
- promovez departamentul
- prezint subiecte/cursuri/seminare/workshopuri sau alte prezentări

Domeniul personal de interes sau domeniile personale de interes

.....

PROFILUL VIETII DE FAMILIE

Biserica Data

FAMILII PE CATEGORII

Membri activi

- Cu copii cu vârsta până în 18 ani
- Fără copii cu vârsta până în 18 ani

Cupluri căsătorite – Soțul/soția este membru AZȘ

- Vârsta 18-30
- Vârsta 31-50
- Vârsta 51-60
- Vârsta 61-70
- Vârsta 71 +

Singuri – necăsătoriți

- Vârsta 18-30
- Vârsta 31-50
- Vârsta 51-60
- Vârsta 61-70
- Vârsta 71 +

Membri inactivi

- Cu copii cu vârsta până în 18 ani
- Fără copii cu vârsta până în 18 ani

Cupluri căsătorite – Soțul/soția nu este membru AZȘ

- Vârsta 18-30
- Vârsta 31-50
- Vârsta 51-60
- Vârsta 61-70
- Vârsta 71 +

Singuri – divorțați

- Vârsta 18-30
- Vârsta 31-50
- Vârsta 51-60
- Vârsta 61-70
- Vârsta 71 +

CHESTIONAR DE INTERES PENTRU SLUJIREA FAMILIEI

Vârsta cuprinsă între: 18-30 31-40 41-50 51-60 61-70 71+

Gen: M F

Din lista subiectelor menționate mai jos, alegeți cinci care vi se par cele mai atractive. Bifați subiectele alese:

☐ Pregătirea pentru căsătorie	☐ Închinarea și devoționalul zilnic
☐ Banii familiei	☐ Comunicarea
☐ Disciplina în cămin	☐ Viața de adult singur
☐ Părinți de adolescenți	☐ Îmbunătățirea stimei de sine
☐ Pregătirea pentru naștere	☐ Rezolvarea mâniei și a conflictelor
☐ Recuperarea după divorț	☐ Televiziunea și media
☐ Viața de părinte singur	☐ Pregătirea pentru pensionare
☐ Sexualitatea	☐ Dependența de substanțe chimice
☐ Îmbunătățirea relației de căsătorie	☐ Familii atipice
☐ Recuperarea după suferință	☐ Moartea și starea de dinainte de moarte
☐ Înțelegerea temperamentelor	☐ Acceptarea statutului de văduvie
☐ Altele (puteți adăuga subiecte care prezintă interes):	

Vorbitori / prezentatori sugerați:

Nume

Adresă Telefon

Domeniul / domeniile de specialitate

Ce interval din zi și ce zi din săptămână vi se pare potrivită pentru dumneavoastră pentru a participa la un program de 1-1/2- 2 ore despre subiectele menționate mai sus? (Verificați intervalele potrivite.)

	Dum.	Lun.	Mar.	Mie.	Joi	Vin.	Sâm
Dimineața	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
La amiază	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Seara	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

CHESTIONAR PENTRU EDUCAȚIE ÎN FAMILIE

1. Care considerați că este problema principală cu care se confruntă familiile din comunitate la momentul acesta?

2. Credeți că ați participa la seminare de familie dacă ar aborda aceste subiecte? (bifați cât mai multe).

☐ Cum putem gestiona conflictele?	☐ Recuperarea după divorț
☐ Comunicarea în căsnicie	☐ Managementul stresului
☐ Îmbunătățirea relației de căsnicie	☐ Depășirea singurătății
☐ Weekend cu copii înțelegători	☐ Bani în familie
☐ Stima de sine	☐ Recuperare după suferință
☐ Stilurile parentale	☐ Managementul timpului și prioritățile vieții
☐ Gestionarea perioadei adolescenților	☐ Planificarea pensionării
☐ Clasă de pregătire pentru naștere	
☐ Altele (vă rugăm să specificați).....	

3. Ce interval din zi și ce zi din săptămână vi se par potrivite pentru dumneavoastră pentru a participa la un program de 1-1/2-2 ore despre subiectele menționate mai sus? (Verificați intervalele potrivite.)

	Dum.	Lun.	Mar.	Mie.	Joi	Vin.	Sâm.
Dimineața	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
La amiază	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Seara	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

4. Ne-ar ajuta la acest chestionar dacă ne-ați oferi următoarele informații:

Sex: M F

Vârsta: (Vă rugăm să încercuiți intervalul care vi se potrivește.)

17 sau sub 19-30 31-40 41-50 51-60 61-70 71+

Aveți copii minori acasă? Da Nu

Statut:

☐ Necăsătorit	☐ Căsătorit
☐ Despărțit	☐ Divorțat
☐ Văduv	☐ Recăsătorit după divorț

MODEL DE EVALUARE

1. Ce v-a inspirat cel mai mult la acest workshop?

.....

2. Care este lucrul pe care l-ați învățat și pe care nu-l știți?

.....

3. Conceptele acestui workshop au fost prezentate într-o manieră clară?

.....

4. Care este activitatea sau secțiunea care vi s-a părut cea mai neinteresantă pentru dumneavoastră?

.....

5. Cum ar putea fi îmbunătățit acest workshop?

.....

6. Pe o scală de la 1 la 5, unde 1 reprezintă complet dezinteresat și 5 foarte încântat, cum ați evalua acest workshop? Încercuiți răspunsul dorit.

☐ 1	☐ 2	☐ 3	☐ 4	☐ 5
Complet dezinteresat	Oarecum dezinteresat	Oarecum încântat	Încântat	Foarte încântat

7. Cine a făcut această evaluare?

Vârsta cuprinsă între: 18-30 31-40 41-50 51-60 61-70 71+

Sex: M F

Statut marital:

Necăsătorit Căsătorit
 Despărțit Divorțat Văduv

De cât timp ați fost căsătorit, divorțat, despărțit sau văduv?

..... ani luni

Vă mulțumim frumos pentru răspunsurile sincere, ele ne vor ajuta pentru pregătirea viitoarelor workshopuri!

ANEXA B DECLARAȚII VOTATE

— Următoarele *declarații au fost votate* și reprezintă pozițiile oficiale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

DECLARAȚIE DESPRE CĂSĂTORIE

Problemele legate de căsătorie pot fi văzute în adevărata lor lumină numai atunci când sunt privite prin planul divin pentru căsătorie. Căsătoria a fost stabilită în mod divin în Eden și a fost afirmată de Iisus Hristos ca fiind atât monogamă, cât și heterosexuală, o uniune pe tot parcursul vieții, ca relație sinceră de iubire între un bărbat și o femeie. În punctul culminant al activității Sale creatoare, Dumnezeu a creat omul după chipul Său, ca bărbat și femeie, și El a instituit căsătoria, o uniune bazată pe legământ a celor două genuri, fizic, emoțional și spiritual, despre care se vorbește în Scriptură ca fiind „un singur trup”.

Apărută din diversitatea celor două genuri umane, unitatea căsătoriei reprezintă în prim plan unitatea în diversitatea Dumnezeirii. De-a lungul Scripturii, uniunea heterosexuală în căsătorie este privită ca un simbol al legăturii dintre Dumnezeu și umanitate. Este o mărturie umană a iubirii de sine și a legământului lui Dumnezeu cu poporul Său. Unirea armonioasă dintre un bărbat și o femeie prin căsătorie oferă un microcosmos al unității sociale care este văzut în timp ca un ingredient de bază al societăților stabile. Mai mult, Creatorul a intenționat ca sexualitatea conjugală să servească nu doar unui scop de unire, ci să asigure propagarea și perpetuarea familiei umane. În scopul divin, procrearea izvorăște din și este împletită cu același proces prin care soțul și soția pot găsi bucurie, plăcere și complementaritate fizică. Unui soț și unei soții a căror dragoste le-a permis să se cunoască printr-o legătură sexuală profundă îi poate fi încredințat un copil. Copilul lor este o întrupare vie a unității lor. Copilul aflat în creștere prosperă în mediul iubirii și al unității conjugale în care a fost conceput și are avantajul unei relații cu fiecare dintre părinții naturali.

Uniunea monogamă dintre un bărbat și o femeie prin căsătorie este orânduită ca fundament divin al familiei și al vieții sociale și singurul loc potrivit din punct de vedere moral pentru relațiile intime. De asemenea, căsnicia nu este singurul plan al lui Dumnezeu pentru satisfacerea

nevoilor relaționale umane sau pentru cunoașterea experienței familiale. Și solitudinea sau prietenia celor singuri face parte din planul divin. Prietenia și sprijinul prietenilor par să fie importante în ambele Testamente ale Sfintei Scripturi. Frățietatea din biserică locală, casa lui Dumnezeu, îi primește pe toți, indiferent de statutul marital. Scriptura însă plasează o delimitare solidă din punct de vedere social și sexual între astfel de relații de prietenie și căsătorie.

La această perspectivă biblică asupra căsătoriei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea aderă fără nicio rețineră, considerând că orice diminuare a acestei viziuni mărește este, în această măsură, o diminuare a idealului ceresc. Pentru că relația de căsătorie a fost coruptă de păcat, puritatea și frumusețea căsniciei, așa cum a fost instituită la început, trebuie să fie restabilită. Prin lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos și a lucrării Duhului Sfânt în inimile oamenilor, scopul original al căsătoriei poate fi recuperat, inclusiv experiența încântătoare și sănătoasă a legământului dintre un bărbat și o femeie care își unesc viața prin căsătorie.

DECLARAȚIE DESPRE SEXUALITATE, CA DAR AL LUI DUMNEZEU

Ființele umane sunt create după chipul unui Dumnezeu r și concepute pentru a se bucura de o relație intimă cu Creatorul lor și între ele (Gen. 1:26, 27; Mat. 22:37-39; Ioan 17:3; 1 Ioan 4:11, 12). De la început, Dumnezeu a modelat omenirea în două genuri, masculin și feminin (Gen. 1:27). Expresii magnifice ale geniului Său creator, bărbatul și femeia i-au evocat cea mai profundă satisfacție și aclamare pasională. Amândoi erau creaturi sexuale prin însăși natura lor, iar Dumnezeu a intenționat ca ei să se bucure de masculinitatea sau feminitatea lor. Lucrarea Sa creatoare a fost „foarte bună” (Gen. 1:31)! Nu era nimic incomplet sau rușinos în ceea ce făcuse El. Masculinitatea și feminitatea oferă o bază principală pentru ca ființele umane să își definească personalitatea și relațiile cu Dumnezeu și între ele (Ps. 8:3-6; 100:3; Is. 43:1, 3, 4; Ier. 1:5; 1 Ioan 4:7, 8).

Dumnezeu a creat bărbatul și femeia pentru a se completa reciproc (Gen. 2:18, 20-22).

În Eden, ei au împărțit în mod egal chipul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Împreună au primit responsabilitatea de a stăpâni și îngriji pământul și de a procrea (Gen. 1:26-28). Au fost creați cu o dorință intrinsecă unul pentru celălalt, din punct de vedere fizic, sexual, emoțional, psihologic și spiritual (Gen. 2:23-25; Prov. 5:18, 19; Cântarea Sol. 2:16, 17; 4:9). Odată cu crearea sexelor, fiecare a ajuns să se înțeleagă pe sine și pe celălalt (Gen. 2:23). În momentul în care s-au întâlnit pentru prima dată, dorința inimii și sufletului lui Adam pentru parteneriat și comuniune intimă a izbucnit într-o aclamație de bucurie: „Acesta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea” (Gen. 2:23). Imediat s-au recunoscut reciproc ca tovarăși, omologi, persoane capabile să satisfacă nevoile celuilalt. Fiecare l-a văzut pe celălalt ca pe cineva care corespunde ființei sale, cineva egal, dar diferit, cineva d iubit care va iubi în schimb (Gen. 2:18, 20b-2

Biblia prezintă o viziune holistică asupra ființei umane, fără dihotomie între trup și spirit (Gen. 2:27; Ps. 63:1; 84:1, 2, 1 Tes. 5:23). Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, sexualitatea este considerată în mod clar un dar valoros de la Dumnezeu, care trebuie primit cu recunoștință și de care se poate beneficia liber în cadrul relației de căsătorie (Gen. 1:24, 25; Prov. 5:15-19; Cântarea Cânt. 2:16; 4:16-5:1; 1 Cor. 7:1-5). Expresia sexuală în cadrul căsătoriei este descrisă ca fiind sănătoasă și onorabilă (Ps. 139:13-16; Cântarea Sol. 4:10-16; 7:1-9; 1 Cor. 6:19). Atitudinea pozitivă a Scripturii față de sexualitatea umană este confirmată și de utilizarea imaginilor intimității maritale pentru a descrie relația lui Dumnezeu cu poporul Său (Is. 54:5; 62:4,5; Ier. 3:14; Ez. 16:8; Os. 2:19, 20; Apoc. 19:6-9).

În căsătorie, Dumnezeu a intenționat ca un bărbat și o femeie să fie uniți pe viață prin promisiunea legământului (Gen. 2:24,25; Cântarea Cânt. 2:16; Mal. 2:13,14; Mat. 19:4-6). Această relație de căsătorie este descrisă ca un singur trup (Gen. 2:24; Mat. 19:5) și presupune o uniune sexuală (1 Cor. 7:1-6). Scriptura afirmă plăcerea sexuală între soț și soție pentru scopurile sale de a-i uni, în afară de procreare. Dumnezeu intenționează ca relația sexuală să unească soțul și soția, aducându-le unul altuia companie, sprijin emoțional, împlinire spirituală, bucurie și plăcere sexuală (Gen. 2:24, 25; Prov. 5:15-19; Ecl. 9:9; Cântarea Cânt. 4:16-5:1; Ef. 5:21-33). O căsătorie plină de iubire și o uniune sexuală au fost, de asemenea, cadrul ales de Dumnezeu pentru procreare (Gen. 1:28; 4:1). O astfel de relație oferă cel mai sigur mediu pentru îngrijirea și creșterea copiilor (Ef. 6:4). Intimitatea sexuală își găsește cel mai profund sens în relațiile soț-soție caracterizate prin dragoste, apropiere, reciprocitate și angajament. În concepția lui Dumnezeu, relația sexuală este una de respect, dorință și consimțământ reciproc și satisfacerea cu dragoste a nevoilor celuilalt (Prov. 5:15-23; Cântarea sol. 2:16-17; 4:16-5:1; 7:8-10; Mal. 2:15; 1 Cor. 7:3-5). În contextul angajamentului lor față de Hristos și unul față de celălalt, cuplurile iau decizii împreună cu privire la experiența lor sexuală. Principiile biblice ale supunerii reciproce (Ef. 5:21) și ale grijii atente față de nevoile și dorințele celuilalt (Fil. 2:4) ajută cuplurile să ajungă la decizii care sunt satisfăcătoare atât pentru soț, cât și pentru soție. Practica sexuală care dăunează sau amenință sănătatea și bunăstarea fizică, emoțională sau spirituală a unuia sau a ambilor parteneri încalcă viziunea elevată a Scripturii asupra persoanelor și îndemnul de a avea grijă de trup ca lucrare și locuință a lui Dumnezeu (Gen. 2:25; Ps. 63:1; 139:13-16; 1 Cor. 3:16-17).

Când Dumnezeu și-a privit creația, a observat: „Nu este bine ca omul să fie singur. Voi face un ajutor potrivit pentru el” (Gen. 2:18). Deși povestea creației stabilește căsătoria ca fiind răspunsul principal al lui Dumnezeu la singurătate (Gen. 2:24), în sens mai larg, singurătatea este înlăturată prin legătura cu Dumnezeu și cu semenii în relații reciproc satisfăcătoare (Rom. 14:7). Toate ființele umane au fost create pentru a trăi în comunitate, unde persoanele ale căror diferențe le-ar separa altfel sunt legate împreună ca una în Isus Hristos (Rom. 12:4-5; 1 Cor. 12:12, 13; Gal. 3:28; Efes. 2:14-22; 4:1-6). În timp ce unii, prin alegere sau circumstanțe, sunt singuri, ei pot experimenta plenitudinea ca indivizi, se pot conecta cu alții prin familie și prieteni și pot aduce slavă lui Dumnezeu ca bărbați și femei singuri (Mat. 19:12; 1 Cor. 7:7, 8). Intimitatea sexuală este rezervată soțului și soției a căror relație este protejată de promisiunea legământului (Prov. 5:15-19; Cântarea Cânt. 2:6,7; 3:5; 8:3,4; 4:12; 8:8-10; Os. 3:3). Ca urmare a păcatului, sexualitatea a fost devalorizată și, în multe cazuri, r u p t ă de intimitate, iubire și relație de legământ. Deoarece

sexualitatea este un vehicul atât de puternic pentru conectare și deoarece este o parte intrinsecă a naturii holistice a ființelor umane, ori de câte ori este deteriorată, înjosită, abuzată, folosită greșit sau falsificată, repercusiunile au un impact enorm asupra persoanelor și relațiilor lor. Scriptura strigă împotriva unei astfel de caricaturi. Ea îi cheamă pe creștini să fugă de imoralitatea sexuală și, prin harul lui Dumnezeu, să se îndrepte spre restaurarea completă a designului Său original pentru sexualitate (Prov. 5:15-20; Os. 2:2; 6:1-3; 1 Cor. 6:15-20; Gal. 5:16-26; Efes. 5:3-10; 21-33; Col. 3:1-19; 1 Tes. 5:23, 24).

În timp ce condamnă ca păcat eșecurile noastre egoiste de a reflecta normele date de Dumnezeu pentru sexualitate, Scriptura demonstrează disponibilitatea lui Isus de a-i ierta pe cei care se pocăiesc de păcatele sexuale. Puterea și iubirea înnoitoare a lui Dumnezeu au permis multora să experimenteze o transformare de la suferința sexuală la vindecare, integritate și pace (Luca 7:36-50; Ioan 4:4-28; 8:1-11).

Această declarație își are originea în Comisia mondială privind sexualitatea umană, octombrie 1997. Ea a fost aprobată și votată de patru consilii departamentale mondiale în martie 2001; Departamentele Slujirea Familiei, Sănătate, Misiunea femeii și Departamentul Capelanie

DECLARAȚIE PRIVIND CĂSĂTORIA ȘI FAMILIA

Căsătoria a fost stabilită de Dumnezeu în Eden și afirmată de Isus ca fiind o uniune pe viață între un bărbat și o femeie într-o companie plină de iubire. Pentru creștin, angajamentul căsătoriei este față de Dumnezeu, precum și față de soț, și ar trebui să fie încheiat doar între un bărbat și o femeie care împărtășesc o credință comună. Iubirea reciprocă, onoarea, respectul și responsabilitatea sunt structura acestei relații, care trebuie să reflecte iubirea, sfințenia, apropierea și permanența relației dintre Hristos și Biserica Sa. În ceea ce privește divorțul, Isus ne-a învățat că persoana care divorțează de partenerul său, cu excepția curviei, și se căsătorește cu altul, comite adulter. Deși unele relații de familie pot fi departe de ideal, un bărbat și o femeie care se dedică pe deplin unul celuilalt în Hristos prin căsătorie pot ajunge la o unitate iubitoare prin călăuzirea Duhului Sfânt. Dumnezeu binecuvântează familia și intenționează ca membrii acesteia să se ajute reciproc pe deplin. Apropierea familiei este unul dintre semnele mesajului final al Evangheliei. Părinții trebuie să își crească copiii pentru a-i iubi și asculta de Domnul. Prin exemplul și cuvintele lor, ei trebuie să îi învețe că Hristos este un Tată iubitor, tandru și grijuliu, care dorește ca ei să devină membri ai trupului Său, familia lui Dumnezeu, care cuprinde atât persoanele singure, cât și căsătorite. (Gen 2:18-25; Exod 20:12; Deut 6:5-9; Prov 22:6; Mal 4:5, 6; Mat 5:31, 32; 19:3-9, 12; Mar 10:11, 12; Ioan 2:1-11; 1 Cor 7:7, 10, 11; 2 Cor 6:14; Ef 5:21-33; 6:1-4.)

SFATURI PENTRU BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIU A ȘAPTEA REFERITOARE LA SCHIMBAREA ATITUDINILOR CULTURALE **CU PRIVIRE LA HOMOSEXUALITATE ȘI ALTE PRACTICI SEXUALE ALTERNATIVE**

IDEALUL DIVIN PENTRU SEXUALITATE ȘI CĂSĂTORIE

Problemele legate de căsătorie pot fi văzute în adevărata lor lumină numai atunci când sunt privite din perspectiva planului divin pentru căsătorie. În punctul culminant al activității Sale creatoare, Dumnezeu a creat omul după chipul Său, ca bărbat și femeie; și El a instituit căsătoria, o uniune bazată pe legământ a celor două genuri, fizic, emoțional și spiritual, despre care se vorbește în Scriptură ca „un singur trup”.

Căsătoria a fost instituită în mod divin în Eden și a fost afirmată de Iisus Hristos ca fiind atât monogamă, cât și heterosexuale, o uniune pe tot parcursul vieții, ca relație sinceră de iubire între un bărbat și o femeie. Apărută din diversitatea celor două genuri umane, unitatea căsătoriei reprezintă în prim plan unitatea în diversitatea Dumnezeirii. Unirea armonioasă dintre un bărbat și o femeie prin căsătorie oferă un microcosmos al unității sociale care este văzută în timp ca un ingredient de bază al societăților stabile. Mai mult, Creatorul a intenționat ca sexualitatea conjugală să servească nu doar scopului de unire, ci să asigure propagarea și perpetuarea familiei umane. În scopul divin, procrearea izvorăște din dragoste și este împletită cu același proces prin care soțul și soția pot găsi bucurie, plăcere și completându-se reciproc. Unui soț și unei soții a căror dragoste le-a permis să se cunoască într-o legătură sexuală profundă îi poate fi încredințat un copil. Copilul lor este o întrupare vie a unității lor. Copilul aflat în creștere prosperă în mediul iubirii și al unității conjugale în care a fost conceput și are avantajul unei relații cu fiecare dintre părinții naturali.

În timp ce uniunea monogamă dintre un bărbat și o femeie prin căsătorie este orânduită ca fundament divin al familiei și vieții sociale, și singurul loc potrivit din punct de vedere moral pentru relațiile intime¹, de asemenea, și celibatul și prietenia sunt cuprinse în planul divin al lui Dumnezeu. Scriptura, însă, face o distincție între comportamentul acceptabil în relațiile de prietenie și comportamentul sexual în căsătorie.

Din păcate, sexualitatea umană și căsătoria au fost corupte de păcat. Prin urmare, Scriptura nu se concentrează doar pe aspectele pozitive ale sexualității umane, ci și pe comportamentul nepotrivit ale sexualității și pe impactul lui negativ asupra oamenilor și societății. Ea ne avertizează cu privire la comportamente sexuale distructive, cum ar fi curvia, adulterul, intimitățile homosexuale, incestul și poligamia, (spre exemplu Matei 19:1-12; 1 Corinteni 5:1-13; 6:9-20; 7:10-16,39; Evrei 13:4; Apocalipsa 22:14,15) și îi îndeamnă să facă ceea ce este bine, sănătos și potrivit.

La această perspectivă biblică asupra căsătoriei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea aderă fără nicio rețineră, considerând că orice diminuare a acestei viziuni mărețe este, în această măsură, o diminuare a idealului ceresc. Pentru că relația de căsătorie a fost coruptă de păcat, puritatea și frumusețea căsniciei, așa cum a fost instituită la început, trebuie să fie restabilită. Prin lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos și a lucrării Duhului Sfânt în inimile oamenilor, scopul original al căsătoriei poate fi recuperat, inclusiv experiența încântătoare și sănătoasă a căsătoriei realizate între un bărbat și o femeie care își unesc viața prin legământul căsătoriei.

BISERICA ȘI SOCIETATEA

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră că a fost chemată la existență de Dumnezeu pentru a proclama Evanghelia veșnică întregii lumi și pentru a ajuta oamenii de pretutindeni să fie pregătiți pentru a doua venire a lui Iisus. Biserica urmărește misiunea lui Dumnezeu în întreaga lume, învățând, predicând, îngrijind și slujind în peste 200 de țări. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu are nicio declarație de credință: Ea consideră că învățăturile ei se bazează numai pe autoritatea Bibliei. Ea rezumă aceste convingeri, totuși, într-o declarație de convingeri fundamentale, în prezent 28 la număr. În centrul înțelegerii de către biserică a planului lui Dumnezeu de a ordona societatea umană se află învățătura sa despre „căsătorie și familie”.

Deoarece adventiștii de ziua a șaptea trăiesc, lucrează și slujesc în fiecare parte a lumii acesteia, ei și instituțiile prin care biserica slujește pentru misiunea lui Dumnezeu se raportează și interacționează cu oameni de toate nivelurile sociale. Biblia îi îndeamnă pe creștini să se supună legilor adoptate de guvernul civil. Și ori de câte ori este posibil din punct de vedere moral, membrii adventiști de ziua a șaptea și organizațiile bisericii vor fi supuse autorităților civile, chiar dacă ei caută inspirație divină cu privire la modul de a le răspunde atunci când pretențiile guvernului intră în conflict cu adevărurile Bibliei și cu principiile fundamentale ale bisericii.

RELAȚIA BISERICII CU PRIVIRE LA LEGISLAȚIA CIVILĂ DESPRE HOMOSEXUALITATE ȘI PRACTICI SEXUALE ALTERNATIVE

Cuvântul Domnului este plin de instrucțiuni și ilustrații cu privire la relația dintre un creștin și autoritatea și jurisdicția guvernării civile.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea subliniază întregul Cuvânt al lui Dumnezeu ca autoritate supremă pentru adevăr, doctrină și mod de viață și caută să reflecte întotdeauna, prin învățătura și practicile ei, mesajul deplin al Scripturii cu privire la interacțiunea adecvată cu guvernarea civilă.

Astfel, biserica oferă periodic sfaturi persoanelor, conducătorilor și instituțiilor din cadrul bisericii atunci când guvernul și învățăturile Bibliei par a fi în conflict. Acest document se concentrează pe decalajul tot mai mare dintre actele normative ale unor guverne și credințele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la comportamentele sexuale acceptabile.

Următoarele principii, deși nu atât de cuprinzătoare, susțin aplicarea consecventă a adevărilor biblice de către biserică societăților și culturilor în care operează și guvernelor cărora trebuie să li se supună. Aceste principii vor fi foarte importante pentru lucrarea sau organizarea bisericii de a oferi un răspuns adecvat la orice nivel de guvernare care ar putea încerca să-i impună percepțiile cu privire la practicile sexuale acceptabile din punct de vedere legal și moral.

1. Toate formele de guvernare există prin rânduirea și voia lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel îi îndeamnă atât pe creștini, cât și biserica să se supună stăpânirii care a fost rânduită de Dumnezeu pentru a păstra libertățile oferite de El, pentru a promova dreptatea, pentru a păstra ordinea socială și pentru a purta grijă de cei defavorizați (vezi Romani 13:1-3). În măsura în care acționează în acord cu valorile și principiile prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, guvernele merită respectul și ascultarea credincioșilor și a întregii biserici. Pe cât posibil, adventiștii de ziua a șaptea și organizațiile din cadrul bisericii dintr-un anumit stat sau națiune vor căuta, prin comportamentul și declarațiile lor, să fie înțeleși ca cetățeni loiali, îndeplinindu-și îndatoririle și responsabilitățile cetățenești. În plus, credincioșii sunt îndemnați să se roage pentru autoritățile civile (1 Timotei 2:1,2), astfel încât credincioșii să pună în practică principiile Împărăției lui Dumnezeu.

2. Deși autoritatea guvernării umane este derivată din autoritatea lui Dumnezeu, pretențiile și jurisdicțiile guvernelor nu sunt niciodată definitive nici pentru credincioși în mod individual, nici pentru biserică. Atât credincioșii, cât și biserica datorează supunere deplină lui Dumnezeu Însuși. În situațiile în care cererile guvernului civil intră în conflict direct cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum este percepută de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, atât biserica, cât și membrii ei sunt legați prin același cuvânt al lui Dumnezeu să asculte de învățăturile ei mai degrabă decât de cele ale guvernării umane (Faptele 5:29). Această expresie de loialitate mai înaltă se aplică numai cererilor conducătorilor care sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu diminuează sau elimină obligația bisericii sau a credincioșilor de a trăi în supunere față de autoritatea civilă în alte chestiuni.

3. Deoarece creștinii și organizația bisericii se bucură de drepturile și libertățile oferite de Dumnezeu și promulgate de guvern, ei pot participa întru totul la procesele prin care societățile organizează viața socială, asigură ordinea publică și electorală și structurează

relațiile civile. Aceasta poate include o evidențiere clară a principiilor bisericii în astfel de lucruri precum, (1) păstrarea libertății de conștiință; (2) protecția celor slabi și defavorizați; (3) responsabilitatea statului de a promova dreptatea și drepturile omului; (4) căsătoria stabilită de Dumnezeu între un bărbat și o femeie și familia care rezultă din această uniune; și (5) valorile primite de la Dumnezeu cu privire la principiile și practicile de sănătate pentru construirea bunăstării sociale și economice a statului. Nici adventiștii de ziua a șaptea, nici congregațiile, instituțiile și entitățile care se angajează în misiunea oferită de Dumnezeu nu trebuie să renunțe la privilegiile și drepturile lor ca urmare a opoziției față de supunerea lor față de învățătura biblică. Cu lungă sa istorie de apărare a libertății religioase și a libertății de închinare în întreaga lume, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea apără drepturile tuturor persoanelor, indiferent de religie, de a-și urma conștiința lor și de a se angaja în practicile religioase la care credința lor îi îndeamnă.

4. Deoarece Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crede și practică o înțelegere a Evangheliei lui Iisus Hristos, organizațiile sale misionare, educaționale, editoriale, medicale și alte organizații de slujire sunt expresii integrale și indivizibile ale îndeplinirii misiunii oferite de Iisus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19,20). În timp ce congregațiile adventiste de ziua a șaptea, publicațiile, instituțiile media, instituțiile de învățământ, spitalele, centrele medicale și organizațiile de slujire par să împărtășească anumite similitudini cu alte instituții sociale și culturale, ele au fost organizate de-a lungul istoriei și continuă să fie organizate pe o bază de credință și misiune. Ele există cu scopul de a comunica despre Iisus Hristos prin metodele și inițiativele lor diferite, de a promova misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și ar trebui să se bucure de toate privilegiile și libertățile acordate organizației religioase din care fac parte. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea afirmă cu tărie și apără inseparabilitatea diferitelor sale forme de misiune și îndeamnă toate guvernele civile să acorde fiecăreia dintre organizațiile și entitățile sale drepturile de conștiință și libertatea de practică religioasă afirmate în Declarația Națiunilor Unite a Drepturilor Omului și garantate în constituțiile majorității statelor lumii.

5. În interfața lor cu guvernele și societățile civile, atât biserica, cât și adventiștii de ziua a șaptea trebuie să se comporte ca reprezentanți ai Împărăției lui Hristos, reflectând caracteristicile Sale de iubire, umilință, onestitate, înțelegere și angajament față de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Fiecare persoană, indiferent de sex, rasă, naționalitate, clasă socială, credință sau orientare sexuală, merită să fie tratată cu respect și demnitate de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și de către entitățile și organizațiile prin care aceasta slujește misiunii lui Dumnezeu. Pentru că se definește ca fiind trupul lui Hristos, care „a murit pentru noi pe când eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8), biserica se menține la cele mai înalte standarde de vorbire și de conduită față de toți oamenii.

Recunoscând că Dumnezeu este Judecătorul suprem al tuturor persoanelor, biserica crede în oportunitatea tuturor persoanelor de a fi incluse în Împărăția cerurilor pe măsură ce își recunosc și își părăsesc păcatele, Îl mărturisesc pe Hristos ca Domn, acceptă neprihănirea Lui,

caută să asculte de poruncile Lui și să trăiască o viață de slujire. Biserica își afirmă dreptul de a descrie anumite comportamente, moduri de viață și organizațiile care le promovează ca fiind contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Biserica este, de asemenea, responsabilă să facă diferența clară între critica pe care o face acestor credințe și comportamente și respectul față de persoanele care exprimă aceste credințe și comportamente.

Biserica nu acceptă și nu va permite ca declarațiile sale publice privind problemele de interes social să fie caracterizate cu dispreț sau umilire verbală a celor cu care nu este de acord. În exercitarea libertăților sale, discursul public al bisericii trebuie să reflecte harul lui Iisus. Toate entitățile și organizațiile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, precum și membrii ei, sunt îndemnați să-și exprime respectul față de indivizii sau grupurile de persoane cu ale căror opinii sau comportamente nu sunt de acord pentru că nu sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Biserica câștigă credibilitatea de a participa la problemele sociale și naționale dificile prin identificarea sa clară ca entitate salvatoare.

În lumina principiilor de mai sus, derivate din Cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea caută să ofere sfaturi congregațiilor, organizațiilor și entităților bisericii, precum și celor care conduc organizațiile și entitățile bisericii. Problemele complexe cu privire la răspunsurile guvernelor civile despre realitatea homosexualității și a practicilor sexuale alternative în societatea contemporană subliniază importanța acestui sfat.

PROVOCĂRILE LEGISLAȚIILOR STATULUI

Într-un număr tot mai mare de națiuni, guvernele adoptă o protecție legislativă sau judiciară specială pentru a preveni ceea ce consideră a fi un comportament discriminatoriu. Aceste legislații par uneori să afecteze drepturile de libertate religioasă ale pastorilor adventiști de ziua a șaptea, ale liderilor și ale organizațiilor bisericii de a angaja persoane, de a presta la oficierea unei cununii, de a oferi beneficii pentru angajare, de a publica materiale misionare, de a face declarații publice și de a oferi educație pe baza învățăturilor adventiste de ziua a șaptea despre comportamentele sexuale interzise de Scriptură.

În schimb, în unele țări, practicile homosexuale sau alternative duc la pedepse dure impuse de lege. În timp ce instituțiile și membrii adventiști de ziua a șaptea pot susține păstrarea instituției căsătoriei heterosexuale unice și oferite de Dumnezeu în societate, în norme legale, poziția bisericii este să-i trateze pe cei care practică comportamente homosexuale sau alternative cu iubirea răscumpărătoare învățată și trăită de Iisus.

LIBERTĂȚILE MORALE ȘI RELIGIOASE ALE BISERICII

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va încuraja toate congregațiile, angajații, liderii, organizațiile și entitățile sale să susțină învățăturile bisericii și practicile bazate pe credință în ceea ce privește apartenența la biserică, ocuparea forței de muncă, educația și ceremoniile de căsătorie, inclusiv oficierea ceremoniilor de căsătorie. Aceste învățături și practici bazate pe credință, construite pe îndemnul Bibliei despre sexualitatea umană, sunt aplicabile în mod

egal relațiilor heterosexuale și homosexuale. Este în contradicție cu înțelegerea de către biserică a învățaturii din Scriptură să admitem sau să menținem în cadrul membrilor săi persoane care practică comportamente sexuale incompatibile cu învățăturile biblice. De asemenea, nu este acceptabil pentru pastorii adventiști sau pentru biserici să susțină sau să ofere serviciul de oficiere a ceremoniei de nuntă sau alte facilități membrilor de același sex.

În susținerea acestor standarde ale Scripturii, biserica se bazează pe scutirile bazate pe credință, care de obicei sunt adoptate de către guvernul civil organizațiilor religioase și organizațiilor afiliate, pentru a se conforma înțelegerii lor despre adevărul moral. Biserica va încerca, de asemenea, să ofere consiliere juridică și resurse conducătorilor, organizațiilor și entităților bisericii, astfel încât acestea să funcționeze în armonie cu înțelegerea lor biblică despre sexualitate.

Liderii congregaționali, angajații bisericii, liderii organizațiilor și instituțiilor sunt îndemnați să revizuiască cu atenție politicile existente ale bisericii cu privire la fraternitate, ocuparea forței de muncă și educație pentru a se asigura că practicile locale sunt în armonie cu învățăturile exprimate de biserică despre comportamentul sexual. Exprimarea și aplicarea consecventă a politicilor și învățăturilor organizaționale cu privire la un astfel de comportament va fi o caracteristică esențială a menținerii scutirilor bazate pe credință, permise în mod obișnuit de guvernele civile.

LUAREA DECIZIILOR BAZATE PE CREDINȚĂ ÎN OCUPAREA FORȚEI DE MUNCĂ

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea afirmă și își rezervă dreptul ca instituțiile sale să angajeze persoane în conformitate cu învățătura bisericii despre comportamentele sexuale compatibile cu învățătura Scripturii, așa cum este înțeleasă de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În timp ce fiecare instituție și organizație funcționează în societate în limita normelor legale, fiecare exprimă, de asemenea, sistemul de credințe și învățăturile bisericii globale. Biserica își menține dreptul acestor organizații și instituții de a lua decizii bazate pe învățătura Scripturii și va asigura revizuirea legală a legilor și ordonanțelor relevante.

Pe cât posibil, biserica va continua să pledeze, atât în mod legislativ, cât și în instanțele de judecată, pentru practici preferențiale de angajare bazate pe credință, pentru ea însăși și pentru organizațiile sale.

BISERICA ȘI DISCURSUL PUBLIC

Biserica își afirmă dreptul de a-și exprima angajamentul față de adevărul biblic prin comunicarea pe care o pune la dispoziția membrilor săi și a diferitelor audiențe, precum și de a apăra dreptul la liberă exprimare al angajaților săi de a exprima învățătura bisericii cu privire la comportamentul sexual în mediile publice, inclusiv serviciile de închinare, serii de evanghelizare, activități educaționale și forumuri publice. Liderii bisericii acceptă responsabilitatea de a se informa pe ei înșiși și pe angajații bisericii cu privire la reglementările guvernamentale privind

discursurile adecvate și de a face periodic o revizuire legală a modului în care aceste reglementări ar putea să afecteze misiunea bisericii.

Persoanele responsabile pentru comunicarea oficială a bisericii și cei care predică trebuie să sublinieze importanța renunțării la orice comportament, inclusiv la comportamentul sexual, prin puterea transformatoare a lui Iisus Hristos. Standardul atât pentru materialele publicate, cât și pentru declarațiile publice despre comportamentele sexuale trebuie să fie acela că acestea sunt în principiu înțelese ca fiind „clare și respectuoase”, exprimând adevărul biblic cu bunătatea lui Iisus Însuși.

BISERICA ȘI DISCURSUL PUBLIC

Pentru a realiza o aplicare consecventă a unui standard „clar și respectuos” în organizațiile sale, biserica îndeamnă toate departamentele sale, inclusiv cele pastorale și de evanghelizare, de educație, editurile și mass-media, de sănătate și asistență medicală, printre altele, să ofere periodic instruire și consiliere angajaților care interacționează cu publicul prin intermediul mass-media și al prezentărilor publice. Această instruire ar trebui să includă o revizuire a legislației naționale sau comunitare actuale referitoare la discursul public despre comportamentele sexuale și exemple de modalități adecvate de a comunica credințele și învățăturile bisericii.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

- 1 Vezi declarațiile oficiale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea despre „relațiile între persoane de același sex” și „homosexualitate”.
- 2 Principiile Fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea „Căsătoria și Familia”, nr. 23.

DECLARAȚIE DESPRE ABUZUL SEXUAL ASUPRA COPILULUI

Abuzul sexual asupra copiilor apare atunci când o persoană mai în vârstă sau mai puternică decât copilul își folosește puterea, autoritatea sau poziția de încredere pentru a implica un copil într-un comportament sau activitate sexuală. Incestul, o formă specifică de abuz sexual asupra copiilor, este definit ca orice activitate sexuală între un copil și un părinte, un frate, un membru al familiei extinse sau un părinte vitreg/surogat.

Abuzatorii sexuali pot fi bărbați sau femei de orice vârstă, naționalitate sau context social-economic. Ei sunt de obicei bărbați căsătoriți care au copii, care au locuri de muncă stabile și poate că sunt persoane care frecventează biserica. Este comun pentru abuzatori să nege hotărât, să-și privească acțiunile drept o problemă personală, să dea vina pe ceva sau pe altcineva. În timp ce mulți abuzatori prezintă insecurități și stimă de sine foarte scăzută, aceste probleme nu ar trebui să fie acceptate niciodată drept scuză pentru abuzarea unui copil. Majoritatea specialiștilor consideră că motivul ascuns pentru abuzarea sexuală a copilului are legătură mai mult cu dorința pentru putere și control decât cu sexul în sine.

Atunci când Dumnezeu a creat familia, El a instituit o relație de căsătorie între un bărbat și o femeie, relație bazată pe dragoste reciprocă și încredere. Această relație este încă proiectată pentru a asigura o bază stabilă pentru fericirea unei familii în care demnitatea, meritele și integritatea fiecărui membru al familiei este protejată și susținută. Fiecare copil, fi e băiat, fie fată, este un dar de la Dumnezeu. Părinților li se dă privilegiul și responsabilitatea de a oferi siguranță emoțională, protecție și îngrijire fizică copiilor încredințați lor de către Dumnezeu. Copiii ar trebui să fie capabili să-și onoreze, să-și respecte și să aibă încredere în părinții lor și în alți membri ai familiei, fără riscul de abuz.

Biblia condamnă abuzul sexual asupra copiilor în termenii cei mai puternici. Orice încercare de a confunda, estompa sau încălca granițele personale, în general, sau prin comportament sexual abuziv, este un act de trădare și o încălcare gravă a drepturilor omului. De asemenea, Biblia condamnă în mod clar abuzurile de putere, de autoritate și responsabilitate, deoarece acestea afectează sentimentele cele mai profunde ale victimelor pentru ei, pentru alții și pentru Dumnezeu, de altfel, le afectează capacitatea de a iubi și de a mai avea încredere.

Ca biserică, noi considerăm că credința ne cere să:

1. Susținem principiile lui Hristos cu privire la relațiile de familie în care respectul, demnitatea și puritatea copiilor sunt recunoscute ca drepturi din partea lui Dumnezeu.
2. Oferim o atmosferă în care copiii care au fost abuzați se pot simți în siguranță atunci când raportează abuzuri sexuale și pot simți că cineva îi poate asculta.
3. Ne informăm cu privire la abuzurile sexuale și impactul lor asupra bisericii locale.
4. Ajutăm conducătorii și liderii laici să recunoască semnele de alarmă ale abuzului sexual asupra copiilor și să știe cum să răspundă în mod corespunzător atunci când suspectează un abuz sau când un copil raportează că a fost abuzat sexual.
5. Stabilim întâlniri cu consilieri specializați și agenții pentru abuzuri și violență domestică, cu abilitățile lor profesionale de a ajuta victimele și familiile lor.
6. Creăm standarde/politici care să îndrume liderii bisericii pentru a:
 - a. Trata cu corectitudine persoanele care au fost acuzate de abuzarea copiilor.
 - a. Lua măsurile potrivite pentru aplicarea de sancțiuni abuzatorilor, în funcție de acțiunile lor.
7. Susținem educația și îmbunătățirea familiilor și a relațiilor dintre membri prin:
 - h. Eliminarea principiilor religioase și culturale comune, care pot fi folosite pentru a justifica sau a acoperi abuzul sexual asupra copiilor.
 - i. Formarea stimei de sine a oricărui copil, care îi va permite să se respecte atât pe sine, cât și pe cei din jur.
 - j. Punerea bazelor unei relații creștine, asemenea lui Hristos, între bărbați și femei, atât acasă, cât și la biserică.
8. Oferim sprijinul nostru și slujim prin lucrare misionară, împreună cu biserica, victimelor abuzurilor și abuzatorilor în timp ce le permitem să acceseze resursele noastre specializate din cadrul comunității.
8. Încurajăm pregătirea mai multor familii specializate care să faciliteze vindecarea și procesul recuperării victimelor abuzurilor și abuzatorilor.

(Declarațiile de mai sus au fost construite pe baza următoarelor pasaje biblice: Geneza 1:26-28; 2:18-25; Leviticul 18:20; 2 Samuel 13:1-22; Matei 18:6-9; 1 Corinteni 5:1-5; Efeseni 6:1-4; Coloseni 3:18-21; 1 Timotei 5:5-8.)

DECLARAȚIE PRIVIND VIOLENȚA ÎN FAMILIE

Violența în familie implică atacul de orice fel – verbal, fizic, emoțional, sexual, sau de neglijență activă sau pasivă – care este comis de o persoană sau de mai multe persoane împotriva unei alte persoane din cadrul unei familii, indiferent dacă acestea sunt căsătorite, dacă sunt rude, dacă trăiesc împreună sau separat, sau sunt divorțate. Studiile internaționale actuale indică faptul că violența în familie este o problemă globală. Apare între indivizi de toate vârstele și naționalitățile, la toate nivelurile social-economice, și în familii din toate tipurile din medii religioase și non-religioase. Rata generală de incidență s-a dovedit a fi similară pentru comunitățile urbane, suburbane și rurale.

Violența în familie se manifestă în diferite moduri. Spre exemplu, poate fi de natură fizică asupra unuia dintre parteneri. Atacurile verbale, cum ar fi amenințările verbale, episoade de mânie, disprețuirea caracterului și cereri absurde pentru perfecțiune sunt, de asemenea, forme de abuz. Aceasta poate lua forma coerciției fizice și a violenței în cadrul relației sexuale maritale sau amenințarea violenței prin utilizarea comportamentului verbal sau nonverbal intimidant. Aceasta include comportamente precum incestul și maltratarea sau neglijarea copiilor minori de către un părinte sau un alt tutore, care are ca rezultat rănirea sau vătămarea. Violența împotriva persoanelor în vârstă poate fi observată în mod fizic, psihologic, sexual, verbal, material, ori prin abuz sau neglijarea medicală.

Biblia ne indică în mod clar că semnul distinctiv al creștinilor este calitatea relațiilor dintre oameni din cadrul bisericii și familiei. Este în natura lui Hristos de a ne iubi și accepta, de a căuta să ajute pe alții să se afirme și să-i susțină, decât să tindă să abuzeze sau să îi rănească pe ceilalți. Nu există loc pentru ca cei care-L urmează pe Hristos să controleze în mod tiranic și să abuzeze de puterea autorității.

Motivați de dragostea lor pentru Hristos, ucenicii Săi sunt chemați să fie respectuoși și să poarte de grijă bunăstării celorlalți, pentru a accepta egalitatea dintre bărbați și femei și pentru a conștientiza faptul că fiecare persoană are dreptul la respect și demnitate. Eșuarea relaționării în acest fel cu cei din jur încalcă personalitatea lor și devalorizează ființele umane create și răscumpărate de Dumnezeu.

Apostolul Pavel se referă la oamenii din biserică drept „frați de credință”, ceea ce ne duce cu gândul la o familie extinsă, în care există acceptare, înțelegere și alinarea tuturor, în special a celor care au fost răniți sau dezavantajați într-un fel sau altul. Scriptura portretizează biserica drept o familie în care dezvoltarea personală și cea spirituală pot vindeca sentimentele de trădare, respingere și suferință, transformându-le în sentimente de iertare, încredere și plenitudine. De asemenea, Biblia ne vorbește despre responsabilitatea personală a creștinului de a proteja templul corpului său de pângărire pentru că este locuința lui Dumnezeu.

Din nefericire, violența în familie apare și în casele creștine. Și nu trebuie să fie acceptată. Aceasta afectează în mod sever viețile tuturor celor implicați și deseori rezultatele ei distorsionează percepțiile cu privire la Dumnezeu, despre sine și despre alții.

Credem cu tărie că biserica are responsabilitatea de a

1. Avea grijă de cei implicați în violența în familie și de a răspunde la nevoile lor prin:
 - a. Ascultarea și acceptarea tuturor celor care suferă ca urmare a unui abuz, oferindu-le iubire și valorizându-i.
 - b. Scoate în evidență nedreptățile abuzurilor și a spune un cuvânt în apărarea victimelor din biserica locală și societate.
 - c. Oferi susținere familiilor afectate de violență și abuz, care să permită atât victimelor, cât și făptașilor să aibă acces la consiliere cu specialiștii adventiști de ziua a șaptea, acolo unde se poate, sau de a beneficia de alte resurse profesionale în comunitate.
 - d. Încuraja instruirea și oferirea unor servicii profesionale specifice Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, atât pentru membri, cât și pentru comunitățile din vecinătate.
 - e. Oferi șansa de reconciliere atunci când pocăința abuzatorului face posibilă iertarea și restaurarea relației. Pocăința include totdeauna recunoașterea responsabilității totale pentru faptele comise, dorința de a se căi pe deplin și schimbarea comportamentului pentru a elimina tendințele de abuz.
 - f. Se concentra asupra luminii Evangheliei în ceea ce privește natura relațiilor soț-soție, părinte-copil, relații apropiate și de a susține indivizii și familiile de a crește în idealurile lui Dumnezeu pentru viața lor trăită împreună.
 - g. Proteja împotriva excluderii victimelor sau a făptașilor din cadrul familiei sau a comunității bisericești, în timp ce făptașii vor fi trași la răspundere pentru acțiunile lor.
2. De a consolida viața de familie prin:
 - a. Oferirea unei educații și a consilierii de familie, care este orientată spre har și include o înțelegere biblică a reciprocității, egalității și respectului, indispensabile relațiilor creștine.

- b. Creșterea înțelegerii factorilor care contribuie la violența în familie.
 - c. Dezvoltarea modurilor de a preveni abuzurile, violența și ciclurile recurente observate în cadrul familiilor de-a lungul generațiilor.
 - d. Rectificarea credințelor religioase și culturale comune, care pot fi folosite pentru a justifica sau a acoperi violența în familie. Spre exemplu, în timp ce părinții sunt instruiți de Dumnezeu să-și disciplineze cu corectitudine copiii, această responsabilitate nu le permite părinților să ia niște măsuri disciplinare dure, punitive.
3. De a accepta responsabilitatea noastră de a reacționa și de a răspunde la actele de violență din familiile bisericii sau ale comunității noastre locale și de a declara cu fermitate că acel comportament abuziv este o încălcare a principiilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Orice alte indicații sau raportări ale abuzurilor nu trebuie tratate cu indiferență, ci trebuie să li se ofere o atenție sporită. Pentru membrii bisericii, a rămâne indiferenți și lipsiți de reacție înseamnă a accepta, a perpetua și, eventual, a extinde violența în familie.

Dacă vrem să trăim ca fii ai luminii, trebuie să reflectăm lumina în întunericul în care violența familială și-a făcut loc în mijlocul nostru. Trebuie să avem grijă unii de alții, chiar și atunci când ar fi mai ușor pentru noi să nu ne implicăm.

(Declarația de mai sus a fost construită pe baza următoarelor pasaje biblice: Exod 20:12; Matei 7:12; 20:25-28; Marcu 9:33-45; Ioan 13:34; Romani 12:10,13; 1 Corinteni 6:19; Galateni 3:28; Efeseni 5:2,3,21-27; 6:1-4; Coloseni 3:12-14; 1 Tesaloniceni 5:11; 1 Timotei 5:5-8.

DECLARAȚIE PRIVIND HOMOSEXUALITATEA

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea recunoaște că fiecare ființă umană este valoroasă în ochii lui Dumnezeu și caută să slujească tuturor bărbaților și femeilor în spiritul lui Isus. De asemenea, credem că, prin harul lui Dumnezeu și prin încurajarea bisericii, un individ poate trăi în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Advențiștii de Ziua a Șaptea cred că intimitatea sexuală aparține doar în cadrul relației maritale dintre un bărbat și o femeie. Acesta a fost planul stabilit de Dumnezeu la creație. Scripturile declară: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Gen. 2:24). În întreaga Scriptură este afirmat acest model heterosexual. Biblia nu face nicio concesie pentru activitatea sau relațiile homosexuale. Actele sexuale în afara cercului unei căsătorii heterosexuale sunt interzise (Lev. 18:5-23, 26; Lev. 20:7-21; Rom. 1:24-27; 1 Cor. 6:9-11). Isus Hristos a reafirmat intenția creației divine: și a zis: ‘De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup?’” (Matei 19:5). Din aceste motive, advențiștii de Ziua a Șaptea se opun practicilor și relațiilor homosexuale.

Isus a afirmat demnitatea tuturor ființelor umane și a întins mâna cu compasiune persoanelor și familiilor care suferă consecințele păcatului. El a oferit o slujire iubitoare și cuvinte de mângâiere pentru oamenii care se luptă, diferențiind în același timp dragostea Sa pentru păcătoși de învățătura Sa clară despre practicile păcătoase. În calitate de ucenici ai Săi, advențiștii de Ziua a Șaptea se străduiesc să urmeze instrucțiunile și exemplul Domnului, trăind o viață de compasiune și credincioșie asemenea lui Hristos.

Această declarație a fost votată în timpul Consiliului Anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale, duminică, 3 octombrie 1999, în Silver Spring, Maryland. Revizuită de Comitetul executiv al Conferinței generale, 17 octombrie 20

DECLARAȚIE PRIVIND RELAȚIILE INTER-UMANE

Membrii adventiști de Ziua a Șaptea deplâng și caută să combată toate formele de discriminare bazate pe rasă, popor, naționalitate, culoare sau sex. Noi credem că fiecare persoană a fost creată după chipul lui Dumnezeu, care a făcut toate națiunile dintr-unul singur (Faptele Apostolilor 17:26). Ne străduim să ducem mai departe încredința lui Domnului nostru Iisus Hristos, care a murit pentru întreaga lume, astfel încât prin El „nu mai este nici iudeu, nici grec” (Gal. 3:28). Orice formă de rasism distruge sufletul Evangheliei creștine.

Unul dintre cele mai tulburătoare aspecte ale vremurilor noastre este manifestarea rasismului și a tribalismului în multe societăți, uneori cu violență, întotdeauna cu denigrarea bărbaților și a femeilor. Ca trup mondial în peste 200 de națiuni, adventiștii de ziua a șaptea caută să manifeste acceptare, iubire și respect față de toți și să răspândească acest mesaj vindecător în întreaga societate. Principiul nr. 13 Fundamental al Bisericii declară: „În Hristos, noi suntem o nouă creație; deosebirile de rasă, cultură, educație și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre cei bogați și cei săraci, dintre bărbați și femei nu trebuie să genereze dezbinări între noi. Suntem cu toții egali în Hristos, care, prin același Spirit, ne-a legat printr-o comuniune unică de El și unii de alții; noi trebuie să slujim și să fim sluiți fără discriminare și prejudecăți.”

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (ADCOM) și a fost făcută publică de Biroul Președintelui, Robert S. Folkenberg, în cadrul sesiunii Conferinței Generale de la Utrecht, Olanda, 29 iunie-8 iulie 1995.

DECLARAȚIE PRIVIND RASISMUL

Unul dintre relele odioase ale zilelor noastre este rasismul, credința sau practica care consideră sau tratează anumite grupuri rasiale ca fiind inferioare și, prin urmare, obiect justificat de dominație, discriminare și marginalizare.

Deși păcatul rasismului este un fenomen vechi de când lumea, bazat pe ignoranță, frică, înstrăinare și falsă mândrie, unele dintre cele mai urâte manifestări ale sale au avut loc în zilele noastre. Rasismul și prejudecățile iraționale funcționează într-un cerc vicios. Rasismul se numără printre cele mai grave prejudecăți înrădăcinate care caracterizează ființele umane păcătoase. Consecințele sale sunt în general mai devastatoare, deoarece rasismul devine cu ușurință instituționalizat și legalizat în mod permanent, iar în manifestările sale extreme poate duce la persecuții sistematice și chiar la genocid.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea deplânge toate formele de rasism, inclusiv politica *apartheidului*, cu marginalizarea sa forțată și discriminarea legalizată.

Advențiștii de Ziua a Șaptea doresc să fie fideli slujbei de împăciuire atribuită bisericii creștine. Ca o comunitate mondială de credință, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dorește să mărturisească și să arate în rândurile sale unitatea și dragostea care transcend diferențele rasiale și depășesc înstrăinarea trecută dintre rase.

Scriptura ne învață în mod clar că fiecare persoană a fost creată după chipul lui Dumnezeu, care „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului (Fapte 17:26). Discriminarea rasială este o ofensă împotriva semenilor noștri, care au fost creați după chipul lui Dumnezeu.

În Hristos „nu mai este nici iudeu, nici grec” (Gal. 3:28). Prin urmare, rasismul este cu adevărat o erezie și în esență o formă de idolatrie, pentru că limitează paternitatea lui Dumnezeu prin negarea fraternității întregii omeniri și prin exaltarea superiorității propriei rase.

Standardul pentru creștinii adventiști de ziua a șaptea este recunoscut în Convingerile Fundamentale ale Bisericii (nr. 13), bazate pe Biblie, „Unitatea în Trupul lui Hristos”. Aici este subliniat: „În Hristos, noi suntem o nouă creație; deosebirile de rasă, cultură, educație și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre cei bogați și cei săraci, dintre bărbați și femei nu trebuie să genereze dezbinări între noi. Suntem cu toții egali în Hristos, care, prin același Spirit, ne-a legat printr-o comuniune unică de El și unii de alții; noi trebuie să slujim și să fim slujiți fără discriminare și prejudecăți.”

Orice altă abordare distruge sufletul Evangheliei creștine.

Această declarație a fost făcută publică de președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea cu cei 16 vicepreședinți mondiali ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, la 27 iunie 1985, în cadrul sesiunii Conferinței Generale din New Orleans, Louisiana.

DECLARAȚIE PRIVIND COMPORTAMENTUL SEXUAL

În dragostea și înțelepciunea Sa infinită, Dumnezeu a creat omenirea, atât bărbații, cât și femeile, și, astfel, a întemeiat societatea umană pe fundația fermă a căminelor și familiilor iubitoare.

Totuși, scopul lui Satana este de a perverti orice lucru bun; iar pervertirea a ceea ce este mai bun duce inevitabil la ceea ce este mai rău. Sub influența unei pasiuni neînfrânate de principii morale și religioase, asocierea sexelor a degenerat, într-o măsură profund tulburătoare, în permisivitate și abuzuri care duc la sclavie. Cu ajutorul a numeroase filme, programe de televiziune, video, radio și materiale tipărite, lumea este condusă pe un curs spre noi adâncimi ale rușinii și depravării. Nu numai că structura de bază a societății este grav afectată, dar și destrămarea familiei favorizează alte dezastre. Rezultatele în viețile denaturate ale copiilor și tinerilor sunt dureroase și ne fac să ne fie milă, iar efectele nu sunt doar dezastruoase, ci și simultane.

Aceste rele au devenit mai evidente și constituie o amenințare serioasă și în creștere la adresa idealurilor și scopurilor căminului creștin. Practicile sexuale care sunt contrare voinței exprimate de Dumnezeu sunt adulterul și sexul premarital, precum și comportamentul sexual obsesiv. Abuzul sexual asupra soților, abuzul sexual asupra copiilor, incestul, practicile homosexuale (gay și lesbiene) și bestialitatea se numără printre perversiunile evidente împotriva planului inițial al lui Dumnezeu. Întrucât intenția unor pasaje clare din Scriptură

(vezi Ex. 20:14; Lev. 18:22,23,29 și 20:13; Matei 5:27,28; 1 Cor. 6:9; 1 Tim. 1:10; Rom. 1:20-32) sunt negate și, cum avertismentele lor sunt respinse în schimbul unor opinii omenești, predomină multă incertitudine și confuzie. Aceasta este ceea ce dorește Satana. El a încercat întotdeauna să-i facă pe oameni să uite că atunci când Dumnezeu, în calitate de Creator, l-a făcut pe Adam, a creat-o și pe Eva pentru a fi partenera lui Adam (parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” Gen. 1:27). În ciuda standardelor morale clare stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu pentru relațiile dintre bărbat și femeie, lumea de astăzi este martora unei apariții a perversiunilor și depravării care au marcat civilizațiile antice.

Rezultatele degradante ale obsesiei acestei epoci față de sex și de căutarea plăcerii senzuale sunt descrise clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Hristos a venit să distrugă lucrările diavolului și să restabilească relația corectă a ființelor umane între ele și cu Creatorul lor. Astfel, deși căzuți prin Adam și captivi păcatului, cei care se întorc la Hristos prin pocăință primesc iertare deplină și aleg calea cea mai bună, calea spre restaurarea completă. Prin intermediul crucii, a puterii Duhului Sfânt în „omul interior” și a slujirii Bisericii, toți pot fi eliberați de sub stăpânirea perversiunilor și a practicilor păcătoase. O acceptare a harului gratuit al lui Dumnezeu îl conduce în mod inevitabil pe credincios la un stil de viață și de comportament care „să facă în totul cinste învătățurii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 2:10). De asemenea, va conduce biserica la o disciplină fermă și plină de dragoste a membrului al cărui comportament nu îl reprezintă pe Mântuitor și și coboară standardele adevărate ale vieții și comportamentului creștin. Biserica recunoaște adevărul pătrunzător și motivațiile puternice ale cuvintelor lui Pavel către Tit: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftelumeștii și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Iisus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” - Tit. 2:11-14. (Vezi și 2 Petru 3:11-14.)

DECLARAȚIA CU PRIVIRE LA FĂȚ ȘI IMPLICAȚIILE AVORTULUI DIN PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

Ființele umane sunt create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Una dintre binecuvântările pe care Dumnezeu ni le-a oferit este procrearea, abilitatea de a participa la procesul creației alături de Dătătorul vieții. Acest dar sacru ar trebui să fie totdeauna apreciat și prețuit.

În planul inițial al lui Dumnezeu, fiecare sarcină ar trebui să fie rezultatul dragostei dintre un bărbat și o femeie care își iau angajamentul unul față de celălalt prin căsătorie. O sarcină ar trebui să fie dorită și fiecare copil ar trebui să fie iubit și prețuit chiar înainte de naștere. Din păcate, de la intrarea păcatului în lume, Satana a făcut eforturi intenționate de a păta imaginea lui Dumnezeu prin deteriorarea tuturor binecuvântărilor lui Dumnezeu – inclusiv darul procreării. În consecință, oamenii se confruntă uneori cu dileme și decizii dificile cu privire la o sarcină.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este dedicată învățăturilor și principiilor Sfințelor Scripturi, care exprimă valorile lui Dumnezeu cu privire la viață și oferă îndrumare pentru viitorii tați și mame, pentru personalul medical, pentru bisericile și toți credincioșii care au dificultăți în ceea ce privește credința, doctrina, comportamentul etic și stilul de viață. Biserica, deși nu este conștiința fiecărui credincios, are datoria de a transmite principiile și învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu.

Această declarație afirmă sfințenia vieții și prezintă principiile biblice referitoare la avort. Așa cum este folosit în această declarație, avortul este definit ca orice acțiune care vizează încetarea unei sarcini și nu include încetarea spontană a unei sarcini, cunoscută și sub numele de avort spontan.

PRINCIPII BIBLICE ȘI ÎNVĂȚĂTURI CU PRIVIRE LA AVORT

Practica avortului trebuie cântărită în lumina Scripturii, iar următoarele principii și învățături biblice oferă îndrumare bisericii și persoanelor afectate de astfel de alegeri dificile:

1. *Dumnezeu susține valoarea și sacralitatea vieții umane.* Viața umană este cea mai de preț în ochii lui Dumnezeu. Pentru că a creat omul după chipul Său (Geneza 1:27; 2:7), Dumnezeu a arătat un interes personal față de oameni. Dumnezeu îi iubește și comunică cu ei, iar ei, la rândul lor, pot iubi și comunica cu El.

Viața este un dar de la Dumnezeu, iar Dumnezeu este Dătătorul vieții. În Iisus este viață (Ioan 1:4). El are viață în Sine (Ioan 5:26). El este Învieră și Viața (Ioan 11:25; 14:6). El oferă viață din belșug (Ioan 10:10). Cei care Îl au pe Fiul au viață (1 Ioan 5:12). El este, de asemenea, susținătorul vieții (Fapte 17:25-28; Coloseni 1:17; Evrei 1:1-3), iar Duhul Sfânt este descris ca fiind Duhul de viață (Romani 8:2). Lui Dumnezeu îi pasă de creația Sa și mai ales de omenire. Ba mai mult, importanța vieții umane este foarte clar exprimată prin faptul că, după cădere (Geneza 3), Dumnezeu „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Deși Dumnezeu ar fi putut abandona și distruge omenirea, El a optat pentru viață. Ca urmare, cei care Îl vor urma pe Hristos vor fi înviați din morți și vor trăi alături de Dumnezeu (Ioan 11:25-26; 1 Tesaloniceni 4:15-16; Apocalipsa 21:3).

Astfel, viața umană are o valoare inestimabilă. Acest lucru este valabil pentru toate etapele vieții umane: copii nenăscuți, copii de diferite vârste, adolescenți, adulți și vârstnici – indiferent de capacitățile fizice, mintale și emoționale. Este, de asemenea, valabil pentru toți oamenii, indiferent de sex, etnie, statut social, religie și orice altceva îi poate distinge. O astfel de înțelegere a sfințeniei vieții dă valoare inviolabilă și egală fiecărei vieți umane și cere ca ea să fie tratată cu respect și grijă.

2. *Dumnezeu consideră feții ca ființe umane.* Perioada prenatală este prețioasă în ochii lui Dumnezeu și Biblia ne descrie faptul că Dumnezeu ne cunoaște pe fiecare dinainte de a ne naște. „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalmii 139:16). În anumite situații, Dumnezeu a dat indicații în mod specific pentru perioada prenatală. Samson „va fi închinat lui Dumnezeu din pântecel mamei lui” (Judecătorii 13:5). „M-a întocmit din pântecel mamei ca să fiu Robul Lui» (Isaia 49:5). Ieremia a fost ales ca profet înainte de nașterea sa (Ieremia 1:5), așa cum a fost și Pavel (Galateni 1:15), iar Ioan Botezătorul trebuia «să se umple de Duhul Sfânt încă din pântecel maicii sale» (Luca 1:15). Îngerul Gabriel i-a explicat Mariei despre Iisus: «Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu» (Luca 1:35). În întruparea Sa, Iisus Însuși a experimentat perioada prenatală umană și a fost recunoscut ca Mesia și Fiul lui Dumnezeu la scurt timp după conceperea Sa (Luca 1:40-45). Biblia atribuie deja copilului nenăscut bucurie (Luca 1:44) și chiar rivalitate (Geneza 25:21-23). Cei care nu s-au născut încă au un loc ferm cu Dumnezeu (Iov 10:8-12; 31:13-15). Legea biblică arată o puternică considerație pentru protejarea vieții umane și consideră că vătămarea sau pierderea unui copil sau a unei mame ca urmare a unui act violent este o problemă serioasă (Exodul 21:22-23).”

3. *Voia Domnului cu privire la ființele umane este descrisă în Cele Zece Porunci și explicată de Iisus în Predica de pe Munte.* Decalogul a fost dat ca un legământ al poporului cu Dumnezeu și dată lumii pentru a călăuzi și a proteja. Poruncile Lui sunt adevăruri neschimbătoare care trebuie prețuite, respectate și ascultate. Psalmistul laudă Legea lui Dumnezeu (spre exemplu, Psalmul 119), iar Pavel o numește sfântă, dreaptă și bună (Romani 7:12). Porunca a șasea spune: „Să nu ucizi” (Exodul 20:13), cerând păstrarea vieții umane. Principiul păstrării vieții, consacrat în porunca a șasea, plasează avortul în sfera sa de aplicare. Iisus a întărit porunca de a nu ucide în versetele din Matei 5:21-22. Viața este protejată de Dumnezeu. Ea nu se măsoară prin abilitățile sau acțiunile indivizilor, ci prin valoarea pe care creația lui Dumnezeu și iubirea sacrificială au pus-o asupra ei. Personalitatea, valoarea umană și mântuirea nu sunt câștigate sau meritate, ci sunt acordate cu bunăvoință de Dumnezeu.

4. *Dumnezeu este deținătorul vieții, iar oamenii sunt în slujba Lui.* Scriptura ne învață că Dumnezeu deține totul (Psalmii 50:10-12). Dumnezeu are un dublu drept de proprietate asupra oamenilor. Ei sunt ai Lui pentru că El este Creatorul lor și de aceea El îi deține (Psalmii 139:13-16). Ei sunt, de asemenea, ai Lui pentru că El este Răscumpărătorul lor și i-a răscumpărat cu cel mai mare preț — propria Sa viață (1 Corinteni 6:19-20). Acest lucru presupune că toate ființele umane sunt administratori a tot ceea ce Dumnezeu le-a încredințat, inclusiv propriile lor vieți, viețile copiilor lor și ale celor nenăscuți. Administrarea vieții include, de asemenea, asumarea de responsabilități care le limitează propriile alegeri (1 Corinteni 9:19-22). Din moment ce Dumnezeu este Dătătorul și Stăpânul vieții noastre, ființele umane nu au control asupra lor înșiși și ar trebui să caute să păstreze viața pe cât posibil. Principiul administrării vieții obligă comunitatea de credincioși să-i îndrume, să-i sprijine, să-i îngrijească și să-i iubească pe cei care se confruntă cu decizii cu privire la sarcină.

5. *Biblia îi îndrumă pe cei slabi și vulnerabili.* Dumnezeu Însuși Se îngrijește de cei care sunt defavorizați și oprimați și îi protejează. El „nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; face dreptate orfanului și văduvei, iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte (Deuteronomul 10:17-18, cf. Psalmii 82:3-4; Iacov 1:27). El nu-i trage la răspundere pe copii pentru păcatele părinților lor (Ezechiel 18:20).

El face dreptate orfanului și văduvei și iubește pe străin, dându-i hrană și îmbrăcăminte. Dumnezeu așteaptă același lucru de la copiii Săi. Ei sunt chemați să ajute persoanele vulnerabile și să le ușureze viața (Psalmii 41:1; 82:3-4; Faptele 20:35). Iisus vorbește despre cei mai neînsemnați dintre frații Săi (Matei 25:40), pentru care sunt responsabili cei care-L urmează, și despre cei mici, care nu ar trebui să fie defăimați sau pierduți (Matei 18:10-14). Cei mici, și anume cei nenăscuți, ar trebui să fie numărați printre ei.

6. *Harul lui Dumnezeu promovează viața într-o lume afectată de păcat și moarte.* Este în natura lui Dumnezeu să protejeze, să mențină și să susțină viața. În plus față de providența lui Dumnezeu asupra creației sale (Psalmii 103:19; Coloseni 1:17; Evrei 1:3), Biblia recunoaște efectele pe termen lung, devastatoare și degradante, ale păcatului asupra creației, inclusiv asupra trupurilor umane. În Romani 8:20-24, Pavel descrie impactul căderii ca supunând creația

deșertăciunii. În consecință, în cazuri rare și extreme, concepția umană poate produce sarcini cu perspective fatale și/sau anomalii acute, care pun viața în pericol la naștere, care prezintă persoane și cupluri cu dileme excepționale. Deciziile în astfel de cazuri pot fi lăsate în seama conștiinței persoanelor implicate și a familiilor acestora. Aceste decizii ar trebui să fie bine informate și ghidate de Duhul Sfânt și de perspectiva biblică asupra vieții prezentată mai sus. Harul lui Dumnezeu promovează și protejează viața. Persoanele aflate în aceste situații dificile pot veni la El cu sinceritate și pot găsi îndrumare, mângâiere și pace în Domnul..

IMPLICAȚII

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră avortul împotriva armoniei planului lui Dumnezeu pentru viața umană. Avortul afectează fătul, pe mamă, pe tată, pe membrii familiei apropiate și rudele, familia bisericii și societatea, cu consecințe pe termen lung pentru toți. Credincioșii se încred în Dumnezeu și urmează voia Lui pentru ei, știind că El are cele mai bune lucruri pregătite pentru ei .

Deși nu acceptă avortul, biserica și membrii săi sunt chemați să urmeze exemplul lui Iisus, fiind „plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), pentru (1) a crea o atmosferă de iubire sinceră și de a oferi o perspectivă pastorală biblică plină de har și sprijin iubitor celor care se confruntă cu decizii dificile privind avortul; (2) să atragă ajutorul familiilor funcționale, care se angajează să educe și să ofere îngrijire persoanelor, cuplurilor și familiilor care se luptă cu această problemă; (3) să încurajeze membrii bisericii să-și deschidă casele pentru cei care au nevoie, inclusiv pentru părinții singuri, pentru copii orfani și copii din centrele de plasament; (4) să aibă grijă și să sprijine în mod special femeile însărcinate care decid să-și păstreze fătul și (5) să ofere sprijin emoțional și spiritual celor care au avortat un copil din diferite motive sau au fost forțate să facă un avort și pot suferi fizic, emoțional și/sau spiritual.

Problema avortului reprezintă o provocare enormă, dar le oferă oamenilor și bisericii oportunitatea de a fi ceea ce își doresc să fie, frați și surori, o comunitate de creștini dedicați, familia lui Dumnezeu prin care El Își revarsă dragostea nemărginită.

DECLARAȚIE PRIVIND ÎNGRIJIREA ȘI PROTECȚIA COPILOR

Advențiștii de Ziua a Șaptea pun mare preț pe copii. În lumina Bibliei, ei sunt văzuți ca daruri prețioase de la Dumnezeu, încredințate părinților, familiei, comunității de credință și societății în general. Copiii au un potențial enorm de a aduce contribuții pozitive Bisericii și societății. Atenția acordată îngrijirii, protecției și dezvoltării lor este extrem de importantă.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își reafirmă și își extinde eforturile de lungă durată de a îngriji și proteja copiii și tinerii de persoanele - cunoscute sau necunoscute - ale căror acțiuni comit orice formă de abuz și violență împotriva lor și/sau îi exploatează sexual. Isus a dat exemplul tipului de respect, îngrijire și protecție la care copiii ar trebui să se poată aștepta din partea adulților cărora li s-a încredințat îngrijirea lor. Unele dintre cele mai puternice cuvinte de mustrare ale Sale au fost îndreptate către cei care le-ar face rău. Din cauza naturii încrezătoare și a dependenței copiilor de adulții mai mari și mai înțelepți și a consecințelor care le schimbă viața atunci când această încredere este încălcată, copiii au nevoie de o protecție vigilentă.

CORECȚIA RĂSCUMPĂRĂTOARE

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea acordă prioritate educației parentale bazate pe biserică, care îi ajută pe părinți să-și dezvolte abilitățile necesare pentru o abordare răscumpărătoare a corecției. Multe copiii experimentează pedepse dure în numele unei abordări biblice a disciplinei. Corecția caracterizată printr-un control sever, punitiv și dictatorial conduce adesea la resentimente și rebeliune. O astfel de disciplină dură este, de asemenea, asociată cu un risc sporit de vătămare fizică și psihologică a copiilor, precum și cu o probabilitate crescută ca tinerii să recurgă la constrângere și violență pentru a-și rezolva neînțelegerile cu alții. În schimb, exemplele din Scriptură, precum și un număr mare de cercetări confirmă eficiența unor forme mai blânde de disciplinare, care permit copiilor să învețe prin raționament și prin experimentarea consecințelor alegerilor lor. S-a demonstrat că astfel de măsuri mai blânde cresc probabilitatea ca copiii să facă alegeri care să confirme viața și să îmbrățișeze valorile părintești pe măsură ce se maturizează.

SĂ FACEM DIN BISERICĂ UN LOC SIGUR PENTRU COPII

De asemenea, Biserica își ia în serios responsabilitatea de a minimiza riscul de abuz sexual asupra copiilor și de violență împotriva copiilor în cadrul comunității locale. În primul

rând, liderii și membrii bisericii trebuie să trăiască ei înșiși după un cod etic strict care exclude chiar și aparența răului în ceea ce privește exploatarea minorilor pentru satisfacerea dorințelor adulților. Alte măsuri practice pentru a face din biserică un loc sigur pentru copii includ atenția acordată siguranței lăcașului de cult și a împrejurimilor acestuia, precum și supravegherea și monitorizarea atentă a copiilor și a mediului lor în timpul tuturor activităților legate de biserică. Educația cu privire la ceea ce constituie o interacțiune adecvată și inadecvată între adulți și copii, semnele de avertizare ale abuzului și violenței și pașii specifici care trebuie urmați în cazul în care se raportează sau se suspectează un comportament inadecvat sunt de o importanță vitală. Pastorii și liderii bisericii care sunt vizibili și abordabili joacă un rol important în prevenire, precum și în a răspunde bine la nevoile copiilor a căror siguranță ar putea fi pusă în pericol. Sunt necesare actualizări periodice cu privire la responsabilitatea lor morală și legală de a raporta abuzurile asupra copiilor către autoritățile civile competente. Desemnarea de personal calificat și de protocoale specifice la niveluri mai largi ale organizației bisericești va contribui la asigurarea unei acțiuni și a unei urmăririi adecvate atunci când abuzul este raportat în cadrul bisericii.

Din cauza naturii complexe a problemei abuzului sexual asupra copiilor și a violenței împotriva copiilor, intervenția și tratamentul autorilor necesită resurse care depășesc domeniul de activitate al bisericii locale. Cu toate acestea, prezența unui făptaș cunoscut într-o congregație necesită cele mai înalte niveluri de vigilență. În timp ce autorii ar trebui să fie considerați pe deplin responsabili pentru propriul comportament, supravegherea persoanelor cu un istoric de comportament inadecvat este necesară pentru a se asigura că aceste persoane păstrează o distanță corespunzătoare și se abțin de la orice contact cu copiii în timpul activităților legate de biserică. Furnizarea de oportunități alternative pentru agresori de a se dezvolta spiritual în medii în care copiii nu sunt prezenți îmbunătățește considerabil protecția copiilor.

ÎNCURAJAREA VINDECĂRII EMOȚIONALE ȘI SPIRITUALE

Copiii care au fost victimizați personal sau care au fost martori la evenimente tulburătoare au nevoie de îngrijirea adulților care îi tratează cu sensibilitate și înțelegere. Sprijinul practic care ajută copiii și familiile să mențină stabilitatea în mijlocul tulburărilor împuternicește victimele și familiile lor și promovează vindecarea. Angajamentul Bisericii de a rupe tăcerea frecvent asociată cu abuzul sexual și violența asupra copiilor, eforturile sale de apărare și justiție pentru toate victimele și acțiunile deliberate de protejare a copiilor împotriva tuturor formelor de abuz și violență vor contribui mult la recuperarea emoțională și spirituală a tuturor celor implicați. Biserica consideră îngrijirea și protecția copiilor drept o încredere sacră.

(Această declarație a fost fundamentată de principiile exprimate în următoarele pasaje biblice: Lev. 18:6; 2 Sam. 13:1-11; 1 Regi 17:17-23; Ps. 9: 9, 12, 16-18; 11:5-7; 22:24; 34:18; 127:3-5; 128:3- 4; Prov. 31:8-9; Is. 1:16-17; Ier. 22:3; Mat. 18:1-6; 21:9, 15-16; Marcu 9:37; 10:13-16; Ef. 6:4; Col. 3:21; 1Tim. 5:8; Evr. 13:3.)

DECLARAȚIE PRIVIND CĂMINUL ȘI FAMILIA

Vitalitatea și prosperitatea societății este legată direct de ființele umane și de elementele care constituie unitatea familială. Astăzi, mai mult ca niciodată, familia este în pericol. Comentatorii sociali critică dezintegrarea vieții de familie moderne. Conceptul tradițional creștin de căsătorie între un bărbat și o femeie este sub asalt. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în această perioadă de criză familială, încurajează fiecare membru al familiei să-și consolideze spiritualitatea și relația de familie prin iubire reciprocă, onoare, respect și responsabilitate.

Punctul 23 din „Convingerile fundamentale ale bisericii” afirmă că o relație de căsnicie trebuie „să reflecte iubirea, sfințenia, fidelitatea și permanența relațiilor dintre Hristos și biserica Sa. Deși relațiile în unele familii pot să se îndepărteze de ideal, într-o căsătorie în care partenerii se dedică total unul celuilalt, în Hristos, se poate obține unitatea plină de iubire, prin călăuzirea Duhului și îndrumarea bisericii. Dumnezeu binecuvântează familia și urmărește ca membrii ei să se ajute unul pe altul, spre o deplină maturitate. Părinții trebuie să-și crească copiii astfel încât aceștia să-L iubească și să-L asculte pe Dumnezeu.”

Ellen G. White, unul dintre stâlpii bisericii, scrie: „Lucrarea părinților este temelia tuturor celorlalte. Societatea este compusă din familii și ea este ceea ce o fac să fie capii familiilor. Din inimă «ies izvoarele vieții» (Proverbele 4:23); iar inima comunității, a bisericii și a națiunii este familia. Bunăstarea societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii depind de influențele din cămin.” – *Divina vindecare*, p. 349.

DECLARAȚIE PRIVIND TRANSGEDERISMUL

Conștientizarea din ce în ce mai mare a nevoilor și provocărilor cu care se confruntă bărbații și femeile transsexuali și creșterea problemelor transsexualității la nivel mondial ridică întrebări importante nu numai pentru cei afectați de fenomenul transsexualității, ci și pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În timp ce luptele și provocările celor care se identifică ca persoane transsexuale au unele elemente comune cu provocările tuturor oamenilor, recunoaștem însă caracterul unic al situației lor și limitarea cunoștințelor noastre în cazuri specifice. Cu toate acestea, credem că Scriptura oferă principii de îndrumare și consiliere pentru persoanele transsexuale și pentru Biserică, transcendând convențiile și cultura umană.

FENOMENUL TRANSSEXUALITĂȚII

În societatea modernă, identitatea de gen desemnează de obicei „rolul public (și de obicei recunoscut legal) de băiat sau fată, bărbat sau femeie”, în timp ce sexul se referă „la indicatorii biologici de masculinitate și feminitate”¹. Identificarea de gen apare de obicei cu sexul biologic al unei persoane la naștere. Cu toate acestea, neidentificarea poate avea loc la nivel fizic și/sau mintal-emoțional.

La nivel fizic, ambiguitatea organelor genitale poate rezulta din anomalii anatomice și fiziologice, astfel încât nu se poate stabili clar dacă un copil este de sex masculin sau feminin. Această ambiguitate a diferențierii sexuale anatomice este adesea numită hermafroditism sau intersexualism.²

La nivel mintal-emoțional, neidentificarea apare în cazul persoanelor transsexuale a căror anatomie sexuală este clar masculină sau feminină, dar care se identifică cu sexul opus sexului lor biologic.

Aceștia se pot descrie pe ei înșiși ca fiind prinși într-un corp greșit. Transsexualitate, diagnosticată clinic anterior ca „tulburare de identitate de gen” și denumită în prezent „disforie de gen”, poate fi înțeleasă ca un termen general pentru a descrie varietatea de moduri în care indivizii își interpretează și exprimă identitatea de gen diferit de cei care își determină genul pe baza sexului biologic.³ "Disforia de gen se manifestă într-o varietate de moduri, inclusiv dorințe puternice de a fi tratat ca celălalt gen sau de a scăpa de caracteristicile sexuale proprii, sau o convingere puternică de a avea sentimente și reacții tipice celuilalt gen."⁴

Datorită tendințelor contemporane de respingere a identității biblice de gen (masculin și feminin) și de înlocuire a acestuia cu un spectru din ce în ce mai larg de tipuri de gen, anumite alegeri declanșate de condiția de transsexualitate au ajuns să fie considerate normale și acceptate în cultura contemporană. Cu toate acestea, dorința de a se schimba sau de a trăi ca o persoană de alt gen poate avea ca rezultat alegeri de viață inadecvate din punct de vedere biblic. Disforia de gen poate, de exemplu, să ducă la travestire, la 5 operații de schimbare de sex și la dorința de a avea o relație maritală cu o persoană de același sex biologic. Pe de altă parte, persoanele transsexuale pot suferi în tăcere, ducând o viață celibatară sau fiind căsătorite cu un soț de sex opus.

PRINCIPII BIBLICE REFERITOARE LA SEXUALITATE ȘI LA FENOMENTUL TRANSSEXUALITĂȚII

Întrucât fenomenul transsexualității trebuie evaluat prin prisma Scripturii, următoarele principii și învățături biblice pot ajuta biserica să se raporteze la persoanele afectate de disforie de gen într-un mod biblic și asemenea lui Hristos:

1. Dumnezeu a creat omenirea ca două persoane care sunt identificate ca fiind de sex masculin și, respectiv, feminin. Biblia leagă în mod incredibil genul de sexul biologic (Gen. 1:27; 2:22-24) și nu face nicio distincție între cele două. Cuvântul lui Dumnezeu afirmă complementaritatea, precum și distincții clare între bărbat și femeie în creație. Relatarea creației din Geneza este fundamentală pentru toate întrebările legate de sexualitatea umană.

2. Din perspectivă biblică, ființa umană este o unitate psihosomatică. Spre exemplu, Scriptura numește în mod repetat întreaga ființă umană suflet (Gen. 2:7; Ier. 13:17; 52:28-30; Ezech. 18:4; Fapte 2:41; 1 Cor. 15:45), trup (Ef. 5:28; Rom.12:1-2; Apoc. 18:13), făptură (1 Pet. 1:24) și duh (2 Tim. 4:22; 1 Ioan 4:1-3). Așadar, Biblia nu susține dualismul în sensul unei separări între trupul și simțul sexualității cuiva. În plus, o parte nemuritoare a oamenilor nu este avută în vedere în Scriptură, deoarece numai Dumnezeu posedă nemurirea (1 Tim. 6:14-16) și o va acorda celor care cred în El la prima înviere (1 Cor. 15:51-54). Prin urmare, ființa umană este menită să fie și o entitate sexuală indivizibilă, iar identitatea sexuală nu poate fi independentă de propriul trup. Potrivit Scripturii, identitatea noastră sexuală, așa cum a fost concepută de către Dumnezeu,

este determinată de sexul nostru biologic la naștere (Gen. 1:27; 5:1-2; Ps. 139:13-14; Marcu 10:6).

3. Totuși, Scriptura recunoaște că, din cauza căderii în păcat (Gen 3:6-19), întreaga ființă umană - adică facultățile noastre mintale, fizice și spirituale - sunt afectate de păcat (Ier. 17:9; Rom. 3:9; 7:14-23; 8:20-23; Gal. 5:17) și trebuie să fie reînnoite de Dumnezeu (Rom 12:2). Emoțiile, sentimentele și percepțiile noastre nu sunt indicatori pe deplin fiabili ai proiectelor, idealurilor și adevărului lui Dumnezeu (Prov 14:12; 16:25). Avem nevoie de îndrumare de la Dumnezeu prin intermediul Scripturii pentru a determina ce este în interesul nostru și pentru a trăi conform voinței Sale (2 Tim. 3:16).

4. Faptul că unele persoane își revendică o identitate de gen incompatibilă cu sexul lor biologic dezvăluie o dihotomie gravă. Această ruptură sau suferință, fie că este resimțită sau nu, este o expresie a efectelor dăunătoare ale păcatului asupra oamenilor și poate avea o varietate de cauze. Deși disforia de gen nu este în esență păcătoasă, ea poate avea ca rezultat alegeri păcătoase. Este un alt indicator al faptului că, la nivel personal, oamenii sunt implicați în marea controversă.

5. Atâta timp cât persoanele transsexuale se angajează să își organizeze viața în conformitate cu învățăturile biblice privind sexualitatea și căsătoria, ele pot fi membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Biblia identifică în mod clar și consecvent orice activitate sexuală în afara căsătoriei heterosexuale drept păcat (Matei 5:28, 31-32; 1 Tim. 1:8-11; Evrei 13:4). Stilurile de viață sexuale alternative sunt distorsiuni păcătoase ale darului oferit de Dumnezeu, sexualitatea (Rom. 1:21-28; 1 Cor. 6:9-10).

6. Deoarece Biblia privește oamenii ca entități integre și nu face diferențe între sexul biologic și identitatea de gen, Biserica îi avertizează cu tărie pe transsexuali împotriva operațiilor de schimbare de sex și împotriva căsătoriei, în cazul în care au suferit o astfel de procedură. Din punctul de vedere biblic integralist al naturii umane, nu se poate aștepta o tranziție completă de la un gen la altul și atingerea unei identități sexuale integrate în cazul unei operații de schimbare de sex.

7. Biblia le poruncește urmașilor lui Hristos să iubească pe toată lumea. Creați după chipul lui Dumnezeu, aceștia trebuie tratați cu demnitate și respect. Acest lucru include persoanele transsexuale. Actele de batjocură, abuz sau intimidare față de persoanele transsexuale sunt incompatibile cu porunca biblică: „Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși” (Marcu 12:31).

8. Biserica, în calitate de comunitate a lui Iisus Hristos, este menită să fie un refugiu și un loc de speranță, de îngrijire și de înțelegere pentru toți cei care sunt marginalizați, care suferă, care se luptă și care se simt singuri, pentru că „nu va frânge o trestie ruptă și nu va stinge un fitil care fumegă” (Matei 12:20). Toți oamenii sunt invitați să participe la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și să se bucure de părtășia credincioșilor săi. Cei care sunt membri pot participa pe deplin la viața bisericii, atâta

timp cât îmbrățișează mesajul, misiunea și valorile bisericii.

9. Biblia proclamă vestea bună că păcatele sexuale comise de heterosexuali, homosexuali, transsexuali sau alte persoane pot fi iertați, iar viețile lor pot fi transformate prin credința în Iisus Hristos (1 Corinteni 6:9-11).

10. Cei care se confruntă cu o neconcordanță între sexul lor biologic și identitatea de gen sunt încurajați să urmeze principiile biblice în abordarea suferinței lor. Aceștia sunt invitați să reflecteze asupra planului original al lui Dumnezeu de puritate și fidelitate sexuală. Aparținând lui Dumnezeu, toți sunt chemați să Îl onoreze cu trupurile lor și cu alegerile lor în materie de stil de viață (1 Corinteni 6:19). Împreună cu toți credincioșii, persoanele transsexuale sunt încurajate să se încreadă în Dumnezeu și li se va oferi plinătatea compasiunii, păcii și harului divin, în așteptarea revenirii iminente a lui Hristos, când toți adevărații urmași ai lui Hristos vor fi complet transformați la idealul lui Dumnezeu.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

¹ Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, 5th ed. (DSM-5TM), edited by the American Psychiatric Association

(Washington, DC: American Psychiatric Publishing, 2013), 451.

² Those born with ambiguous genitalia may or may not benefit from corrective surgical treatment.

³ See DSM-5TM, 451-459.

⁴ This sentence is part of a succinct summary of gender dysphoria provided to introduce DSM-5TM that was published in 2013 (accessed April 11, 2017).

⁵ Cross-dressing, also referred to as transvestite behavior, is prohibited in Deuteronomy 22:5.

This resource also includes free presentations of the seminars and handouts. To download them please visit:

family.adventist.org/2025RB